Jane Green, *Babyville*

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 Bucureşti, B-dul I.C. Britianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României GREEN, JANE Babyville / Jane Green;
trad. Şi note de Luminiţa Gavrilă.
— Iaşi: Polirom, 2008 **ISBN 978 – 973 – 46 – 1091 – 4** I. Gavrilă, Luminiţa (trad.)
821.111 – 31 = 135.1
Printed in ROMAN LA
JANEGREEN

Bobopillt

Traducere din limba engleză şi note de Luminiţa Gavrilă

POLIROM

2008

Jane Green n-a fost o studentă strălucită, după cum ea însăşi mărturiseşte. A descoperit scrisul imediat după absolvire, a lucrat ca jurnalistă pentru diverse ziare naţionale şi reviste din Londra, iar ocazional a făcut PR pentru film, televiziune şi tot felul de celebrităţi. La douăzeci şi şapte de ani s-a hotărât să plece de la *Daily Express* **şi să scrie povestea adevărată a unei femei singure într-o metropolă. Trei luni mai târziu,** *Straight Thlking* **(1997), primul ei roman, în mare parte autobiografic, a devenit peste noapte bestseller şi, alături de** *Jurnalul lui Bridget Jones,* **a creat fenomenul** *chick lit.* **Jane Green a mai publicat** *Jemima J.* **(1998; Polirom, 2008),** *Mr Maybe* **(1999),** *Bookends* **(2000),** *Spellbound* **(2003),** *The Other Woman (Eu şi soacră-mea,* **2004;**

Polirom, 2008), *Life Swap* **(2006),** *Second Chance* **(2007; în pregătire la Editura Polirom) şi** *The Beach House* **(2008; în pregătire la Editura Polirom), romane care s-au bucurat de un mare succes.**

Julia, Maeve şi Sam sunt cele trei protagoniste ale romanului *Babyville* **(2001), trei femei extrem de diferite pentru care ideea conceperii unui copil reprezintă o schimbare totală de perspectivă. Julia îşi doreşte cu ardoare un cămin fericit şi este convinsă că un bebeluş va reuşi să îndrepte relaţia nereuşită pe care o are cu Mark. Spre deosebire de ea, Maeve, o irlandeză roşcată şi sexy, este de-a dreptul alergică atunci când vine vorba de relaţii pe termen lung, însă o aventură de-o noapte, în urma căreia rămâne însărcinată, o aruncă într-o lume absolut surprinzătoare, deşi deloc neplăcută. Sam este mama obsedată de pruncul său, care îşi neglijează partenerul şi este îngrozită de îndatoririle sale de soţie. Cum vor reuşi cele trei să-şi regăsească echilibrul şi mult râvnita libertate este o întreagă poveste, pe cât de incitantă, pe atât de comică şi încurcată.**

Lui Harrison Burke, o obrăznicătură

Mulţumiri

Ca întotdeauna, Louisei Moore, editorul meu, şi echipei de la Penguin, care face o treabă absolut minunată.

Agentului meu, Anthony Goff, pentru prietenia şi îndrumările lui.

Lui Karl Murphy, drăguţei de Tricia şi tuturor moaşelor şi asistentelor din aripa Lingo a spitalului St. Mary – vă mulţumesc din suflet.

Lui Randie Pieterse, Danielle Postma şi Lindsey McEvoy, îngerii mei păzitori care m-au ajutat să-mi păstrez mintea întreagă.

Şi lui David Burke, care a trecut prin toată povestea asta şi încă mai este în stare să râdă.

luă.iQ

În pat, Julia ridică picioarele la piept, apoi le întinde

drept în sus şi le sprijină uşor de tăblia patului.

— Hai că eşti caraghioasă, pufneşte Mark ieşind din dormitor să aducă nişte hârtie igienică de la baie, pentru că înţelegerea e următoarea: ea va accepta pata umedă pe jumătatea ei de pat cu condiţia ca Mark să o cureţe; şi acceptă numai pentru că e bucuroasă, încântată, *uimită* în primul rând că Mark chiar a fost de acord cu acest copil.

De fapt *a fost* bucuroasă. Cu nouă luni în urmă. Când a deschis pentru prima oară subiectul şi i-a spus că îşi dorea cu disperare un copil, că la 33 de ani nu mai ai timp de pierdut; că maică-sa a rămas cu greu însărcinată şi i-au trebuit doi ani şi jumătate pentru asta. De fapt, ultima parte era o minciună nevinovată. În realitate, maică-sa o concepuse în noaptea nunţii, dar asta a fost doar aşa, ca să-l convingă, şi, până la urmă, Julia a obţinut ce-a vrut.

Îl priveşte pe Mark întorcându-se de la baie. Destul de înalt, lat în umeri, cu ochi verzi şi păr cenuşiu-închis, ar face nişte copii adorabili. împreună ar face nişte copii adorabili. Ar avea gropiţele Juliei şi ochii lui Mark. Părul ei şi fizicul lui.

Blândeţea şi calmul lui Mark, dârzenia şi ambiţia Juliei.

Ar avea atâtea calităţi, numai de-ar putea să-i facă.

Nouă luni.

Ironic, nu-i aşa?

Dacă ar fi reuşit de prima oară când au decis să lase prezervativele în sertar, acum ar fi avut un copil. Mai exact, Julia ar fi trebuit să nască joia următoare. Pe 30 ianuarie.

El sau ea, sau *bebeluşul meu,* cum numise Julia acea viaţă care întârzia să crească înăuntrul ei, ar fi în zodia Vărsătorului. Cartea ei, *Limbajul secret al zilelor de naştere,* spunea despre cei născuţi pe 30 ianuarie următoarele:

Personalităţi puternice, cei născuţi pe 30 ianuarie sunt făcuţi să conducă. Au un talent extraordinar să îndrume, să distreze, să predea, să explice şi, în general, să se impună în faţa celorlalţi.

Copilul Juliei ar fi avut aceeaşi zi de naştere cu Franklin Delano Roosevelt, Vanessa Redgrave, Gene Hackman şi o mulţime de alţi oameni, chipurile celebri, pe care nu merită să-i mai pomenim.

Dar Franklin Delano Roosevelt? Ei bine, vă puteţi închipui la ce se gândea Julia. În acea primă noapte a stat trează, cu ochii deschişi, ceasuri întregi, gândindu-se la fiul ei ca la viitorul prim-ministru sau la fiica ei ca la următorul secretar general al Naţiunilor Unite. Nu că aşa plănuise, dar zău, îşi spusese ea, există vreo zodie mai bună în galaxie?

Bebeluşul meu ar fi fost suficient de norocos să nu moştenească toanele de Rac ale lui Mark sau sentimentalismul ei alunecos, de Peşte. După spusele Lindei Goodman, copiii din zodia Vărsătorului pot fi *calmi şi adorabil de ascultători în aparenţă, dar la cel mai mic semn de autoritate, pot fi exact pe dos.*

Aşteptaţi-vă ca un copil născut în luna februarie să aibă un vis, spune ea, *pe care să-l urmeze cu perseverenţă-până găseşte altul. Micuţul vostru uranian este, se pare, foarte special. E un umanist. Iubeşte oamenii. Vă daţi seama ce lucru rar? Deoarece societatea noastră intră în era Vărsătorului, înţelepciunea lui lipsită de prejudecăţi ne conduce. Copiii din zodia Vărsător au fost aleşi de destin să împlinească promisiunile viitorului.*

Una peste alta, nu-i rău deloc. Aşa că era cu atât mai regretabil că bebeluşul Juliei nu voia să-şi facă apariţia.

În primele două luni n-a fost o problemă. A devenit însă atunci când Sam, cea mai bună prietenă a Juliei, a rămas însărcinată fără ca măcar să se fi străduit. Fireşte, Julia s-a bucurat pentru ea, nici că putea fi mai fericită şi mai emoţionată, dar cumva toată povestea asta a făcut să crească miza, a început s-o apese şi, dintr-odată, Julia şi-a dat seama că nu mai era de glumă, treaba era serioasă. Pentru prima oară în viaţă ceva nu-i reuşea.

Julia fusese întotdeauna o femeie de succes, în facilitate, apoi la primul ei loc de muncă într-un program de instruire a absolvenţilor la televiziunea londoneză.

Norocul i-a surâs şi a fost promovată repede, iar acum e producătoarea unui *chat-show* de seară, de mare audienţă.

De obicei ia masa de prânz cu şeful departamentului de divertisment. El ciuguleşte din friptura ei de pui într-un mod care sugerează că sunt egali şi apropiaţi. Şi poate chiar mai mult, deşi pe ea n-o interesează. Şefa de la ştiri – care nu încetează să o uimească – o cheamă pe Julia să i se plângă de viaţa ei amoroasă. Stau la bar după program, în timp ce documentariştii încearcă să le intre în graţii făcându-le cinste cu băutură şi punându-le la curent cu bârfele de la birou.

Bineînţeles, Julia nu are de ce să se plângă. Iată ce se spune despre ea: „Aş vrea să fiu în locul ei".

A avut întotdeauna ceea ce alţii doar au visat să aibă. De la părul negru, lucios – de departe punctul ei forte –, la picioarele mici, încălţate în balerini cu mărgele sau pantofi sexy cu vârful ascuţit şi baretă la spate; de la cariera în lumina reflectoarelor – apare periodic în reviste la rubrica „Exemple de urmat" – la casa imensă, în stil victorian, din Hampstead (de fapt din Gospel Oak, dar pentru că, practic, se află în zona Heath, căreia toţi agenţii imobiliari îi spun Hampstead, Julia zice şi ea la fel). Şi, mai presus de toate, Mark.

Julia şi Mark s-au cunoscut cu patru ani în urmă. El era avocatul companiei, lucra acolo de vreo şase luni şi devenise idolul femeilor de la birou. Julia, spre cinstea ei, nici că avea habar de toate astea, la vremea respectivă fiind încurcată cu un tip din aceia îngrozitor de dificili, care spun că te iubesc, dar care de fapt sunt prea ocupaţi cu prietenii şi viaţa lor ca să-ţi mai dea măcar bună ziua.

Poate e prea mult spus că n-avea habar. Aflase câte ceva despre un nou avocat care făcea furori şi despre faptul că toate colegele ei de la documentare dădeau întruna fuga la etaj, să „legalizeze" câte ceva care, după părerea ei, era cât se poate de legal, însă, deşi ştia că îl întâlnise pe Mark şi chiar vorbiseră, nu se gândea la el ca la un *bărbat.*

Apoi, odată, la un prânz, el a venit la masa Juliei cu o

farfurie plină vârf cu spaghete ce ameninţau să dea pe dinafară şi a întrebat-o dacă poate să se aşeze. Era deprimată pentru că tocmai îşi dăduse seama că tipul-groaznic-de-dificil era din cale-afară de dificil chiar şi pentru ea, dar în numai câteva minute Mark a reuşit s-o facă să zâmbească. Era prima oară când zâmbea după săptămâni întregi.

Julia nici nu s-a sinchisit să-l sune pe tipul-groaznic-de-dificil să-i spună că relaţia lor s-a terminat. De altfel, nici el nu a mai sunat-o. Uneori se simte tentată să-l caute acum, după patru ani, şi să-i spună că relaţia lor nu prea merge, doar aşa, ca să se distreze, dar cu toate că gândul ăsta îi stârneşte uneori zâmbete, n-ar face-o niciodată.

Julia şi Mark au fost prieteni o vreme. Ea lucra zi şi noapte, documentându-se pentru o emisiune informativă despre femeile care îşi fac operaţii estetice. Pe atunci, Mark era avocat debutant. Pretindea că are şi el de lucru până târziu şi venea la ea la birou, încercând să o convingă să iasă la o gustare după program.

Dar, oricât de minunat li se părea celorlalţi, Mark pur şi simplu nu era genul ei. Nici acum nu e pe deplin convinsă că e genul ei. Tuturor le spune că s-a *îndrăgit* de el. Pentru că era blând şi se purta frumos cu ea şi pentru că era un tip aşa de treabă. Şi poate, doar poate, pentru că ea era uşor confuză la vremea aia, deşi singura persoană faţă de care a recunoscut acest lucru a fost Sam.

Însă dacă ar fi fost într-adevăr aşa, în niciun caz n-ar mai fi cu el acum, după patru ani, nu?

Nu?

Şi acum lucrează tot împreună, iar el încă e slăbiciunea tuturor. Documentaristele, aidoma unor poliţişti, deşi tot mai tinere, încă se strâng ciorchine când trece el sau se fâţâie pe coridor prin faţa biroului lui, un cârd nesfârşit de pipiţe blonde dornice nevoie mare să-l impresioneze. Asta o face pe Julia să zâmbească. Întotdeauna a făcut-o să zâmbească. Slavă Domnului că nu e o femeie geloasă sau suspicioasă.

Se spune că trebuie să fii atentă când ai de-a face cu

bărbaţi tăcuţi. Că întotdeauna cei care îţi lasă impresia că nu ar fi în stare să te înşele o fac în cele din urmă, iar Julia îşi spune uneori că Mark ar fi genul ăsta. Însă adevărul e că ei nu prea îi pasă. Dacă Mark ar înşela-o, nu e sigură că şi-ar bate capul cu asta. Sau poate că da. Poate că ar fi un motiv bun să pună capăt relaţiei.

Nu că ar fi tocmai nefericită. Dar nici fericită nu e. Doar *este.* De doi ani încoace, Julia are impresia că îşi trăieşte viaţa plutind pe un nor de apatie, şi adevărul e că nu prea ştie care e problema. Toată lumea îi spune că e cea mai norocoasă fată din lume, iar Mark face, *făcea,* totul pentru ea, deşi acum, când îi surprinde privirea în timp ce stau pe canapea şi se uită la televizor, e şocată să se recunoască pe ea însăşi; îşi fereşte privirea şi clipeşte, nesuportând gândul că şi Mark e la fel de indiferent, fiindcă, dacă aşa stau lucrurile, atunci ce rost ar mai avea?

Un copil ar da un sens vieţii lor, hotărâse cu nouă luni în urmă, când indiferenţa asta ameninţa să o sufoce. Pentru că, deşi n-o fi ea nemaipomenit de fericită cu Mark – nu se mai distrează atât de bine împreună şi abia dacă îşi mai vorbesc, poate doar când se ceartă, şi nici atunci n-o fac prea bine, Mark fiind o fire blândă căreia nu-i place să se certe deşi refuză să creadă că viaţa se rezumă, sigur nu se poate rezuma doar la *atât,* Mark are totuşi nişte calităţi pe care le *adoră.*

Adoră faptul că el o să fie un soţ minunat. Un tată desăvârşit. E loial, de încredere şi devotat. E înnebunit după copiii altora (deşi spunea întotdeauna că nu e pregătit să aibă copii – nu în viitorul apropiat, nu încă), a crescut împreună cu trei fraţi şi o soră, iar părinţii lui sunt încă împreună. Şi fericiţi, pe deasupra. Stau pe canapea îmbrăţişaţi ca doi adolescenţi.

— Prea frumos să fie adevărat, a declarat Sam cu tărie după ce l-a cunoscut, cucerită de-a dreptul.

— Crezi? a întrebat Julia cu un aer blazat, afişând acea nonşalanţă pe care ţi-o permiţi numai atunci când te ştii vânată de cineva pentru care orice colegă de-a ta ar face moarte de om, iar pe tine nu prea te interesează.

— Prea frumos să fie-adevărat şi de tine-amorezat.

Aşa s-a exprimat Sam. Ca un slogan. Ca o afirmaţie care nu e şi nu poate fi contestată. Un adevăr, pur şi simplu.

Julia a ridicat din umeri nepăsătoare, dar Sam a continuat:

— Nu-l lăsa să-ţi scape, a atenţionat-o ea, iar Julia a căzut pe gânduri.

La urma urmei, Sam era experta. Sam îl găsise deja pe Chris, bărbatul cu care urma să se căsătorească, aşa că, atunci când i-a spus Juliei că Mark e un tip *responsabil,* Julia i-a urmat sfatul şi l-a păstrat.

Într-adevăr, e un tip responsabil. Sam avea dreptate. Julia îl priveşte spălând vasele în fiecare seară, îl ascultă cum aduce cumpărăturile acasă fluierând şi ştie că merită mai mult de-atât. Dar crede că şi ea ar merita mai mult de-atât.

Au găsit un mod de a trăi unul alături de celălalt fără a comunica în adevăratul sens al cuvântului. La început s-au amuzat că erau atât de diferiţi. Au râs spunându-şi cât sunt de norocoşi că firile opuse chiar se atrag, deşi nici atunci Julia nu era tocmai convinsă.

Le spuneau prietenilor că secretul relaţiei lor constă tocmai în faptul că *sunt* atât de diferiţi; credeau că nu se vor plictisi niciodată, flecare având propriile lui interese. Abia acum îşi dă Julia seama ce prăpastie se cască între ei, o prăpastie care a existat dintotdeauna, dar care, asemenea unei aşchii fine, a fost prea greu de observat la început.

Lui Mark îi place să stea acasă, pe când Juliei îi place să iasă în oraş. Lui îi place să fie cu familia, cu prietenii apropiaţi şi, bineînţeles, cu Julia. Ei îi place să fie înconjurată de oameni, de străini, de oricine – cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. Lui Mark îi place să-şi facă de lucru prin casă şi grădină, găseşte adevărata fericire spirituală Acasă, în timp ce Julia se simte cel mai bine într-un bar zgomotos, unde să stea la taclale şi să răsfoiască nişte reviste *Cosmopolitan.* Mark ar face un atac de panică

dacă ar constata că s-au terminat granulele contra melcilor de grădină, pe când Julia face atacuri de panică numai dacă nu are semnal la telefonul mobil.

Când s-au întâlnit prima oară, el stătea cu chirie într-un mic apartament din Finsbury Park, iar ea avea o căsuţă ca vai de lume chiar în apropiere de Kilburn High Road. Niciunul dintre ei nu-şi mai aminteşte foarte bine cum s-a întâmplat, dar la o lună după ce s-au cunoscut, Mark s-a mutat la ea. Nu-şi amintesc să fi discutat, tot ce ştiu e că într-o zi el nu era acolo, iar în ziua următoare era.

Însă Juliei i-a plăcut la început. Fusese singură de când terminase facultatea şi uite că deodată avea pe cineva cu care să vorbească, cineva care să o asculte, indiferent dacă avusese o zi bună sau rea.

Mark şi-a asumat repede rolul de gospodină, de bucătar, de organizator. Teancul de plicuri nedesfăcute din hol a dispărut peste noapte, iar Mark se ocupa de *probleme.* Probleme de adulţi, pe care Julia nu se ostenise să le ia în seamă. A reparat duşul care picura, un mic inconvenient cu care ea ajunsese să se obişnuiască. A preschimbat curtea plină de moloz într-o terasă. I-a transformat casa într-un cămin şi, după un an, când a devenit prea mică pentru amândoi, a cumpărat o casă imensă chiar în apropiere, în ceea ce pe atunci era clar Gospel Oak.

Acum se lăfăie amândoi în această casă enormă, mult prea mare pentru Julia. Ei îi plăcea căsuţa ei, pentru că preferă încăperile mici şi intime, iar în această casă nu s-a simţit niciodată confortabil, nu s-a simţit niciodată bine.

În schimb, lui Mark i-a plăcut de cum a văzut-o. Deoarece Julia îşi zicea că ei nu prea îi pasă unde locuieşte şi credea că, dacă Mark e fericit, va fi şi ea fericită, a fost de acord, însă acum îşi dă seama că întotdeauna s-a simţit intimidată de camerele mari, de plafoanele înalte, de ferestrele imense cu arcade.

De obicei se întâlnesc în bucătărie, singurul loc care îi place Juliei, singura încăpere în care se simte la ea acasă, singura martoră la rarele ocazii în care Mark şi Julia

se amuză împreună. Vorbesc. Comunică.

Pentru că, din când în când, chiar se distrează de minune. Amândoi se încăpăţânează să spere că vremurile bune de odinioară vor reveni, că vor reuşi să retrăiască acel farmec al începutului.

De aceea a fost Mark de acord cu copilul. Julia ştia că el nu îşi dorea asta, că nu era încă pregătit, dar a ajuns la concluzia că acest copil este cea mai mare şansă a lor. Bineînţeles că nu e corect să te foloseşti de copii pentru a repara o relaţie care scârţâie, dar Julia era convinsă că se va schimba dacă vor avea un copil. Ar fi liniştită. Fericită. Ar fi şi ei o familie.

Cu nouă luni în urmă credeau că va fi uşor. Acum, după nouă luni, ştiu că nu este, iar neputinţa lor de a face un lucru atât de natural, un lucru care pentru alţii e atât de simplu, pare să-i îndepărteze încă şi mai mult unul de celălalt.

La început au discutat despre treaba asta. Cu ezitare. Cu teamă. Fără ca vreunul dintre ei să admită că s-ar putea să fie o problemă, deşi la momentul acela niciunul nu credea cu adevărat că *era* o problemă. Pe vremea aceea încă mai făceau sex în mod spontan. Făceau dragoste fără să verifice calendarul, fără să-şi măsoare temperatura şi fără ca Julia să stea întinsă cum face acum, cu picioarele ridicate perpendicular pe piept pentru ca sperma să ajungă pe calea cea mai simplă, cea mai lentă, spre ovulul ei care – speră ea – e pregătit s-o primească.

În vremurile bune de odinioară, stăteau întinşi în pat după fiecare partidă de sex, spontan sau altcumva, întrebându-se dacă au reuşit, dacă au conceput un copil. Prietenele Juliei spuneau că *au ştiut.* Sam spunea că *a ştiut.* Exact în momentul în care s-a întâmplat, Sam zicea că *a ştiut,* dar altele cu care a mai vorbit spuneau că nu-s decât aiureli, că nu te simţi deloc altfel, că singurul motiv pentru care au intrat la bănuieli a fost că le-a întârziat ciclul.

Iar Julia a vorbit cu *multe* alte persoane. Foaaarte multe persoane, pentru că a face un copil a devenit o

obsesie, iar a reuşi să facă un copil – misiunea vieţii ei. E încântată să stea la poveşti cu prietenele prietenelor, cu colege mai puţin apropiate, cu persoane total necunoscute, în încercarea de a afla cum se face, ce trebuie să facă să reuşească.

Pe cât de uşor i se pare să abordeze persoane străine, să le chestioneze în legătură cu cele mai intime subiecte (de care, din fericire, mamele nu par să se jeneze, probabil pentru că întreaga lor intimitate le-a fost extirpată la un moment dat pe masa de operaţie), pe atât de greu îi vine să stea în preajma celor pe care îi *cunoaşte* şi care au copii.

E absurdă. Egoistă. Obsedată. Julia simte toate astea, însă ştie că nu le poate reprima. Nu-şi poate stăpâni durerea pe care o simte la vederea acelor copilaşi adorabili, nu-şi poate ascunde latura ei cea mai urâtă, singura care iese la iveală în acele momente.

A recunoscut faţă de Sam adevăratele ei sentimente: este invidioasă şi supărată că alţii pot avea copii. Nu e vorba de oameni străini, se simte bine mersi în preajma acestora şi a copiilor lor. Dar prietenii? Familia? Au fost momente când Julia simţea că o inundă o furie plină de ură. Ură plină de furie. Au fost momente când nu reuşea nici să vorbească, atât era de copleşită de această ură care se temea să nu-i iasă pe gură într-un şuvoi de răutăţi şi insulte.

N-o urâţi pe Julia pentru asta. Nu e o persoană rea. E o femeie invidioasă şi plină de resentimente, o femeie care se urăşte pentru asta, dar n-are încotro.

Se urăşte pentru că evită să se întâlnească cu persoane cunoscute care au copii. Evită petrecerile în familie pentru că sora cumnatului ei are o fetiţă de zece luni pe care o cheamă Jessica. Ultima dată când a văzut-o, Jessica avea trei luni, iar Julia încă nu aflase cât de complicat era să aibă şi ea o fetiţă.

O ţinea pe Jessica în braţe şi inima i se umplea de bucurie, dar acum n-ar mai putea. Nu poate da ochii cu părinţii Jessicăi, fiindcă îi urăşte că au reuşit s-o aibă. E

nevoie de timp, se roagă ea. Precis nu-i decât o chestiune de timp până va rămâne însărcinată şi va avea şi ea un copil.

Cu mult timp în urmă, Julia a făcut un avort. Nu s-a mai gândit la asta ani de zile. Însă în ultimul timp a constatat că se gândeşte enorm. Se gândeşte mai ales că nu e nimic în neregulă cu ea. A fost însărcinată. Nu e vina ei. Şi dacă nu e vina ei, atunci a cui înseamnă că e?

Încearcă să nu stăruie prea mult asupra acestui aspect, speriată de concluzia la care ar putea ajunge.

Însă tot mai opreşte mămici pe stradă să le întrebe diverse tertipuri şi încă experimentează tot felul de sfaturi băbeşti în încercarea de a rămâne însărcinată.

Ultimul este această poziţie, cu picioarele în sus. I l-a dat o femeie de la locul de joacă pentru copii. (Acesta fiind încă un loc pe care îl frecventează, iar ochii i se umplu de lacrimi când priveşte acele creaturi micuţe şi bucălate care se târăsc pe jos, cu gura plină de nisip de la joacă, în timp ce mamele sunt prea absorbite în conversaţii ca să mai bage de seamă. De reţinut, se gândeşte Julia stând pe bancă, *ea* n-ar fi atât de absorbită. De reţinut, *ea* ar fi mama perfectă.)

Femeia care stătea lângă ea avea patru copii şi sfatul ei era acesta: picioarele sus timp de cinci minute, nicio secundă mai puţin. Julia e de părere că cinci minute nu sunt de ajuns pentru ca sperma să ajungă la destinaţie, aşa că a decis să stea aşa o oră întreagă, cu Mark sforăind liniştit alături, în timp ce ea reciteşte cărţile despre cum să rămâi însărcinată.

Vizualizarea creativă. Ăsta e un alt sfat. Din când în când, aşază cartea alături, închide ochii şi vizualizează cum sperma îşi croieşte drum spre ovul prin tuburile falopiene, iar uneori se concentrează atât de tare, încât are impresia că simte cum se întâmplă lucrul ăsta.

De fapt, nu cumva se întâmplă chiar acum…? Să fie oare posibil…? Oare…? *Te rog, Doamne,* imploră ea, *fă să se întâmple. Te rog, Doamne, dă să am un copil. Îngăduie ca viaţa să fie mai mult decât atât şi să fiu fertilizată chiar*

acum, când stau aici cu ochii închişi.

În caz că vă întrebaţi, Julia nu s-a dus la niciun doctor, la vreun specialist în probleme de fertilitate sau ceva de genul ăsta. Dumnezeule, nu, ar zice ea. Nu încă. În zilele bune îşi spune că n-au trecut decât nouă luni, zău, nu-i chiar atât de mult.

În seara asta, în timp ce exersează vizualizarea creativă, stând cu picioarele în sus, Julia poate să jure că parcă se întâmplă ceva. Nu că ar fi absolut sigură, dar crede că de data asta s-ar putea să fi reuşit.

În mod normal, Julia n-ar suporta s-o vadă pe Sam, a cărei burtă tot creşte şi care nu se gândeşte decât la naşterea copilului, la travaliu şi la îngheţata de ciocolată combinată cu măsline verzi şi creveţi. Dar, într-un fel, Julia o acceptă pe Sam, pentru că o iubeşte şi pentru că, deşi recunoaşte că e geloasă, nu pare să se simtă copleşită, aşa cum se întâmplă când e vorba de alţii.

Iar Sam e doar gravidă. Încă nu are copilul pe care Julia şi-l doreşte cu disperare şi, oricât ar vrea să facă parte din viaţa ei şi după ce va naşte copilul, aşa cum se întâmplă acum, nu bagă mâna în foc că o să reuşească.

Julia s-a oprit pe drum la Pizza Hut. A luat două pizza mari, cu *pepperoni,* multe măsline verzi şi creveţi, ca să-i facă o bucurie lui Sam. Cum era de aşteptat, Sam ciuguleşte *topp*ingul, pe care îl combină cu îngheţată de la frigider, apoi aruncă blatul, în timp ce Julia se strâmbă dezgustată.

— Ar putea fi şi mai rău, spune ea cu gura plină de amestecul de-a dreptul greţos. Gândeşte-te câte pofte dezgustătoare pot avea oamenii. Aş putea fi în patru labe prin grădină, îndopându-mă cu pământ.

— înainte de toate, ce te face să crezi că îţi face bine ce mănânci tu? îndrăzneşte Julia. Oricum, chestia asta e doar un mit urban. Adică oamenii nu fac cu adevărat aşa ceva, nu?

Sam zâmbeşte, cum de altfel face întotdeauna.

— Ba da. Chiar şi cărbune. Puteam să te trimit până la garaj să aduci nişte saci cu cărbuni în loc să te trimit la

Pizza Hut. Se cheamă *pica,* e un fel de deficienţă de fier. Tocmai asta e interesant. Când eşti gravidă, organismul îţi spune întotdeauna de ce are nevoie.

— Şi ce anume crezi tu că îţi spun îngheţata, măslinele şi creveţii?

Sam mai ia o gură zdravănă.

— Probabil că trebuie să mă mai îngraş.

La care amândouă izbucnesc în râs.

Sam a fost dintotdeauna mai *pufoasă.* E numai bucle blonde, are talia fină, dar un fund şi nişte coapse care puteau foarte bine să-l inspire pe Rubens. Dar ce-i place Juliei cel mai mult la Sam este cât de mult se iubeşte pe sine. Ea nu are niciuna dintre acele îndoieli pe care le au de obicei femeile care visează să fie slabe. Sam nu întreabă niciodată dacă pare grasă sau dacă cutare fustă nu o avantajează sau dacă tocurile o fac să pară că are picioarele prea lungi.

Lui Sam îi place că e voluptuoasă şi e încântată că e gravidă mai mult decât oricare alte femei pe care Julia le-a cunoscut vreodată. Primul lucru pe care l-a făcut când a aflat că „a rămas” a fost să dea fuga să cumpere cartea *la ce să te aştepţi când aştepţi un copil.* Al doilea a fost să rupă foile cu capitolul *Cele mai bune diete de slăbit.*

— Americani nenorociţi, spunea ea, rupând fiecare pagină, mototolind-o cu satisfacţie şi aruncând-o cu boltă spre coşul de gunoi din colţ. Sunt toţi obsedaţi de mâncare. Dumnezeule, asta e singura dată din viaţa ta când ai voie să mănânci orice-ţi pofteşte inimioara, aşa că dă-le-ncolo de porcării. Cât despre faptul că nu trebuie să pui pe tine mai mult de 12 kilograme, Iisuse, cred că pe astea le-am pus în primele douăsprezece săptămâni.

— Şi ia zi, până acum câte ai pus pe tine? a întrebat Julia.

— Habar n-am. Nu m-am mai cântărit de când eram în patru săptămâni. De ce să-mi bat capul?

Iar acum Sam e aproape rotundă. Seamănă cu un hopa-mitică, se bălăbăne, doar că nu se răstoarnă. Şi totuşi arată minunat. E una dintre acele femei norocoase care nu

se pătează şi cărora nu li se îngraşă părul din cauza sarcinii. Are tenul neted şi curat, iar părul des, strălucitor îi creşte repede.

— Iisuse, să nu crezi că sunt norocoasă, zicea ea acum două săptămâni, când cineva de la spital, o altă femeie care aştepta să fie consultată de moaşă, i-a spus ce păr superb are, ce norocoasă e că-i creşte atât de repede. Cât de repede îmi creşte pe cap, la fel îmi creşte pe tot corpul, spusese Sam dându-şi ochii peste cap. Am o pădure pe picioare pe care o epilez cu ceară numai înainte să vin la spital, pentru că nu vreau să mă comenteze moaşele, cât despre barba mea…

Sam nu e o blondă naturală şi, în consecinţă, declară sus şi tare că, dacă ar fi să naufragieze pe o insulă pustie timp de o lună, orice vapor care s-ar întâmpla să treacă pe-acolo ar pleca mai departe, neştiind că gorila aceea care face cu mâna sub un palmier e de fapt Sam.

Dar nimeni nu a văzut vreodată barba asta a ei.

— Uite, uite, îi spune ea Juliei cum face de obicei, dându-şi capul pe spate şi arătând ceva ce nu se vede.

— Tot nu văd nimic.

— Bine, ia pune mâna, pune mâna.

O apucă pe Julia de un deget şi se mângâie cu el sub bărbie, moment în care Julia trebuie să admită că se simte foarte, dar foarte puţin, un început de tuleie.

— Asta e singurul lucru care nu-mi place în privinţa sarcinii, oftează Sam. Părul ăsta nenorocit care creşte.

— Dar hemoroizii?

Julia îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— Of, fir-ar să fie! Ţi-am spus şi asta?

Sam pare jenată în timp ce Julia dă din cap în semn că da.

— Asta nu mă deranjează atât de mult, spune ea. Mă duc la Boots şi cumpăr o tonă de Anusol şi le spun că e pentru soţul meu.

— Bănuiesc că Chris nu se duce pe-acolo.

— Doar sâmbăta, dar nu au acelaşi personal în weekend, aşa că nu-l întreabă nimeni ce-i mai fac hemoroizii.

— Dar, Sam, e de aşteptat ca femeile însărcinate să aibă hemoroizi, nu e ceva ruşinos.

— Ba este. E ruşinos şi te mănâncă.

— Bine, bine. Mi-ai spus mai mult decât era cazul, mersi frumos. Povesteşte-mi ce mai e pe la serviciu.

Sam e graficiană. Poate că, cine ştie, chiar îi cumpăraţi conservele de supă. Pare o meserie fascinantă, dar ei i se pare plictisitoare, neinteresantă şi deloc creativă, cel puţin pentru o persoană atât de talentată cum e Sam.

Când nu e la serviciu, are inspiraţie. Pernuţele alea de pe sofa? Sam le-a făcut. Jaluzelele alea simple şi frumoase cu motive cu frunzuliţe în partea de jos? Sam le-a făcut. Picturile alea în ulei, nemaipomenite, în stil Rothko, înşiruite pe holul de la intrare? Aţi ghicit din nou.

Deşi n-ar recunoaşte nici în ruptul capului, în timp ce Julia îşi doreşte acest copil pentru a repara relaţia ei cu Mark, Sam căuta de fapt un motiv ca să nu mai lucreze şi, mai mult decât atât, dorea să demonstreze că va fi o mamă mai bună decât propria ei mamă – care niciodată n-a avut timp pentru ea.

Sam şi Julia vorbiseră îndelung despre cum va fi când vor avea ele copii. Ziceau ce grozav ar fi dacă ar avea copii de aceeaşi vârstă, dar Sam nu s-a aşteptat să se întâmple atât de repede, iar Julia, normal, nu s-a aşteptat să se întâmple atât de greu.

Mai aveau o prietenă comună, Bella. Se spune că un trio nu funcţionează niciodată, dar la ele a funcţionat întotdeauna. Poate a contribuit şi faptul că mai întâi Sam şi Julia au devenit prietene, înainte ca Bella să intre în ecuaţie, dar ele nu s-au confruntat cu acele gelozii meschine care apar deseori în astfel de triunghiuri.

Julia şi Sam s-au cunoscut cu ani în urmă, la o petrecere. Julia se uita la Sam, care a dat muzica mai tare şi a început să danseze în mijlocul camerei, în timp ce toţi ceilalţi stăteau de vorbă, privind-o pe furiş, pentru că şi ei voiau să danseze, dar nu îndrăznea niciunul.

Sam a observat că Julia o privea şi s-a dus la ea, a

prins-o de braţ zâmbind, iar atunci a început şi Julia să danseze. Brusc, Juliei nu i-a mai păsat că era una dintre acele petreceri pretenţioase la care nu poţi să stai relaxat şi să te distrezi. Nu i-a mai păsat că trebuia doar să soarbă din paharul cu vin şi să facă conversaţie. Sam şi Julia, deşi nu se cunoşteau, dansau dând din mâini, rotindu-şi bazinul şi arătând cu degetul pe sus ca în filmul *Febra de sâmbătă seara.*

După aproape două ore s-au prăbuşit pe canapea, de unde nu s-au mai clintit tot restul serii, vorbind despre toate cele şi povestindu-şi viaţa. La sfârşit au făcut schimb de numere de telefon, iar a doua zi Sam a sunat-o şi i-a propus să iasă din nou să danseze. Prietenia dintre ele începea deja să se înfiripe.

Doi ani mai târziu, Bella a venit la London Daytime Television. Bella şi Julia erau amândouă documentariste la emisiunea de ştiri şi s-au plăcut aproape imediat. Spun aproape deoarece, atunci când a văzut-o prima dată, Julia nu era deloc sigură de asta. Bella avea 24 de ani, dar arăta de 30. De fapt, a spus întotdeauna că 35 e vârsta ei reală, că şi-atunci când avea 16 ani părea mult mai în vârstă.

Pe scurt, Bella intimida pe toată lumea, mai puţin persoanele foarte sigure pe ele, şi s-au împrietenit abia când le-au trimis împreună la Leeds să ia nişte interviuri pentru emisiune.

O perioadă de timp, Julia s-a văzut cu ele separat. Cu Sam se ducea în cluburi, în baruri la modă, la petreceri nebune, iar Bella era rezervată pentru restaurante sofisticate, dineuri fiţoase, chiar şi pentru nişte partide de tenis jucate extrem de prost.

Bella şi Sam se cunoscuseră. Drumurile lor se intersectau din când în când acasă la Julia şi, cu toate că nu se poate spune că nu se agreau, nici nu se plăceau prea mult. Abia când Bella l-a cunoscut pe Paul, pe atunci cel mai bun prieten al iubitului lui Sam, şi s-a îndrăgostit de el, ea şi Sam au devenit prietene, dar tot Julia e veriga dintre cele două, cea care le ţine laolaltă.

Acum Bella s-a îndepărtat. La propriu şi la figurat. Cu

doi ani în urmă a primit o ofertă să lucreze la New York ca producătoare a unei emisiuni matinale pe postul naţional, ofertă pe care, evident, nu a putut să o refuze. A fost atât de ocupată încât abia a avut timp să dea o petrecere de rămas-bun, iar acum Julia se consideră norocoasă dacă reuşeşte să-i răspundă la mesaje măcar o dată pe lună.

În rarele ocazii când mai au timp să vorbească, i se pare că Bella se distrează de minune acolo. Rămasă singură de bunăvoie după ce Paul i-a frânt inima, s-a avântat dezlănţuită în viaţa amoroasă din New York, uimindu-şi prietenii de-acasă cu numărul de bărbaţi cu care se pare că se întâlneşte. Lucru extrem de surprinzător, cum îi place lui Sam să spună, fiindcă ea a crezut întotdeauna că 90% din bărbaţii neînsuraţi din Manhattan sunt *gay*. Evident că nu, după spusele Bellei.

Bella plăteşte o sumă scandalos de mare pentru un apartament cât o cutie de pantofi într-o clădire cu portar, foarte căutată, la intersecţia dintre 75th Street şi Second. Second Avenue nu e chiar Fifth, râde Bella, dar tot în Upper Easter Side e, iar în New York adresa spune totul.

Bella s-a adaptat la viaţa din Manhattan ca peştele în apă. În fiecare dimineaţă, înainte de serviciu, se duce la gimnastică, ceea ce Juliei şi lui Sam li se pare complet ridicol, dat fiind că tenisul jalnic pe care îl juca Bella era singura formă de mişcare pe care o făcea la Londra, şi chiar şi acela era doar un pretext ca să mai bârfească, ceea ce n-o împiedica să se simtă extrem de virtuoasă.

Bella a ştiut întotdeauna să se adapteze, să adere la sintagma „Când eşti la Roma, fă ce fac romanii”, iar acum a devenit a doua ei natură să meargă săptămânal la manichiură, să ia prânzul la Bergdorf şi să-şi croiască drum prin mulţimea de pe Madison Avenue, purtând o pereche mortală de pantofi cu baretă şi toc înalt.

Vine rareori în ţară. Sam şi Julia aproape că nu au recunoscut-o când a venit ultima dată într-o vizită foarte scurtă. Stabiliseră să se întâlnească cu ea în holul hotelului Sanderson, însă au trecut nestingherite pe lângă tipa foarte zveltă, îmbrăcată în negru, cu nişte ochelari uriaşi

stil Jackie o care îi ascundeau faţa.

Bella mai cu seamă adoră meseria pe care o are. E pasionată de emisiunea pe care o face, de felul în care muncesc americanii şi îşi iubeşte colegii la nebunie. (Până la un punct, chiar la propriu, fiindcă într-o perioadă se întâlnea cu unul dintre boşii reţelei, însă el era însurat – dar asta e o cu totul altă poveste. De fapt, un întreg roman.)

Emisiunea se prinde şi aici, dacă eşti norocos să ai televiziune prin satelit, cablu sau sistem digital. E în fiecare zi la ora 2 după-amiaza, aşa că Julia reuşeşte să o vadă numai atunci când e bolnavă sau lucrează de acasă, lucru care începe să se întâmple tot mai des în ultima vreme, cariera ei trecând categoric pe locul al doilea după dorinţa de a avea un copil.

Acum Bella. Bella, care ar vrea să găsească bărbatul perfect, dar care nu crede că acesta există în realitate. Bella, care nu are nici cea mai mică dorinţă de a face copii. Cel puţin deocamdată. Bella, care este cu adevărat fericită. Cel puţin aşa spune ea.

Dar, până la urmă, şi despre Julia se spune la fel, însă cine ştie cum stau lucrurile în realitate.

— La muncă e plictisitor ca întotdeauna, spune Sam, ridicându-se cu mare greutate de pe canapea să ducă în bucătărie cutiile goale de pizza.

Julia se gândeşte dacă să facă asta în locul ei, dar renunţă, ştiind că Sam s-ar simţi ofensată. „Sunt însărcinată”, ar spune ea, „nu bolnavă, ce naiba!”

Bineînţeles, ferească Dumnezeu să nu-i cedeze careva locul în metrou la ore de vârf. „Alo!” strigă ea împingând burta înainte ca să se asigure că o vede vreun domn care stă pe scaun. „Nu vedeţi că sunt gravidă în opt luni?” întotdeauna se găseşte cineva să-i cedeze locul.

Fiindcă veni vorba, ea nu e însărcinată în opt luni. E în cinci. Dar pare că e în opt, mai ales când îşi împinge burta înainte.

— Nu pot să vorbesc despre muncă, spune ea pufnind şi gâfâind după cei câţiva metri pe care i-a făcut. Abia aştept

să plec de-acolo. Chris zice că o să mă întorc după patru luni de concediu de maternitate, iar eu nu m-am îndurat să-i spun că-l mai aşteaptă şi altceva. Dar tu cu ce te lauzi? Vreo noutate despre sarcină?

— E prea devreme să mă pronunţ. Abia peste două săptămâni.

— Sper că faci sex în draci, pentru că eşti în plină perioadă de fertilitate.

— De fapt, nu prea. Încercăm să facem sex o dată la două zile; se pare că, dacă faci zilnic, sperma devine mai slabă, de-aia trebuie s-o laşi să se odihnească, şi cineva mi-a spus că ziua a 13-a este cea mai importantă; asta a fost alaltăieri şi am făcut-o, iar acum aşteptăm din nou să vedem.

— Mamă! Sex. Îmi amintesc şi eu cum era.

— Sam! Eşti însărcinată abia în cinci luni. Cum adică îţi aminteşti cum era? încă poţi să faci sex, ce naiba!

— Julia dragă, nu numai că nu vreau să fac sex, dar în momentul ăsta nici măcar nu-i suport mirosul, fir-ar să fie!

— Ce?

Sam oftează.

— Pe bune. Se rostogoleşte cu faţa în jos până la mijlocul patului de vreo treizeci de ori pe noapte şi de fiecare dată mă trezesc, îi simt mirosul respiraţiei şi-mi vine să vomit.

— Şi-atunci ce faci?

— îl boscorodesc să se-ntoarcă şi de cele mai multe ori se execută automat, fără să se trezească.

— Şi dacă se trezeşte?

— Atunci începe să ţipe la mine, iar eu încep să plâng. În ce mă priveşte, în momentul de faţă, mai bine mor decât să fac sex. Se pare că-i o chestie hormonală. Chris era teribil de încântat, pentru că majoritatea femeilor sunt ca iepuroaicele, dar, ghinionul lui, eu sunt singura care *nu* se-aprinde.

— Cel puţin el încă *vrea* să facă sex cu tine. Mark zice că se simte ca un automat. Nu suportă că sexul a devenit ceva atât de mecanic, doar un mijloc pentru a atinge un

scop.

— Şi are dreptate? Are?

Julia îşi aminteşte cum a fost acum două zile. Ce încântată a fost că era a 13-a zi, ce convinsă era că seara aceea avea să fie hotărâtoare. Au mâncat în faţa televizorului, aşa cum fac de obicei în ultimul timp, schimbând câte o vorbă între ei, însă fără să discute de fapt.

La 11, Julia s-a dus să se culce. Mark a spus că vine şi el după ce se termină filmul, iar Julia i-a reamintit cu blândeţe că seara aceasta este una dintre serile *alea,* ştii tu, aşa că îl roagă să vină mai repede. El a mormăit ceva, dar nu a spus nimic. Doar şi-a încrucişat braţele şi a continuat să se holbeze la ecran.

Mă rog, poate n-a fost cel mai reuşit început. Iar lucrurile nu aveau să se îmbunătăţească…

Mai demult, Julia obişnuia să poarte lenjerie sexy. Avea sertare întregi cu dantelărie şi mătăsuri cu breteluţe subţiri care îi cădeau de pe umeri. Acum poartă tricouri lălâi vara şi pijamale iama. Tricouri care de obicei i-au fost trimise uneia dintre documentariste, deoarece cineva, undeva, s-a gândit că dacă pune un logo uriaş pe un tricou mărimea XL, se vinde mai bine. Tricouri decolorate de la atâtea spălări de-a lungul anilor, pe care nici în ruptul capului nu le-ar purta în altă parte decât la ea acasă.

Cât despre pijamale… în niciun caz nu e vorba despre acele pijamale sexy în care ţi-ai imagina-o pe Meg Ryan, şi chiar pe una ca Julia. Nu e vorba de genul de pijamale bărbăteşti care arată atât de drăguţ şi par atât de moi pe modelele acelea cuibărite lângă un foc cu lemne în paginile revistelor de modă. Pijamalele astea bărbăteşti au marginile roase. Turul pantalonilor îi atârnă până la genunchi şi, pentru că elasticul s-a slăbit de tot cu foarte mult timp în urmă, Julia şi-a prins în talie un ac de siguranţă cu care nu e tocmai în siguranţă, dar în care, mare minune, nu s-a înţepat până acum. Sunt lălâi, decolorate şi diforme, doar că ei de fapt nici nu-i pasă, pentru că sunt confortabile şi călduroase.

În seara aceea purta pijamale. Însă a catadicsit să-şi perie părul şi să-l lase liber pe umeri, aşa cum îi plăcea lui Mark. Stătea în pat şi citea, uitându-se din când în când la ceas. Deşi îşi promisese că nu-l va striga, după o jumătate de oră n-a mai suportat: s-a dus valvârtej în capul scărilor şi a ţipat la el să vină sus.

În cinci minute, Mark a urcat şi s-a oprit în prag cu o privire ameninţătoare.

— Tocmai mă uitam la ceva care oricum se termina în 15 minute şi puteai să ai şi tu puţină răbdare. M-am săturat ca toate să se învârtă în jurul tău. Numai ce vrei tu, când vrei tu…

Julia a deschis gura să-l întrerupă, dar el a continuat:

— Iar acum n-am chef. Ştiu totul despre a 13-a zi şi, să ţi-o spun pe-a dreaptă, mi se pare o aiureală, şi ultimul lucru pe care mi-l doresc acum e să fac *sex.*

Aproape că a scuipat ultimul cuvânt, de parcă ar fi fost vorba de cel mai scârbos lucru din lume.

Julia şi-a înghiţit frustrarea, lucru care i s-a părut aproape imposibil, dar, la urma urmei, era ziua a 13-a şi calendarul trebuie respectat cu sfinţenie, iar orgoliile trebuie înfrânte, ca să nu mai zicem de altele.

— îmi pare rău, a spus ea smerită, privindu-l pe sub gene în timp ce se dădea jos din pat şi se îndrepta spre el. Am fost egoistă. Nu m-am gândit. Îmi pare nespus de rău.

S-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obrazul împietrit de nepăsare, ştiind că nu era decât o singură cale pentru a face ca lucrurile să meargă în direcţia dorită. Şi-a coborât mâna spre fermoarul pantalonilor lui în timp ce se lăsa în genunchi.

— Mă ierţi? a mormăit ea cu gura plină.

Apoi şi-a dat seama că nu mai conta.

Zece minute mai târziu zăcea întinsă în pat, cu picioarele în sus şi citea din cartea despre femei însărcinate, în timp ce Mark, dezgustat, se ducea să aducă hârtia igienică.

N-a scos o vorbă când s-a întors în dormitor. Doar a clătinat abătut din cap, privind-o pe Julia, şi s-a băgat în

pat. Abia câteva minute mai târziu a vorbit, iar vocea îi era gravă, ciudată.

— Oare altă dată nu era mai bine? Spune-mi că era. Nu făceam dragoste? Nu ne lua ore întregi? Nu era frumos, înainte de toată povestea asta cu copilul?

S-a uitat la Julia aşteptând un răspuns, dar ea a preferat să tacă, aşa că s-a întors cu spatele, oftând. În câteva minute nu se mai auzea decât cum sforăie uşor.

Ce putea să-i răspundă? Nu era nimic de spus.

Julia se uită la Sam şi ridică din umeri.

— Nu crezi că sexul merge întotdeauna bine până la un anumit punct? spune ea fără nicio urmă de emoţie. Sigur, la început a fost minunat, dar nu-i aşa că după o vreme pasiunea se cam pierde? Mark crede că, tot încercând să facem un copil, a devenit ceva mecanic şi plictisitor, dar sunt sigură că pasiunea s-ar mai fi stins oricum, pentru că aşa se întâmplă de obicei. Suntem împreună de patru ani, şi doar nu te-aştepţi acum ca viaţa sexuală să fie nemaipomenită şi după patru ani.

— Dar nici măcar nu eşti căsătorită, spune Sam, devenind deodată serioasă. Eşti sigură că vrei acest copil? Eşti sigură măcar că îl vrei pe… *Mark*? îşi alege cu grijă cuvintele, ezitând, pentru că rosteşte lucruri la care Julia nu vrea nici măcar să se gândească, darămite să le audă. Julia, ce vreau eu să spun e că nu cred că-i corect să aduci pe lume un copil dacă nu eşti convinsă că te potriveşti cu…

— Bine, bine, o întrerupe Julia. Îmi pare rău, Sam, dar nu pot să vorbesc despre asta. Ştii cât de mult îmi doresc acest copil. Cum poţi să spui lucrurile astea?

Julia ştie foarte bine cum poate să spună lucrurile astea. Sam nu face decât să spună toate acele lucruri la care şi ea se gândeşte când se trezeşte în mijlocul nopţii cu inima zvâcnindu-i nebuneşte, aproape sufocându-se de panică, cu dorinţa arzătoare de a evada, stăpânită doar de faptul că ştie că totul va reveni la normal odată cu lumina zilei. Şi cum poate să dea crezare acestor temeri nocturne? Cum poate să le dea crezare, când ele dispar odată cu venirea dimineţii? Dacă ar fi reale, dacă ar trebui să le

asculte, le-ar avea tot timpul, nu-i aşa?

Nu-i aşa?

— îmi pare rău, spune Sam plină de remuşcări, fiindcă acestea sunt cuvinte greu de spus, chiar şi celei mai bune prietene. Îmi fac griji pentru tine.

— Ştiu, oftează Julia. Şi eu îmi fac.

Ca întotdeauna, Mark se trezeşte primul. Se întoarce spre Julia care încă doarme dusă, cu gura deschisă, cu pumnii încleştaţi, cu pilota trasă peste urechi, şi se apleacă să o sărute uşor pe obraz. Când e aşa, atât de liniştită şi de inocentă, ştie exact de ce o iubeşte, de ce a rămas cu ea.

Se ridică pe marginea patului, îşi întinde braţele spre tavan şi cască, după care iese tiptil din cameră, închizând uşa cu grijă ca să n-o trezească.

Mark munceşte mult. Stă la birou până târziu, încercând să termine totul înainte să meargă la sala de gimnastică, pentru că sunt multe de făcut. Nu mai ia prânzul la cantină, în schimb înfulecă grăbit un sandviş în birou în timp ce citeşte teancuri de documente juridice.

Zilele astea se simte obosit. Mereu e obosit, dar sunt atâtea lucruri la care să se gândească, atâtea de făcut, încât nici nu poate fi vorba să lenevească în pat. Nu că n-ar vrea, dar mintea lui e mereu ocupată. De adormit, adoarme. Uşor, chiar. Dar de cele mai multe ori, e treaz în primele ore ale nopţii. Stă şi o ascultă pe Julia, ştiind că nici ea nu doarme, dar neputând să comunice cu ea, şi se gândeşte la munca lui, la viaţa lui.

E atât de obişnuit să se trezească la ora 6: 45 dimineaţa ca să se ducă la serviciu, încât şi în weekenduri se trezeşte automat, exact la aceeaşi oră, ceea ce e culmea, dat fiind că de luni până vineri are nevoie de ceas deşteptător ca să se trezească. De luni până vineri se duce la baie împleticindu-se ca un om beat, dorindu-şi să mai doarmă încă puţin, dar sâmbăta şi duminica pur şi simplu sare din pat.

Mark coboară în bucătărie şi pune ibricul pe foc, aşezând revista *The Times* pe masă, după care scoate două felii de pâine din pungă şi le bagă în prăjitor.

Trosc! Zgomotul corespondenţei care cade în cutia poştală şi de-acolo în hol îl face să tresară. Oftează aplecându-se să ia plicurile şi le răsfiră uitându-se prin ele să vadă dacă e ceva interesant, în timp ce se întoarce în bucătărie şi pune nişte cafea proaspătă într-o cafetieră.

Nimic interesant astăzi. Reclame, reclame, iar reclame şi facturi. E perioada aceea din an când vin tot felul de facturi. Deschide extrasul de cont de la cardul Visa şi îl parcurge rapid, se opreşte şi se întoarce să citească din nou ceva, pentru că nu-i vine să creadă ce scrie.

Ei bine, Mark ştie că Julia e înnebunită după cosmetice, produse de îngrijire şi alte chestii *femeieşti.* Ştie că Julia nu poate să treacă pe lângă o farmacie fără să intre şi că, odată ce-a păşit înăuntru, petrece acolo ore întregi, fericită, cheltuind o avere pe tot felul de sticluţe în culori pastelate, cu produse de care el nici măcar n-a auzit. Odată a venit cu o colecţie de elastice din catifea pentru păr, în culori asortate, care i s-au părut irezistibile. Şi pe-atunci avea părul scurt.

Dar mai ştie şi că au reguli stricte cu privire la contul comun. Aşa cum se întâmplă în ziua de azi cu nişte persoane independente ca ei, îşi ţin banii separat. Julia are contul ei din care cheltuieşte pentru orice nu are legătură cu Mark, iar Mark îl are pe-al lui. Apoi au un cont comun, pe care în general îl folosesc pentru plata facturilor de întreţinere, pentru restaurante, mobilă, alimente, cadouri pentru prieteni comuni şi vacanţe. Adică pentru orice îi priveşte pe amândoi. Şi aici nu intră cumpărăturile de la Boots. Mai mult decât atât, cum naiba a reuşit să cheltuie aproape două sute de lire numai în magazinul ăla? Ce naiba cumpără de-acolo?

Julia cumpără teste de sarcină. Încearcă să reziste tentaţiei, dar în fiecare lună, înainte de ciclu, îşi satisface ceea ce ea numeşte pofta de Clearblue. Din păcate, doar unul singur nu o satisface.

La început cumpăra un singur test. Aşa fac toate. Acum nouă luni, a cumpărat un test cu cinci zile înainte de ciclu, chiar la început, când erau la primele încercări. L-a

făcut acasă la Sam şi s-au distrat de mama focului.

— Eu cred că e prea devreme, a spus Sam.

— Dar, dacă sunt însărcinată, înseamnă că organismul meu produce deja hormonul hlG, şi-atunci ar trebui să se vadă la test.

— Dar pe cutie scrie că trebuie să aştepţi până în prima zi a ciclului, iar tu n-ai nici măcar un simptom.

— Ba sigur că am, a insistat Julia. Uite ce mi s-au umflat sânii. Sunt enormi.

— Dar trebuie să îţi vină ciclul peste cinci zile şi întotdeauna ţi se umflă înainte, i-a spus Sam amuzată.

— În plus – şi aici Julia a făcut o pauză de efect – *toată* noaptea mă duc la toaletă. Jur, vezica mea nu mai face faţă.

— Tu întotdeauna ai avut cea mai slabă vezică din câte ştiu, dar, mă rog, fie cum zici tu. Hai să-l facem.

Julia s-a luminat la faţă de bucurie.

— Super! îmi dai un pahar?

— Pentru ce?

Julia a citit instrucţiunile cu voce tare, să audă şi Sam.

— Puneţi testul în jetul de urină sau introduceţi-l în urină.

Nici n-a observat expresia oripilată a lui Sam când i-a explicat că nu avea încredere în varianta cu testul în jetul de urină, de teamă că n-o să-l nimerească.

— Doar nu-ţi imaginezi că ai să foloseşti vreun pahar de-al meu!

Într-un final s-au hotărât să ia capacul de la deodorantul lui Chris.

— Să nu dea sfântul să-i spui cumva. Jur că o să divorţeze din cauza asta.

— îl clătesc cu dezinfectant după ce termin, a spus Julia îndreptându-se spre baie.

— Ştiu, ştiu, i-a strigat Sam în timp ce ea închidea uşa. Tu ce crezi că foloseam pentru testele *mele*?

Testul a ieşit negativ. La fel şi cel pe care l-a cumpărat mai târziu în aceeaşi zi. Şi celelalte şase pe care

le-a cumpărat până să-i vină ciclul. La început nu ştia decât ea, dar 8, 95 e al dracului de scump când ai nevoie de o duzină de teste în fiecare lună, iar acum Julia a hotărât că, întrucât încercau să facă un copil „al lor”, atunci şi testele de sarcină ar trebui să fie tot cheltuiala „lor”.

Fireşte că Mark nu ştie de cutiile Clearblue ascunse sub teancurile de prosoape. Nu că în principiu l-ar deranja – nu e ca atunci când părinţii îţi găsesc foliile cu pilule anticoncepţionale în sertarul noptierei, când ai 16 ani şi ştii că se vor înfuria –, l-ar deranja doar cantitatea, fiindcă Mark e în primul rând un tip pragmatic. Ar fi îngrozit de faptul că Julia face testele cu câteva zile înainte de menstruaţie; de faptul că nu respectă instrucţiunile de pe pachet; de nerăbdarea şi extravaganţa unei obsesii pe care el, unul, n-ar putea să o înţeleagă.

Nu ar înţelege mai ales pentru că nu o înţelege pe Julia. Calităţile ei care la început l-au atras sunt exact acele calităţi care acum îi despart.

I-a plăcut vioiciunea ei când s-au întâlnit pentru prima oară. I-au plăcut râsul, ambiţia şi naturaleţea ei. O văzuse la serviciu, se interesase de ea înainte să îndrăznească să o abordeze la cantină, hotărâse deja că trebuie să o cunoască, să o atingă, să fie cu ea.

Uneori trecea pe lângă ea, pe hol, vorbind aprins cu vreo colegă de-a ei şi, când se apropia, o privea insistent, dorindu-şi ca ea să ridice privirea, să îl observe, însă Julia n-o făcea niciodată, în fiecare zi bătea la uşa lui câte o documentaristă îndrăgostită lulea, cu o scuză de doi bani, dar pe el nu l-a interesat niciodată, pentru că niciuna dintre ele nu era ea.

Mark nu ştia cum s-o abordeze, ce să-i spună şi îşi dădea seama că situaţia era delicată, fiindcă erau colegi. Deşi tot timpul se înfiripau relaţii la serviciu, acestea stârneau nemulţumirea conducerii. Chiar şi tatăl lui îl sfătuise întotdeauna să nu facă prostia asta. Pe unde a lucrat înainte, a luat în serios treaba asta, dar a uitat-o cu desăvârşire când a văzut-o pe Julia.

Chiar dacă Julia nu părea să-l observe.

Mark e unul dintre bărbaţii care arată bine, însă fără să fie arogant, ceea ce nu prea i-a folosit. Prietenii lui mai puţin arătoşi, dar mult mai tupeişti, au avut întotdeauna mai mult succes la femei. Cu cât zdrobeau mai multe inimi şi călcau în picioare mai multe sentimente, cu atât mai multe femei mureau după ei. Mark trecea drept un tip cumsecade, şi ce poate fi mai rău de-atât? La şcoală era cel mai bun prieten al fetelor, pentru că era chipeş şi dădea bine să fii văzută cu el, dar prea cumsecade să vrei să ieşi cu el. Atât de cumsecade, încât era considerat chiar plictisitor.

Abia când era la facultate s-a remarcat, şi chiar şi-atunci i-a luat câţiva ani. Se întâlnea cu Amanda de mai bine de un an, dar a pus capăt relaţiei fiindcă ştia că nu e potrivită pentru el şi fiindcă nu-i mai rămânea decât un an ca să se distreze.

Şi chiar s-a distrat. Şi-a făcut ambiţia, cum îi ziceau încântaţi prietenii, cu oarecare gelozie. Până în ziua de azi e renumit pentru puterea lui de seducţie, iar numărul femeilor cu care se spune că a fost devine din ce în ce mai mare, precum peştele din proverb. Deşi, culmea ironiei, nu s-a străduit niciodată. Fusese întotdeauna prietenul arătos al Amandei şi, imediat ce a rămas singur, a devenit cel mai vânat bărbat din campusul universitar.

Nu mai era tipul-cel-cumsecade.

Doar că, în realitate, în afara faptului că, fără voia lui, zdrobise câteva inimi, *era* totuşi un tip cu mult bun-simţ şi încă timid în relaţia cu femeile, în special cu cele pe care le plăcea cu adevărat, cum era Julia.

Nimeni nu şi-ar putea imagina ce eforturi a trebuit să facă să o abordeze în cantină, în ziua aceea. Pe atunci vedea în ea femeia perfectă, o aşezase pe un piedestal atât de mare încât risca să o piardă în înaltul imaginaţiei lui.

Lui Mark îi plăcea vivacitatea ei, felul Juliei de a fi naturală, expansivă, extrovertită. Ea era tot ceea ce nu era el, tot ceea ce el îşi dorea în sinea lui să fie. Când era cu ea, simţea că este într-adevăr cea mai bună persoană cu

putinţă. Mark nu voia să fie tăcut, retras, introvertit când era ea în preajmă. Să fie cu Julia era ca o călătorie veselă în lumea zânelor şi îşi dorea ca senzaţia aceasta să nu dispară niciodată.

Acum i se pare că toate astea s-au întâmplat cu foarte multă vreme în urmă. Mai tot timpul e epuizat din cauza Juliei. Epuizat şi nedumerit, pentru că trăiesc în două lumi total diferite, iar Mark îşi dă seama nu numai că nu poate să evadeze din ceea ce este el în realitate, dar că nici nu-şi doreşte. S-a străduit la început. În primul an sau cam aşa ceva. Un şir nesfârşit de petreceri, de vizite, de prieteni care îi înconjurau, de prieteni ai prietenilor, de oameni străini. O vreme i-a plăcut, deoarece credea că se vor termina la un moment dat. La urma urmei, nimeni nu ar duce o astfel de viaţă în permanenţă.

Poate doar Julia.

Mark şi-a dat seama cam în al doilea an de când erau împreună că şirul acela neîntrerupt de oameni care se perindau prin casa lor nu părea să se termine. Că Julia, care venea acasă cu tot felul de colegi fără masă, fără casă, aşteptând să găsească suficientă mâncare pentru toţi, nu avea să se schimbe.

Dar Mark ştia că nu ar fi corect să spere ca ea să se schimbe. La urma urmei, a ştiut în ce se bagă atunci când a rămas cu ea, dar a crezut totuşi că vor găsi o cale de mijloc, că vor face cumva ca lucrurile să meargă.

La început, când încă era încântat şi plin de pasiune, când mai credea că există o mulţime de posibilităţi pentru a găsi acea cale de mijloc, s-a gândit chiar să o ceară de soţie. A plănuit o excursie în Barbados în luna ianuarie, a rezervat o masă la un restaurant cu vedere spre plajă, unul dintre primele zece cele mai romantice restaurante din lume, pregătise până şi ce avea să-i spună.

Lucrurile au început să meargă prost cu câteva săptămâni înainte să plece. Cearta a pornit de la o discuţie despre revelion. Nu fuseseră invitaţi la nicio petrecere, spre nemulţumirea Juliei, dar Mark spusese că, pentru el, revelionul ideal ar fi să invite la cină două sau trei cupluri

dintre prietenii lor cei mai apropiaţi şi să deschidă şampania la miezul nopţii.

Julia a fost scandalizată. Ea dorea să dea o petrecere. Un megachef pentru toată lumea, fără excepţie, să intre în forţă în noul an. Ea nu avea de gând să cedeze, aşa că Mark s-a dat bătut şi a recunoscut că trebuie să se gândească mai bine la perspectiva de a petrece tot restul vieţii împreună.

Dar făcuse deja planuri să meargă în Barbados. Plănuise deja vacanţa. Propunerea de căsătorie. Chiar şi inelul. Şi totuşi, în timp ce stăteau pe terasă şi privea chipul Juliei la lumina lumânărilor, şi-a dat seama că nu putea s-o facă. O iubea, dar nu era sigur. O iubea, dar nu era sigur că dragostea era de ajuns.

Va aştepta. Nu mult, dar inelul din buzunar va rămâne acolo şi, cine ştie, poate anul viitor lucrurile se vor schimba, poate chiar de luna viitoare.

Au trecut patru ani de atunci, şi nimic nu s-a schimbat. Mark şi Julia au găsit o cale de a convieţui sub acelaşi acoperiş, de a dormi în acelaşi pat, dar în acelaşi timp ducând fiecare o viaţă separată.

Aşezat la masa pentru micul dejun şi citind *The 1 înţes,* cu teancul de facturi puse deoparte şi scandalosul extras de cont Visa deasupra, Mark decide că vor petrece o zi frumoasă, că se vor simţi bine.

Astăzi are loc nunta lui Adam şi a Lornei. Se căsătoresc în Blackheath, o nuntă tradiţională, într-o biserică de modă veche.

Adam şi Lorna sunt prietenii Juliei. Mark trebuie să facă această distincţie deoarece prietenii lor au foarte puţine în comun. Nu au prea avut niciodată. Julia e de părere că prietenii lui sunt drăguţi, dar prea *simpli* pentru gustul ei, chiar plictisitori, în timp ce Mark nu a înţeles niciodată foarte bine prieteniile dintre femei, cu bârfele, secretele şi hlizelile lor.

Se întâmplă de multe ori să intre în bucătărie şi să o găsească pe Julia stând la masă, discutând aprins cu două sau trei prietene de-ale ei, cu cănile de cafea şi paharele

de vin împrăştiate pe masă, cu scrumierele pline de chiştoace de ţigări marca Silk Cut Extra Low. Vorbesc întotdeauna pe un ton scăzut şi invariabil încep să-l tachineze pe Mark, ceea ce îl face să se simtă prost, deşi el încearcă să zâmbească şi să nu le ia în seamă. Îşi ia ce are nevoie, apoi le lasă în pace şi dispare în biroul lui pentru tot restul serii.

— De ce nu te străduieşti şi tu mai mult să vorbeşti cu prietenele mele? a întrebat Julia când s-a dus la culcare în seara aceea, foarte târziu.

— De ce prietenele tale nu se străduiesc mai mult să vorbească cu mine? s-a apărat Mark, încercând de fapt să spună „De ce nu mă înţeleg?”, „De ce nici eu nu le înţeleg pe ele?”

Mark şi-a păstrat prietenii din şcoală şi din facultate, aşa cum fac bărbaţii de obicei. În ultimul timp mai mult vorbeşte decât se vede cu ei, e adeptul comunicării prin e-mail. Se întâlnesc din când în când, mai ales când Julia e plecată. În rarele ocazii când Mark a încercat să o introducă şi pe ea în ecuaţie, a ieşit un adevărat dezastru.

Julia a încercat să fie drăguţă. S-a străduit să-i placă. Dar nu avea nimic în comun cu ei – *chiar* nimic – şi fiecare întâlnire cu ei i se părea mai obositoare decât precedenta. Până la urmă i-a spus lui Mark că îl iubeşte pe el, nu pe prietenii lui: va trebui să se vadă singur cu ei. Mark s-a prefăcut supărat, deşi în realitate se simţea uşurat. Şi pentru el era la fel de streaant ca şi pentru Julia.

Acum fiecare are prietenii lui, viaţa lui, însă la ocazii cum e cea de azi cei doi se pun de acord, şi adevărul e că lui Mark i-au plăcut întotdeauna Adam şi Lorna. De fapt, cu excepţia lui Sam şi a lui Chris, probabil că ei sunt oamenii care îi plac cel mai mult din cercul Juliei. De anul acesta, Adam şi Lorna locuiesc în Brighton, aşa că abia dacă i-a mai văzut, dar se întorc în Blackheath, unde a crescut Lorna, pentru a se căsători.

Lui Mark îi plac nunţile, întotdeauna i-au plăcut, ca şi Juliei, de altfel, aşa că, cine ştie, poate că dorinţa de a avea o zi frumoasă nu e chiar atât de nerealistă; aşadar, pentru

început, îi va duce Juliei micul dejun în pat.

— Mmmm.

Julia se ridică încet în capul oaselor şi se întinde zâmbind leneş, în timp ce Mark îi aşază cu grijă tava pe pat. Se uită la ceai şi la pâinea prăjită, apoi înmoaie un deget în borcanul cu miere şi-l linge, fiindcă de atâta timp nu au mai luat micul dejun împreună, încât Mark a uitat cu ce anume îi place ei să ungă feliile de pâine. Parcă cu miere, dar nu vrea să dea greş. Ca să fie sigur, a înghesuit pe tavă pastă Marmite, miere, unt de arahide şi gem de căpşuni.

— Ce-am făcut ca să merit asta?

— Nimic, îi zâmbeşte el, aşezându-se lângă ea pe pat şi lăsând ziarul pe pernă. Am vrut doar să-ţi fac o surpriză. În plus, astăzi trebuie să mergem la nuntă şi, dacă te-aş mai fi lăsat să dormi, sigur am fi ratat-o.

— Nunta, suspină Julia. Nu pot să cred că Adam şi Lorna se căsătoresc. Dumnezeule! Credeam că doar vor locui împreună pentru totdeauna. Se uită pe furiş spre Mark. Aşa, ca noi.

— Adică vrei să te măriţi?

Mark e uimit. E un subiect pe care nu l-au mai adus în discuţie de luni de zile. De ani de zile. De la început. Însă privirea gânditoare a Juliei se transformă repede în chicoteli.

— Te-ai speriat, nu-i aşa? îl tachinează ea.

Deşi nu vrea să recunoască, Mark simte o uşurare imensă, pe care o ascunde luând o înghiţitură de cafea.

— Pe bune, nu credeam că Lorna vrea să se mărite, dar cred că nu m-am gândit niciodată că relaţia cu Adam o să dureze atât de mult.

— Dar Adam e chiar un tip de treabă.

— îhâm, dar hai să recunoaştem că nu e cel mai dinamic om din lume. Sinceră să fiu, i-ar prinde bine un implant de charismă… Dar e un dulce, schimbă ea vorba imediat, ştiind că, în momentele ei de răutate, spusese acelaşi lucru şi despre Mark. Şi sunt sigură că vor fi foarte fericiţi împreună, continuă apoi, repede, înainte ca Mark să-şi dea

seama.

— Zi mai departe.

— Ce să zic?

— Ştiu la ce te gândeşti. Care e pronosticul tău?

Julia îşi strânge picioarele la piept şi-i zâmbeşte lui Mark, pentru că în momente din astea îşi aminteşte de ce e împreună cu el. Deşi nu-i prea face plăcere să recunoască, el o cunoaşte mai bine decât oricine, ştie cum gândeşte, ştie cum să-i capteze atenţia şi să i-o reţină.

— Cinci ani.

Mark ridică din sprânceană.

— Atât de mult?

— Bine, bine. Patru ani şi trei luni. Tu?

— Ştii că nu-mi place să mă bag în astfel de jocuri.

— Cred că tu le-ai da zece ani şi jumătate.

— Eşti pe-aproape.

Mark râde şi, în momentul acesta de apropiere, se apleacă şi o sărută pe Julia pe gât. Ea se întoarce şi-l sărută la rândul ei, lăsând încet pe tavă felia de pâine prăjită.

— Aşteaptă, şopteşte el, dând-o puţin la o parte ca să ia tava de pe pat şi să o aşeze cu grijă pe podea.

Julia se trage mai jos în pat, în timp ce Mark se lasă peste ea, sărutând-o, mirosindu-i părul, gâtul, mângâindu-i pielea.

El îşi coboară mâna şi-i desface nasturele de sus al pijamalei.

— Fir-ar să fie, aşa nu-mi plac pijamalele astea, îi şopteşte el în ureche, iar ea râde pe-nfundate, apoi geme de plăcere când degetele lui îi mângâie sfârcurile, sărutând-o în tot acest timp.

— Stai, şopteşte ea, trăgându-se înapoi ca să-l poată privi. Nu e… ştii tu.

— Nu e ce?

Mark vorbeşte calm, pentru că ştie ce vrea ea să spună şi deja simte că-i cam piere cheful.

— Nu e, ştii tu…

Se uită jenată în altă parte preţ de o secundă, apoi îl

priveşte din nou în ochi.

— … momentul potrivit.

Mark nu zice nimic din lucrurile pe care le-ar spune de obicei. Nu izbucneşte. Pur şi simplu se apleacă să o sărute în timp ce degetele lui alunecă de-a lungul trupului ei.

— Ştiu, şopteşte el în timp ce coboară cu limba spre talia ei, apoi niciunul nu mai spune nimic pentru foarte mult timp.

— Ei, asta chiar a fost o surpriză plăcută, zâmbeşte Julia şi se cuibăreşte sub braţul lui Mark, plimbându-şi încet mâna pe pieptul lui.

Zâmbetul ei e sincer; chiar că uitase ce minunat era să facă dragoste cu Mark. Ăsta fusese dintotdeauna liantul care îi ţinuse împreună, această pasiune extraordinară dintre ei, pe care o simţiseră încă de la început.

Când au făcut sex pentru prima dată au fost uluiţi amândoi. Atracţia dintre ei a fost atât de puternică încât parcă se încingea aerul în preajma lor. Stăteau întinşi în pat, atunci, prima oară, cu respiraţia tăiată, amuţiţi, nevenindu-le să creadă cât de norocoşi erau că s-au găsit unul pe altul, căci niciunul dintre ei nu mai trăise aşa ceva până atunci.

Julia credea că sentimentul acesta dispăruse, pe când Mark se gândea că poate i s-a părut lui atunci, la început.

Acum îşi aminteşte.

Poate că asta e problema, se gândeşte Mark, privindu-se în oglinda de la baie şi simţindu-se bine*, într-adevăr* bine, pentru prima dată după luni întregi. Noi nu mai facem dragoste. Facem copii. Şi nu reuşim. Trebuie să facem dragoste mai mult, să restabilim apropierea, căldura, intimitatea care ne lipseşte atât de mult.

Dacă putem face asta, atunci poate că ne vom înţelege. Poate că totul va fi bine.

— Cine e *aia*?

Julia şi Mark se tot învârt prin mulţimea din afara bisericii, Julia reuşind până la urmă să-şi croiască drum înspre fumătoare, un mic grup de doamne, cât se poate de

elegante, lăsând la o parte faptul că pufăie cu nesaţ, hotărâte să inhaleze suficientă nicotină cât să reziste până ler sfârşitul ceremoniei.

Ţigările le ţin laolaltă pe aceste femei care s-au strâns în grup compact şi îşi admiră reciproc toaletele, pasând de la una la alta singura brichetă disponibilă, în timp ce trecătorii – îmbrăcaţi neglijent în comparaţie cu ele – zâmbesc spre mulţimea de nuntaşi, cu toţii dornici să se bucure şi ei puţin de speranţele lor, de această ocazie şi, desigur, de strălucirea evenimentului. Pentru că această nuntă nu poate fi altfel decât strălucitoare, femeile întrecându-se în materie de pălării uriaşe şi pantofi cu tocuri înalte.

Julia aruncă ţigara şi o striveşte cu talpa pantofului ei cu baretă, marca Jimmy Choo.

— Frumoşi pantofi, zice o tipă înaltă, cu părul roşu, din grupul de fumătoare, care e de fapt chiar tipa cu bricheta (marca Mini-Bic, roz aprins).

— Mersi, spune Julia zâmbind şi îi întoarce şi ea complimentul. Mie îmi place pălăria ta.

Urmează un moment de stâiţieneală şi una din ele tocmai se pregăteşte s-o întrebe pe cealaltă cum i-a cunoscut pe Adam şi Lorna, când Julia aude că strigă cineva.

— Julia! Scumpo! Se întoarce şi o vede pe mama Lornei venind grăbită spre ea. Arăţi minunat!

Doamna Young se repede la Julia, se apleacă şi încearcă să o sărute în aer, ţinându-şi cu mâna pălăria imensă. Amândouă râd când borurile pălăriilor se ciocnesc.

— Arăţi nemaipomenit.

Julia trebuia să spună asta şi, bineînţeles, e adevărat, pentru că, deşi Julia nu e la curent cu planurile de nuntă ale Lornei, e de ajuns să se uite la Sandra Young ca să-şi dea seama că nu e nunta Lornei, ci a mamei ei.

— Serios?

Sandra Young face a optzecea piruetă pe ziua de azi şi ridică întrebătoare din sprânceană, iar Julia o complimentează din nou. E limpede pentru toată lumea că

e înnebunită să fie în centrul atenţiei, că rochia ei – cu decolteu adânc, împodobit cu un model sofisticat din mărgeluţe, evident de firmă – a fost aleasă, conştient sau nu, ca să o eclipseze pe mireasă.

Sandra Young mai face o piruetă, după care observă că mai sosesc nişte invitaţi.

— Unchiule Jimmy! strigă ea, făcându-i cu mâna peste mulţime, şi îşi croieşte drum spre el pentru a executa încă o piruetă, în timp ce femeia cu pălărie îi zâmbeşte Juliei.

— Să *nu* crezi cumva că e o mamă care încearcă să eclipseze mireasa, spune ea.

— Dar trebuie să recunoşti că arată senzaţional.

— Aşa şi trebuie, la cât costă rochia aia! Se uită în jur să vadă dacă o aude cineva, apoi se apleacă uşor, cu un aer complice. Mai mult decât rochia de mireasă.

— Nu se poate!

Julia e şocată pentru că, ştiind-o pe Lorna, rochia de mireasă ar trebui să fie unicat, de firmă şi să coste o avere.

Femeia clatină din cap.

— Mă cheamă Maeve, spune ea zâmbind. Tu eşti Julia, nu-i aşa?

Julia încuviinţează.

— De unde ştii?

— Te-am recunoscut din nişte fotografii mai vechi ale Lornei.

— Cum ai cunoscut-o pe Lorna?

Întrebarea era inevitabilă şi amândouă zâmbesc.

— Sunt vecina lor din Brighton.

— Şi nu te înnebuneşte cu obiceiul ei de a veni mereu să împrumute o ceaşcă de zahăr?

— Poate vrei să zici să împrumute prezervative, mai degrabă. Ea şi Adam încă nu s-au hotărât ce metodă de contracepţie să folosească şi, pentru că sunt singura necăsătorită de pe stradă, am devenit furnizorul lor secret de prezervative.

Julia râde, de-a dreptul surprinsă de sinceritatea femeii. Julia a reuşit întotdeauna să-i facă pe oameni să se simtă bine în preajma ei, să capete în doar câteva minute

impresia că o cunosc de când lumea şi într-atât de bine, încât să-i destăinuie lucruri intime fără ezitare.

— Eşti necăsătorită? N-aş fi zis.

— De ce? Pentru că una ca mine ar trebui să aibă un prieten? Pentru că, dacă arăt bine şi am succes, dar nu am şi un bărbat lângă mine, înseamnă că am vreun defect anume?

Încearcă să-şi păstreze tonul calm, dar cuvintele o trădează şi Julia îşi cere scuze.

— Mi-am dat seama că m-am exprimat greşit, spune Julia mâhnită. Parcă aş fi una din rudele mele mai în vârstă. Când mă duceam la petrecerile de familie şi mă întrebau dacă am un prieten, iar eu le ziceam că nu, mă băteau pe genunchi şi-mi spuneau chestii de-astea: Lasă, că eşti încă tânără. Sau: ce-i al tău e pus deoparte, o să găseşti tu omul potrivit, o să vezi. Vai, nu pot să cred că am făcut şi eu la fel, îmi pare nespus de rău.

— Nu face nimic. Parcă am avea aceleaşi rude. Şi mie îmi pare rău că te-am repezit. Sunt singură pentru că aşa vreau eu, dar nimeni nu pare să înţeleagă.

— Şi ai fi fericită să-ţi petreci restul vieţii singură?

Maeve ridică din umeri şi-i oferă Juliei încă o ţigară, pe care aceasta o ia şi, preţ de câteva clipe cât îşi aprind ţigările, niciuna nu spune nimic.

— încerc să nu mă gândesc prea departe, să-mi trăiesc viaţa în prezent, spune Maeve într-un târziu, suflând fumul cu zgomot, dar, sinceră să fiu, deşi nu prea îmi surâde ideea, nici nu mă sperie. Am o viaţă frumoasă. O slujbă care-mi place, o casă, şi nu cred că sunt pregătită să fac compromisuri.

— Te invidiez.

Cuvintele i-au scăpat Juliei înainte să-şi dea seama ce spune. Şi, imediat ce le rosteşte, se opreşte uimită. Nu a vrut să spună asta. Fir-ar să fie, nici măcar nu a vrut să se gândească la aşa ceva şi acum şovăie, neştiind cum să continue.

— Nuu, scutură Maeve din cap. Fiecare vrea altceva de la viaţă, şi ştii ce? Fiecare tânjeşte după ce are celălalt.

Atâţia ani m-am gândit că poate viaţa mea ar fi împlinită dacă aş avea un bărbat, dar când l-am avut, mi-am dorit să fiu singură din nou. Ştii, uneori mă simt singură, dar cred că îmi e mai bine aşa. O, Doamne, asta e Loma? Credeam că au închiriat un Daimler alb.

Un Mercedes lung şi negru se opreşte lângă biserică şi toată lumea din jur se grăbeşte să-şi stingă ţigările şi să intre să se aşeze, când şoferul îmbrăcat într-un costum gri deschide portiera.

Julia e pe punctul de a o urma pe Maeve în biserică, dar nu rezistă tentaţiei de a arunca o ocheadă rochiei de mireasă, fiindcă, deşi ştie că pentru un timp nu poate fi vorba de măritiş în cazul ei, tot nu-şi poate reprima fascinaţia în faţa unei astfel de poveşti cu zâne.

Portiera se deschide şi se aude un oftat de uşurare colectiv. Nu e mireasa. E o femeie neînsoţită, îmbrăcată într-un costum roz aprins, cu o masă de organza roz şi negru în chip de pălărie, cercei strălucitori din aur cu perle şi nişte ochelari de soare de un negru opac, care îi ascund chipul aproape în întregime, rujată discret cu un ruj maro-rozaliu.

Coboară din maşină şi urcă treptele; abia când ajunge în dreptul ei, Julia ţipă surprinsă.

— Doamne, Dumnezeule!

Femeia se întoarce spre ea, îşi coboară puţin ochelarii de soare ca să o vadă mai bine, apoi zâmbeşte, deschizând braţele.

— Bella! ţipă Julia şi se repede să o îmbrăţişeze pe prietena ei atât de strălucitoare, atât de newyorkeză, mai să n-o recunoască. Ce naiba *cauţi* aici?

— Te surprinde? Bella se desprinde din îmbrăţişare şi amândouă se îndepărtează puţin una de alta ca să se privească încântate. Şi tu arăţi *supeeerb*!

Amândouă râd.

— Ce naiba e cu maşina asta?

Bella suspină de încântare.

— Vai, îţi vine să crezi? Sunt atât de obişnuită să comand limuzine la New York, încât acum nici n-am mai

stat pe gânduri şi tot drumul până aici m-am uitat la oamenii care se opreau în loc, întrebându-se ce VIP o fi înăuntru.

Julia scutură din cap zâmbind.

— Doar tu puteai să fii, râde ea. Doar tu.

Bella se uită la mulţimea care acum începe să iasă iar din biserică.

— Dar unde naiba e Sam?

— E atât de gravidă încât abia poate merge, râde Julia. A acceptat invitaţia, după care a ajuns la concluzia că vezica ei n-o să reziste pe toată durata ceremoniei, aşa că probabil o să vină numai la masă.

— Vai, dar e un adevărat coşmar. Spune-mi că nu voi avea niciodată copii.

În clipa asta, văzând figura Juliei, îşi dă seama ce-a spus.

— Scuze. De o mie de ori scuze. Tu ştii părerea mea despre copii. Dar nu despre copiii prietenelor mele, aşa că ia zi, cum merge treaba?

Julia oftează. Bineînţeles că nu se supără că o întreabă, probabil că s-ar simţi mai ofuscată dacă nu ar fi întrebat-o, Bella fiind una dintre *apropiatele* ei, dar îşi doreşte să nu fi spus la atât de multă lume că e hotărâtă să încerce să facă un copil.

Mark a avertizat-o de atâtea ori. Poate că nu vor reuşi. Nu spune nimănui, a zis el, dar bineînţeles că ea a trebuit să-i spună lui Sam. Şi Bellei. Şi Lornei. Şi fetelor de la birou. Curând au aflat toţi şi, de câte ori se întâlneşte cu cineva, o întreabă: aţi reuşit? Cu sprâncenele ridicate a curiozitate şi priviri pline de speranţă. La drept vorbind, s-a cam săturat să tot dea din cap că nu. Ar vrea să-l fi ascultat pe Mark pentru că, de fiecare dată când întreabă cineva, nu face decât să-şi amintească de nereuşita lor şi să se simtă mai prost ca niciodată.

Dar ea e Bella, aşa că va vorbi despre asta, nu doar va zâmbi abătută, clătinând din cap că nu.

— E o porcărie, spune Julia. Pur şi simplu nu reuşim. În fiecare lună îmi spun că acum o să se întâmple, dar în

fiecare lună ciclul îmi vine la fix, fir-ar să fie.

— Te-ai gândit să consulţi un specialist?

— Păi, am citit un articol interesant într-o revistă, săptămâna trecută, despre o femeie care nu putea să rămână însărcinată şi care s-a dus la o vindecătoare. S-a dus la femeia asta, o şedinţă, şi bang! A rămas imediat însărcinată. Am scris numărul de telefon al vindecătoarei şi cred că am să o sun şi eu.

— De fapt, nu la asta m-am referit. M-am referit la un doctor. Un specialist în probleme de fertilitate. Cineva în măsură să-ţi spună dacă sunt probleme sau nu.

— Nu, nu încă. Şi oricum, nu cred că lui Mark i-ar conveni dacă ar afla că el, mă rog… Ştii tu…

— E steril?

— Exact. Gândeşte-te ce groaznic trebuie să fie pentru un b &rbat. Dumnezeu mi-e martor că ultimul lucru de care am nevoie este să-l lovesc în orgoliul lui de mascul. Şi, în fond, nu a trecut prea mult timp. Nu cred e & vreunul dintre noi e pregătit pentru un astfel de pas.

— Tu crezi că e din vina lui Mark?

— Cam aşa, spune Julia. Eu am mai fost însărcinată, îţi aminteşti?

— Dar asta s-a întâmplat cu *mulţi* ani în urmă. Dumnezeule, se putea întâmpla orice de-atunci. Şi, recunoaşte şi tu, nu te duci prea des la clinică. Chiar aşa, când ţi-ai făcut ultima dată o analiză?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, bine, îmi pare rău. Dar te ştiu eu şi cred că ar trebui să te duci mai des. În plus, dacă tu chiar crezi asta, e groaznic. E clar că dai vina pe Mark şi n-ai niciun motiv să o faci.

Julia simte că i se umplu ochii de lacrimi, dar n-are de gând să plângă aici. Refuză să plângă aici.

— Bella, suntem la o nuntă. Nu te-am văzut de luni de zile şi nu pot să discut subiectul ăsta chiar acum, nu e nici momentul, nici locul potrivit. Povesteşte-mi despre tine.

Se străduieşte să zâmbească şi o strânge pe Bella de mână.

— Care ţi-e secretul de arăţi atât de bine?

Loma spunea întotdeauna că va păşi în biserică afişând un zâmbet mare cât Palatul Brighton Pier, dar acum arată extraordinar de sfioasă şi chiar mai frumoasă decât a fost vreodată în viaţa ei.

Încearcă să privească drept înainte, dar nu-i prea iese, şi face ochii mari de încântare când le vede pe Julia şi Bella care exclami admirativ la capitul rândului, acum, ci pot s-o vădi mai bine.

— Iisuse I Bella îşi şterge delicat colţul ochilor. Daci n-aş fi eu, aş muri de neribdare şi mi mint, numai ca şi arit aşa.

— Poţi şi-ţi cumperi oricând o rochie, doar aşa, de-a naibii. S-o pistrezi pentru zile grele. Şi cum adică, ai muri de neribdare daci n-ai fi tu? Nu-mi spune ci ai devenit anticisitorie.

— Nu, dar tipul însurat se ţine iar după mine. Telefoane. Flori…

— Bella, nul şopteşte Julia apisat şi puţin cam prea tare.

Îşi di pirul după urechi şi-i cere scuze, cu un zâmbet, doamnei de vârşti mijlocie din faţi, care se întoarce spre ea cu o privire plini de reproş.

— Mai târziu, îi şopteşte Bellei printre dinţi, apoi se ridici toţi în picioare ca şi cânte *Ierusalim.*

— Dar tu? şopteşte Bella după ce se termini imnul, ignorând privirea femeii din faţi, care se întorsese iar. E vreo şansi şi te minţi cu minunatul Mark sau nici la capitolul ista nu merge?

— Suntem fericiţi aşa. Julia se apleaci uşor, astfel încât Mark, aşezat în partea ceealalti, şi nu audi. Ne ştii. Suntem fericiţi aşa.

Mark încearci şi se relaxeze, ajutat considerabil şi de o cantitate copioasi de vin, plus ci şti lângi Bella, care întotdeauna i s-a pirut cam deconcertanţi, deşi în acelaşi timp foarte atrigitoare.

Bella nu e o naivi. Îşi di seama ci Julia şi Mark nu sunt fericiţi şi, cu toate ci e de partea Juliei, firi îndoială, întotdeauna va fi, nu vede de ce nu i-ar acorda atenţie şi lui Mark.

L-a întrebat despre serviciu, aritându-se sincer interesaţi, punând întrebiri inteligente şi la subiect, şi l-a făcut să se amuze cu nişte bancuri despre politica de birou din America, în tot acest timp având grijă ca paharul lui să fie plin.

Julia e încântată că altcineva se ocupă de Mark în locul ei, că are grijă ca el să se simtă bine, dar e şi mai încântată că stă lângă Jason, un prieten deosebit de atrăgător de-al lui Adam, care s-a despărţit de prietena lui acum vreo şase luni, profită de orice ocazie i se iveşte şi are încă impresia greşită că nunţile sunt un loc bun de agăţat (oamenii ăştia au treizeci şi ceva de ani şi ar trebui să ştie mai bine).

— Sunt Jason, spune el strângându-i mâna şi aşezându-se alături. Şi azi am venit singur, aşa că s-ar părea că va trebui să ai grijă de mine.

— Eu sunt Julia. Ochii ei se aprind cu interes. O clipă se gândeşte dacă să-l prezinte pe Mark, dar e aşa de prins în discuţia cu Bella şi, oricum, de ce să dea explicaţii în legătură cu Mark? în fond, n-au fost niciodată un cuplu de genul *Markşi Julia.* Sunt o veche prietenă a Lomei, continuă ea, întorcându-se uşor, astfel încât să stea cu faţa la Jason şi departe de Mark. Dar tu? Cum i-ai cunoscut?

Un timp stau de vorbă despre fleacuri obişnuite, iar Julia nu poate să nu observe că, de fiecare dată când el îşi schimbă poziţia, fie să pună o mână pe masă, fie să-şi îndrepte picioarele, fie să stea picior peste picior, ea face exact la fel. Probabil că face aşa de mai mult timp, fără să-şi dea seama, iar când Jason îşi sprijină bărbia în palmă, Julia tresare şi îşi dă seama că tocmai a făcut şi ea acelaşi lucru. Îşi ia repede mâna de la bărbie şi îşi impune să nu-l mai copieze. A citit şi ea *Maimuţa dezgolită* şi ştie ce înseamnă să copiezi limbajul trupului.

Deodată, Jason se opreşte la mijlocul unei fraze.

— Oh, e o poveste lungă şi plictisitoare, spune el, şi nu pot să încep o conversaţie banală cu tine, eşti mult prea atrăgătoare. Julia simte că se îmbujorează, o emoţie pe care n-a mai simţit-o de mulţi ani. Mai bine spune-mi... El

se apleacă uşor cu un aer complice, iar Julia nu se poate abţine, se apleacă şi ea până ce faţa lui este foarte aproape de a ei. El vorbeşte aprins. Atent. O priveşte adânc în ochi. Eşti – se opreşte – sau nu eşti – se opreşte din nou – de părere că *Clangers*[1] ar trebui să revină?

E un gest de apropiere, însoţit de o întrebare copilărească, dar Jason ştie că nu ajungi niciunde cu o conversaţie banală, pe când nostalgia e o emoţie mult mai potrivită cu ajutorul căreia să-ţi croieşti drum spre inima unei femei.

Julia începe să râdă. Uşurată. Un pic dezamăgită.

— Categoric sunt de părere că ar trebui să revină, râde ea.

— Şi eşti sau nu eşti de părere că Soup-Dragon[2] ar trebui să apară mult mai des?

— Vai! Julia face ochii mari de încântare. Nu m-am mai gândit la Soup-Dragon de ani de zile.

— Dar pun pariu că n-ai uitat măiestria ei în arta conversaţiei.

Julia se lasă pe speteaza scaunului, se gândeşte câteva clipe, apoi se apleacă din nou, scoţând câteva sunete asemeni lui Soup-Dragon.

— Nuuu, scuturi Jason din cap. Nu seamănă deloc cu Soup-Dragon.

— Zi tu, atunci.

— Nu pot. Dar pot să imit destul de bine un *clanger*. Şi începe cu o voce cântată. Du du? Du du du du du du. Du. Du du.

— Aiureai Julia începe să râdă. Ei fluierau. Uite-aşa I

Şi îşi strânge buzele fluierând o conversaţie, în timp ce restul celor de la masă se opresc să se uite la ei.

— *Clangers* I strigă Maeve, care stătuse destul de tăcută de partea cealaltă a lui Jason.

Evident, planul fusese ca Maeve şi Jason să fie

---

1 **Serial de desene animate din anii 70, în care personajele, mici creaturi de pe o planetă îndepărtată, comunicau între ele prin fluierături ce imitau ritmul şi intonaţia limbii engleze.**

2 **Personaj din serialul amintit.**

împreună, dar lui Jason nu i-au plăcut niciodată roşcatele, aşa că i-a lăsat pe Charles şi Claudia să-i ţină companie lui Maeve.

— Vezi? spune Julia întorcându-se triumfătoare spre Jason. Ţi-am spus eu că fluierau.

— Dar nu era chiar un fluierat, zice Maeve.

— Vezi? E rândul lui Jason să fie triumfător. Ţi-am spus eu că era cu *dudu.* Mai face puţin *dudu* pentru ceilalţi de la masă, care sunt în unanimitate de acord că nu era totuşi *dudu,* ci mai degrabă un fluierat.

— Gata, gata, îi întrerupe Bella ridicând o mână în aer chiar când i se aducea primul fel de mâncare. Dar *Casa lui Hector*1? Ăsta a fost întotdeauna preferatul meu.[3]

— *Casa lui Hector*! strigi încântaţi în cor cei de la masă, fiindcă sunt toţi cam de aceeaşi vârstă şi au crescut urmărind aceleaşi programe de televiziune.

— Cu ce era *Casa lui Hector*? întreabă Jason în timp ce toţi încep să râdă, fiind convinşi că le-a plăcut, deşi nimeni nu îşi amintea cu exactitate.

— Cu domnul Benn! strigă Julia, ştiind acum că subiectul a devenit motiv de nostalgie pentru toţi.

— Uite pe cineva care ar fi trebuit să iasă la iveală acum mulţi ani de zile.

Jason ridică paharul în cinstea domnului Benn.

Fiecare închină paharul pentru câte ceva. Pentru Crystal Tipps şi Alistair, Mary, Mungo şi Midge1, apoi piesa de rezistenţă: *Pipkins*[45]*.*

— Vai, oftează Julia. Eram nebună după *Pipkins*. Îţi aminteşti ce snoabă era Octavia[6]?

— Dar ce ziceţi de Hartley Hare?

Nimeni nu i-a observat pe Sam şi Chris care se

---

3 **Serial de desene animate din anii ’70, in care personajul principal este un câine pe nume Hector.**

4 **Personaje de desene animate din anii ’80.**

5 **Program TV pentru copii în care personajele sunt un maestru păpuşar, Inigo Pipkin, şi păpuşile create de el.**

6 **Pasăre c&ntătoare, unul dintre personajele programului TV amintit.**

duceau să-şi ocupe locurile la masă şi toţi au început să râdă. Hartley Hare. Cine naiba s-a mai gândit la Hartley Hare?

Bella se ridică să o îmbrăţişeze pe Sam, lucru nu prea uşor din cauza sarcinii avansate.

— Gemeni? întreabă Bella, neputându-se abţine, iar Sam îi dă una.

— Du-te-ncolo, râde ea, fiindcă Bella ştie că s-a săturat să i se spună că probabil va naşte o întreagă echipă de rugby.

— Pari foarte obosit, Chris, spune Julia întorcându-se spre soţul lui Sam, care se întinde să o sărute pe obraz, apoi ridică din sprâncene a resemnare.

— La naiba, nici nu e de mirare, cu Sam care abia se dă jos din pat să se ducă la toaletă de treizeci de ori pe noapte şi nici măcar nu se sinchiseşte să facă mai puţin zgomot în baie, ori se foieşte şi se-ntoarce pe toate părţile de se zdruncină dracului toată casa.

Arată groaznic. E obosit, dar în timp ce povesteşte o strânge pe Sam de umăr cu afecţiune.

— Păi de ce să mă chinui numai eu? pufneşte Sam, trăgându-se cât mai aproape de masă, după care extrage din geantă o sticlă imensă de Gaviscon şi-o trânteşte pe masă lângă paharul ei de vin.

— Ce dracu-i *aia*?

Bella arată cu degetul spre sticla verde, cu o expresie de groază pe chip, în timp ce Sam scoate dopul şi ia o înghiţitură zdravănă direct din sticlă.

— E pentru arsuri la stomac, explică Sam, oftând uşurată când medicamentul ajunge unde trebuie. Se zice că dacă ai arsuri mari la stomac – şi eu am – o să ai un copil păros.

— Pe bune? întreabă Mark fascinat.

— Se pare că da, dar nu m-ar surprinde. Aşa mamă, aşa fată. Se uită la Chris. Sau băiat, dar tot ce pot să-ţi spun e că, în ritmul ăsta, o să nasc o maimuţă.

Sam şi Bella îşi povestesc ce-au mai făcut în ultimul timp şi Julia e puţin supărată că nu stă cu ele, în schimb

stă lângă Jason, care se dovedeşte o companie perfectă pentru o nuntă, iar ea se distrează de minune, se simte atât de sexy, de cochetă şi plină de viaţă încât, pentru câteva clipe, chiar îşi doreşte să fi fost singură.

Dar nu e. Locuieşte cu Mark, încearcă să facă un copil şi gândul ăsta o trezeşte la realitate preţ de câteva secunde. Jason observă că e puţin absentă, încearcă o altă tactică şi în curând Julia se amuză din nou, încercând amândoi să-şi amintească versurile unui alt hit din tinereţe.

— „Hei, ce-i cu tine", cântă Julia. „De ce eşti aşa de tristă. Ce ai de gând să faci, hei, e aşa frumos aici, da da da da da, ah, chipul tău".

— Şi ce anume înseamnă da da da da da? întreabă Jason zâmbind.

— Probabil acelaşi lucru ca şi – Julia îl imită cu vocea unui *clanger* – du du du du du, apoi râd amândoi.

Dacă nu i-ai cunoaşte, ai zice că sunt cuplul perfect.

Mark stă rezemat pe scaunul lui şi o priveşte pe Julia. Ştie că flirtează, dar nu îl deranjează, îi place să vadă că se distrează – are încredere în ea – şi îi place să o vadă aşa: plină de viaţă, strălucitoare, însufleţită. E Julia pe care a cunoscut-o acum patru ani. Cu o uşoară durere în suflet se întreabă de ce el nu mai reuşeşte să o facă să se simtă aşa.

Imediat după ce se termină masa, mirele şi mireasa ies la dans. Se aude melodia *It Had to Be You* şi bărbaţii de la masă oftează dezgustaţi de aşa o piesă lacrimogenă, în timp ce doamnele zâmbesc înduioşate de această primă revărsare de dragoste şi romantism.

Apoi muzica revine la anii '70 pentru Adam şi Lorna, iar Mark se ridică în picioare şi o invită pe Julia la dans pe melodia *ABC* cântată de Jackson Five; continuă cu *Lady Marmelade* a lui Patti Labelle, cu *White Lines* a lui Grandmaster Flash şi se termină cu *Night Fever* de Bee Gees, moment în care sunt atât de obosiţi, că simt nevoia să facă o pauză ca să bea un pahar cu apă.

Jason nu mai e când se întorc la masă. Şi-a dat seama că Julia e cu Mark şi acum e ocupat pe la alte mese, în

căutarea prăzii potrivite. Julia şi Mark se aşază şi îşi zâmbesc unul altuia.

— Mă distrez de minune, spune Julia, reuşind să-şi ascundă surprinderea.

— Ştiu. Mark îi atinge vârful nasului într-un gest afectuos pe care nu l-a mai făcut de foarte mult timp. Şi eu.

Seara e pe sfârşite şi n-au mai rămas decât vreo câţiva apropiaţi. Lorna a stat aproape tot timpul ţintuită pe locul ei la masa de onoare, evident îngrozită de gândul că, dacă şi-ar părăsi tronul, nu va mai fi regina zilei, dar acum s-a relaxat şi dansează împreună cu Adam, înlănţuiţi pe ringul de dans, privindu-se în ochi în timp ce se leagănă încet în ritmul muzicii, vorbind şi sărutându-se, amuzându-se de faptul că acum sunt soţ şi soţie.

Majoritatea rudelor mai în vârstă au plecat, iar câţiva oameni care se pregătesc să plece se întorc să-i privească pe Adam şi Lorna, amintindu-şi de propria lor nuntă, gândindu-se ce mult a trecut de-atunci.

Pe măsură ce oamenii se risipesc, încăperea începe să arate deprimant. Câteva aranjamente florale au dispărut deja, nişte invitaţi reuşind cumva să le sustragă fără să-i vadă nimeni, iar feţele de masă din damasc alb, apretat, arată acum murdare, cu o uşoară tentă de gri.

Chris şi Sam au plecat acasă de-acum câteva ore. Sam a terminat Gavisconul şi, după trei pahare mari cu lapte şi un iaurt cu vanilie pe care unul dintre chelneri, suficient de amabil, a dat fuga să i le cumpere, şi-a dat seama că nu mai rezistă. Au plecat, Sam ridicându-se cu greu de pe scaun, cu o mână ţinându-se de şale şi gemând de atâta efort.

Julia o privea cu afecţiune. Şi invidie. Bella, care acum stă lângă ea, se uită la chipul Juliei şi o ia de mână.

— Cred că îţi e foarte greu, spune ea.

— Nici n-ai idee. Julia se forţează să zâmbească, apoi suspină. Aş da orice, orice, să fiu acum în locul lui Sam. O iubesc, mă bucur pentru ea, dar nici nu-mi vine să cred că înăuntrul ei respiră o fiinţă vie. Nu pot să cred că nu am şi

eu parte de aşa ceva.

Rostind aceste cuvinte, Juliei i se umplu ochii de lacrimi şi, simţindu-se înfrântă şi copleşită de dezamăgire, iese în fugă din încăpere cu un suspin adânc, alimentat pe deasupra şi de şampanie.

Mark se ridică în picioare ca să se ducă după ea, dar din privirea lui se vede că s-a săturat, iar Bella dă din cap şi spune că se duce ea, e în regulă, Julia o să-şi revină. Mark se aşază la locul lui, mulţumit că nu trebuie să se ocupe el de această izbucnire emoţională, că nu trebuie să-i audă învinuirile, deoarece bineînţeles că *ştie* că Julia îl învinovăţeşte pe el.

Mark nu vrea decât ca ea să fie fericită. Dacă Julia vrea un copil, dacă asta ar face-o fericită, atunci şi Mark e de acord. Dacă Julia vrea să meargă la un specialist în probleme de fertilitate, Mark e de acord. Dacă Julia vrea să nu facă copii pentru tot restul vieţii lor, foarte bine şi aşa.

Problema e că Mark nu s-a gândit niciodată la ce vrea el. Şi poate că e timpul să o facă.

Nici la serviciu lucrurile nu merg prea bine pentru Julia. Îşi petrece tot mai mult timp visând cu ochii deschişi; fetele de la documentare trebuie să facă eforturi ca să îi atragă atenţia, să o determine să ia o decizie.

Luni, telefonul de pe biroul ei sună, trezind-o din reverie.

— Julia? Sunt Mike.

Mike Jones. Şeful de la departamentul de ştiri. Mentorul ei.

— Bună, Mike. E totul în regulă?

— Julia, aş vrea să vii puţin până la mine. Ai o clipă liberă acum?

Altă dată, aşa ceva ar fi făcut-o să tresară de emoţie: poate vrea să-i dea un proiect nou şi interesant. Şi mai demult, pe vremea când era tânără, fără experienţă şi neobişnuită cu cei de-aici, i-ar fi sărit inima de teamă că o concediază.

Astăzi, nici măcar n-a tresărit.

Se ridică în picioare plictisită şi-şi dă părul pe spate,

în timp ce Johnny, protejatul şi mâna ei dreaptă, o priveşte trist, întrebându-se ce s-a întâmplat cu femeia strălucitoare şi plină de viaţă care l-a angajat şi l-a ajutat să avanseze de la operator la producător. Ea şi Johnny râdeau tot timpul, dar acum e mult prea absentă ca să schiţeze un zâmbet. Ştie toată povestea cu copilul. Dar vai, cine nu ştie! însă nu înţelege de ce o afectează atât de mult.

Uneori se gândeşte să-i spună despre zvonurile care circulă. Să-i spună că oamenii vorbesc că s-a pierdut, că nu mai e mult până o s-o dea afară, dar apoi se gândeşte că nu sunt decât nişte zvonuri şi, dacă nu sunt adevărate, nu vrea să fie el mesagerul împuşcat.

Şi mai e ceva. Ea nu obişnuia să se înfurie. Echipa o adora, ieşeau frecvent după program să bea ceva şi Julia era întotdeauna prima pe listă. Acum o vede mai tot timpul ţipând, jignind şi sfidând pe toată lumea. Dar cel mai rău e că de multe ori ea nici măcar nu-şi dă seama ce face.

Prietenii de la serviciu s-au întors împotriva ei, iar Johnny i-a rămas alături numai pentru că au trecut prin multe împreună şi pentru că se roagă să fie ceva trecător, să redevină curând Julia de odinioară.

— Te duci undeva? întreabă el când o vede pornind încet spre ieşire, o umbră a femeii dinamice de altă dată, atât de ocupată că ieşea din birou ca o tornadă.

— Oh! Se întoarce clipind din ochi, parcă pentru a reveni la realitate. Mă duc până la Mike. Nu cred că durează mult. Probabil vrea să-mi tragă o chelfăneală pentru toate reclamaţiile alea.

Ultima ei emisiune, *Petrecere de vară,* a trimis câţiva oameni singuri în căutarea iubirii pe coasta Mediteranei, dar până la urmă aceştia au ajuns să se îmbete, să facă sex şi să folosească un limbaj deocheat. Deşi a avut o audienţă foarte bună, reclamaţiile au venit cu nemiluita.

— Sper să fie cum zici tu, îi răspunde Johnny aproape pierit, întorcându-se la ecranul calculatorului.

Julia se întoarce de la uşă.

— Cum?

— A, nimic. Nimic.

Uşile liftului se deschid, Julia păşeşte înăuntru adâncită în gânduri şi, în timp ce uşile se închid, îşi ridică privirea.

— Rahat. Credeam că urcă, murmură ea.

— Julia?

Se străduieşte câteva secunde să-şi amintească chipul, apoi numele, pentru că nu pare a fi o figură cunoscută de la serviciu.

— Oh, bună, zice ea când îi pică fisa. Cu ce treabă pe-aici? Maeve, nu-i aşa?

Maeve încuviinţează din cap.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar tocmai am fost la un interviu pentru angajare. Chiar am vrut să te sun imediat ce am aflat, dar pe urmă am fost atât de ocupată să mă pregătesc şi n-am mai avut când.

— Ce mică e lumea! Nici măcar nu ştiam că lucrezi în domeniu. Nu locuieşti în Brighton?

Maeve ridică din umeri şi zâmbeşte, de parcă ar vrea să spună că s-au întâmplat atâtea lucruri pe care Julia nu le ştie.

— Asta e singurul lucru cu care nu mă împac. Chiriile din Londra. Dacă reuşesc, va trebui să mă mut înapoi, iar chiriile au luat-o razna de când nu am mai locuit eu aici.

Preţ de o clipă, Julia se gândeşte să o invite să se mute la ei. Slavă Domnului, au atâta loc, dar abia o cunoaşte pe tipa asta şi Mark ar lua foc.

— Ai putea încerca la avizier, sugerează ea până la urmă şi respiră uşurată când uşile liftului se deschid şi ajung la parter. Dacă obţii postul şi ai nevoie de ceva, sună-mă, adaugă ea înainte ca uşile să se închidă. Îmi pare bine că te-am văzut. Baftă!

— Mersi. Maeve îi zâmbeşte cu drag. Şi ţie.

Imediat ce se închid uşile, Julia se întoarce să se privească în oglinda de pe peretele liftului. Dumnezeule, arată groaznic. Are părul unsuros, ochii injectaţi şi, sub ochi, nişte pungi cât toate zilele. La început, când nu dormea noaptea, încerca să le ascundă aplicând fond de

ten ca să nu se vadă, dar acum nici nu se mai sinchiseşte. Oftează în timp ce se deschid uşile la etajul al doisprezecelea şi intră în biroul lui Mike.

— Arăţi ca dracu', sunt primele cuvinte pe care i le spune Mike şi pe care îşi permite să le spună pentru că sunt prieteni. Ce mama dracului se întâmplă cu tine?

Julia zâmbeşte.

— Şi eu mă bucur să te văd, Mike. Dar *tu* ce mai faci?

— Pe bune, Julia, arăţi ca dracu'.

Mike scutură din cap şi oftează, cu o privire încărcată de tristeţe şi compasiune în acelaşi timp.

Mike Jones nu e genul de bărbat pe care te-ai aştepta să-l vezi lucrând pentru o importantă companie de televiziune, cu atât mai puţin să-l vezi aşezat la un imens birou directorial din lemn masiv de stejar, la etajul la care se află toată conducerea.

E îmbrăcat ca întotdeauna (mai puţin când are o şedinţă importantă cu ITC şi trebuie să expliciteze limbajul tehnic sau programarea, ocazie cu care poartă singurul costum care există în garderoba lui: costumul Hugo Boss, doar că îl poartă cu pantofi Hush Puppies care aproape că-i distrug efectul), în jeanşi şi tricou. Mike ar spune despre el că e un tip excentric. Alţii, care nu-l cunosc, ar spune că e vreun bătăuş. Scund, cu părul tuns periuţă, îndesat, Julia îl tachina mereu spunându-i că se miră cum de nu l-a văzut în reportajele recente despre violenţa în fotbal.

„Veritabilul accent *lamdanu,* preferinţa lui pentru tricouri de fotbalişti şi multele halbe băute cu băieţii contrastează cu un strălucit talent creativ. E un om iubit de toţi cei care au lucrat vreodată pentru el, un & t şi temut de alte companii de televiziune.

Nu are studii universitare („Universitatea vieţii, colega, universitatea vieţii. Restu-i pentru fătălăi nenorociţi, nu?"), a început la London Daytime pe post de curier, iar restul, cum se spune, e istorie.

Mike Jones e renumit pentru inteligenţa lui, pentru faptul că înjură mereu şi – lucru oarecum inexplicabil până ajungi să îl cunoşti – pentru abilitatea lui de a atrage

femei. Acum şase ani, la o petrecere de Crăciun, când Julia băuse foarte mult şi încă i se părea că puterea lui e ca un afrodiziac, s-a culcat cu el. N-au mai deschis niciodată subiectul ăsta, dar Mike a păstrat o slăbiciune pentru ea şi e singurul care chiar vrea să discute despre ce se întâmplă.

— Şi ia zi, despre ce-i vorba? Arăţi ca dracu', munca ta se duce de râpă, aproape în fiecare zi vin documentariştii la mine să se plângă pentru că faci istericale şi mă-ntreb de ce pizda mă-sii te mai plătesc. N-ai vrea să mă luminezi şi pe mine?

Julia s-a albit precum o coală de hârtie.

— Vorbeşti serios? şopteşte ea. Documentariştii chiar vin aici să se plângă de mine?

— Dă-i în mă-sa! Eu vreau să ştiu ce-i cu tine. Ştiu că vrei să faci un copil şi că ai probleme.

Julia devine palidă, dar Mike continuă fără să-i pese.

— îmi pare rău pentru tine, zău, nici măcar nu pot să-mi imaginez prin ce situaţie de rahat treci, dar trebuie să faci cumva să laşi lucrurile astea la o parte când vii la muncă.

— Credeam că am reuşit să fac asta.

Julia e pe punctul de a izbucni în plâns şi Mike îşi înmoaie glasul.

— Uite ce e, credem că ai nevoie de un concediu.

Ea ridică surprinsă capul.

— Cum?

— Da. Ia-ţi câteva luni libere să te-aduni. Du-te la doctor. Du-te la o clinică. Du-te în vacanţă. Drace, nu ştiu. Fă ce-oi face, numai să te-ntorci aşa cum erai, şi poate o pui şi de-un copil până atunci.

Julia stă acolo năucită. Vrea să plângă, să strige, să ţipe, dar îl cunoaşte pe Mike şi ştie că n-ar avea niciun rost. În cele din urmă îşi dă seama că are dreptate. E obosită şi se simte la fel de rău precum arată.

Brusc, perspectiva unei pauze de câteva luni începe să i se pară o idee bună.

Într-un sfârşit, îşi ridică privirea spre el.

— OK. Probabil că am nevoie de timp. Dar cum rămâne

cu noua mea emisiune? Cum o să găsiţi pe cineva pentru *Loved up*?

— Tocmai am găsit, spune Mike triumfător. Am auzit de ea când lucra la TV Anglia, deşi nu cred să o cunoşti. Minunată fată. E irlandeză. Roşcată.

Şi face cu ochiul spre Julia, care îi ştie pasiunea pentru Gillian Anderson.

— E vorba de Maeve, nu-i aşa? oftează ea.

— Nu-mi vine să cred, sare Mike. Cum pizda mă-sii îi ştii tu pe toţi? Maeve o să vină curând, te ştie şi e bucuroasă că o să preia emisiunea. Echipa ta a avut o scurtă întâlnire cu ea…

— S-a întâlnit cu echipa? Dumnezeule, Mike, nici n-am ieşit pe uşă şi deja mă lucraţi pe la Bpate. Probabil că a plăcut-o toată echipa. Probabil că s-au gândit că nu e una care face *istericale.*

Aproape că scuipă ultimul cuvânt, simţind deodată miros de trădare.

— Julia, stai calmă. Nimeni nu te lucrează pe la spate. Prima dată a venit acum două săptămâni pentru un alt show şi azi am chemat-o iar, pentru că mă gândeam la *Loved up.* N-aveam ce să-ţi spun şi nu a fost o întâlnire propriu-zisă cu echipa. Deşi Stella s-a întâlnit cu ea când tu şi Johnny eraţi plecaţi la Swindon pentru documentare.

— Mie nu mi-a spus nimeni, zice ea nefericită. Mă urăsc toţi, nu-i aşa?

— Nu ţi-a spus nimeni pentru că nimeni nu ştia cine e. Şi-or fi spus toţi că e ultima mea cucerire.

Julia schiţează un zâmbet.

— Aşa te vreau. Mike zâmbeşte şi el. Şi nu, ca să ştii şi tu, documentariştii nu te urăsc.

— Mersi, Mike. Acum mă simt mai bine.

— Sunt de-a dreptul îngroziţi.

— Eşti un amator!

Şi Julia începe să râdă.

Mai stau puţin de vorbă, apoi Mike o conduce la lift, de data asta povestindu-i cum a fost la bere cu o seară înainte. Stau în picioare şi aşteaptă, ascultând zgomotul

liftului care urcă, iar Mike se întoarce din nou spre Julia.

— Uite ce e, spune el sărutând-o stângaci pe obraz. Dacă ai vreodată nevoie de ceva, orice, să mă suni, bine?

— Bine, spune ea zâmbind recunoscătoare. Bine.

N-are niciun rost să mai stea la birou toată ziua. Nu acum. Nu când ar trebui să lucreze la noua ei serie de emisiuni. Acum noua serie a lui *Maeve.* Nu are nici măcar puterea să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvine. Încearcă să-i telefoneze lui Mark când se întoarce de la Mike, nu să-i explice, nu la telefonul din biroul ăsta imens, cu panouri pentru compartimentare, ci ca să vadă dacă poate să vină la bar ca să-i spună şi lui, însă nu îl găseşte. Nici nu se oboseşte să-i lase un mesaj pe robot. O să-i spună mai târziu.

La prânz, când sunt toţi plecaţi, Julia caută prin sertare după câteva mărunţişuri pe care vrea să le ia acasă. Un raid rapid prin dulap şi deja a terminat.

— E totul în regulă?

La naiba! Johnny intră în birou chiar când ea vrea să plece. Se uită la ea absolut nedumerit când o vede stând în picioare, cu o cutie mare de carton în mâini.

Julia se opreşte din drum.

— Am nevoie de o pauză, spune ea încet. Tocmai am avut o discuţie lungă cu Mike. Am convenit că am nevoie de un concediu.

Johnny nu ştie ce să spună.

— E-n regulă, Johnny. Ştiu ce spun toţi şi ştiu că am fost cam a dracului în ultima vreme, dar trebuie, vorba lui Mike, să-mi revin din situaţia asta de rahat.

Johnny pare descurajat în timp ce Julia aşază cu grijă cutia pe colţul unui birou din apropiere, apoi se întoarce să-l îmbrăţişeze.

— O să te descurci fără mine, îi zice ea la ureche. Şi-n plus, aveţi o roşcată superbă care să-mi ţină locul.

Când se desprinde din îmbrăţişare, e puţin dezamăgită observând că Johnny pare oarecum încântat de o asemenea perspectivă. E limpede că loialitatea lui nu e totuşi chiar atât de mare pe cât şi-a imaginat ea.

* * *

Uşa se trânteşte şi Julia îl aude pe Mark înjurând în hol. Nu-i place când se trânteşte uşa în urma lui, e îngrozit că se strică lemnul sau canatul, dar n-are ce face când îşi aduce de lucru acasă şi se poticneşte în hol cu braţele pline de dosare.

— Julia? strigă el din capătul scărilor.

Ea coboară încet spre el, ştergându-şi cu prosopul părul ud, şi se opreşte pe ultimele trepte în timp ce Mark pune dosarele deoparte şi ridică privirea spre ea.

— E adevărat?

Julia dă din cap în semn că da.

— Eşti bine?

— Cred că da. Presupun că toţi au început deja să bârfească.

Mark face o grimasă.

— Dacă ar fi fost să cred tot ce-am auzit, m-aş fi aşteptat să ajung acasă şi să-i găsesc pe oamenii în alb veniţi să te ia într-o cămaşă de forţă.

— *Glumeşti*, spune ea îngrozită.

— Măcar de-aş glumi. Se pare că toţi cred că ai o cădere nervoasă.

— Fir-ar să fie, Mark. De ce trebuie să vorbeşti aşa? Dumnezeule, eşti atât de insensibil câteodată!

— Julia, tu m-ai întrebat, ce naiba? Acum de ce te iei de mine? Doamne, nu putem avea şi noi o seară civilizată să vorbim despre treaba asta? Tot ce ştiu e ce-am auzit la birou şi-am încercat să dau de tine toată după-amiaza. Johnny spunea că ai plecat la prânz, iar mobilul ăla al tău a fost închis toată ziua.

Julia tace îmbufnată. Nu îl învinovăţeşte pentru ceva anume.

Îl învinovăţeşte pentru *tot.*

A plecat de la birou la ora prânzului, a luat un taxi direct spre casă, apoi a stat închisă între patru pereţi. Singură în această casă imensă pe care o urăşte, a rătăcit dintr-o cameră în alta încercând să-şi dea seama cum se simte. Se simţea eliberată? Fericită? Furioasă?

Dezamăgită?

Goală pe dinăuntru. Aşa se simţea. Asta era *tot* ce simţea. În tot acest timp.

A deschis televizorul, numai ca să aibă un fond sonor, şi s-a pomenit uitându-se la o emisiune despre copiii-problemă. Copii hiperactivi, neascultători, indisciplinaţi, niciunul mai mare de 7 ani, iar ea ar vrea să-i pocnească pe părinţii aceia disperaţi. „Cum îndrăzniţi să vă plângeţi?" se gândea furioasă. „Cum îndrăzniţi să-i vorbiţi de rău pe propriii voştri copii, când sunteţi atât de privilegiaţi prin simplul fapt că-i aveţi?"

A închis dezgustată televizorul, şi-a luat haina şi a ieşit afară, înfruntând aerul rece de ianuarie. Julia n-a mai ieşit la plimbare de un car de vreme. Obişnuia să se plimbe foarte mult când era singură şi avea timp.

A mers până în parcul Heath, urcând în fugă treptele de beton, şi a ajuns în spaţiile largi, unde locul de joacă pentru copii era pustiu pe timp de iarnă şi doar câţiva alergători răzleţi se zăreau pe pista de alergare. Era bine afară, în aerul proaspăt. Atât de bine, că nasul a început să i se înroşească de frig şi a trebuit să-şi ascundă bine mâinile în haină, încercând să le încălzească.

Erau atâtea lucruri la care trebuia să se gândească, atâtea gânduri de rumegat, încât era mai simplu să nu se mai gândească la nimic. A mers, a mers şi iar a mers.

Mai erau câţiva oameni care se încumetaseră să iasă în frigul de afară ca să-şi plimbe câinii. A făcut un ocol, apoi s-a aşezat afară, pe terasa unei cafenele, încălzindu-şi mâinile în jurul unei căni de cafea aburindă, schimbând din când în când câte o vorbă despre vreme cu vreun trecător ieşit la plimbare cu câinele.

Chiar când se pregătea să plece, a apărut o femeie cu doi copii. O fetiţă de vreo 3 ani şi un băieţel care nu avea mai mult de un an şi jumătate se tot învârteau în jurul mesei. Fetiţa era frumoasă. Avea părul negru, ochii căprui, genele extrem de lungi. Era micuţă, atât de micuţă, că parcă era o păpuşă cu un zâmbet dulce. Julia nu-şi putea lua ochii de la ea.

— Nu, Katie, a mustrat-o mama ei când fetiţa s-a aplecat să ia de pe jos o napolitană Crunchie din care mâncase cineva. Nu trebuie să mănânci asta. E de la gunoi. A ridicat-o cu grijă şi a aruncat-o într-un tomberon, în timp ce fetiţa se uita cu o mutrişoară dezamăgită. Poftim, scumpo, a încercat mama ei s-o împace căutând ceva în geantă. Uite, asta îţi place ţie. I-am, i-am, i-am. Prăjitură de orez organic.

Julia le privea zâmbind, iar mama, necăjită, i-a zâmbit şi ea, crezând că zâmbetul i se adresa ei. Fetiţa a muşcat o dată din prăjitura de orez şi imediat după aceea i-a dat drumul pe jos, observând că Julia se uită la ea. A început să ţopăie, întorcându-se cu spatele la Julia, apoi s-a uitat sfioasă peste umăr şi a zâmbit spre ea.

— Bună. Inima Juliei se topea privind-o cum face. Ce rochiţă frumoasă!

Fetiţa se uită la Julia, o măsură din cap până în picioare, evident gândindu-se dacă să vorbească sau nu.

— E rochiţa mea de serbare, spuse ea în cele din urmă. Vezi, are iepuraşi pe ea.

Îşi ţinea poalele rochiţei ca să-i arate iepuraşii brodaţi.

— Sunt frumoşi, spuse Julia, care nu dorea decât să o ia pe fetiţă în braţe şi să o ducă acasă. Au şi ei un nume?

Fetiţa clătină din cap în semn că nu.

— Tu ai iepuraşi?

— Nu, dar am avut şi eu când eram mică. La fel ca tine.

— Şi cum îi chema?

— Am avut unul mare, alb şi pufos, pe care îl chema Flopsy şi unul mai mic, maro, pe nume Bugsy.

Fetiţa îşi muşca buza în timp ce se gândea la cele spuse, apoi mai făcu un pas înspre Julia.

— Tu ai o fetiţă ca mine?

Julia simţi că se înăbuşă de durere şi clătină din cap că nu, fără să zică nimic.

— De ce nu ai?

— Păi... eu... Julia îşi ridică privirea spre cer şi clipi ca să-şi înfrâneze lacrimile ce stăteau să-i cadă. Mi-ar plăcea

să am o fetiţă ca tine şi poate într-o bună zi…

— Katie! o întrerupse mama apropiindu-se, ţinându-l pe băieţel de mână şi geanta sub braţ. Las-o pe doamna în pace! O luă pe Katie de mână, privind-o pe Julia jenată. Îmi cer scuze, spuse ea prefăcându-se că nu-i observă lacrimile, înnebuneşte pe toată lumea.

— Nu, nu face nimic…

Dar femeia, văzând-o pe Julia înlăcrimată, a plecat mai departe, lăsând-o singură, să plângă după copilul pe care nu-l concepuse.

Cum să-i explice lui Mark? Mark, care a reuşit să interiorizeze durerea pe care o simţea. El nu vorbeşte deloc despre asta. Nu spune nimic din ce simte. Crede că, pentru a trece peste chestia asta, cel mai bine e să o lase mai moale.

Julia îl invidiază câteodată. Dar de cele mai multe ori e furioasă din cauza asta. Dacă Mark nu spune ce simte, atunci n-o va face nici ea, dar nefericirea, supărarea şi suferinţa au devenit o povară prea grea, pe care aproape că n-o mai poate duce, şi tot ce poate face ca să nu ţipe furioasă la el e să folosească orice altceva drept scuză ca să-şi descarce furia.

Azi, ziua în care Julia a plecat de la serviciu, în care a fost obligată să plece, Mark stă încă acolo, neştiind ce să spună, ce să facă. Are mereu impresia că în preajma ei parcă ar călca pe o pojghiţă subţire de gheaţă. O mişcare greşită şi lumea lui se va prăbuşi cu totul. Simte că ea suferă, îşi dă seama ce a pierdut şi, mai presus de orice, vrea să ajungă la ea. Doar că nu ştie cum. Nu ştie de unde să înceapă.

Şi se teme că s-ar putea să fie prea târziu.

— Julia, spune el întinzând rugător mâna spre ea. Hai să nu facem asta. Nu în seara asta. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, nu să ne certăm degeaba…

— Nu e degeaba, îl repede Julia, dar el ştie că va câştiga şi că ea, în adâncul sufletului, n-a vrut să-l repeadă.

— Ştiu, ştiu, o linişteşte el. Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Ce-ar fi să-ţi usuci mai întâi părul, iar eu am să-

ţi pun un pahar cu vin? Ce zici? Vrei şi un curry diseară? Să fac o comandă pentru acasă? Bine? Julia?

Julia îşi freacă degetul mare de la picior de covorul de pe scară, apoi ridică din umeri.

— Bine, murmură ea, semănând uimitor cu o puştoaică obraznică de 16 ani. Dar nu vreau pui Korma. Vreau pui Tikka.

— OK.

Mark zâmbeşte în sinea lui privind-o cum urcă scările. Poate că e numai pentru scurt timp, dar talentul lui de împăciuitor a dat roade. Desface o sticlă de vin în bucătărie, îşi toarnă un pahar şi-l dă pe gât imediat, apoi îl umple repede, în caz că apare Julia. Ia sticla şi încă un pahar, apoi se duce în sufragerie să facă focul în şemineu. Nu că în Hampstead ar trebui să ai un şemineu cu lemne pentru foc, merg şi imitaţiile pe gaz, dar toţi cei pe care îi cunoaşte Mark au unul adevărat. Nu e ceva neobişnuit să dai peste vreun vecin aflat în incursiune prin parcul Heath noaptea târziu, în căutare de buşteni.

Al doilea pahar de vin se goleşte în câteva clipe. Nu e un mare băutor, dar numai Dumnezeu ştie că are nevoie de ceva care să-l ajute în momentul ăsta, ceva care să-i aline supărarea.

Dacă aş fi un om religios, se gândeşte el, aşezând paharul pe masă şi luând telefonul să comande cina, aş începe să mă rog la Dumnezeu chiar în clipa asta.

— O, Doamne, cred că îl iubesc cu adevărat!

— Ce spui tu acolo?

Bella se uită şocată la Sam, mai ales pentru că arată incredibil de bine. E adevărat că e gravidă în şase luni şi că e cât o balenă, dar arată senzaţional. De obicei, Sam e cea mai comodă dintre ele când vine vorba de aspectul fizic. Dacă se machiază, foloseşte cel mult un fond de ten, rimei, iar pentru buze un *gloss* roz pal.

Dar astăzi Sam e machiată aproape la fel de mult ca Bella. Are tenul neted şi uşor bronzat, buzele date cu ruj din belşug, iar părul a fost uscat drept, aşa încât îi fâlfâie uşor atunci când se mişcă. Au dispărut salopeta şi rochia

sac pe care le îmbracă de obicei de când a rămas gravidă. („Ştiu că sunt oribile, dar sunt atât de comode! N-aveţi voie să vă amestecaţi decât dacă o să mă vedeţi că mă uit după încălţări Birkenstock.”) Sam poartă pantaloni negri, cizme negre cu toc înalt şi o bluză strâmtă de culoare oranj. Arată nemaipomenit de bine.

— Arăţi senzaţional.

Julia a rămas cu gura căscată de uimire.

Sam face câteva manevre ca să se aşeze pe scaun, după care îşi duce mâna la inimă.

— Vorbesc serios, fetelor. Cred că sunt îndrăgostită de domnul Brennan.

— Tipul cu analizele pentru diabet?

Moaşa fusese îngrijorată că Sam se îngrăşase prea mult şi una dintre cauze, explica ea, ar putea fi diabetul gestaţional. Sam a făcut acum analiza glucozei, care a ieşit bine, dar ca să fie sigură, când se duce la controlul periodic, se întâlneşte şi cu medicul specialist, domnul Brennan.

Domnul Brennan, după spusele lui Sam, nu e tocmai genul ei. Nu e prea înalt, nu are nici foarte mult păr („Dar cel puţin”, l-a scuzat ea, „nu şi-l piaptănă peste chelie”), dar este, aşa cum l-a descris Sam, „categoric un scump” şi te cucereşte prin felul în care se poartă cu pacienţii.

Sam a început să se epileze pe picioare şi să-şi pună lenjerie de calitate de câte ori se duce la control. Evident, asta nu mai e de ajuns.

— Pe bune, mor după el, se confesează ea îmbujorându-se ca o şcolăriţă.

— Scumpo, e ceva normal, spune Bella foarte degajată, făcând semn unui chelner să mai aducă o sticlă de apă minerală şi un pahar mare cu lapte pentru Sam. Toate prietenele mele din New York sunt îndrăgostite lulea de ginecologii lor. Stai liniştită, o să-ţi treacă.

— Cred că de data asta e altceva, insistă Sam.

Julia râde.

— Vrei să spui că Chris a fost o mare greşeală, iar domnul Brennan ar putea fi marea iubire?

Sam pare încurcată.

— Haida de! începe Julia să râdă. Doar nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

Sam se fâstâceşte, apoi, bombănind, recunoaşte că noaptea trecută, chiar înainte de programarea de azi-dimineaţă, a avut un vis erotic cu domnul Brennan; că febleţea ei e un om important şi ea abia a îndrăznit să-l privească în ochi când a ajuns astăzi acolo.

— Detalii, vrem detalii, sare Bella înnebunită. Ce fel de vis erotic? Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo, dar eram în străinătate şi cred că la început era Chris, eram amândoi în pat şi, la un moment dat, Chris s-a transformat în domnul Brennan şi nu că era vorba de sex, dar era atât de tandru şi mă strângea în braţe şi... mă rog. Cam asta a fost.

— Doar atât?

Bella e dezamăgită.

— Nu aţi făcut sex? se amestecă şi Julia, deşi, la drept vorbind, până şi ea ar înclina mai mult spre tandreţe la momentul ăsta.

— A fost ceva sexual, intim, fără să fie sex de-adevăratelea, înţelegeţi? Dar când am intrat azi în cabinet, visul mi-a revenit în minte şi abia dacă puteam să mă uit la el.

— El a observat?

— Nu cred.

— Şi a trebuit să-ţi dai chiloţii jos?

— **Bella! strigă Sam.**

— Bella! strigă şi Julia.

— Zi, da?

Sam se lasă pe spate făcându-şi vânt cu mâna de parcă ar vrea să risipească o fierbinţeală.

— Slavă Domnului, azi nu. Pe cuvânt, chiar ar fi fost jenant. Să ai un orgasm în timpul unui control de rutină la ginecolog. Doamne, Dumnezeule! Vă puteţi imagina?

Râd toate, apoi Sam ia o mină serioasă.

— Şi mai e ceva: mi-a spus că arăt foarte bine.

— Nu se poate! exclamă Julia la rândul ei, prefăcându-se şocată. Flirta cu tine?

— Nu. Categoric nu. Aş vrea eu. Scutură din cap, apoi se opreşte să se gândească. De fapt, începe ea zâmbind, răsucindu-şi ştrengăreşte o şuviţă de păr în timp ce priveşte în gol undeva în faţă, s-ar putea. Crezi? E posibil să fi cochetat cu mine? O, Doamne! Parcă sunt o puştoaică. A spus că era ceva schimbat la mine, iar eu am îngăimat că ieri m-am coafat pentru o petrecere şi că, oricum, petrecerea n-a prea meritat efortul, ceea ce, bineînţeles, era o informaţie inutilă, dar nu mă puteam opri din trăncănit şi sunt sigură că şi-a dat seama, apoi a spus că îmi stă bine, iar acum de o oră mă gândesc şi analizez tonul şi modul în care mi-a spus-o şi cum s-a uitat la mine şi dacă asta înseamnă că sunt specială pentru el.

— Eşti sărită de pe fix, spune Bella fără răutate.

— Ştiu, ştiu, oftează Sam. Hai să schimbăm subiectul. Dar pot să vă mai întreb ceva? Le priveşte pe amândouă în ochi. Pe bune. Credeţi că lui îi place de mine?

Pe vremea când Bella locuia la Londra, toate trei se întâlneau periodic să ia masa acasă la una dintre ele, de obicei la Julia, fiindcă bucătăria ei a fost întotdeauna cea mai potrivită pentru a petrece seara acasă, plus că Julia era singura care ştia să gătească pe vremea aceea – Sam nu-şi descoperise încă talentul culinar, iar Bella mânca de cele mai multe ori la restaurante scumpe.

Sam obişnuia să sune de pe mobil când era deja pe drum, să întrebe dacă e nevoie de ceva şi, invariabil, trebuia să se oprească la Sainsbury ca să cumpere un pachet de*pitta,* o cutie de îngheţată

Häagen-Dazs şi două pachete de ţigări Marlboro Lights.

Nu lipseau sticlele de vin puse la răcit în frigiderul Juliei şi toate trei pălăvrăgeau câte în lună şi-n stele în timp ce preparau salata, făceau marinate, turnau sosuri şi chipsuri în castronele.

De obicei mâncau la masa din bucătărie şi, dacă aveau chef, stăteau până după miezul nopţii, povestind

despre viaţa lor, despre trecutul lor, despre iubiţi, despre speranţele lor sau se mutau în sufragerie, uneori să se uite la televizor, alteori să citească din revistele pe care Julia le ţinea stivuite lângă şemineu. Aşa era prietenia lor: simplă, firească. Erau ca o familie, fără ascunzişuri.

Acum, că fiecare şi-a văzut de drumul ei, singura care duce dorul acelor vremuri e, poate, Julia. Sam are o căsnicie fericită cu Chris şi aşteaptă primul copil.

Bella a intrat într-o altă lume în New York. Are un nou cerc de prietene cu care nu se vizitează, fiindcă toate locuiesc în apartamente mici cât o cutie de pantofi. În decurs de un an, niciuna nu a văzut cum arată bucătăria pe dinăuntru, se întâlnesc la restaurante şi în baruri, stau şi toacă (metaforic vorbind) la o salată Cobb fără brânză şi fără dressing, cu cornuri prăjite fără unt. Ah, şi alături o porţie de cremă de brânză. Degresată. Doar cât pentru o tartină. Nu mai mult.

Iar Julia? Julia s-a străduit să-şi împletească viaţa cu cea a lui Mark şi, când a văzut că nu reuşeşte, a renunţat la viaţa ei. Viaţa ei de odinioară. Cu prietenii pe care el nu-i agrea nu prea s-a mai văzut şi nici alţii noi nu şi-a mai făcut fiindcă – îşi spunea ea – era prea ocupată cu el, nici nu mai ieşea în oraş în ultimul timp.

Îşi spunea că e pregătită pentru un angajament. Pentru Mark. Pentru a avea un copil. Timp de nouă luni de zile, toată energia ei se concentrase în direcţia asta şi abia acum, când cele trei sunt din nou împreună, chiar dacă la restaurant, Julia îşi dă seama ce dor i-a fost de gaşca ei, de surorile ei, de sufletele ei pereche.

Mi-e dor să fiu o femeie singură. Cuvintele îi apar în minte, făcând-o să tresară surprinsă. Încearcă să le alunge cu o înghiţitură de apă, apoi se relaxează puţin. În fond, sunt doar nişte cuvinte care nu înseamnă nimic. Cu siguranţă nu înseamnă că trebuie să facă nişte schimbări majore în viaţa ei.

Dar e categoric ceva care te pune pe gânduri, cât de uşor i-au venit acele cuvinte în minte, cât de adevărate par şi, într-o clipă, îşi dă seama că nu de bărbaţi e vorba, nici

de aventuri şi de emoţia de a fi o femeie singură, ci de libertate.

Prizonieră, realizează ea brusc. Sunt prizonieră într-o relaţie cu un bărbat de care îmi place foarte mult, dar mai bine mi-ar fi singură.

O, Doamne! Chiar a gândit ea aşa ceva?

Scutură din cap ca să-şi alunge acest gând, pe care îl înlocuieşte imediat cu imaginea unui bebeluş dolofan care gângureşte. E mai bine aşa, îşi zice ea cu inima bătându-i încă nebuneşte din pricina şocului de a recunoaşte ceva ce în adâncul sufletului ei ştie că e adevărat, dar conştiinţa nu vrea să accepte.

Inima începe să-şi recapete pulsul normal pe măsură ce se concentrează asupra acestei imagini. Un bebeluş dolofan întins pe o blăniţă de oaie gângureşte şi zâmbeşte fericit către Julia în timp ce ea îl ţine de picioruşe. *Vreau un copil,* îşi zice ea şi adaugă grăbită, *şi pe Mark. Şi o familie. Trebuie săs alung toate gândurile astea de a fi singură. Pe asta am să mă concentrez de-acum încolo.*

— Pământul către Julia, Pământul către Julia. Răspunde, Julia.

Julia scutură din cap.

— Vai, îmi cer scuze. Mă gândeam la vremurile de altă dată şi la cât îmi e de dor.

— Dor de ce?

Sam se simte ofensată. La urma urmei, ea şi Julia încă se mai întâlnesc, câteodată iau masa în oraş când Sam are vreo întâlnire în apropiere de biroul Juliei, iar aceasta nu are de lucru până peste cap.

— De noi *trei.* împreună. E atât de *bine.* Mă face să mă simt…

— Cum? o îndeamnă Sam cu blândeţe şi Julia ridică din umeri.

— O să credeţi că sunt nebună – se uită pe rând la fiecare din ele –, dar mă face să mă simt *împlinită.*

— Vrei să spui că în restul timpului nu te simţi împlinită?

Bella se uită la Sam, cu care schimbă scurte priviri

îngrijorate, dar Julia nu pare să observe şi Bella se descurcă de minune să mimeze nonşalanţa.

Julia ridică din umeri.

— Nu cumva, zice Sam cu prudenţă, încerci să faci un copil pentru că aşa te-ai simţi împlinită? Pentru că nu găseşti niciodată în altă parte ceea ce cauţi?

— Ce vrei să spui?

Sam se lasă gânditoare pe speteaza scaunului, pentru că şi-o aminteşte pe Julia de odinioară, îşi aminteşte de Julia cea plină de viaţă, dar şi de perioadele ei de tăcere. Îşi aminteşte că de atâtea ori îi telefona plângând din cauză că se simţea singură, că dispărea uneori zile la rând, izolându-se acasă, cufundată în tristeţe şi plângându-şi de milă.

Nu mulţi au văzut această parte a Juliei. Pe cât de dură şi intransigentă putea fi la serviciu, pe atât de vulnerabilă şi slabă era uneori. Iar Sam îşi aminteşte foarte clar când Julia spunea că vrea să îşi găsească jumătatea.

Sam zicea mereu că, după părerea ei, fiecare dintre noi poate fi fericit alături de mai mulţi oameni, dar Julia nu a fost niciodată de acord. Ea simţea că undeva, acolo, există bărbatul care ar putea s-o facă să se simtă împlinită, şi chiar şi atunci Sam voia să-i spună că greşeşte, că va fi mereu dezamăgită dacă va trăi aşteptându-l, dar nu s-a ivit niciodată ocazia care să confirme acest lucru.

— Mai ştii când ziceai că vrei să-ţi găseşti jumătatea?

Julia confirmă clătinând din cap.

— Şi-ţi aminteşti când îţi spuneam că eu nu cred în aşa ceva? Ei bine, atâta vreme cât aştepţi de la alţii să te facă să te simţi împlinită, nu vei găsi niciodată fericirea.

— Dar am fost fericită, protestează Julia. Am fost fericită alături de Mark. *Sunt* fericită alături de el.

— Dar asta nu e o fericire adevărată, intervine Bella. Trebuie să-i dau dreptate lui Sam. Mark, oricât ar fi el de minunat, n-a reuşit să te facă să te simţi împlinită, şi niciun copil nu cred că te-ar face.

Continuă să vorbească, ignorând suferinţa din ochii

Juliei, şi-i acoperă mâna cu palma ei.

— Noi ţinem la tine, Julia, dar, Dumnezeu ne e martor, dacă tu crezi câtuşi de puţin că un copil ar putea fi o mare greşeală, mai bine nu-l mai faci.

Urmează un lung moment de tăcere şi în cele din urmă Julia începe să râdă.

— Care copil? zice ea. Deocamdată cred că nu am de ce să-mi fac griji în privinţa asta.

Sam pleacă prima. Cât era ea de vioaie înainte, acum a căpătat obiceiul să tragă un pui de somn după-amiaza, aşa că celelalte două au suportat un sfert de oră de căscaturi, după care i-au spus că e mai bine să plece.

Julia şi Bella au rămas. Bella e în vacanţă, iar Julia cam tot aşa. Îi e dor să fie ocupată, să fie de folos, dar cu toate astea nici măcar nu s-a mai gândit la serviciu. Nu tocmai.

Din când în când îi telefonează Johnny ca să o pună la curent cu bârfele de la birou, ceea ce e drăguţ din partea lui, deşi pe Julia o lasă indiferentă. Se pare că Maeve s-a dovedit o alegere bună, umblă vorba că Mike Jones îi face curte, dar se zice că ea nu e o pradă uşoară.

Chelnerul mai aduce un rând de cappuccino, iar Bella caută ceva în poşetă.

— Uite ce e, zice ea scoţând o bucată de hârtie albă. Poate că n-ar trebui să-ţi dau asta, dar la naiba I Ştiu o tipă din Manhattan care de un an de zile tot încerca să rămână însărcinată şi nu reuşea. Până la urmă, a căutat pe internet nişte chestii despre fertilitate şi a găsit ritualul ăsta pe un site păgân…

Juliei începe să-i bată inima cu putere în timp ce şopteşte uimită, cu o undă de teamă:

— 0 *vrajă* pentru fertilitate?

— Cam aşa ceva. Presupun. Dar cred că ar trebui să-i spui ritual. Ideea e că a rămas gravidă în luna imediat următoare, aşa că am întrebat-o dacă poate să-mi dea şi mie vraja asta, adică *ritualul,* şi l-am adus cu mine, dar nu ştiam dacă să ţi-l dau sau, să-l ia naiba, dacă are efect sau nu, fiindcă, după părerea mea, s-ar putea să fie doar o

coincidenţă fericită…

— Bella, te iubesc! ţipă Julia înhăţând bucata de hârtie şi îmbrăţişând-o pe prietena ei. Cred că tocmai mi-ai schimbat viaţa.

Citesc ritualul împreună şi toate „ingredientele” par accesibile. Bineînţeles că Julia vrea să-l facă imediat. Bella plănuise să se ducă la cumpărături în West End, dar şi ea e curioasă să vadă cum se face, aşa că e de acord să fie prezentă ca să o sprijine moral.

— Eşti sigură că n-o să împiedice vraja? Adică *ritualul*? Dacă sunt şi eu acolo?

— Nu, dacă şi tu ai aceleaşi intenţii ca şi mine, spune Julia zâmbind cu gura până la urechi, poate primul ei zâmbet adevărat după luni de zile.

— Mă descurc şi fără copil, mersi frumos, spune Bella îngrozită în timp ce Julia râde.

— Eh, fraiero! Dacă mă vizualizezi pe mine cu un copil şi iei treaba în serios, atunci o să fie bine. Crezi că are efect şi dacă nu e lună plină?

— De ce trebuie să fie lună plină?

— Uite, aici zice că „Este de preferat ca ritualul să se facă atunci când e lună plină”.

— Dacă aş zice că n-are, ai aştepta până la următoarea lună plină?

— Nu.

— Ei, atunci de ce mai întrebi?

O înghionteşte pe Julia, care ridică din sprâncene, fără să-şi poată şterge zâmbetul de pe faţă.

În drum spre casă trec pe la Covent Garden. E adevărat că nu ăsta e traseul cel mai scurt, dar e singurul loc pe care îl ştiu de unde pot obţine toate ingredientele. Găsesc exact ce caută. E pentru prima dată când Julia mulţumeşte cerului pentru toate magazinele New Age pe care întotdeauna le-a considerat absolut inutile. Trebuie să spunem că de obicei aceste locuri nu sunt genul ei, iar mirosul de tămâie îi face greaţă, dar ţine strâns în mână lista de cumpărături, fiindcă nu crede că o să găsească ingredientele la Sainsbury.

Articole necesare

Două lumânări albe (una pentru zeu, una pentru zeiţă. Sau lumânări pentru orice forţă divină vă convine mai mult)

O lumânare mov (pentru meditaţie)

O lumânare verde (pentru fertilitate)

Un săculeţ cu şiret (confecţionat acasă sau cumpărat de la magazin)

Plante aromatice (mac, salvie şi rădăcină de echinacea care să amplifice puterea magiei, dar puteţi să folosiţi orice altceva pentru fertilitate)

Pisălog şi mojar Un cristal de cuarţ roz Un cristal de malahit

Este de preferat ca ritualul să se facă atunci când e lună plină.

Mai întâi pregătiţi spaţiul pentru desfăşurarea ritualului aşezând lumânările, ierburile aromatice, pisălogul şi mojarul şi celelalte lucruri din lista de mai sus, apoi etalaţi cercul.

Julia se uită la Bella – amândouă sunt acum acasă, cocoţate pe canapeaua din sufrageria Juliei.

— Ce crezi că înseamnă asta, „etalaţi cercul”?

— Probabil să aşezi toate lumânările şi ierburile şi toate chestiile alea în formă de cerc.

— Posibil. Sau o fi însemnând să stai în mijlocul camerei şi să-ţi imaginezi un cerc în jurul tău?

— Habar n-am. Dar ai putea să le faci pe amândouă, ca să fii sigură.

Ridică împreună măsuţa de cafea şi o dau la o parte, apoi aşază cu un aer solemn toate ingredientele în cerc, în mijlocul sufrageriei. Se aşază spate în spate în interiorul cercului, după ce s-au schimbat în haine albe, fiindcă Julia a considerat că albul e un simbol al purităţii şi drept urmare le va introduce mai repede în atmosferă şi, cine ştie, poate va avea o influenţă benefică asupra vrăjii. Pardon, *ritualului.*

Doar că Julia are o singură pereche de pantaloni albi, aşa că Bella stă cu un cearşaf alb pe ea, prins pe umăr în

chip de togă.

— Fir-ar să fie! Julia iese din cerc. Trebuie să-mi pun şi eu un cearşaf.

— Ce?

— Tu pari mai autentică, iar vraja asta nici măcar nu e pentru tine. Aşteaptă aici. Mă duc să mă schimb.

Aleargă sus pe scări şi revine câteva clipe mai târziu cu un cearşaf identic.

Opţional. Gravaţi tune de fertilitate pe lumânarea verde.

Bella se cam chinuie să citească, fiindcă bucata de hârtie e în afara cercului şi trebuie să se întindă destul de mult ca să distingă ce scrie, iar Julia a decis că toată încăperea trebuie să fie luminată numai de lumânări, aşa că nu se vede prea bine.

— Ce dracu' e aia tună pentru fertilitate? Bella se uită încă o dată mai bine. Pardon. *Rund.*

— Oh, râde Julia. Ce mai aştepţi? Fă-o tu.

— Cum? Bella face o grimasă. Ce te face să crezi că eu ştiu ce e aia *rună* pentru fertilitate?

Julia bombăne nemulţumită.

— Poţi să-i telefonezi prietenei tale să o întrebi?

— Nu am numărul ei aici. Uite, nu te stresa, spune că e opţional, deci probabil că merge şi fără.

Julia nu e convinsă. Deodată, chipul i se luminează.

— Ştiu, ce-ar fi să gravăm un penis pe lumânare?

Bella începe să râdă, până când îşi dă seama că Julia nu glumeşte.

— Vorbesc serios, insistă Julia. Ştii desenul ăla cu un uriaş cu o sculă imensă?

Bella se uită la ea cu atenţie.

— Despre ce vorbeşti?

— Hai că ştii şi tu. Uriaşul de la Cerne Abbas. Din Dorset. Conturul ăla imens al unui bărbat care cică e un simbol al fertilităţii. Ce poate fi mai fertil decât un penis în erecţie?

— Sperma? sugerează Bella ridicând din sprâncene.

— Bella, având în vedere talentul meu artistic, dacă aş

grava spermă pe lumânarea asta verde, forţele divine ar crede că am desenat nişte mormoloci şi în final m-aş pomeni cu o grădină plină cu broaşte.

— Şi ce te face să crezi că o să desenezi mai bine un penis în erecţie?

— Fiindcă am avut odată 15 ani şi încă îmi amintesc cum se face.

Odată gravat penisul, lumânarea e pusă la locul ei şi cele două femei se aşază din nou spate în spate în centrul cercului.

— Nu pot să fac aşa ceva. Bella iese din cerc şi îşi încrucişează braţele. Eu nu vreau să rămân însărcinată, şi dacă chestia asta chiar funcţionează? Ce-ar fi să stau eu în afara cercului şi să-ţi spun ce ai de făcut?

Julia încuviinţează pentru că, pe bune, cine ştie ce se va întâmpla, aşa că Bella sare afară din cerc ca să înceapă ritualul.

Aprindeţi lumânarea zeului. Spuneţi: „Îl chem pe Zeul, Domnul, Tatăl, Dătătorul de viaţă. Te rog să protejezi acest cerc şi pe mine care suntem în interiorul lui şi să mă păzeşti de rău”.

— Nu trebuie să spui „sunt”? şopteşte Julia.

— Cum?

— Nu trebuie să spui „pe mine care sunt...”? Sau e cumva „pe mine care este”?

— Aşa spune aici. Niciuna nu mi se pare că sună bine. Ssst! Fă ce spune.

Acum aprindeţi lumânarea Zeiţei. Spuneţi: „Chem Zeiţa, Doamna, Mama, Dătătoarea de viaţă. Te rog să protejezi acest cerc şi pe mine care suntem în interiorul lui şi să mă păzeşti de rău”.

Acum spuneţi: „Chem forţele naturii, Viaţa însăşi. Te rog să protejezi acest cerc şi pe mine care suntem înăuntrul lui şi să mă păzeşti de rău”.

Aprindeţi lumânarea mov, zice Bella pe un ton solemn, apoi strigă repede:

— Nul Nu pe cea verde. Pe cea *mov.*

— Fir-ar să fie I face Julia, aproape şoptind pentru sine.

Abia văd ce-i pe-aici. Vrei să mai aprinzi nişte lumânări în afara cercului?

— Nu. Rămâi aşa. Acum *aşezaţi-vă pe podea şi începeţi să meditaţi, spunând: „Curăţă-mi trupul, curăţă-mi spiritul, curăţă-mi mintea”* timp de zece minute.

După douăzeci de minute, Julia o pâsâie pe Bella, care acum s-a relaxat definitiv şi se gândeşte că poate meditaţia transcendentală nu e o idee chiar atât de rea, la urma urmei.

— Scuze. *Aprindeţi lumânarea verde. Aşezaţi săculeţul şi cristalele în faţa lumânării verzi. Luaţi una din plantele aromatice şi zdrobiţi-o cu pisălogul în mojar în timp ce vă gândiţi la lucruri fertile.*

— Ce fel de lucruri fertile? întreabă Julia alarmată.

— Ajung şi acolo. *Vizualizaţi că sunteţi însărcinată şi ţineţi în braţe copilul nou-născut. Când aţi terminat de pisat toate ierburile, puneţi-le în săculeţ şi spuneţi: „Un copil va creşte înăuntrul meu aşa cum Zeul a crescut înăuntrul Zeiţei”.*

Julia are acum un aer solemn, fiind concentrată la pisălogul de marmură cu care macină şi zdrobeşte ierburile, având mintea plină de gânduri despre copilul ei, despre burta ei care creşte, despre un ghemotoc drăgălaş care gângureşte.

Când toate ierburile vor fi în săculeţ, intonează Bella când vede că Julia a terminat, *luaţi cele două cristale, puneţi-le în faţa voastră şi imaginaţi-vă o lumină verde, frumoasă, care curge prin ele făcându-le să strălucească. Când credeţi că e suficient, puneţi-le în săculeţ şi spuneţi din nou: „Un copil va creşte înăuntrul meu aşa cum Zeul a crescut înăuntrul Zeiţei”.*

La sfârşit, legaţi bine săculeţul şi purtaţi-l cu voi tot timpul, iar când executaţi „dansul bebeluşului”, puneţi-vi-l pe burtă.

Julia se opreşte şi se uită alarmată la Bella.

— Dansul bebeluşului? Ce naiba e dansul bebeluşului?

— Probabil un dans senzual cu burta înainte. Uite-aşa. Bella adoptă cea mai senină expresie de care e în stare şi

dansează din buric în jurul cercului, ţinând cu grijă de cearşaf ca să nu cadă şi ca să nu se împiedice în el. Ai nişte muzică?

Câteva minute mai târziu, Julia e din nou în mijlocul cercului, lăsându-se în voia ritmurilor de pe un CD cu muzică instrumentală, singurul din toată colecţia pe care amândouă l-au considerat cât de cât spiritual. Cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, se leagănă seducător, încântată de acest sentiment de libertate şi relaxare totală, în timp ce Bella se unduieşte în afara cercului, rotindu-şi braţele şi şoldurile.

— A-hm! Mark tuşeşte ca să se facă auzit şi îşi lasă servieta jos în holul de la intrare. Sper să nu vă supăraţi că întreb, dar ce mama dracului se petrece aici?

— Chiar nu mă interesează, oftează Mark. Cred că e o aiureală, dar dacă m-am supărat? Nu. Dacă cred că o să funcţioneze? Nu. Dacă cred că ai început să-ţi pierzi minţile?

Îi aruncă Juliei o privire şi decide să lase ultima frază ca pe o întrebare retorică.

Julia se aşază pe cealaltă canapea, cu cearşaful încă înfăşurat în jurul ei, în timp ce lumânările topite şi ierburile zac grămadă într-un colţ al camerei, iar măsuţa de cafea a fost aşezată din nou la locul ei, înainte ca Mark să creadă că a pierdut-o definitiv.

Bella a şters-o deja la ea la hotel.

— Tu îmi zici mereu că trebuie să fac ceva în privinţa asta, spune Julia îmbufnată.

— Da. Am vrut să spun să consulţi un expert în fertilitate. Nu să dănţuieşti pe jumătate dezbrăcată pentru că aşa zice nu ştiu ce tâmpenie găsită pe internet.

— De unde ştii tu că e o tâmpenie?

— Julia, e o tâmpenie.

— Dar Bella ştie o tipă care a rămas însărcinată după ce a făcut chestia asta şi înainte avusese probleme mult timp.

Mark pufneşte dezgustat.

— Ce altceva să fac? insistă Julia. Singurul motiv pentru care nu m-am dus la un expert în fertilitate este pentru că

nu vreau să te supăr.

— Să mă superi? Şi de ce dracu' m-aş supăra? Încet-încet, pentru Mark totul devine foarte clar. Tu chiar mă învinovăţeşti pe mine, nu-i aşa? Tu crezi că eu sunt problema. Că tu ai fi rămas însărcinată de-acum câteva luni dacă nu era din cauza mea. Doamne, Dumnezeule! Nu pot să cred. Şi de unde dracului ştii tu că nu e vina ta? De unde ştii tu că nu e din cauza ta?

— Pentru că eu *am fost* gravidă, i-o trânteşte Julia cu dispreţ. De-aia. Pentru că am făcut un avort când aveam 22 de ani. De-aia. Acum ştii. N-am nevoie să mă duc la niciun nenorocit de expert în fertilitate, pentru că nu e nimic în neregulă cu *mine.*

Urmează un lung moment de tăcere, până când Mark se uită la ea cu ochii în lacrimi.

— Nenorocito! spune el aproape şoptit.

— Oh, Doamne, îmi pare rău.

Julia îşi dă seama, prea târziu, că a mers mult prea departe şi se ridică să se ducă la el, să-l liniştească, crezând că lacrimile lui sunt lacrimi de supărare fiindcă şi-a dat seama că e steril, întinde braţele spre el, dar el o îndepărtează.

— Eşti o nenorocită, repetă el. Acum ştiu de ce relaţia noastră e aşa un rahat. Acum ştiu de ce abia ne mai vorbim şi doar ne certăm. Tu mă învinovăţeşti pe mine. Crezi că tu eşti perfectă şi eu nu şi mă urăşti pentru asta, nu-i aşa?

— Nu... bâiguie ea. Eu nu vreau, n-am vrut să afli. Am crezut că poate în timp se va întâmpla.

— Eu nu ştiu decât un singur lucru, spune Mark, luându-şi haina. Tu chiar ai tupeu să mă acuzi pe mine. Zici că ai făcut un avort acum zece ani. Ei, şi? Poţi la fel de bine să ai o problemă acum.

Îşi îmbracă haina, în timp ce Julia îl priveşte cu teamă.

— Unde te duci?

— Afară.

Şi se întoarce să iasă, trântind uşa după el.

Oh, Doamne. Oh, Doamne. Ce-a făcut? Julia se plimbă

nervoasă prin sufragerie. O sună pe Sam, disperată să vorbească cu cineva, dar răspunde robotul, iar mobilul pe care Bella l-a închiriat pe perioada şederii în ţară pare să nu aibă semnal.

Îşi toarnă un pahar de vin şi observă cu surprindere că-i tremură mâna. Ce-a putut să facă? Ce-a putut să facă?

Oare e prea târziu?

Nu a vrut să spună toate lucrurile alea. Sau poate că da. Oricât de speriată e că s-ar putea ca totul să se fi terminat, că s-ar putea să-l fi gonit pe bărbatul de lângă ea şi, odată cu el, siguranţa ei, viaţa ei din ultimii patru ani, trebuia să spună toate lucrurile alea.

O oală sub presiune. Chiar aşa. A fost ca o oală sub presiune care a acumulat treptat aburi fără să-i lase să scape, a încercat să nu zdruncine corabia cu forţa furiei şi resentimentelor ei, iar acum, că a explodat, este îngrozită. Însă într-un fel se simte chiar bine.

Se simte bine pentru că nu trebuie să se mai ascundă. Oare mai poate îndrepta lucrurile? Cu siguranţă, Mark se va întoarce mai târziu, iliseară, încă supărat, cu orgoliul rănit, dar va mai putea ea să repare lucrurile cu un sărut şi să restabilească armonia?

Îl sună o dată şi încă o dată. Are mobilul închis, iar ea e mult prea nervoasă ca să facă altceva decât să stea lângă telefon şi să apese pe butonul *redial.* Oh, Doamne, ce-a putut să facă? Pe măsură ce trece timpul, se simte tot mai rău.

Orele trec. Se face opt. Nouă. Zece. La unsprezece se simte deja mai bine, fiindcă unde putea să se ducă decât la bar, iar barul se închide şi el va veni acasă curând.

La unsprezece şi jumătate izbucneşte în lacrimi, de data asta reuşind în sfârşit să o prindă pe Bella la hotel.

— Unde naiba ai fost? izbucneşte ea cu vocea îngroşată de lacrimi.

— Julia? Tu eşti? Ce s-a întâmplat?

— Cred că Mark m-a părăsit.

Rostind aceste cuvinte, le transformă parcă într-o posibilitate reală. O realitate posibilă. Julia izbucneşte în

lacrimi.

— Vin la tine, spune Bella, dar Julia o opreşte.

— Nu, nu. Nu e nevoie să vii încoace.

Bella răsuflă uşurată în sinea ei, fiindcă ea stă în Metropolitan şi n-are niciun chef să se trambaleze iar în Gospel Oak. O dată îi e de ajuns pe ziua de azi, mersi frumos.

Julia îi povesteşte Bellei ce s-a întâmplat după ce a plecat ea, ruşinată că Mark le-a găsit înfăşurate în cearşafuri, executând dansul bebeluşului.

— Ce rahat, zice Bella. Unde crezi că e?

— Nu ştiu, se plânge Julia. Aş vrea să nu fi spus nimic, aş vrea ca ziua de azi să nu fi existat.

— Ştii de ce cred eu că ai nevoie? Ai nevoie de o vacanţă.

— Plănuiam să ne ducem în Majorca, la vară. Asta înainte să plece.

Se aude un nou val de suspine şi Bella aşteaptă cu răbdare până sughiţurile încetează.

— Nu mă refer la tine şi la Mark. Mă refer doar la tine. De ce nu vii cu mine la New York? M-au sunat de la birou mai devreme şi mi-au spus că au nevoie de mine. Urgent. Mi-au rezervat un bilet de avion pentru mâine la prânz. Pun pariu că mai sunt locuri.

— La New York? Lacrimile Juliei au început deja să se usuce. La New York?

E o propunere interesantă şi Bella o simte cântărind lucrurile. Poate că nu e chiar super-încântată, dar cu siguranţă e interesată. E de-ajuns pentru început.

— Ai putea să suni acum să faci rezervare şi n-o să fie nevoie să cheltuieşti bani pe hotel, pentru că eşti mai mult decât bine-venită să dormi pe canapeaua mea şi ne-am distra de minune, Dumnezeu ştie că ai nevoie de o vacanţă şi…

— Dar cum rămâne cu Mark?

— Ce-i cu Mark? Amândoi sunteţi nefericiţi, amândoi aţi spus lucruri oribile şi cel mai bine pentru voi acum e să staţi separaţi o vreme. Vorbeşte cu el când se întoarce

acasă, spune-i că faci asta ca să vă salvaţi relaţia, pe urmă vino şi distrează-te şi tu. Ce Dumnezeu, Julia! Când te-ai distrat ultima oară?

— Nu pot. Adică, sună grozav, dar n-aş putea să plec aşa. Sunt prea multe de făcut şi…

— Ce ai de făcut?

Julia oftează.

— Bine, nu e vorba că aş fi ocupată, dar jumătate din lucrurile mele sunt la spălat şi n-am cu ce să mă îmbrac şi…

— Pentru Dumnezeu, Julia! New York e capitala mondială a cumpărăturilor. E ieftin şi simplu. Ia-ţi nişte lenjerie de corp într-o valiză şi vino. Ce ai nevoie poţi să-ţi cumperi de acolo.

— N-am mai fost la New York de ani de zile, se gândeşte Julia cu voce tare.

— Exact. Atunci vino. Acum am să închid şi să văd dacă îi prind pe cei de la birou să-ţi facă rezervarea. Te sun eu după aceea.

Julia e mult prea uimită ca să facă ceva, dar o jumătate de oră mai târziu, când Bella o sună iar, intră într-o agitaţie nebună, lăsând la o parte grijile pentru Mark, şi începe să-şi facă bagajul.

Nici nu mai ştie ce să facă, se învârte prin casa imensă, sortează hainele murdare de cele curate, calcă bluze, uitând cu totul de timp, de faptul că Mark încă nu s-a întors acasă şi, Dumnezeule, ce simte în stomac?

Nu e un copil. Nu e speranţa aceea care o-ncearcă în primele momente când e pe stop, ci sunt… e oare posibil… tresăriri de emoţie?

În timp ce împătureşte cu grijă bluzele şi-şi aşază pantofii în geamantan, Julia îşi dă seama cu surprindere că zâmbeşte.

Se opreşte abia când pune ibricul pe aragaz să facă o cafea, fiindcă, deşi gândurile îi zboară, ochii încep să i se închidă. Cafeaua reuşeşte să facă o minune şi, în final, bagajul e gata, iar ea se prăbuşeşte epuizată pe canapea.

Şi atunci se aud cheile răsucindu-se în uşă.

Julia se întoarce să se uite la ceas. E 6 şi un sfert dimineaţa. Nu spune nimic când Mark intră în cameră şi se aşază pe canapea cu faţa la ea, incapabil să se uite în ochii ei.

Arată groaznic. Arată de parcă ar fi ori foarte beat, ori extrem de mahmur, dar Julia se gândeşte totuşi la a doua variantă. Are costumul şifonat, cravata desfăcută şi părul ciufulit.

Altă dată Julia i-ar fi cerut pe loc să-i spună unde a fost, cu cine s-a dus, dar a fost o noapte lungă, iar ea e prea uşurată să vadă că s-a întors ca să-l mai supună unui astfel de interogatoriu.

— Pleci? întreabă el încet într-un târziu, iar Julia se înmoaie, căci el a văzut geamantanul din hol şi e clar că şi-a imaginat că îl părăseşte.

— Nu, spune ea, nu chiar. Într-un fel. Mark ridică nedumerit privirea. Îmi pare rău pentru tot ce-am spus. Îmi pare rău pentru tot. Ştiu că noi doi n-am fost prea fericiţi în ultimul timp, ştiu că n-am fost o persoană prea plăcută şi chiar îmi dau seama cât de greu a fost pentru tine, cu ghinionul ăsta, că nu rămâneam însărcinată, că devenise o obsesie. Dar deocamdată singurul lucru de care sunt absolut sigură e că am nevoie de o pauză şi îmi închipui, dat fiind că ai dispărut până la – se uită la ceas – 6 şi un sfert dimineaţa, că şi tu ai nevoie. Nu te părăsesc, dar m-am hotărât să plec cu Bella la New York pentru o vreme. Am nevoie să fiu singură un timp, să mă gândesc la viaţa mea, la viaţa noastră împreună şi trebuie să încerc şi, nu ştiu… Doamne, sună atât de aiurea să spun că trebuie să mă regăsesc, dar chiar aşa simt.

— Eşti chiar atât de nefericită? întreabă el, iar Julia se gândeşte o clipă ce să răspundă.

Ar putea să mintă, să spună că a fost frumos şi că n-a fost chiar atât de rău, că e ceva care pur şi simplu a scăpat de sub control, dar s-a săturat să mintă.

— Da, spune ea. Şi tu eşti. Nici nu mai ştiu dacă din cauză că nu avem un copil sau din cauza noastră. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu relaţia noastră sau din

cauza mea, dar ştiu că niciunul din noi nu va afla care e problema dacă rămân aici şi continuăm ca mai înainte.

— Să înţeleg că pleci curând?

Julia încuviinţează clătinând din cap.

— Ce-ar fi să fac o cafea? întreabă ea, iar el se ridică în picioare chiar când Julia trece pe lângă el în drum spre bucătărie şi, în fracţiunea aceea de secundă, se privesc unul pe altul, apoi se îmbrăţişează.

Mark o strânge în braţe pe Julia care, la rândul ei, îl strânge şi ea în braţe, agăţându-se unul de altul cu disperare, şocaţi de această intensitate, încercând amândoi să nu se gândească la faptul că îmbrăţişarea aceasta înseamnă un singur lucru.

Adio.

++

Mark insistă să o ducă cu maşina la aeroport şi, deşi ea plănuia să ia un taxi până la hotelul Bellei şi de-acolo să meargă împreună, ştie că sunt amândoi sensibili şi că, dacă sunt împreună, chiar şi după noaptea pe care au avut-o, chiar dacă nu e vorba de o despărţire, ci doar de o vacanţă, această aparentă normalitate e liniştitoare.

Nu-şi spun prea multe pe drumul spre aeroport, la asta contribuind şi faptul că o noapte întreagă de nesomn o făcea pe Julia aproape incoerentă din cauza oboselii.

— înainte făceam chestia asta tot timpul, spune ea căscând. De ce mă simt de parcă aş fi fost lovită cu leuca?

— Aşa se întâmplă când ai 33 de ani, spune Mark, care nu se simte chiar atât de rău şi care, spre bucuria lui, n-a trebuit să explice pe unde a fost.

— îmi amintesc când mă duceam prin cluburi, spune Julia cu nostalgie. Nu plecam de-acasă decât după miezul nopţii şi nu ne întorceam decât pe la ora zece a doua zi dimineaţa şi de cele mai multe ori nici nu mă mai culcam în ziua aia. Mă simţeam bine.

— Şi reuşeai să stai trează toată noaptea şi să dansezi fără ajutorul nici unei, ăă, substanţe ilegale?

— Ah, da. Zâmbeşte din cauza memoriei ei selective. Presupun că ar fi fost de ajutor.

Mark deschide radioul ca să umple tăcerea dintre ei, în timp ce Julia se uită pe geam şi-şi aminteşte când a fost ultima oară la New York. Nu s-a mai gândit la asta de ani de zile şi, lăsându-se în voia amintirilor, începe să zâmbească.

Avea 23 de ani. Dumnezeule! Acum aproape zece ani. Când au trecut? Lucra la o emisiune despre femei detectivi particulari care îi prindeau pe soţii adulteri. Nu mai fusese niciodată în America, iar Mike a trimis-o acolo împreună cu o altă documentaristă, pe nume Caroline.

Trecuse pe la librăria W.H. Smith cu câteva săptămâni înainte şi paginile din *Micul ghid al New York-ului* erau deja îndoite şi mototolite cu mult înainte să se dea jos din avion pe aeroportul JFK. Marcase toate locurile pe care dorea să le viziteze, barurile în care voia să se ducă, muzeele pe care murea de nerăbdare să le vadă.

Era spre sfârşitul lunii noiembrie. Îndată ce au sosit au fost orbite de soarele care strălucea puternic, iar vântul îngheţat le biciuia faţa. Julia şi-a strâns mai bine paltonul pe ea în timp ce Caroline dârdâia şi suspina că ar trebui să se oprească mai întâi la Bloomingdale ca să cumpere lenjerie de corp mai groasă.

Totul părea atât de interesant, şi nici măcar nu ieşiseră din aeroport. Taxiurile erau într-adevăr de un galben aprins, iar şoferii, la fel de grosolani cum vedeai mereu în filme. Drumul cu taxiul a fost oribil. Mustafa (căci aşa îl chema pe taximetrist) avea o deosebită plăcere să calce tare pe acceleraţie, apropiindu-se cu viteză de maşina din faţă, după care trântea o frână bruscă.

Caroline şi Julia au stat în spate, străduindu-se să nu li se facă rău, rugându-se să se termine mai repede călătoria, amândouă fiind mult prea britanice şi mult prea politicoase pentru a se plânge.

Linia orizontului s-a deschis maiestuos în faţa lor când au traversat Triborough Bridge, tăindu-le respiraţia şi dându-le fiori de anticipaţie pe şira spinării.

În timp ce goneau pe Lexington prin Harlem, niciuna dintre ele nu a scos o vorbă, stăteau cu nasul lipit de geam

şi se uitau curioase la ieşirile de urgenţă în caz de incendiu, la găştile de puşti aşezaţi pe trepte, la tot felul de oameni.

— Nu-mi vine să cred că suntem aici, spunea Caroline zâmbind, uitându-se la Julia doar pentru o fracţiune de secundă, ca să nu piardă nimic. Am impresia că dintr-o clipă în alta o să le vedem pe Cagney şi Lacey[7].

Au străbătut 90th Street, 80th Street, continuând până în centru, privind imaginile care se derulau, apoi au ajuns în Gramercy Park, unde aveau rezervare la hotel.

— Cred că m-aş putea îndrăgosti în New York. Caroline s-a aruncat pe spate în pat şi a suspinat visătoare. N-am văzut în viaţa mea atâţia bărbaţi superbi.

— Dă-i încolo de bărbaţi. Eu cred că m-aş putea îndrăgosti *de* New York. E nemaipomenit.

Au muncit din greu. Nu filmau, nu încă, doar se documentau, ca să fie sigure că au găsit subiectele potrivite. Petreceau zile întregi vorbind la telefon, ţinându-se scai după detectivii particulari ca să-şi formeze o impresie reală despre ce se întâmpla.

În prima sâmbătă s-au dus în Central Park, au închiriat patine şi s-au străduit să patineze pe Wollman Rink. S-au plimbat cu trăsura prin parc, era musai, şi au băut o ciocolată fierbinte în holul hotelului Piaza.

În săptămâna următoare au reuşit să treacă pe la Empire State Building, Muzeul Guggenheim, Muzeul de Artă Modernă şi Statuia Libertăţii.

Seara se duceau în centru. Hoinăreau prin SOHO, stăteau pe bancă în Greene Street colţ cu Prince Street, priveau mulţimea, după care colindau prin baruri şi se bucurau de căldura şi prietenia care le înconjurau.

Sau mergeau în Village, la cafenelele acelea boeme unde trăgeau de un cappuccino până noaptea târziu, întreţinându-se cu cei de la mesele vecine, şi din nou în baruri, cluburi, cu oameni pe care nu-i mai întâlniseră niciodată, dar pe care aveau impresia că îi cunoşteau de-o

7 Personaje principale într-un apreciat serial de televiziune, Cagney şi Lacey fac echipă ca poliţiste în New York.

viaţă.

Se duceau la cinema de câte ori aveau ocazia, aşa încât, atunci când s-au întors acasă, au putut să pretindă cu nonşalanţă că au văzut deja tot ce era de văzut. „A, *Tăcerea mieilor*? Cum, nu l-ai văzut? Vai, dar l-am văzut de-acum câteva *luni.* Cum adică, vrei să spui că va rula abia peste patru luni? Merită să aştepţi. E *terifianţi*

Au reuşit să vadă *Orăşenii, Roşii verzi prăjite, Thelma şi Louise, în pat cu Madonna* şi, evident, *Tăcerea mieilor.*

Bineînţeles că amândouă au flirtat. Nu au făcut sex, cel puţin nu Julia, hotărât lucru, reclamele despre HIV şi SIDA îi răsunau încă în urechi, de parcă în Anglia era protejată de aşa ceva, iar în America se găsea într-un mare pericol, în schimb s-au sărutat pasional cu tipi din aceia cu umerii laţi, gâtul gros şi portofele încă şi mai groase.

Julia era copleşită de Manhattan, şi încă nu văzuse decât o mică parte din el. A petrecut acolo ca turist două săptămâni, a făcut tot ce fac turiştii de obicei şi s-a distrat cum nu s-a mai distrat niciodată în viaţa ei. Acum se întorcea acolo şi avea să stea la Bella! într-un apartament I în Upper East Side I Iată că avea şansa de a vedea

New York-ul prin ochii unui locuitor de acolo, şi ştiţi ce? De-abia aştepta.

„De ce naiba nu m-am întors eu mai demult? M se gândeşte ea, cu un zâmbet larg pe chip, în timp ce maşina se opreşte în parcarea aeroportului Heathrow. „De ce naiba am aşteptat atâta timp?”

Julia deschide ochii şi bâjbâie după ceas. E o linişte cumplită în sufrageria Bellei şi nu se miră când vede că e ora 3: 02 dimineaţa. Ora 8 în Anglia. Exact ora la care s-ar trezi de obicei.

Categoric, patru ore de somn nu sunt de ajuns şi se cuibăreşte la loc sub pătură ca să-ncerce să mai doarmă. După patruzeci de minute, patruzeci de minute în care mintea îi forfoteşte de încântare că se află acolo, dă pătura la o parte şi se duce tiptil în bucătăria micuţă.

Bella n-a glumit când a spus că locuieşte într-o cutie

de pantofi. Practic, apartamentul ei este alcătuit din două cămăruţe, cu o bucătărie deschisă la un capăt al sufrageriei şi un dormitor în formă de L, partea lipsă fiind transformată într-o baie minusculă.

— Dar uite ce privelişte are, spusese Bella cu o seară înainte, ducând-o pe Julia la fereastră. Nu-i aşa că-i extraordinară? Julia s-a arătat de acord, pe când contempla Manhattanul de la etajul 35, neînţelegând prea bine de ce e nevoie să ai o privelişte în Manhattan. Ştiu persoane care au închiriat apartamente pe jumătate cât ăsta la un preţ dublu, a spus Bella. Doar pentru că aveau o privelişte super.

Julia deschide dulapul din bucătăria Bellei căutând ceva de mâncare sau nişte cafea şi se miră văzând rafturile goale. Pur şi simplu nu există nimic acolo. Iar Julia e obişnuită cu o bucătărie bine aprovizionată de Mark, pregătită pentru orice eventualitate.

Pui marocan cu muguri de pin şi nucşoară? Găseşti mugurii de pin în al doilea dulap din dreapta, nucşoara şi restul mirodeniilor în cămară. Pisălogul şi mojarul se găsesc pe masă, lângă prjitorul de pâine.

Sushi preparat în casă? Orezul Nishiki e în cămară (sub şofran, chimion şi seminţe de coriandru), *nori*[8] în al treilea dulap pe dreapta, crochetele de homar în congelator. Şervetele din bambus sunt ascunse pe undeva în sertarul de jos şi, întotdeauna, dar întotdeauna, se găseşte avocado în sertarul pentru legume.

Nu numai că Bella nu ştie, pare-se, ce sunt un pisălog şi un mojar, dar se pare că nu are nici măcar esenţialul. Nici conserve de tomate, în caz că e *nevoie.* Nici borcane cu un amestec de ierburi aromatice vechi de cinci ani. Nici cereale. Până la urmă, Julia găseşte o conservă de ton rătăcită care a expirat de patru luni, iar în spatele ei – slavă Domnului – o cutie de cafea.

Dar niciun ibric.

Julia simte deja că o cuprinde disperarea şi găseşte o

8 Termen japonez folosit pentru a denumi o varietate de alge marine comestibile.

cratiţă pe care o umple cu apă şi o pune pe plita electrică. Găseşte o ceaşcă fără farfurioară, ascunsă sub chiuvetă, şi aproape că-i vine să plângă atunci când vede că în cutie nu e cafea măcinată.

O ia de la capăt cu căutatul prin dulapuri şi în dă seama că n-are încotro, poate o să reuşituscă să pescuiască boabele de cafea din ceaşcă înainte să bea. Măcar a găsit o linguriţă.

Cafeaua e groaznică. E pământie (laptele din frigider era categoric dubios, dar la momentul Ala Juliei nici că i-a păsat), cu boabe de cafea plutind deasupra şi în orice altă situaţie ar fi imposibil de băut. Soarbe din ea cu o grimasă şi mu îndreaptă spre uriaşa fereastră panoramică, zâmbind când localizează Chrysler Building şi Kmpire State Building.

Dumnezeule. Amintirile.

Se gândeşte dacă să facă patul şi să se cuibărească pe canapea ca să se uite la televizor, însă până la urmă se vâră sub pătură cu ceaşca de cafea oribilă şi dă volumul încet, ca să facă un tur al canalelor.

— Ce faci?

Buimacă de somn, Bella intră în sufragerie târşâindu-şi picioarele, înfăşurată într-un chimono scurt de culoarea liliacului, iar Julia zâmbeşte văzând-o cât de impecabil arată chiar şi la 4 dimineaţa.

— Nu pot să dorm. Sunt prea agitată. Te-am trezit? îmi pare tare rău, am făcut prea mult zgomot?

— Nu. Stai liniştită, nu-i vina ta. Cred că pereţii ăştia sunt făcuţi din hârtie. Cască şi se întinde, apoi rămâne ţintuită locului. Julia, ce naiba bei tu acolo?

— Cafea.

Bella se apropie precaută de ceaşca de cafea şi se apleacă să miroasă.

— Asta nu e cafea. E poşircă.

— Ştiu. Julia se uită amărâtă la ceaşca deja aproape rece. Are un gust la fel de oribil precum aspectul.

— Scumpo, nu se poate să aibă un gust la fel de oribil precum aspectul, altfel nu văd cum naiba poţi s-o bei. De

ce nu ai folosit cafetiera, ce naiba? Am şi filtre.

— Nici măcar n-am mai *auzit* cuvântul „cafetieră” din 1976, râde Julia, simţindu-se cam aiurea când Bella îi arată o cafetieră imensă cu cană din sticlă, aşezată fix în mijlocul blatului din bucătărie.

— Păi tu ce credeai că e? Bella dă din cap în timp ce ia filtrele şi umple cana cu apă. Ficat prăjit?

Julia râde.

— Scuze. Dar ia zi, tu ce naiba mănânci când eşti acasă? Dulapurile din bucătăria ta sunt o ruşine. Mark ar face atac de cord.

— Deşi îmi place foarte mult de Mark, n-are decât să se ducă învârtindu-se. Bella pune aparatul în funcţiune, apoi se sprijină de blatul mesei. Cât despre mâncare, nimeni în oraşul ăsta nu mănâncă acasă.

— Cum, niciodată?

— Niciodată. Uite. Se apleacă şi deschide uşa de la cuptor ca să-i arate ceva ce seamănă suspect de mult cu un morman de pulovere. Locul ideal pentru caşmir, râde ea în timp ce Julia dă din cap cu uimire.

— Vasăzică nu ai în casă decât cafea.

Bella încuviinţează dând din cap.

— De obicei nici atât. Îmi cumpăr cafea cu lapte de la Starbucks de pe Second în fiecare dimineaţă în drum spre serviciu. N-am mai folosit chestia asta de ani de zile.

— Minunat. Julia ia cutia să se uite la ea. Presupun că n-ar fi de mirare să fi expirat în februarie anul trecut?

— Şi ce-ţi pasă? Bella umple ceaşca Juliei cu cafea proaspătă. Tu voiai s-o bei cu boabe şi cu lapte acru cu tot. Cu asta, scumpa mea – îi dă Juliei o ceaşcă plină cu cafea aburindă – o să ţi se pară că ai murit şi ai ajuns în raiul cafelei. Aşa. Eu mă duc să mă culc.

— Nu te culca, o roagă Julia, dar Bella dă din cap şi se îndreaptă spre dormitorul ei.

— Cine se culcă devreme se trezeşte devreme, iar o femeie capătă energie şi face coapse ferme. Ne vedem dimineaţă.

Îi trimite Juliei prin aer un sărut grăbit şi pleacă.

— Ce naiba?

Julia mijeşte ochii şi o vede pe Bella îmbrăcată cu nişte pantaloni de trening mov şi o bustieră neagră, ridicând zgomotos toate jaluzelele.

— Bună dimineaţa, soare! îţi aminteşti ce ţi-am spus despre coapsele ferme? Tu şi cu mine, scumpa mea, mergem la gimnastică.

— Cred că glumeşti, mormăie Julia îngropându-şi faţa în pernă ca să se ferească de razele soarelui ce inundă camera. Iisuse! Cât e ceasul?

— 6 şi jumătate. Exact momentul potrivit pentru o oră de antrenament.

— 6 şi jumătate? Dar abia am adormit din nou acum o jumătate de oră.

— De ce? Ce-ai făcut?

— M-am uitat la televizor.

— Ai găsit ceva interesant?

— îhâm. Canalul E! Am văzut o emisiune extrem de interesantă despre un copil-vedetă de care n-am auzit până acum şi cum a ajuns el la băutură şi droguri.

— Gary Carlucci?

— De unde ştii?

— A apărut la toate talk-show-urile.

— Şi la al tău?

— Normal.

— Mă rog. Sunt frântă de oboseală şi singurul loc unde vreau să stau e în pat, să dorm. Julia îşi vâră capul sub pernă şi se întoarce spre fereastră. Distracţie plăcută. Ne vedem mai târziu.

— Nu. În niciun caz. Bella trage aşternuturile de pe Julia şi începe s-o împingă până când aceasta n-are încotro şi se dă jos din pat. Când eşti la New York, poartă-te ca un newyorkez. Şi, oricum, ai nevoie de puţin sport.

— Oh. Mersi frumos.

— Nu pentru că te-ai îngrăşat, ci pentru că trebuie să produci puţină endorfină care să te facă să te simţi mai bine. Jur pe viaţa mea că dacă, sincer, nu te simţi excelent după ce mergi acolo, nu te mai iau niciodată.

— Juri că numai de data asta?

— Numai dacă nu te simţi excelent. Bella se uită la ceas. Rahat! mai avem zece minute. Ţi-am lăsat echipamentul de gimnastică şi nişte adidaşi de-ai mei în dormitor. Mă duc la baie.

Zece minute mai târziu, Bella apare machiată impecabil. Arată uimitor. Cu capul sus, ai zice că se duce la o premieră, cu capul plecat – parcă ar fi desprinsă din revistele de modă ale anului 1982 sau s-ar duce la gimnastică.

— Bella! Nu pot să cred că te-ai machiat ca să mergi la gimnastică.

— Scumpo, şi tu ar trebui să faci la fel. Îţi pun eu, e treabă serioasă.

— Nici nu mă gândesc. Julia îşi prinde părul cu obişnuitul elastic negru. M-aş simţi penibil. Eşti gata?

Am & ndouă ies pe uşă şi aşteaptă treizeci de secunde liftul care, la coborâre, face unsprezece minute şi douăzeci şi patru de secunde până ajunge la parter, deoarece se opreşte aproape la fiecare etsă mai urce şi alte persoane echipate pentru gimnastică.

— Cum de suporţi? întreabă Julia printre dinţi, gata să facă moarte de om dacă liftul mai opreşte o dată.

Bella ridică din umeri.

— Ăsta e New York-ul. Preţul pe care îl plăteşti pentru etajul 35.

— Mofturi, mormăie o doamnă în vârstă, micuţă şi slabă, cu o pieptănătură scorţoasă şi un baset în miniatură sub braţ. După care zâmbeşte, iar Julia îi răspunde şi ea cu un zâmbet.

— Ar putea fi şi mai rău, îi spune Bella femeii. Dacă am fi apăsat butonul pentru *penthouae.*

— Cafea? întreabă Julia plină de speranţă, strângându-şi mai bine haina în jurul corpului în timp ce pornesc pe Third Avenue spre sala de gimnastică.

— Cafea înainte de antrenament? Ai înnebunit?

Bella o conduce mai departe şi, în sfârşit, ajung la sala de gimnastică.

Şi Julia e surprinsă.

Uimită.

E abia ora 7 dimineaţa, iar locul ăsta forfoteşte. Peste tot sunt oameni care se pregătesc să lucreze la aparate, toţi vorbesc între ei, fac gălăgie, împing de zor, respiră zgomotos, îşi întăresc trupurile deja aproape perfecte.

Nu că la Londra Julia s-ar fi ţinut serios de gimnastică, dar tot s-a dus de vreo e & te va ori de-a lungul anilor. Însă niciodată n-a văzut at & ta agitaţie în sălile de gimnastică de-acasă, unde toţi păreau somnoroşi. La Londra, oamenii vorbeau între ei în şoaptă, nu îndrăzneau să se adreseze vecinilor şi în niciun caz nu iniţiau conversaţii stridente cât îşi aşteptau rândul la aparate.

Aici se aude puternic în difuzoare Sisqo, iar Julia simte că o invadează brusc o energie pe care n-a mai cunoscut-o de luni de zile. De *ani.* Efectiv ţopăie în spatele Bellei şi se aşază la coadă la *stepper,* nerăbdătoare să-i vină rândul şi să înceapă exerciţiul.

— Hei, Bella, ce mai faci?

Un tip înalt, brunet şi care arată absolut demenţial se apropie şi o sărută pe Bella pe obraz.

— Super, Joe. Tu?

— Nu mă plâng.

— Ea e prietena mea, Julia, de la Londra.

Joe dă mâna cu Julia şi afişează un zâmbet impecabil.

— îmi pare bine de cunoştinţă. Vă doresc un antrenament plăcut, doamnelor.

Şi pleacă.

— Pfua! face Julia. Era un dulce.

— Aşa ziceam şi eu când eram ca tine, mormăie Bella. Dar, crede-mă, nu e.

— Serios? Da' ce-are?

—Teoretic, e minunat. Arată bine, e fermecător, uro un supeijob pe Wall Street, dar, scumpa mea, urc personalitatea unui perete.

— Unui ce?

—E absolut neinteresant. Balta e plină de poşte, nu

trebuie dec & t să arunci nişte momeală.

Şi în clipa aceea îşi împinge provocator şoldul în faţă şi-şi ţuguie buzele spre un tip transpirat care trece pe-acolo.

— Mişto coapse, spune el, iar Bella se întoarce spre Julia zâmbind.

— Vezi?

După un antrenament şi două cafele cu lapte, Bella şi Julia pornesc pe Fifth Avenue, îndreptându-se spre biroul Bellei.

— Ştii, chiar uitasem cât de mult te energizează New York-ul. Julia inspiră adânc în timp ce trec pe lângă Central Park. Mă simt din nou plină de viaţă. Dumnezeule, uitasem cum e să te simţi atât de plină de viaţă.

— Grozav, nu-i aşa? râde Bella. De-asta nu m-aş întoarce niciodată acasă.

— Chiar vrei să rămâi aici definitiv?

— Uită-te cum trăiesc. Îmi place. Îmi place independenţa şi entuziasmul ăsta pe care mi-l dă New York-ul. Îmi place că aici nu sunt niciodată Bingură, că pot să obţin cam tot ce vreau, indiferent ce, 24 de ore din 24. N-aş putea să mă mai întorc la Londra. Nu acum.

Julia oftează.

— Săptămâna trecută aş fi zis că eşti nebună, că Londra are atâtea de oferit, dar nu cred că o să mai treacă mult până o să gândesc şi eu la fel ca tine.

Bella se opreşte şi ridică din sprânceană.

— A trecut doar o zi şi deja te gândeşti să rămâi?

— N-am spus asta. Am spus doar că înţeleg de ce rămâi aici.

— Ştii ce trebuie să faci tu? Trebuie să începi să te mai întâlneşti şi cu alţii.

Chipul Juliei e străbătut de o undă de uluire.

— Bella, Mark şi... cu mine. Să ştii că nu ne-am despărţit. Nu e decât o pauză. Şi n-aş putea... n-aş fi în stare... nu e corect. Nu e drept faţă de el.

— N-am spus să ai pe cineva. Am vrut să spun să-i laşi pe bărbaţi să te invite să luaţi masa în oraş şi să te trateze

bine. Când ai fost tratată ultima dată ca o prinţesă?

— Cu mulţi ani în urmă.

— Vezi? Nu spun că trebuie să faci ceva cu ei, spun doar să ieşi să te distrezi.

— Poate că ai dreptate.

— întotdeauna am dreptate, râde Bella. Şi apropo de Mark, ai de gând să vorbeşti cu el sau doar îi laşi **mebaje** pe robot când ştii că nu **e** acasă?

— I-am lăsat un mesaj, dar acum mă gândesc că noi chiar avem nevoie de o pauză, iar asta înseamnă să nu mai vorbim deocamdată. Cât timp mă aflu aici vreau să las viaţa mea în urmă, să nu mă gândesc la toate lucrurile alea deprimante.

— OK. Bine spus. Bella îşi trece peste buze un deget cu manichiură perfectă. Gura mi-e sigilată. Nu mai vorbim despre Londra. Deci, ce planuri ai pentru azi?

Se opresc în faţa studiourilor TV şi tropăie să se încălzească până îşi iau la revedere.

— Mă gândeam să mă uit prin magazine.

— Să te uiţi prin magazine? Eşti la New York, trebuie să cheltuieşti, să cheltuieşti şi iar să cheltuieşti!

Julia se uită la Bella, măsurând-o din cap până în picioare. Observă pantofii Ferragamo, jacheta Prada, geanta J.P. Ibd.

— Dacă aş putea cheltui, crede-mă, aş face-o, dar azi am să dau doar o raită prin magazine.

— Ce-ai zice să luăm masa de prânz împreună? La restaurantul din Saks, 50 Street colţ cu Fifth Avenue, etajul 8, ora 12. Îţi doresc o dimineaţă frumoasă.

Se sărută la despărţire, iar Julia îşi îndeasă mâinile în buzunarele paltonului şi se îndepărtează. Abia după ce parcurge o distanţă de vreo cinci blocuri îşi dă seama că a zâmbit în tot acest timp.

— *Nu pot* să cred.

Bella începe să râdă când o vede pe Julia apropiindu-se de masă, încărcată cu atâtea sacoşe de cumpărături încât abia le mai târăşte.

— Văd **că în dimineaţa asta te-ai uitat cu succeb**

prin magazine.

Julia se prăbuşeşte pe un scaun în timp ce sacoşele se împrăştie peste tot pe jos, apoi ia o figură serioasă.

— Am încercat, zău aşa, dar am început cu nişte pantaloni senzaţionali de la Banana Republic şi pe urmă nu m-am mai putut opri.

— Nu pot să cred. Bella încearcă să numere sacoşele. Ai cumpărat tot magazinul Saks sau doar etajul 4?

— Nu m-am putut abţine. Locul ăsta e incredibil. Unde vedeai cu ochii erau numai rafturi cu haine de vânzare şi nici măcar nu mi-am dat seama, decât după ce am cumpărat două jachete, că azi era o reducere de 30%.

— Normal că trebuia să te-ntorci şi să începi iar să cauţi.

— Normal! Ce crezi că sunt? Bărbat?

Râd amândouă.

— Stai să vezi ce-am luat! Julia începe să tragă hainele din sacoşe ca să i le arate. O haină Gucci redusă de la 1.000 $ la 150$, o jachetă Armâni, o nimica toată (sau cel puţin aşa a justificat Julia), cu 195$, o fustă DKNY cu 59, 99$.

— Multe sunt chilipiruri. Presupun că nu trebuie să facem totalul, nu? spune Bella.

— în niciun caz. Dacă nu fac calculul, nu mă deranjează.

Şi se lasă pe speteaza scaunului cu un zâmbet pe chip, în timp ce chelnerul aşază pe masă un coş cu pâine şi biscuiţi, apoi umple paharele cu apă cu gheaţă.

— Pentru noi, spune Bella ridicând paharul.

— Pentru noi. Julia ia o înghiţitură şi clatină din cap. Bella, nu-mi vine să cred că de când sunt aici mă simt altfel.

— New York-ul are efectul ăsta asupra oamenilor. Ţi-am spus eu.

— Nu, nu e doar asta. Dumnezeule, nu doream să vorbesc despre Mark, dar e prima dată când sunt departe de el şi...

Se opreşte, se uită la faţa de masă şi inspiră adânc.

— Te simţi bine?

— Da, doar că spunând lucrul ăsta, parcă devine realitate, ceea ce mă cam sperie. Ştii că poţi gândi ceva şi, cât timp rămâne doar în mintea ta, **bine, fiindcă te prefaci că nu e acolo şi uneori iiibpare, dar când îl spui cu voce tare devine real şi nu-l mai poţi lua înapoi?**

— înţeleg, spune Bella cu blândeţe. Ca să ştii şi tu, indiferent ce ai de gând să spui, nu e nevoie s-o faci dacă nu te simţi bine. Dacă nu vrei să fie real, poate ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să-l spui.

— Nu, nu e ceva groaznic. Nu spun că s-a terminat sau ceva de genul ăsta. Dar, Bella, mă simţeam *captivă.* Durerea din ochii ei e evidentă, iar Bella se întinde spre ea şi o ia de mână. M-am simţit atât de amorţită atâtea luni de zile, şi faptul că nu rămâneam însărcinată şi... Se opreşte. Doamne! Nici nu m-am mai gândit la sarcină de când sunt aici. Îţi vine să crezi?

— Şi ce e atât de ciudat? Eşti aici de mai puţin de 24 de ore.

— Dar, Bella, de luni de zile sunt obsedată să rămân însărcinată. Numai la asta mi-e gândul. Stau în pat şi mă gândesc la copilul meu şi mă trezesc învinovăţindu-l pe Mark şi-mi petrec restul zilei ba înduioşându-mă, ba înfuriindu-mă de câte ori văd copii mici sau magazine pentru copii.

— Nu-i cine ştie ce, dat fiind că, în prezent, în New York e cea mai mare explozie de copii şi una din două persoane cu care te intersectezi n-are mai mult de-o jumătate de metru şi stă într-un cărucior.

— Exact. Tocmai asta e. Probabil că mi-am dat şi eu seama astăzi, când mă plimbam, dar nu m-am gândit la treaba asta în sensul în care mă afectează *pe mine*\ Are vocea emoţionată, grăbită. Bella, simt că norul acela întunecat care mă însoţea peste tot de luni de zile a dispărut în sf & reit.

— Cred, spune Bella, că norul acela negru se cheamă depresie. Eu, personal, ţi-aş fi sugerat Prozac, dar, dacă terapia prin cumpărături u făcut farmece, e foarte bine şi-

aşa.

— Nu sunt pusă pe cumpărături, avertizează Julia.

— Daa. Sigur. Bella îşi plimbă privirea peste sacoşele de la picioarele Juliei. Vorbesc serios, cred că ai nevoie de o pauză să-ţi limpezeşti gândurile. Prea o ţii întruna eu, eu, eu. Să te izolezi şi să fii supărată pe toată lumea pentru că nu deţii controlul e ceva absolut normal când suferi de depresie.

— Cum de ştii atâtea despre subiectul ăsta?

— Sunt producător de televiziune. Ştiu câte puţin despre o mulţime de lucruri; cum e vorba aceea? Multe ştie, multe croieşte şi niciuna nu isprăveşte? Asta sunt eu. Să nu te-ndoieşti. E meseria mea.

— Bella, te iubesc.

— Ştiu, scumpo. Sunt zâna ta ocrotitoare. Şi eu te iubesc şi, mai precis, sunt extrem de încântată că te simţi mai bine, pentru că diseară, Cenuşăreaso, vei merge la bal.

* * *

Nu e un bal. E o petrecere privată într-un bar imens din SOHO. Julia reuşeşte să-şi învingă oboseala provocată de schimbarea fusului orar şi sosesc amândouă la ora 23: 10, Bella arătând splendid într-o toaletă din şifon roşu decorată cu pene, iar Julia într-o ţinută mai cuminte, dar la

lui de frumoasă: o rochie neagră şi o jachetă cu inArgeluşe.

Îşi fac loc prin mulţimea de oameni ca să ajungă în bar şi în zece minute au deja în faţă câte două băuturi fiecare, oferite de mai mulţi bărbaţi.

Julia e nevoită să vorbească tare ca să fie nuzită peste zgomotul mulţimii, se amuză şi flirloază toată seara. Îşi dă numărul de telefon – nu mai bine zis pe al Bellei – la trei tipi şi se distrează de minune.

Ce face ea în seara asta:

Bea şapte martini de mere. Sau poate opt. Le pierde numărul când ajunge la şase.

E curtată de cinci ţipi şi e foarte sigură că cel puţin alţi trei o privesc cu admiraţie.

Dansează într-o totală uitare de sine şi se simte atât

de bine, cum nu s-a mai simţit de ani de zile; mai mult decât atât, e conştientă că arată al naibii de bine (deşi, poate, tot din cauza acelui martini de mere).

Trece pe lângă Sarah Jessica Parker când se plimbă pe-acolo şi chiar îi atinge braţul ca să-şi facă loc să treacă pe lângă ea.

Face cunoştinţă cu Sarah Jessica Parker ceva mai târziu, la toaletă, deşi nu e Sarah Jessica Parker, ci doar cineva care seamănă foarte bine cu ea, dar, cu toate astea, aşa-zisa SJP se năpusteşte asupra Juliei cu un potop de cuvinte admirative: „Îmi place jacheta ta, e frumoasă, de unde ai luat-o?”. (Julia se gândeşte dacă să-i spună Whistles, dar îşi dă seama că asta n-ar însemna nimic, aşa încât, cu o expresie jenată, spune simplu Londra.)

La 2: 25 dimineaţa, Bella o trage spre ieşire pe Julia, care protestează vehement, şi reuşeşte să o scoată de-acolo numai promiţându-i că vor mai merge la o altă petrecere în seara următoare.

— Deşi, murmură Bella împingând-o cu forţa într-un taxi, naiba ştie dacă mai sunt în stare de ceva.

— Scuze, mormăie Julia fericită, închizând ochii şi sprijinindu-şi capul pe spate, doborâtă în sfârşit de oboseala cauzată de schimbarea fusului orar, dar pentru tine n-a fost cea mai uluitoare seară din viaţa ta?

Zâmbeşte, apoi adoarme.

— E clar că nu la fel de uluitoare ca a ta, spune Bella amuzată şi se apleacă să-i spună şoferului adresa.

— Alo, aş putea să vorbesc cu Julia?

— Cine să-i spun că o caută?

Bella adoptă cel mai protocolar ton cu accent britanic.

— Sunt Jack Roth.

— Ştie în legătură cu ce problemă o căutaţi?

— Da.

— Aşteptaţi o clipă. Bella acoperă receptorul şi se uită spre Julia, care stă pe canapea. E cineva pe nume Jack Roth, spune ea mişcând exagerat din buze. Cine e?

Julia ridică din umeri şi întinde mâna după telefon.

— Alo?
— Julia?
— Da.
— Sunt Jack. Jack Roth.
— Da?
— Jack, pe care l-ai cunoscut acum câteva seri la Hudson? La bar? Mi-ai dat numărul tău de telefon şi mi-ai spus să te sun după ce mă întorc din Argentina.
— Vai, ce urât din partea mea. Şi zi, *tocmai* te-ai întors din Argentina?
Julia n-are nici cea mai vagă idee cine e, dar cu toate astea îi face plăcere această conversaţie.
— Tocmai am coborât din avion pe aeroportul JFK şi mă pregătesc să iau un taxi.
— Cum? Nu te aşteaptă limuzina? Nu sunt deloc impresionată.
— Nici eu nu sunt, râde el. Cineva o să-şi piardă slqjba pentru chestia asta.
— Sper că glumeşti.
— Ştiu că britanicii sunt de părere că americanii nu prea au simţul umorului, dar ai dreptate, glumeam. Deci, ai purtat deja jacheta aceea Armâni?
Julia e complet nedumerită. Dumnezeule! Cine mai e şi omul ăsta sau, mai bine zis, ce altceva i-a mai spus?
— Ăă. Nu.
Cheful de glumă începe să-i cam dispară, fiindcă nu-şi aminteşte nimic şi asta o face să se simtă nesigură.
— Dar taiorul Prada?
— Mda. Pe ăsta l-am purtat azi.
— Ce păcat că nu te-am văzut cu el. Poate o să-l porţi când vei lua masa cu mine.
Julia ezită. Ea nu şi-ar fi dat întâlnire cu acest om, să ia masa împreună, nu atâta vreme cât situaţia cu Mark e încă nerezolvată. Nu?
— *Iau* masa cu tine?
— Oh, da. Categoric. Ai jurat pe câinele tău că vei lua masa cu mine când mă întorc din călătorie.
— Eu nu am câine.

— Poate era al fratelui tău. Nu-mi amintesc prea bine.

— Nu am niciun frate, din fericire, fiindcă îmi închipui că viaţa lui ar fi deja în pericol.

Julia râde în timp ce, alături, Bella se tot foieşte pe canapea, nerăbdătoare să afle ce se petrece.

— Deci, eşti liberă mâine-seară?

— Nu ştiu. Aşteaptă să întreb secretara.

Julia acoperă receptorul cu mâna în timp ce

Uella se întinde şi apasă repede pe butonul de iişteptare.

— Sunt liberă mâine-seară? o întreabă pe Bella cu un aer nevinovat.

— Lasă asta. Cine e Jack Roth şi de ce cochetezi cu el?

— Dar nu cochetez cu el, înţelegi? Julia încearcă să pară oripilată, însă nu reuşeşte nici pe departe. Bella, habar n-am cine e, spune ea nerăbdătoare. Dacă îţi aduci bine aminte, la petrecerea aia eram beată mangă şi ştiu că am dat numărul cuiva, dar naiba ştie cui. Oricum, pare a fi drăguţ şi vrea să mă invite să luăm cina în oraş, şi-apoi nu tu ai spus că trebuie să mă întâlnesc şi cu alţii?

— Aşa e. Aşa e. Dar încearcă să afli câte ceva despre el, pentru Dumnezeu!

— Bella, mă întâlnesc cu el la restaurant. E un loc public. Doar n-am să mă duc la el acasă Bău să fac vreo prostie. Stai liniştită. N-am de gând să încep să-i pun o mie de întrebări la telefon.

— Ţi-am spus, când eşti la New York…

— Dar nu sunt o newyorkeză disperată să găsească un soţ. E ultimul lucru care mă interesează. Chiar îmi surâde ideea de a petrece o seară magică şi misterioasă.

— Bine, bine. Dar pot să vin şi eu să stau ascunsă la bar, doar ca să mă asigur că nu ai ieşit cu vreun dement?

— Poate. Dar numai dacă juri că nu vii la noi şi că nu te dai de gol.

— Jur.

Bella apasă din nou butonul de aşteptare şi Julia pune telefonul la ureche.

— Alo?

— Alo? Ai plecat în vacanţă?

— îmi pare tare rău, secretara mea avea o mulţime de întrebări.

— Ah. Spune-i că lucrez la Goldman's, în domeniul pieţelor emergente, de-asta am fost în America Latină. Am 1, 95 înălţime, sunt brunet cu ochi căprui, ceea ce îţi aminteşti, desigur, şi locuiesc în Upper West Side. Crezi că o să fie mulţumită?

Julia râde şi îi transmite Bellei, mişcându-şi buzele, „Goldman Sachs".

Bella aprobă clătinând din cap.

— Deci, cum rămâne pentru mâine-seară? continuă el.

— Fir-ar să fie. Am uitat s-o întreb. Aşteaptă. Julia se sfătuieşte repede cu Bella, refuză seara următoare fiindcă ia masa cu nişte prieteni de-ai Bellei şi revine la Jack spunându-i că e de acord pentru joi seara.

Julia îi spune că o să se întâlnească cu el la restaurant şi notează adresa de la Orsay. E cât pe ce să-l întrebe cum îl va recunoaşte, dar îşi aminteşte că nu e vorba de o întâlnire cu o persoană necunoscută, cel puţin în ce-l priveşte pe el, şi decide să îşi facă apariţia puţin mai târziu ca să fie sigură că el e deja la masă.

— Ei? zice iute Bella îndată ce Julia pune receptorul jos. Chiar Orsay? Chiar Goldman Sachs? înseamnă că l-ai momit cu ceva extrem de ispititor.

— Da. De fapt, i-am promis cea mai tare partidă du sex oral din viaţa lui, cu un abonament gratuit lui *Esquire.* Ce bărbat ar putea refuza?

— Evident că el nu.

— Bella, n-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu ţi se pare că e o adevărată nebunie?

— Nu. Probabil că e cel mai normal lucru pe care l-ai făcut până acum. Să ieşi şi să te distrezi.

* * *

Partea bună când stai la cineva care locuieşte în New York şi nu la hotel, meditează Julia câteva zile mai târziu, e că ai şansa să vezi cum e să trăieşti în oraşul ăsta altfel decât ca turist.

Chiar şi mersul îi e diferit în New York. În Londra nu se grăbeşte, se uită în jurul ei când merge, pe când aici păşeşte iute, cu privirea aţintită undeva în faţă, ca şi când ar şti precis unde se duce şi ce vrea. O veritabilă newyorkeză în devenire.

Ieri a fost de-a dreptul încântată când două grupuri de turişti au oprit-o prin oraş să o întrebe, prima dată, cum se ajunge la Rockefeller Center şi, a doua oară, la F.A.O. Schwartz. Era deopotrivă încântată şi încurcată, fiindcă în clipa în care a deschis gura s-a dovedit că nu e nici ea de prin partea locului.

Deja şi-a format un fel de rutină. În fiecare dimineaţă se duce cu Bella la gimnastică, după care o însoţeşte până la serviciu. La întoarcere mai merge câteva străzi până la Pick-a-Bagel la intersecţia dintre 77th Street şi Lexington, ca să-şi cumpere un corn cu stafide şi scorţişoară şi o cafea mare cu aromă de alune, pe care le ia acasă să le mănânce în timp ce butonează telecomanda să vadă finalul emisiunilor matinale de pe CBS şi NBC. Mai târziu urmăreşte emisiunea Bellei pe BCA, iar spre prânz iese în oraş, unde îşi petrece tot restul zilei.

Uneori se plimbă prin Central Park, alteori vizitează muzee. A revăzut locurile aglomerate din SOHO pe unde a mai fost, descoperind alte câteva. S-a uitat cu interes în stânga şi-n dreapta pe Madison Avenue şi s-a oprit să-şi cumpere de la Gap tot ce i-a picat în mână.

Nu are nicio reţinere să mănânce singură şi, dacă nu se întâlneşte cu Bella la masa de prânz, îşi ia omletă cu costiţă la EI, sushi proaspăt la Atlantic Grill sau un burger uriaş la Hamburger Heaven.

A înţeles deja de ce newyorkezii ies mereu în oraş. Sunt atâtea de văzut, atâtea de făcut, încât e întotdeauna dezamăgită când se întoarce acasă, în apartament, după-amiaza târziu.

Până acum, ea şi Bella au petrecut o singură seară acasă. Julia a insistat să ia mâncare chinezească la pachet. Îşi aducea ea aminte de Cliff din Dallas, care mânca întotdeauna mâncare chinezească din cutii de carton, şi îşi

amintea că îi lăsa gura apă gândindu-se ce delicioasă trebuie să fie când o mănânci aşa.

Mâncarea a sosit prompt în acele cutii de carton, dar n-a fost delicioasă nici măcar pe sfert faţă de cum arăta. Cu toate astea, ea şi Bella au mâncat tot, în timp ce se uitau la nişte episoade în reluare din serialul *Seinfeld.*

Joi după-amiază, Julia se întoarce dup & câteva ore petrecute în Central Park, unde a încercat să K & Bească urşii polari de la grădina zoologică, şi meargă să răspundă la telefonul care sună chiar când intră pe uşă.

Ridică receptorul în timp ce-şi desface fularul şi-şi scoate căciula de lână, bucurându-se în sfârşit că a ajuns la căldură.

— Bună, scumpo, eu sunt. Cum a fost azi?

Julia zâmbeşte când o aude pe Bella vorbind ca o nevastă grijulie.

— Frig. Am fost la grădina zoologică.

— Minunat.

Julia îşi dă seama că Bella nu are chef să stea la taclale.

— Uite, am să-ţi fac o propunere. Ce-ai zice de-o slujbă?

— Cum adică o slujbă?

— Vreau să spun că pregătim un nou subiect pentru emisiune, se cheamă *Baby Showers* şi o să ne ia o săptămână de filmări. Chestia e că filmările încep luni, iar Lisa, producătoarea noastră, e în spital, suspectă de malarie.

— Dumnezeule! Biata de ea! Şi ce e *Baby Showers*? întreabă Julia cu un pronunţat accent american, destul de sarcastic.

— De câteva luni pregătim un material despre petreceri. În fiecare săptămână e despre altceva, aşa încât am avut petreceri pentru burlaci, petreceri pentru aniversarea de la 16 ani, *bar mitzvah,* baluri de absolvire, chestii de genul ăsta, siropoase şi americăneşti. Iar acum e despre *baby showers,* o petrecere la care toţi prietenii vin acasă la tine când eşti gravidă şi aduc cadouri pentru viitorul copil. Căutăm chestii ingenioase care pot fi oferite ca atenţii,

ups, vreau să spun cadouri la o petrecere, idei de reţete, obiecte, chestii din astea. Filmăm săptămâna viitoare pentru emisiunea care va fi difuzată peste două săptămâni, aşa că avem tot ce ne trebuie, mai rămâne să accepţi tu.

— Şi vrei să fiu eu producătorul?

— Julia, îmi doresc mult să realizezi tu emisiunea, dar mi-a fost atât de teamă să te întreb, fiindcă nu voiam să-ţi mai amintesc de toată povestea cu copilul, însă suntem într-o situaţie de rahat şi, dacă ai putea să te ocupi tu, mi-ai face şi mie un mare serviciu. Totul e stabilit, mai avem nevoie doar de cineva care să supravegheze toată treaba.

— Trebuie să vin la vreun interviu sau ceva de genul ăsta? Poate doreşte vreun şef să mă vadă? O să am nevoie de cartea verde ca să lucrez aici?

— Nu trebuie să vii la interviu, pentru că e un post de colaborare, iar responsabilitatea îmi revine mie. Trebuie doar să trimiţi un CV ca formalitate, dar, sinceră să fiu, toţi aleargă pe-aici înnebuniţi, ca nişte pui fără cap, aşa că s-ar bucura să aibă pe cineva cu experienţa ta. Cât despre cartea verde, în mod normal ar trebui s-o ai, dar BCA e o companie internaţională, deci sunt sigură că-i putem convinge pe cei de la biroul britanic să te plătească. Dat fiind că e aşa din scurt, nu cred că o să ne întrebe cineva de ce am apelat la un producător britanic. În fond, tu te afli aici şi eşti disponibilă. Uite, dacă vrei, scrie-ţi CV-ul la computerul meu de acasă, trimite-mi-l prin o-mail şi eu mă duc să li-l pun sub nas, dar în principiu postul e deja al tău. Dacă îl vrei.

— Bine.

— Bine, ce? Adică îl vrei?

Julia inspiră adânc. E doar o săptămână, îşi spune ea. Toată treaba pentru săptămâna viitoare a-a stabilit deja, nu trebuie decât să se ducă să mai ajusteze pe ici, pe colo şi să se asigure că totul merge conform planului. Tot ce era mai greu s-a făcut deja şi, Dumnezeu e martor, nici ea nu-i chiar o amatoare. În fond, cât de diferită poate fi America?

— Accept, spune ea în sfârşit.

— Yesss! explodează Bella. Laptopul meu e sub pat. Fă

CV-ul acum şi trimite-mi-l până la sfârşitul zilei. Va trebui să vii mâine cu mine, e în regulă?

— Oh, ştiu şi eu? spune Julia, calmul din vocea ei ascunzând nerăbdarea care începea să-i fiarbă în stomac. Trebuie să-mi verific agenda.

— Ha, ce să zic! Ne vedem mai târziu. Stai aşa. Diseară e seara cu pricina, nu-i aşa?

— Seara cu ce?

— Jack Roth.

— A, da. Vai, bine că mi-ai adus aminte. Aproape că uitasem.

— De-asta ai ieşit ieri să-ţi cumperi o rochie roz cu sclipici de la Scoop!

— Fir-ar să fie! Nu pot să fac nimic fără să nu ştii tu.

— Ai dreptate. Am cei mai minunaţi pantofi Manolo, care s-ar asorta fantastic. Sunt în dulapul din dormitor, în spate, în partea dreaptă. Caută bine şi-i găseşti tu.

— Bella, eşti o dulce.

— Nu-i aşa? Ne vedem mai târziu, scumpo, promit să rămân incognito la Orsay.

— Cel puţin te întâlneşti şi tu cu cineva acolo?

— Desigur. Am întâlnire cu Russell Crowe. Aş vrea eu. Apropo, ca o tentaţie în plus, joia viitoare o să filmezi un interviu despre celebrităţi.

— Stai să ghicesc, o să filmez vreo Carol Vorderman sau vreo Anthea Turner[9] a Americii?

— Poţi să spui şi-aşa. Deşi de data asta o să filmezi cu Elle Macpherson şi Urna Thurman.

— Elle Macpherson! Uau! Julia e impresionată. Urna Thurman!

— Ştiu! Elle şi Urna! Poate că tu şi Elle o să vă înţelegeţi bine şi o să fie cea mai bună prietenă a noastră. Sau Urna. Nu sunt pretenţioasă.

— Elle Macpherson. Urna Thurman. Uau!

— Bine, văd că nu mă mai înţeleg cu tine acum. Trebuia să-ţi fi spus mâine. Lasă-le pe Elle şi Urna şi gândeşte-te la

---

9 Prezentatoare la posturile britanice de televiziune Channel 4 şi BBC.

Jack. Vreau să începi să te pregăteşti chiar acum. S-anţeles?

— Ai făcut cunoştinţă cu cele mai bune prietene ale mele, Elle şi Urna?

Bella râde.

— Eşti irecuperabilă. Ne vedem mai târziu.

Julia e atât de emoţionată că urmează să le cunoască pe Elle Macpherson şi Urna Thurman, că nici nu-i mai stă gândul la apropiata întâlnire cu Jack Roth. Se învârte prin apartament ca o adolescentă îndrăgostită lulea, toată atitudinea ei de profesionistă ducându-se de mult pe apa sâmbetei.

Închipuie-ţi, se gândeşte Julia, să mă împrietenesc cu Elle şi Urna. Elle să o placă atât de mult pe Julia încât să o invite la cină cu alţi câţiva prieteni. Aceeaşi gaşcă, Cindy şi Rande, Brad şi Jennifer, poate Ben Affleck pentru ea. Julia îşi imaginează că intră în restaurant alături de Urna, oamenii se opresc să le privească, iar Julia se preface că o deranjează atâta atenţie.

Oh, zău aşa, Julia, vino-ţi în fire. Scutură din cap, dar nu se abţine să nu ţopăie veselă într-un mic dans, ducându-se să ia laptopul Bellei de sub pat. Era ultimul lucru la care se putea aştepta. O pauză de câteva zile la New York s-a transformat în aproape două săptămâni, şi acum a găsit şi de lucru. Oare se va mai întoarce acasă?

Fiindcă, desigur, e vorba de Mark, şi Julia tresare dându-şi seama că nu s-a mai gândit la el de câteva zile. A fost mult prea ocupată, îşi spune ea uitându-se la ceas şi sună acasă să-i lase un mesaj pe robot – ştie că joia el e la serviciu, dar nu vrea să vorbească cu el.

— Bună, sunt eu. Voiam să-ţi spun că totul e în regulă. Mă simt foarte bine şi ia ghiceşte! Am primit o ofertă de lucru, aşa că o să filmez cu Elle Macpherson şi Urna Thurman joia viitoare. Încearcă să pară relaxată, dar nu reuşeşte. Încă nu ştiu când mă întorc acasă, continuă ea, dar probabil că voi mai sta câteva săptămâni. Sper că totul e bine, te mai sun eu. Pa.

Pune receptorul jos şi îl priveşte fix câtva timp,

gândindu-se la Mark, la casa lor din Londra, la viaţa de care a fugit şi de care îşi dă seama că nu îi e dor.

Aproape că nici nu s-a mai gândit.

Până acum. Iar acum se gândeşte la eforturile ei de a rămâne însărcinată. La nopţile nenumărate în care stătea cu picioarele ridicate sau când umplea buzunarele lui Mark cu boabe de ienupăr sau – şi începe să râdă aducându-şi aminte – când a făcut porcăria aia de ritual al fertilităţii.

Ce s-ar întâmpla, se întreabă ea, dacă s-ar gândi acum la un copil, pentru că nu s-a mai gândit la copii sau la a rămâne însărcinată de când se află aici. Evocă în minte imaginea unui copilaş gângurind, imaginea care odinioară o făcea să plângă de furie, şi îşi dă seama că nu simte cine ştie ce.

Nici furie. Nici durere. Nici teamă. Într-un fel, ştie că e un ultim semn de la Dumnezeu faptul că trebuie să filmeze bebeluşi şi petreceri pentru bebeluşi timp de o săptămână. Îi dovedeşte că acum e bine. Că în viaţă există lucruri mai importante decât să rămâi însărcinată şi că, oricum, dacă ar fi rămas însărcinată nu ar fi fost de ajuns ca să consolideze relaţia ei cu Mark. Acceptând lucrul ăsta, ştie că există întrebări mai grele la care va trebui să răspundă curând.

Întrebări despre Mark. Despre relaţia ei. Despre lucrurile care o privesc pe ea. Întrebări de fond. Despre Londra. Despre munca ei. Dar nu se poate gândi la toate astea chiar acum.

La urma urmei, trebuie să se ducă la întâlnire.

* * *

La 8: 20, Julia şi Bella se apropie de Orsay.

— Uite cum facem: tu intri prima, iar după cinci minute intru şi eu şi mă duc direct la bar, turuie Bella cât timp aşteaptă după colţ. După douăzeci de minute ne întâlnim în toaletă: şi ia telefonul meu, dacă tipul e nasol, te sun şi-ţi spun că e ceva urgent şi trebuie să pleci.

— Bine, bine. Mă duc.

Bella o întoarce pe Julia cu faţa spre ea, o prinde de

umeri şi o priveşte cu cea mai serioasă expresie de care e în stare.

— O să fie bine, zice ea cu un oribil accent american. Relaxează-te, adaugă sobru. Şi baftă!

Julia râde. Se apleacă şi o sărută pe obraz.

— Mersi. Ne vedem la toaletă.

Bella îi face semn că e OK şi Julia intră.

Restaurantul e înţesat de lume. Toate mesele ocupate, femei îmbrăcate impecabil, strălucitor, bărbaţi bogaţi şi importanţi. Chiar în holul de la intrare, o mulţime de oameni aşteaptă să fie conduşi la mesele lor, iar la bar se îmbulzesc alţi oameni care arată superb.

Julia îşi croieşte drum prin mulţimea de la intrare şi găseşte un*maître d'.*

— Mă scuzaţi. Trebuie să mă întâlnesc cu Jack Roth.

Acesta se uită în registru, apoi clatină din cap.

— Desigur. Vă rog să mă urmaţi. O conduce prin restaurant, iar Julia încearcă să pară cât mai detaşată, deşi toate femeile de-acolo se uită la ea măsurând-o din cap până-n picioare. Noroc cu rochia asta, se gândeşte ea, e perfectă pentru un restaurant ca ăsta.

Inima începe să-i bată ceva mai repede când observă un bărbat singur aşezat la o masă. Stă cu spatele la sală, scaunul din faţa lui e gol, iar *maître* d'o conduce până acolo, apoi pleacă, lăsând-o uşor stingheră.

Bărbatul se întoarce şi-o vede, iar chipul i se destinde într-un zâmbet larg. Zâmbeşte şi Julia, pe de-o parte de uşurare, fiindcă el nu pare a fi un nebun, cum credea Bella, şi pe de altă parte fiindcă e uluită că a putut să uite un tip ca el.

— Julia.

El se ridică în picioare şi o ia de mână s-o conducă la scaunul ei, iar ea se bucură că nu e atât de îndrăzneţ ca s-o sărute de la prima întâlnire.

— Jack. Se aşază zâmbind. Ce bine îmi pare să te văd din nou.

— Habar n-aveai cine sunt, nu-i aşa? spune el zâmbind şi clătinând din cap şi, pentru o clipă, ea se simte jenată.

Se gândeşte să protesteze, apoi râde.

— Ai dreptate. Habar n-aveam.

— Mi-am dat seama că băuseşi mult. Eu îţi tot spuneam că n-o să-ţi mai aminteşti de mine când o să te sun, dar tu jurai că eşti perfect trează şi că n-ai uita niciodată pe cineva ca mine.

— întotdeauna spun că sunt perfect trează când sunt euforică de la băutură. Dar trebuie să recunosc că sunt cam surprinsă că nu mi-am amintit de unul ca tine. Chiar ai 1, 95?

— Par mai scund când stau jos?

— Nu neapărat scund, doar că nu foarte înalt.

Jack îşi trage scaunul mai în spate şi se ridică încet în picioare, iar cei de la mesele învecinate se uită curioşi la el. Julia se convinge, măsurându-l de sus până jos cu un gest de aprobare, iar el se aşază la loc zâmbind.

— Să înţeleg că eşti de acord?

— Oh, da. Aş zice că, fără îndoială, antrenamentele la care te duci îţi priesc.

— Aşadar, îţi mai aminteşti ceva din ce-am vorbit în seara aia?

— Ăă, nu. Doar am ghicit. Faptul că ai un abdomen plat îmi spune că te ţii serios de gimnastică.

— Dacă ăsta a fost un compliment, atunci mulţumesc. Şi dacă tot ne complimentăm reciproc…

— Oare?

Julia încearcă din răsputeri să-şi reprime un zâmbet, dar nu prea reuşeşte. Mai ales că tocmai a zărit-o pe Bella, care a făcut un ocol prin tot restaurantul ca să-l vadă la faţă şi care acum, fără ca Jack să observe, îşi duce mâinile la inimă şi se preface că leşină, spre deliciul celor de la masa din apropiere.

— Da. Trebuie să spun că arăţi superb.

Julia se îmbujorează.

— Mulţumesc. Sunt altfel decât îţi aminteşti?

— Dacă aştepţi complimente, nu înseamnă neapărat că o să mai şi primeşti, spune el ridicând o sprânceană. Oh, foarte bine, atunci. Mi-am amintit că erai drăguţă,

simpatică şi spontană. Nu-mi amintesc să fi fost atât de frumoasă sau de elegantă ca în seara asta.

Julia se încruntă, apoi se întinde spre el şi îl bate uşor pe frunte.

— Dacă nu sunt prea indiscret, ce naiba faci? spune el zâmbind.

— Voiam doar să văd dacă eşti adevărat.

— Singura parte din mine care e din lemn e creionul din agenda mea.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor fetelor.

După treizeci şi patru de minute, Julia îşi dezlipeşte cu greu privirea de cea a lui Jack şi o vede pe Bella gesticulând furioasă.

— Oh, fir-ar să fie, bombăne ea.

— Nu te amuză bancurile mele? întreabă Jack pe un ton ironic.

— îmi pare rău. Mă scuzi puţin?

— Numai dacă te întorci.

— Mă duc doar până la budă.

— Până unde?

— Până la toaletă. W.C. Baie. Cum i-oţi fi zicând.

— Toaleta doamnelor[10], spune el în timp ce ea se ridică în picioare. Pudrare plăcută!

— E superb, izbucneşte Bella în momentul în care intră Julia. Te-aştept de-un secol. Cum merge?

Julia încă surâde. Se uită în oglindă şi e plăcut surprinsă să vadă că străluceşte cum n-a mai strălucit de ani de zile.

— E minunat, spune ea cu un surâs, întorcându-se din nou spre Bella. E inteligent, amuzant, interesant *şi* interesat de persoana mea.

— Ce altceva şi-ar mai putea dori o fată?

— Ştiu, oftează Julia, începând să-şi dea seama cum stau lucrurile. Îţi vine să crezi că am deja un prieten?

— Julia, acum nu e momentul să te gândeşti la Mark. Mark e trecutul tău şi, cine ştie, spune Bella adoptând un ton visător, Jack ar putea fi viitorul tău.

---

10 *Powder room* **(engl.);** *to powder* **înseamnă „a se pudra".**

— Of, nu fi caraghioasă! pufneşte Julia în timp ce se întoarce spre Bella cu ochii plini de speranţă. Crezi?

— îmi place vremea asta, spune Julia şi îşi strânge haina în jurul trupului în timp ce se plimbă alături de Jack pe Third Avenue. E rece şi te înviorează.

— Spre deosebire de Londra cea bătrână şi ploioasă.

— Mie îmi spui?

— Atunci spune-mi *tu* mie.

Julia se întoarce cu faţa spre el.

— Ce să-ţi spun?

El ridică din umeri.

— Ce vrei tu. Nu ştiu. Ai putea să-mi spui unde te vezi peste cinci ani. Ai putea să-mi spui de ce nu pari grăbită să te întorci la Londra. Ai putea să-mi spui dacă îmi dai voie să te sărut sau nu.

Julia nici nu observă că el se apropie tot mai mult. Crede că poate n-a auzit bine, dar, înainte să aibă timp să-l roage să repete întrebarea, deoarece, fireşte, dacă l-ar fi auzit bine ar fi trebuit să spună nu, fiindcă ea are totuşi un prieten, înainte să apuce să spună ceva, buzele lui se lipesc de ale ei.

Iar când se îndepărtează, ea nu mai e în stare decât să suspine încântată şi să zâmbească.

— Vrei să-ncetezi măcar o clipă să te mai văicăreşti? spune Bella şi se ridică să mai aducă nişte hârtie igienică de la baie. Dacă aştepţi puţin, mă duc să văd dacă nu cumva găsesc vreo cămaşă de penitent la mine în dulap.

— Dar mă simt atât de vinovată, se lamentează iar Julia. Nu pot *să cred* că i-am făcut aşa ceva lui Mark. Nu pot *să cred* că i-am fost infidelă.

— Scumpo. Bella se aşază lângă ea, îi dă hârtia igienică şi, după ce Julia îşi suflă nasul în ea, o apucă de mâini cu fermitate. Înainte de toate, nu i-ai fost infidelă, a fost doar un sărut, ce naiba, nu sex dezlănţuit. Mai mult decât atât, cred că acum e momentul să înţelegi că tu şi Mark nu sunteţi, cum să mă exprim, făcuţi să fiţi împreună.

Julia ridică privirea spre ea şi suspină.

— Voi doi sunteţi ridicol de nefericiţi de ani de zile şi

obsesia aia de a avea un copil s-a datorat faptului că tu te simţeai atât de neîmplinită încât aveai nevoie de o altă preocupare şi ai crezut că un copil ar îndrepta cumva lucrurile, dar adevărul e că tu şi Mark sunteţi complet incompatibili.

Julia simte că se sufocă.

— Nu pot să cred că tocmai ai spus asta.

— Ştiu. Bella pare şocată. Nici eu nu pot să cred. Dar, Julia, tu eşti singura care nu a putut n & vadă cât de diferiţi sunteţi şi cât de nefericiţi aţi devenit amândoi.

— Dar nu e decât o fază temporară.

— O fază temporară de trei ani?

— Nu e chiar atât de mult… nu?

Bella clatină din cap.

— Poate n-ar trebui să spun asta, dar, de când eşti aici, am văzut-o din nou pe Julia de odinioară, cea de care mie mi-a fost atât de dor. Şi nu numai mie. Tu erai mereu sufletul petrecerilor, întotdeauna fericită, întotdeauna zâmbitoare, dar de când locuieşti cu Mark eşti atât de nefericită… Şi nu cred că Mark e o persoană rea. Sincer, nu cred. Dar tu te învârţi prin casa aia a lui ridicol de mare şi ştiu că acolo nu te simţi bine şi nu pare că aveţi ceva în comun. De câte ori îţi telefonez îmi spui că stai şi te uiţi la televizor, tu, care niciodată nu stăteai acasă, Dumnezeule, apartamentul tău era doar decorul pentru robotul telefonic şi un loc unde să-ţi pui capul jos ca să te odihneşti, dar de multe ori nici măcar atât nu făceai pe vremea aceea.

Julia zâmbeşte cu drag la aducerile aminte, apoi ridică din umeri.

— Atunci eram tânără, zice ea. Thţi eram. Viaţa e altfel acum. Avem responsabilităţi…

— *Prostii,* spune Bella cu hotărâre. Uită-te la mine. Ies în oraş în fiecare seară, am propriul meu apartament, prieteni nemaipomeniţi, un şir de bărbaţi la care să apelez dacă am chef să fac sex. Am 33 de ani, încă mai merg la petreceri cu cei mai mişto dintre ei şi ştii ceva? îmi place viaţa mea. N-aş schimba absolut nimic.

— Deci ţie ţi-ar plăcea să fii singură tot restul vieţii?

Julia e fascinată.

— Altă dată aş fi spus că gândul de a petrece singură tot restul vieţii e îngrozitor, dar ştii ce? Acum nu mai sunt atât de sigură. Nu trebuie să fac compromisuri pentru nimeni, nu trebuie să renunţ să fac ceea ce vreau să fac fiindcă prietenul meu n-are chef. Ştiu că am fost acuzată că sunt egoistă – ei, şi? Sunt absolut mulţumită de viaţa mea exact aşa cum e ea acum. Tu poţi să spui acelaşi lucru?

— Acum sunt fericită, spune Julia cu hotărâre, nedorind să recunoască adevărul, dar Bella insistă.

— Acum, da. Te afli la New York şi trăieşti ca o femeie singură. Dar eşti fericită să locuieşti cu Mark la Londra? Eşti fericită în casa aia? Chiar îţi doreşti un copil? Mark e chiar ceea ce-ţi doreşti?

Julia nu spune nimic.

— Bine. Hai s-o luăm altfel. Dacă până la urmă nu vei putea să faci un copil, ai mai vrea să rămâi cu Mark pentru tot restul vieţii?

Julia tot nu zice nimic, dar după câteva clipe clatină din cap cu tristeţe în semn că nu, încă prea speriată s-o spună cu voce tare, să recunoască faţă de Bella, să rostească un adevăr.

— Julia, ştiu că tu credeai că îţi doreşti o căsnicie şi copii, dar ai stat vreodată să te gândeşti că poate nu eşti pregătită pentru asta? Poate că ai luat o decizie şi ai simţit că trebuie să te ţii de ea, chiar dacă viaţa ta a luat-o într-o cu totul altă direcţie.

Julia se uită la Bella cu o privire îndurerată şi spune cu o voce aproape şoptită:

— Dar mi-e atât de teamă să fiu singură.

— Oh, Julia. Bella o cuprinde cu braţul pe după umeri şi o strânge. Ştiu că te sperie, când ai stat cu cineva atâţia ani, dar uită-te ce plină de viaţă le simţi de când eşti aici, uită-te ce fericită eşti. Viaţa ta ar putea fi din nou aşa. Nu-i chiar atât de rău, aşa e? Aşa e? O împinge uşor cu umărul până când Julia începe să zâmbească. Vezi? Ai putea fi noua mea parteneră de agăţat. Ai comis deja primul delict cu Jack.

— Jack, oftează Julia. Ce să fac cu Jack?

— Ce *vrei* să faci cu Jack?

Julia ridică din umeri.

— Spune-mi încă o dată cum a rămas?

— M-a întrebat dacă poate să mă mai vadă şi eu i-am spus să mă sune.

— Păi, atunci, n-are rost să-ţi faci griji pentru ceva ce nu s-a întâmplat încă. Lasă grijile de mâine zilei de mâine, dar am o întrebare… tu *vrei* să te mai vezi cu el?

Julia şovăie, apoi dă din cap cu un surâs vag şi recunoaşte cu jumătate de gură:

— Sărutul ăla chiar mi-a dat fiori pe şira spinării.

— Uite un motiv suficient de bun. Deci, când o să sune, tu o să spui da.

— Faci ca totul să pară atât de simplu.

— Dar *este* simplu. Bella e exasperată. Asta înseamnă să fii singură. Dar până una, alta, s-a făcut ora 1 dimineaţa, iar mâine va trebui să vii cu mine la birou, aşa că amândouă avem nevoie de puţin somn de frumuseţe. Se apleacă şi o sărută pe Julia pe obraz. Mă bucur că ai avut o seară atât de specială. Somn uşor şi ne vedem mâine-dimineaţă.

— Trebuie să mergem la sală? mormăie Julin chiar când Bella închide uşa dormitorului.

— Bineînţeles că trebuie să mergem la sală, strigă Bella din spatele uşii închise. E nouit noastră religie, pentru numele lui Dumnezeul

** * **

— Felicitări, scumpa mea! Bella ridică palia* rul de şampanie să toasteze. Bun venit la BCAI

— Asta chiar că-i culmea, zice Julia. Nu pot să cred că am venit aici ca să mă odihnesc, să mă relaxez şi să merg la cumpărături, iar acum muncesc.

— Ţine minte, asta e ţara tuturor posibilităţilor, râde Bella. Ca să nu mai zic ţara în care poţi să te reinventezi. Poţi fi oricine vrei să fii, de ce crezi că-mi place atât de mult?

— Dar tu nu te-ai reinventat.

— Julia, toţi cei de la serviciu cred că sunt *lady* Bella Redford.

Julia începe să râdă pe înfundate.

— Spune-mi că glumeşti.

— Bineînţeles că nu glumesc. Dacă aş fi ştiut că un titlu te ajută să deschizi anumite uşi, l-aş fi inventat de-acum câţiva ani.

— Nu pot să cred.

— De ce nu? Şi tu ai putea fi la fel.

— Cred că am să rămân doar dama ta de companie.

— N-am crezut că cineva l-ar lua în serios.

Bella coboară vocea şi se apleacă să-i spună pe un ton confidenţial.

— M-am certat odată cu o producătoare de-a noastră şi ea a spus *Bella!* chiar pe tonul ăsta nazal condescendent şi atunci, aproape fără să mă gândesc, am replicat: „Pentru tine sunt lady Molia”, şi după aia tot biroul îmi spunea lady Molia. În următoarele două săptămâni a trebuit A le explic tuturor cu amabilitate că nu se face «A mi se adreseze cu „lady Bella”, că foloseam titlul pentru întâlniri protocolare şi că pot să-mi spună „Bella”.

— Tu chiar eşti de groază, râde Julia.

— Ştiu. Mă rog să nu pună vreuna labele ei jegoase pe un exemplar din *Debrett.* Şi zi, cum ţi s-a părut azi? Cum ţi s-a părut biroul şi, mai ales, cum ţi s-au părut toţi cei *de la* birou? Muream de nerăbdare să-mi povesteşti ce-ai făcut.

— Dumnezeule, de unde să încep?

Julia zâmbeşte şi-şi lasă obosită capul pe speteaza canapelei. A fost o zi atât de lungă, iar ea e foarte obosită şi nu s-a gândit niciodată că va fi atât de bine să reînceapă să lucreze într-un birou.

În dimineaţa aceea au sosit la BCA chiar când începea emisiunea transmisă în direct. În faţa clădirii erau şiruri de limuzine negre cu geamuri fumurii şi şoferi în uniformă. Pretutindeni grupuri de documentarişti tineri cu walkie-talkie dădeau instrucţiuni pe un ton răspicat unor colegi nevăzuţi, pentru ca apoi să redevină încântător de amabili la vederea unei noi limuzine din care cobora un

important invitat la emisiune.

Bella părea să-i cunoască pe toţi cei cu care se întâlneau pe coridoare. Au trecut prin birouri spaţioase, compartimentate cu panouri, în timp ce oamenii se opreau să le zâmbească, făcându-h* cu mâna sau salutându-le grăbiţi. Din când în când, Bella se oprea să o prezinte pe Julia, care era primită cu căldură, după care treceau mai departe.

Şi au trecut în cealaltă latură a clădirii, unde au luat liftul până la etajul 20.

— Aici se fac toate chestiile plicticoase, mărturiseşte Bella ieşind din lift şi aruncând într-un coş paharul de carton din care băuse cafea. Studiourile sunt la primul etaj, o să te duc şi acolo să vezi cum e. Se uită la ceas. La 11 intră o BETA, aşa că putem coborî atunci să-i cunoşti pe Carrie şi Bill.

Julia clatină din cap, urmând-o pe Bella fără să scoată o vorbă şi străduindu-se să reţină cât mai multe. Bella a pregătit un birou liber în care Julia să vizioneze în cursul dimineţii toate casetele cu secvenţe de la petrecerile anterioare, dar mai întâi o invită să-l cunoască pe Rob Friedman, editorul emisiunii.

E un tip fermecător, amabil şi îngrozitor de tânăr. Strânge cu căldură mâna Juliei şi îi urează bun venit în echipă, îi spune că e foarte impresionat de CV-ul ei şi că poate să vină la el dacă are nevoie de ceva. De orice.

— Asta-i tot? şopteşte Julia în timp ce ea şi Bella ies din biroul lui după treizeci de secunde. Nu vrea să mai discute cu mine? Să vadă cine sunt, dacă sunt suficient de bună?

— Scumpo, nu te-aş fi recomandat dacă nu ai fi fost suficient de bună. Ţi-am spus că n-ai de ce să-ţi faci griji.

Bella o instalează pe Julia în birou şi până la ora 11, când revine să o ducă la studiouri, Julia ure impresia că s-a uitat pe o sută de casete video. Cască, se întinde şi se întoarce spre Bella clătinând din cap.

— Dacă mi-aş rata vreodată cariera, aş da lovitura ca organizator de petreceri, mulţumită chestiilor ăstora la care m-ai pus să mă uit.

— Dar ţi-ai format o idee despre ce facem noi?

Julia râde.

— Desigur. E simplu ca bună ziua. Trebuie doar să văd programul pentru săptămâna viitoare şi să mă întâlnesc cu echipa. Dar dacă trebuie să mă mai uit iar la nişte sushi, cred că o să-ncep să urlu.

Până la sfârşitul săptămânii se întâlneşte cu echipa, citeşte programările, o contactează pe prima femeie la care urmează să filmeze petrecerea bebeluşului pentru a reconfirma ora şi lista de invitaţi, apoi vorbeşte cu toţi experţii care vor veni să-şi exprime opiniile.

E obosită, dar bine dispusă. Toată ziua s-a alimentat cu cafea tare, fără zahăr, şi e încântată că poate să lucreze în ritmul ăsta fără să se simtă stresată.

La 8 şi jumătate seara, ea şi Bella stau în barul de la capătul străzii şi beau şampanie.

Brusc, Julia înţelege de ce munca de aici i se pare atât de diferită faţă de ce făcea acasă. Nu e vorba de slujbă. Nici măcar de New York.

E pur şi simplu din cauză că şi-a regăsit pasiunea.

Pasiunea pentru muncă şi pasiunea pentru viaţă. Şi-a redescoperit pofta de viaţă şi i se pare „fantastic”, îi spune ea Bellei.

— Şi cum rămâne cu pasiunea pentru Jack? o tachinează Bella.

Julia răspunde imitând perfect vocea Bellei:

— Scumpo, ajungem noi şi-acolo.

Zilele de luni, marţi şi miercuri trec în zbor. Julia e atât de ocupată că nici n-are timp să se gândească la altceva. Luni au filmat petrecerea bebeluşului într-o casă drăguţă din New Rochelle. Aflată în ultimele luni de sarcină, Jodie nu mai putea de bucurie că va apărea la BCA, chiar şi atunci când Julia şi echipa au intrat şi au rearanjat absolut toată mobila din casă.

— Jodie dragă, a spus Sally, designerul de interior, care demonstra că poţi crea o atmosferă confortabilă şi elegantă chiar şi în cele mai neîncăpătoare case, nu prea-mi plac pereţii tăi. Te superi dacă îi zugrăvim repede?

Jodie a ridicat din umeri, apoi a încuviinţat dând din cap în timp ce doi zugravi aflaţi la dispoziţia lui Sally şi-au făcut apariţia şi-au întins pe jos folii de protecţie. Într-o oră, toată camera era zugrăvită şi, Sally avea dreptate, complet transformată.

Julia nici n-avusese habar că în televiziune lucrurile se pot petrece atât de calm şi de eficient. La 3 după-amiaza au sosit toate prietenele lui Jodie, au adus cadouri, iar filmarea a fost o treabă simplă.

Marţi s-au mutat la Riverdale să vorbească despre reţete cu bucătarul George, care a avut numai idei ingenioase: prăjiturele roz şi bleu în formă de inimioară; rulouri nutritive de primăvară aranjate astfel încât să pară o păturică într-un pătuţ de copil; biberoane – *suzete* – făcute din două bomboane Polo Mint cu jeleu la mijloc şi cu o fundă ataşată.

Miercuri au filmat într-un apartament tip *penthouse* la intersecţia dintre 68th Street şi Central Park. Soţia era o „văduvă de pe Wall Streetu şi, în ciuda faptului că părea să se bucure de apropiata naştere a primului copil, Julia a avut impresia clară că ea nu-şi vedea niciodată bărbatul. Toţi banii din lume – şi e limpede că aveau o grămadă – nu puteau alina o nefericire atât de mare. Asta s-a confirmat abia când au sosit prietenele ei, toate slabe ca paiul, cu sâni ca nişte mici protuberanţe, aranjate impecabil şi îmbrăcate elegant, îngrozite să nu se îngraşe cumva, iar soţii lor să nu le mai găsească atrăgătoare şi să le părăsească pentru vreun fotomodel mai tânăr şi mai zvelt.

Joi au urmat Elle şi Urna, amândouă nişte profesioniste încântătoare, deşi niciuna dintre ele, şi-a dat Julia seama, nu era destinată să-i devină cea mai bună prietenă, dar, chiar şi-aşa, a fost o deosebită încântare să stea sprijinită de pervazul ferestrei în apartamentul lui Elle Macpherson şi s-o privească jucându-se cu băieţelul ei în timp ce povestea cum a fost la petrecerea ei.

Vineri a fost ultima zi de filmare. În Great Neck, Long Island, era o femeie de 35 de ani care publicase o carte cu sfaturile date de prietenele ei la petrecerea de *baby*

shower şi adunate apoi de pe la alte petreceri. Fetiţa ei, Alicia, avea acum un an şi jumătate. Julia s-a îndrăgostit de ea de cum a văzut-o.

În timpul filmărilor, Alicia se ţinea după Julia cu mersul ei şovăielnic de copil, întinzând mânuţele ca să fie luată în braţe. Când Julia se aşeza, Alicia îi cuprindea picioarele cu braţele şi-şi punea capul în poala ei, sugându-şi degetul în timp ce privea toată agitaţia din casa mamei sale.

Era ca un înger. Julia a luat-o şi-a îmbrăţişat-o, acoperind-o cu pupici, iar ea chiuia de plăcere şi râdea.

— Nu pot să cred cât de mult îi place de tine, a zis Jackie – mama Aliciei – zâmbind cu drag spre Julia, care se juca nestingherită cu fiica ei. Spuneai că nu ai copii, dar se pare că eşti pregătită să-i ai.

Julia a pus-o pe Alicia jos cu blândeţe şi i-a zâmbit lui Jackie.

— Ştii ceva? Şi eu credeam că sunt pregătită. Am încercat aproape un an să rămân însărcinată cu prietenul meu, dar nu s-a întâmplat.

— Oh, îmi pare rău.

Jackie se simte jenată.

— Să nu-ţi pară. Mie nu-mi pare rău. Am crezut atunci că singurul lucru care contează pentru mine este să am un copil, dar acum ştiu că nu era momentul potrivit. Şi nici bărbatul potrivit.

Jackie clatină din cap.

— Soţul tău?

— Nu. Prietenul meu, cu care eram împreună de mult timp.

— Să înţeleg că nu mai sunteţi împreună?

— Nu chiar. Am venit la New York doar ca să mă detaşez puţin, dar mi-am dat seama că nu mai merge. Ştiu că şi el şi-a dat seama, trebuie doar să stăm de vorbă, să spunem lucrurilor pe nume.

— E greu, spune Jackie clătinând din cap gânditoare. Dar ştii ce, nu poţi subestima importanţa unei relaţii puternice când ai copii. Cunosc atâţia care au încercat să

se folosească de un copil pentru a întări o relaţie care se clătina, dar n-au făcut decât să strice totul definitiv.

— Tu ai avut o relaţie solidă cu soţul tău?

— Mulţumesc lui Dumnezeu, da, altfel nu am fi supravieţuit. Nimeni nu te poate face să înţelegi cum e în primul an când ai un copil. Ţi se spune, dar nu poţi înţelege până nu treci prin aşa ceva, nopţi nedormite, sentimentul că eşti captivă, că tu nu mai contezi. îl uram pe soţul meu în primul an. îl uram pentru că nu înţelegea ce făceam eu. Se ducea la serviciu în fiecare zi, apoi venea acasă şi voia să citească ziarul, iar eu mă înfuriam pentru că toată ziua stăteam cu copilul şi aproape toată noaptea eram trează şi ştiam că el n-avea cum să fie la fel de obosit ca mine. Eram mult prea epuizată să mai fac sex şi un an de zile ne-am tot ciondănit şi am fost răi unul cu altul. Stăteam în pat şi mă gândeam în fiecare noapte: există şi divorţul.

— Sună groaznic.

— Aşa a şi fost. Dar ştii ce? Aproape toate proaspetele mămici pe care le cunosc trec prin aceeaşi situaţie. Tuturor le-a fost îngrozitor de greu în primul an şi niciuna nu a fost pregătită. Tot ce pot să-ţi spun e că am fost pe punctul de a ne despărţi, dar acum avem o relaţie puternică. Cu niciun chip nu am fi reuşit dacă, în primul rând, nu am fi avut o căsnicie cu o temelie solidă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Uimitor, am avut un moment de cotitură spre sfârşitul primului an. Cred că a contribuit şi faptul că Alicia a început să doarmă noaptea. Amândoi am început să mai recuperăm din somn şi am avut timp să stăm să discutăm. Eram atât de preocupaţi să ne convingem unul pe altul cât de greu ne era, încât nici nu mai ascultam ce spuneam.

— Şi acum?

— Acum îl iubesc din nou pe soţul meu. Îmi amintesc de ce m-am măritat cu el şi n-aş schimba asta pentru nimic în lume.

Julia rămâne tăcută câteva clipe, gândindu-se la ce i-a spus Jackie. În cele din urmă ridică privirea.

— Fetiţa ta e cel mai frumos copil pe care l-am văzut vreodată şi, când mă uit la ea, mă doare sufletul, dar în acelaşi timp ştiu că ai dreptate. Nu e de ajuns să fiu pregătită să am un copil. Viaţa mea trebuie să se schimbe şi trebuie să fiu alături de omul potrivit. Şi adevărul e că nici măcar nu sunt sigură că *sunt* pregătită.

— Corect, zice Jackie. Suferi de sindromul bunicii.

— Sindromul bunicii?

— îhâm. Îţi imaginezi un copil, te gândeşti la apropierea şi drăgălăşenia lui şi ce minunat ar fi, dar nu te gândeşti că nu-l poţi da înapoi la sfârşitul zilei. Asta e. Bun venit, bebe, adio, viaţă.

— Ai dreptate, râde Julia. Sufăr de sindromul bunicii, dar acum, că te-am auzit pe tine, nu mai vreau să am niciodată un copil.

Jackie face o figură dezamăgită.

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

— Stai liniştită, râde Julia în timp ce Alicia se apropie copăcel-copăcel şi întinde braţele spre ea. Glumesc.

* * *

E o zi tipic newyorkeză. Rece şi senină, pregătindu-se de primăvară. Julia îşi scutură cizmele pe alee şi îşi vâră mâinile în buzunare mergând prin parc spre debarcader.

— N-ar trebui să mă mai întâlnesc cu tine, spune ea apropiindu-se de Jack, care stă sprijinit de un copac la intrare.

— Te-ai simţit atât de prost la Orsay?

Ridică din sprânceană, descumpănit de abordarea ei directă, pentru că de aproape două săptămâni încearcă să o găsească, iar acum e bucuros că ea e aici.

I-a lăsat nenumărate mesaje acasă şi la serviciu şi, până la urmă, a decis să vină în această dimineaţă până la blocul în care stă ea, refuzând să plece dacă nu coboară să vorbească cu el.

Ea n-a vrut să coboare – era mahmură şi arăta jalnic –, dar a fost de acord să se întâlnească mai târziu cu el în Central Park. Mulţumită unui mic dejun tipic englezesc (care de fapt nu era deloc englezesc, căci de dimineaţă, la

restaurant, găseai mai multă grăsime pe dinţii Juliei decât în farfuria ei), şi-a revenit din mahmureală, şi-a prinb părul într-o coadă lejeră, apoi şi-a acoperit ochii cu nişte ochelari mari de soare, cu rame de baga.

Julia oftează adânc. Încă se simte vinovată faţă de Mark. Nici n-ar trebui să se gândească la alţi bărbaţi, cel puţin până nu lămureşte lucrurile cu el, dar a încercat să-l evite pe Jack şi chiar nu-i vina ei că el a fost atât de insistent.

Nu ajută nici faptul că a venit şi arată la fel de înalt, cu ochii strălucitori şi sexy. Oh, nu. Nu foloseşte deloc.

— M-am simţit minunat la Orsay.

— Bineînţeles că ştiam lucrul ăsta, zice Jack. De-asta mi-ai răspuns la telefon de câte ori te-am sunat. Julia încearcă să se scuze, dar Jack o opreşte. Vino. Hai să ne aşezăm la o masă.

Trec prin restaurant şi ieb pe malul lacului. Nu sunt decât vreo câteva persoane prin preajmă, dar e mult prea frig pentru ca debarcaderul să fie ocupat, iar Jack o conduce Bpre o mabă aflată la mijlocul distanţei dintre bar şi faleză.

— Mă duc să iau ceva de băut, zice el fără s-o întrebe pe Julia ce doreşte, iar câteva minute mai târziu revine de la bar cu două căni aburinde, pline cu vin fiert cu scorţişoară.

— Poftim. Îi oferă o cană şi ea o cuprinde cu palmele. Asta o să te mai încălzească.

Stau aşa un timp, sorbind încet din vin, şi într-un târziu Jack continuă:

— **Dacă te-ai Bimţit atât de bine la Orsay, de ce nu m-ai lăsat să te mai văd şi, mai precib, de ce nu** *trebuie* **să mă mai vezi?**

— Eu am… Julia se uită la el, apoi se uită în altă parte, ştiind că trebuie să spună adevărul, dar neştiind cum să-l spună…Am o problemă nerezolvată.

— Ah, face Jack clătinând încet din cap. Trebuie să recunosc că mi s-a părut mie că e vorba de aşa ceva. Eşti căsătorită, nu-i aşa?

— Dumnezeule, nu!

Vehemenţa din vocea ei îl face să tresară.

— Atunci ce e?

Şi iată că Julia îi povesteşte totul.

După două ore, Julia se opreşte. I-a povestit despre viaţa ei înainte de Mark, apoi că s-a mutat împreună cu el şi felul în care îşi planificase viaţa: căsătorie, copii, deşi nu neapărat în această ordine. I-a spus că era tot mai nefericită; că ea şi

Mark s-au înstrăinat unul de altul într-atât încât nu mai e cu putinţă să se regăsească. I-a povestit de obsesia ei de a avea copii; despre nevoia de a avea un copil pentru a-şi repara relaţia; i-a mai spus că a venit la New York să se regăsească pe *sine.* Că ştie că relaţia ei cu Mark chiar s-a terminat.

Acum stă şi se uită la el, aşteptând reacţia lui, fiindcă, deşi îl ştie de puţină vreme şi e doar a treia oară când se întâlneşte cu el, e un om pe care ar vrea să-l cunoască mai bine.

Tocmai şi-a descărcat sufletul, dar i se pare totuşi destul de improbabil să se întâmple asta.

Un timp, Jack nu spune nimic. Priveşte spre lac câteva minute, apoi se întoarce spre ea.

— Şi ce zici de New York? Rămâi?

Julia dă din cap în semn că da.

— Pentru o perioadă. În ultima săptămână am fost în echipa de editare, redactorul a văzut o parte din materialul filmat şi e încântat. Mi-au propus să mai lucrez pentru ei în calitate de corespondent, iar eu cred că dă bine în CV-ul meu să fi lucrat la BCA. Ştiu că pare o nebunie, însă sunt fericită aici. Poate pentru că am redescoperit cine sunt şi, indiferent de motiv, mă simt foarte liniştită. Relaxată. În blocul Bellei e disponibil un apartament cu două dormitoare şi o să-l luăm. Deci, da. Ridică din umeri. Deocamdată rămân.

— După tot ce mi-ai povestit, îmi închipui că o relaţie e ultimul lucru la care te gândeşti acum, dar presupun că ţi-ar prinde bine un prieten.

Julia îşi reprimă o undă de dezamăgire, pe care o

maschează cu un gest din cap.

— Prieteni. Sună perfect.

— Bine, zice Jack surâzând şi întinde mânu să o strângă pe a ei. Prieteni.

Îşi strâng mâinile cu putere, zâmbindu-şi unul altuia, apoi rămân aşa. Zâmbetele lor dispar încet, iar Julia simte că inima începe să-i bată mai tare.

— Acum, că suntem prieteni, zice încet Jack, apropiindu-se şi cuprinzându-i bărbia în căuşul mâinii ca să o tragă mai aproape, ai ceva împo> trivă dacă facem asta?

O sărută uşor pe buze. O dată. De două ori. De trei ori. Dându-se puţin înapoi să vadă dacă e în regulă, observă că ea a rămas cu ochii închişi, cu capul uşor înclinat şi, zâmbind, se apropie şi o sărută încă o dată.

— Oh, da, suspină Julia când se desprind într-un târziu şi zâmbeşte din toată inima. Aş zice că *exact* asta înseamnă prietenia.

Mae-e.

Ciudat, nu-i aşa, cum se-nvârte roata vieţii? Chiar când începusem să bat de-a binelea pasul io loc în Brighton (şi da, ştiu ce cochet e, da, i-am văzut pe Zoe şi Norman[11] trecând prin oraş din când în când, şi nu, nu sunt nebună că m-am plictisit de moarte fiindcă e atât de mic şi toată lumea ştie ce face toată lumea), apare o ofertă de lui Mike Jones.

M-am săturat de Brighton. M-am săturat de muncă. M-am săturat de bărbaţi. Mai tot timpul am impresia că mi-am croit drum trecând prin patul tuturor bărbaţilor neînsuraţi din Brighton. Şi al unora dintre cei însuraţi. Câteodată bărbaţii se îndrăgostesc de mine, dar eu trebuie să scap cât mai repede, deoarece sunt prea prinsă cu munca pentru a mai da vreo şansă unei relaţii.

Deşi uneori se mai găseşte câte unul care să mă mângâie aşa de tandru că-mi vine să plâng, să renunţ la tot teatrul ăsta şi să mă cuibăresc în braţele lui, să mă simt în siguranţă, la adăpost şi protejată. Dar atunci îmi amintesc:

---

11 **Zoe Ball, vedetă de radio şi televiziune, şi soţul ei, Norman Cook, muzician.**

nu-mi plac relaţiile.

Am făcut-o cândva. Când am terminat liceul, am crezut că o să mă aştepte un făt-frumos călare pe un cal alb, care să mă ia în palatul lui unde să trăiesc până la sfârşitul zilelor într-un lux desăvârşit, fără să mai fie nevoie să muncesc vreodată. Acum sună ridicol, aproape că mi-e jenă să recunosc, dar eram atât de convinsă că aşa avea să fie viaţa mea, încât nici nu m-am sinchisit să-mi iau o slujbă ca lumea.

Vă vine să credeţi?

Dumnezeule! A fost îngrozitor. Am lucrat ca vânzătoare într-un magazin de pulovere pe o străduţă dosnică din Hove, unde mă rugam ca prinţul meu să apară şi petreceam ore în şir împăturind plictisită pulovere şi visând la marea dragoste a vieţii mele.

Apoi, aşa cum creştinii renăscuţi l-au găsit pe Iisub, am găsit şi eu de lucru. Magazinul de pulovere s-a închis (nu era de mirare, dat fiind că au avut doar vreo zece clienţi tot anul cât am lucrat acolo), iar eu am rămas cu ochii în soare, în timp ce prinţul fermecat nu dădea semne să apară.

Am intrat la o agenţie de recrutare şi m-au trimis să lucrez la un post local de radio. Zece luni de zile am îndosariat hârtii, am făcut ceaiuri şi cafele, am condus musafirii din camera verde (o cămăruţă înghesuită şi fără aer, cu o canapea soioasă în formă de L care jur că era făcută din bucăţi uriaşe de spumă poliuretanică acoperite de ţesătură, o măsuţă de cafea cu sticla zgâriată pe care erau câteva exemplare vechi din revista *Billboard* şi o scrumieră în permanenţă plină ochi) până la studiouri. Foarte, foarte rar trecea pe la noi cineva cunoscut şi interesant, de cele mai multe ori era vorba de trupe în devenire, aliate în turneu universitar sau de vreun demnitar din oraş implicat într-un scandal local.

După zece luni am fost luată sub aripa protectoare a unuia dintre producători. Robert. Mi-a l <mt de ajutor faptul că m-am culcat cu el şi, cu toate că după o lună mă plictisisem crunt, am continuat, pentru că, zău aşa, trebuie

să te mai gândeşti şi la carieră.

Sincer vorbind, am fost întotdeauna de părere că metodele vechi sunt cele mai bune, şi ce e mai vechi sau mai bun decât canapeaua producătorului? Am avansat repede de la munca de jos la asistent de producător pentru show-ul de după-amiază al lui Robert. Câteva luni mai târziu, Robert s-a mutat la un post de radio rival, înţelegându-ne să plec şi eu după aceea, ca să fiu mai departe asistenta lui şi să ne continuăm partidele de sex pe birou. I-am spus adio – planul era să plec şi eu după o lună ca să nu Be prindă nimeni – şi m-am dus glonţ pe coridor direct la biroul şefului mare.

Nu cred că a mirat pe cineva faptul că se potrivea perfect în locul lui Robert şi, chiar dacă acesta a turbat de supărare, lucru de înţeles, am auzit că n-a trecut mult şi a găsit şi el o altă duducă pe care s-o *instruiască.*

A fost simplu să trec de la radio la televiziune. După cum vă puteţi da seama, a trebuit să pornesc iarăşi de jos, dar la vremea aceea aveam deja câţiva ani de experienţă şi câteva stratageme pentru colegii documentarişti şi iarăşi nu a durat mult. Pe vremea aceea nici măcar nu trebuia să mă culc cu cineva.

Deşi, probabil, aş fi făcut-o. N-am să spun cum îl chema pe bossul de la postul de televiziune, dar era extrem de atrăgător, extrem de simpatic şi extrem de însurat. Exact genul meu, mai puţin partea cu însurătoarea, bineînţeles. Poate că vo surprinde. Ştiu că şi pe unii dintre prietenii mei îi surprinde. Ei cred că „am stofă de amantă”, mai ales că îmi cunosc aversiunea pentru orie» tip de ataşament emoţional.

Dar am trecut prin toate împreună cu mama. Am trecut prin suferinţa unui divorţ şi chiar nu cred că i-aş putea face aşa ceva altei femei. Bineînţeles, am avut o singură dată o legătură cu unul însurat, aş minţi să spun că am fost uşă du biserică, dar, în general, în aventurile pe care le-am avut, n-am ştiut să fi fost însuraţi. Am aflat asta mai târziu, dar deja trecusem mai departe.

Nu sunt o spărgătoare de căsnicii, înţelegeţi? N-am

vrut niciodată nimic de la bărbaţii cu care m-am culcat şi care aparţineau altcuiva şi niciodată n-aş fi atât de proastă să mă îndrăgostesc de vreunul şi să-mi fac iluzii că o va părăsi pe nevasta lui cea tristă şi îngălată pentru superba de mine.

Nu sunt nici proastă şi nici nu mă amăgesc singură. Par superbă numai pentru că am părul roşu şi, aha, nu e chiar natural, deşi ăsta nu-i un lucru pe care obişnuiesc să-l spun oamenilor, iar străbunică-mea chiar provenea din Cork, aşa că mă folosesc de chestia asta. Se ştie chiar că uneori adopt un accent irlandez, deşi am crescut în West Sussex, dar o fac numai când nu e vreun irlandez prin preajmă, deoarece accentul cu pricina nu e foarte curat şi m-ar prinde al naibii de repede.

Dar e uimitor cât de rapid poţi avansa în – hi icră dacă ai părul „roşu aprins” care îţi ajunge aproape până la brâu; dacă adopţi o uniformă alcătuită din costume cu pantaloni strâmţi şi pantofi cu toc cui; dacă treci peste prietenia colegilor Ifti de birou şi te concentrezi asupra oamenilor cure deţin adevărata putere.

Oh, dar cât îmi lipseau acele prietenii cu colegii. Ştiam exact ce se spune despre mine. Eram – Iută dracului. Eram o căţea dură, care nu făcea compromisuri. Mă interesa numai persoana mea. bineînţeles, în cea mai mare parte, era adevărat. Dar nimeni nu a spus niciodată că aş putea fi profundă. Nimeni nu a spus că sunt directă şi onestă. Nimeni nu a vorbit despre dragostea pe care o port prietenilor mei şi familiei. Dar poate că n-au văzut niciodată această latură. Poate că am fost prea ocupată să-mi construiesc o carieră ca să mai am timp să-mi etalez şi părţile mele mai bune.

Am învăţat foarte repede că nu se face să fii drăguţă. Când am fost drăguţă, mi-am câştigat prieteni, dar cu asta nu am influenţat pe *nimeni.* Râvneam după influenţă mult mai mult decât după orice altceva, dar au fost momente când credeam că îmi doream prieteni: când intram în birou şi se lăsa o linişte de parcă eram într-un bar din Vestul Sălbatic; când toată lumea se ducea la pizzeria din zonă cu

ocazia vreunei zile de naştere şi eu nu eram invitată; când nimeni nu se oferea să mă ajute dacă, să zicem, vreunul dintre invitaţii mei renunţa în ultima clipă să vină la emisiune.

Mi-am spus că beneficiile merită efortul. În timp ce *ei* mâncau pizza, *eu* eram într-un bar fiţos cu şefii de departament. În timp ce *ei* beau bere şi vin alb ieftin până cădeau sub masă, *eu* mă aflam printre alţi oameni de televiziune, în case frumoase de la ţară, sorbind şampanie şi conversând amuzaţi.

Nu-i vorba de ce ştii, e vorba pe cine ştii, obişnuia să spună maică-mea, şi-am descoperit că lucrul ăsta nu e nicăieri mai valabil decât în mass-media.

Fiecare slujbă pe care am avut-o, fiecare emisiune la care am lucrat, fiecare promovare pe care am obţinuţ-o a fost, direct sau indirect, rezultatul faptului că m-am amestecat cu cei de sus.

Aici mă refer şi la Mike Jones, şeful programelor de ştiri de la London Daytime Television, fiindcă la Anglia TV avansasem cât de mult se putea, iar acum pusesem ochii pe ceva mai bun.

London Daytime Television.

Bineînţeles, ştiu totul despre Mike Jones. Cine nu ştie, pentru numele lui Dumnezeu? Am petrecut ani de zile ascultând povestiri despre legendarele beţii ale lui Mike Jones, despre faptul că-i plac femeile, aşa că trebuie să spun că a fost aproape un şoc să-l aud pe el însuşi la telefon. Nu vreun asistent, nu vreun lingău. Mike Jones în persoană.

— Avem nevoie imediat de un producător, a spus el. Urgent, fir-ar al dracu'! Poţi veni mâine?

De parcă aveam de ce să stau pe gânduri.

M-am gândit să mă îmbrac cu unul din costumele mele de firmă, cu pantalon, apoi m-am decis pentru ceva mai lejer. Mai puţin Cindy Crawford, mai mult Pamela Anderson.

Dar cu o notă de sobrietate, desigur. M-am îmbrăcat cu o fustă bej, lungă până la genunchi, ru dantelă la poale,

o jachetă de un roz pal peste un sutien Wonderbra care dădea minunat la decolteu, creând impresia că am bustul mai mare, îl, obligatoriu, pantofi cu toc cui. Culoarea caramelei, desigur. Ciorapi lucioşi, căci era mult prea frig să mă duc cu piciorul gol, şi minunatul meu palton roşu cu guler imens, franjurat. Eram gata.

Mi-am dat imediat seama ce voiau să spună toţi cei care vorbeau despre Mike Jones. Puterea pe care o are îl face absolut atrăgător şi am observat cum m-a măsurat din cap până în picioare cu o privire lentă, distantă, în momentul când am intrat.

Am discutat puţin despre post. Mi-a expus situaţia, că producătoarea respectivă urma să ia un concediu fiindcă încerca să rămână însărcinată şi că doreau să-i găsească un înlocuitor.

Nu se punea problema că nu sunt capabilă. Puteam s-o fac stând în cap şi cu ochii închişi.

— Practic, încă n-am discutat cu producătoarea despre concediu, a spus el vizibil încurcat. De fapt, ar fi bine dacă tot ce am discutat în biroul ăsta rămâne între noi.

— Bineînţeles, am spus clătinând din cap. Şi dacă ea, ăă, decide să nu-şi ia concediu?

Era o indiscreţie din partea lui. Ştia treaba asta. Dar televiziunea musteşte de bârfe şi n-a putut rezista.

— îmi place fata asta, a zis el, lucrez cu ea de ani de zile şi cred că-i al dracului de talentată, dar a cam luat-o razna. Îi place, nu-i place, o să-şi ia concediu, fiindcă e unul dintre cei mai buni oameni pe care îi am şi nu-mi pot permite s-o pierd definitiv. Dar, a continuat el repede, seria asta de emisiuni durează un an. Dacă ne place de tine şi vrei să rămâi, te avansăm şi, po toţi dracii, din punctul meu de vedere, aici doar cerul e limita.

Asta chiar că-i muzica ce-mi place.

— Spune-mi despre tine, a zis el brusc, aplecându-se în faţă şi privindu-mă îndelung în ochi, de fapt atât de mult, încât am încălcat o regulă de bază şi am fost prima care mi-am mutat privirea în altă parte, lucru pe care nu-l fac de obicei.

— La început am lucrat în radio, am spus, povestindu-i cum am avansat rapid la funcţia de producător al propriei mele emisiuni, dar, evident, fără să pomenesc de Robert.

— Nuu, a zis el după câteva minute, spune-mi despre *tine.* Ce o impresionează pe *Maeve*? Vreau să ştiu dacă o să te potriveşti cu echipa. S-a uitat la figura mea şi a început să râdă. Băga-mi-aş nu-mi vine să cred ce-am spus. *Ce o impresionează pe Maeve,* s-a maimuţărit el şi-am început să râdem amândoi, odată ce gheaţa a fost spartă. Ce labagiu!

— Mă bucur că ai spus-o *tu,* am îndrăznit eu ca să mai câştig timp, fiindcă nu-mi place să fiu pusă în încurcătură în felul ăsta. Nu ştiu niciodată ce să spun.

— Pe bune, totuşi, a spus el zâmbind, care e filmul tău preferat, de exemplu?

I-am surâs la rândul meu şi, pentru prima oară, m-am simţit relaxată.

— *Marea evadare,* am replicat eu.

— Interesantă alegere. A ridicat din sprânceană. E mai degrabă un film pentru masculi, aş zice, dacă nu cumva e din cauza lui Steve McQueen.

— Steve McQueen e un factor, dar îmi place mai mult genul Brando. La începutul carierei, fireşte.

— Fireşte. A zâmbit încântat de conversaţie. Deci nu George Clooney?

— Oh, te rog. Am făcut o grimasă, dezgustată de o chestie aşa evidentă. Dar tu, care e filmul tău preferat? am încercat eu.

— *Nopţi albe în Seattle,* a zis el cu un aer foarte serios, în timp ce eu am rămas fără replică şi mi-a picat falca. Bine, lasă. îl amuza reacţia mea. Am minţit. Filmul meu preferat a fost dintotdeauna *Easy Rider.*

— Bună alegere. Presupun că ai şi motocicletă.

El încuviinţează clătinând din cap.

— Stai să ghicesc. Aş zice un Harley, dar nu mi se pare chiar genul tău.

— Şi ce pare genul meu?

— Cred că un Norton, deşi probabil eşti aşa, mai indian,

dar nu te văd dând banii pe aşa ceva.

A început să sune telefonul, iar Mike s-a ridicat în picioare şi a întins mâna să răspundă.

— Maeve, a zis el, eşti fără doar şi poate o tipă pe gustul meu. A ridicat receptorul în timp ce-mi strângea mâna. Mulţumesc că ai venit să ne vezi. Te sunăm până vineri, cel târziu, dar aş zice că poţi fi destul de sigură.

Destul de sigură? Eram mai mult decât atât. Dacă la un interviu conversaţia devine personală sau, mai mult, devine *glumeaţă*, ştii sigur că ai reuşit. Fără doar şi poate.

La plecare am dat nas în nas cu Julia, prietena Lornei, pe care am întâlnit-o la nuntă. Atunci mi-a plăcut de ea, credeam că e genul de persoană cu care aş putea fi prietenă, dar, Iisuse, acum arăta atât de prost că abia am recunoscut-o. Am avut o scurtă conversaţie de complezenţă în care i-am spus că avusesem de gând să-i telefonez (ceea ce, de fapt, aş fi făcut, doar că uitasem complet că lucra acolo, însă asta nu sună prea bine), dar era aşa de pierdută în spaţiu că nici n-a reţinut ce i-am spus.

Abia când am ajuns la metrou mi-a picat fisa că s-ar putea ca Julia să fie persoana pe care o înlocuiesc. La urma urmei, era categoric o femeie care părea să o fi luat razna.

Trebuie să-i telefonez Lornei când ajung acasă, m-am gândit eu.

* * *

Mă mut la Londra cu o săptămână înainte să încep lucrul. Datorită contractului meu cu London Daytime Television, îmi permit substanţial mai mult decât plăteam în Brighton, ceea ce e destul de avantajos, dacă mă gândesc că banii de chirie pentru casa mea din Brighton nu mi-ar permite să trăiesc decât într-o coşmelie cât o nucă în Londra.

În final iau un apartament în Belsize Park. E al unei tipe necăsătorite, Fay, cam de-o vârstă cu mine, care pleacă în călătorie un an de zile; am cunoscut-o printr-o prietenă a unei prietene. Nici că se putea ceva mai potrivit decât casa ei: are un dormitor micuţ, dar compensează cu

un living mare, cu tavanul înalt de peste trei metri şi o fereastră boltită care dă spre un acoperiş plat suficient de spaţios pentru o masă cu două scaune.

Mobila e perfectă pentru mine: stil minimalist Conran cu o tentă de Habitat şi multe piese IKEA. (Rafturi din cuburi: IKEA. Măsuţă de televizor: IKEA. Masă de sufragerie: Habitat.) Totul e în culori neutre, cu pereţi albi şi acele podele din lemn pe care constructorii de proprietăţi par să le udore, chiar dacă nu sunt de fapt decât din plastic.

Peste tot e plin cu haine, cutii şi geamantane. Fay îmi zice că găsise să-l închirieze altcuiva, unui alt prieten al unui prieten, dar că a renunţat în ultima clipă. Pleacă în trei zile şi pare cam panicată. Se scuză pentru dezordine, pentru haine şi geamantane, dar eu îmi dau seama şi aşa. Îmi dau seama că, datorită tavanelor şi ferestrelor, e un apartament impresionant. Aici poate foarte bine să locuiască o producătoare de televiziune de succes care trăieşte la Londra.

— Nu mai e cazul să-ţi spun că am să-ţi telefonez după ce îi văd pe toţi cei interesaţi, zice Fay în timp ce bem ultima înghiţitură din ceştile de cafea pe care le aşezăm cu grijă pe măsuţă (marca Heal). Îmi place de tine. Te văd locuind aici şi aş avea încredere în tine, aşa că, dacă vrei apartamentul pentru un an, e al tău.

— îl iau, spun eu zâmbind şi după trei zile mă mut deja, având la dispoziţie o săptămână să despachetez, să mă instalez şi să explorez Belsize Park.

Lorna mi-a dat numărul de telefon al Juliei.

— E tare drăguţă, a spus ea. Să o suni neapărat.

Dar n-am fost în stare, căci aflasem deja că pe ea urma să o înlocuiesc şi n-aş fi ştiut ce să spun. Oi fi eu dură şi ambiţioasă, dar confruntarea nu e stilul meu. Şi oricum, eram aici ca să muncesc. Nu să socializez.

A trecut o săptămână şi pot spune că îmi place. Am început munca, m-am întâlnit cu echipa, am verificat programul, am clarificat bugetele, am avut o scurtă întâlnire cu documentariştii, am ieşit împreună să bem

ceva şi simt deja că sunt de-a lor.

— Nu pot să cred că eşti aici de-abia de o săptămână, spune Johnny, altă dată mâna dreaptă a Juliei, până am început să-l prelucrez eu.

Cred că începe să meargă treaba, fiindcă telefoanele pe care i le dă ei sunt tot mai puţine (ştiu că pe ea o sună când vorbeşte foarte încet în receptor, cu capul aplecat, şi se uită pe furiş prin birou să vadă dacă nu-l aude cineva cum o informează).

Am fost invitată de diverşi barosani să iau prânzul cu ei la cantină sau la bar după orele de program, am aoceptat şi am refuzat de tot atâtea ori, deoarece cu vârsta am învăţat – în sfârşit – că nu e întotdeauna bine să-ţi ignori şefii. Sau echipa.

Am fost fermă, dar corectă cu echipa. Am fost cât am putut de prietenoasă, dar m-am asigurat că îşi cunosc limitele. Şi că le respectă. Mă bucur să socializez cu ei, să fiu prietenă cu ei în afara serviciului, dar, când suntem la birou, vreau să ştie că nu sunt o colegă de-a lor. Nu prea am timp pentru greşeli, dar răsplătesc buna purtare, deoarece anii ăştia în afaceri m-au învăţat că asta e cea mai bună cale pentru a obţine ce-i mai bun de la oameni.

De fapt, vineri seara, ca mulţumire pentru că m-au primit atât de bine şi pentru că m-au făcut

«A mă simt bine în prima săptămână (Diplomată? Ku?), îmi invit echipa în oraş după program. Am propus să luăm cina, dar, fiind tineri, simpatici şi veseli, ca la sfârşit de săptămână, am decis să ne cinstim cu cantităţi copioase de alcool, apoi să mergem la unul din locurile acelea din Convent (îarden unde se mănâncă coaste preparate în stil american.

Să nu ziceţi că nu ştiu care e calea spre inima unui tânăr.

Ăsta e, întâmplător, unul dintre avantaje când lucrezi la London Daytime Television. Viaţa socială care face parte din ofertă este intensă. Săptămâna asta, după program, am ieşit la bar în fiecare seară, am pălăvrăgit ore întregi, după care am luat masa cu cel puţin doi colegi. Acum sunt

epuizată, dar avantajele sunt enorme. Încep să mă simt foarte bine aici, încep să-mi cunosc colegii, sunt văzută de cine trebuie şi cu siguranţă se vede că mă implic. În plus, e mai bine aşa decât să mă duc acasă într-un apartament gol şi să beau un pahar cu vin stând singură pe canapea.

În seara asta sunt cu Nat, Niccy, Stella, Dan şi Ted. Johnny nu părea prea entuziasmat şi a plecat devreme astăzi, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru asta fiindcă, oricât mi-ar plăcea mie de el, mă simt mai bine când nu e prin preajmă. Şi nu mă întrebaţi de ce toţi îşi prescurtează numele. N-am nici cea mai vagă idee, dar pare să fie o modă. Oricum, l-aş împuşca pe ăla care mi-ar zice *May.*

Începem seara cu câteva rânduri de băutură la bar, aşezaţi la două mese pe care le-am tras una lângă alta, învăluiţi în fum şi hohote de râs.

— Tony Noian, mârâie Niccy. Dumnezeule I Chiar trebuie?

— Da, strigă ceilalţi în cor, dându-se mai aproape să audă.

— Nu pot să cred că am să spun asta. Tony Noian?

Stella se opreşte înainte să dea verdictul şi chiar şi eu mă dau mai aproape să aud ce spune despre Tony Noian, pe care l-am cunoscut. El e redactorul de ştiri. E foarte drăguţ, dar are cei mai oribili dinţi pe care i-am văzut vreodată. Cenuşii-gălbui, strâmbi, încălecaţi, cu o respiraţie cam acrişoară care te face fie să stai la distanţă, fie să-i oferi o gumă de mestecat. Doar că lui nu-i place guma de mestecat.

Ceilalţi se dau mai aproape să audă, în timp ce Stella soarbe din bere, apoi ridică privirea şi strigă:

— Futabil!

— Fugi de-aci!

Lui Dan şi lui Ted aproape că le iese berea pe nas şi se stârneşte o discuţie despre dinţii lui Tony Noian şi despre cum poate ea să zică aşa ceva. Jucăm „Futabil sau Nefutabil”, un joc care nu pare să aibă nişte reguli şi care nu face altceva decât să dea fiecăruia posibilitatea să-şi spună părerea.

— Mark Simpson? întreabă apoi Ted, uitându-se pe rând la fiecare dintre fete în timp ce eu ascult, neputând să particip la discuţie, pentru că majoritatea candidaţilor sunt angajaţi ai firmei de care eu nici măcar n-am auzit, darămite să-i fi cunoscut.

— Nat?

— Pfuuaa. Futabil.

— Niccy?

— Futabil la greu.

— Stella?

— Oh, da! I-aş trage-o pentru patrie I

— Cine e Mark Simpson?

Râd de absurditatea acestui joc, dar sunt uşor intrigată de numărul de futaiuri pe care le-ar primi Mark Simpson dacă ar vrea şi el.

— *Mark.* Ştii tu. Avocatul. Mă uit la fel de nedumerită, în timp ce Stella îşi dă ochii peste cap. Trebuia să te întâlneşti cu el ieri, dar ai reprogramat pentru săptămâna viitoare?

— Ah, da, acum îmi amintesc. Desigur, râd eu. A trebuit să învăţ atâtea nume săptămâna asta şi să le asociez cu atâtea figuri noi, că nici nu-mi mai aduc aminte. Şi ce e atât de special la Mark Simpson ăsta?

— E superb, suspină Nat.

— Dulce de pică, mormăie şi Niccy.

— E superb – Stella îşi aprinde o ţigară –, dar nu asta îl face atât de atrăgător. Are aerul ăla de băieţel neajutorat pe care avocaţii n-ar trebui să-l aibă. Nimeni nu crede că e fericit cu prietena lui. Dumnezeule, nu e tocmai o surpriză, dacă te gândeşti ce se întâmplă acolo, şi presupun că toţi suferim de sindromul salvatorului. Îţi vine să-l săruţi să-i treacă.

— Mmm, chicoteşte Nat, să-l săruţi peste *tot.*

— Iisuse, eşti patetică, spune Ted cu dispreţ. Şi, dacă nu mă înşel eu foarte tare, şi invidioasă.

— Şi cine e partenera lui?

— Nu ştii? Ted se uită la mine surprins. E Julia.

Îmi aduc aminte de nunta lui Adam şi a Lornei. Sigur

că mi-l amintesc pe Mark, doar că nu ştiam că e vorba de una şi aceeaşi persoană, şi cu siguranţă nu m-aş fi aşteptat să fie acest cuceritor de inimi. Frumos? Da. Simpatic? Da. Să-ţi stârnească fantezii sexuale? Categoric nu.

Futabil sau ne? Ah. Păi asta e altă mâncare de peşte.

— Nu vă ard urechile?

Stella ridică din sprânceană, cu o privire seducătoare pe chip, uitându-se peste umărul meu. Mă întorc şi văd pe nimeni altul decât pe Mark Simpson, care era acolo, în picioare. *Acel* Mark Simpson. Arată un pic altfel decât atunci când l-am văzut eu la nuntă.

Acest Mark Simpson arată trăsnet. Periculos. Extrem de supărat. Arată, cu alte cuvinte, provocator, provocator de sexy şi, imediat ce-i văd chipul, simt că m-aş ridica la o aşa provocare.

Nu. Stai. E drept că emană atracţie prin toţi porii, dar bărbatul ăsta e cu Julia de ani de zile. Că sunt sau nu fericiţi împreună, asta nu e treaba mea, dar ştiu cu siguranţă că nu e o scuză.

Şi chiar dacă m-aş da la el, nu e tipul de bărbat infidel. Nu că aş fi genul lui. Julia are aerul ăla de fată de treabă. Chiar şi când arată rău, rămâne tot femeia aia pe care bărbaţii simt nevoia să o protejeze, pe când eu? Nimeni n-ar spune că sunt o fată de treabă.

— Pot să stau cu voi? îşi trage un scaun de la masa vecină şi se aşază între mine şi Johnny. Mark Simpson. Îmi pare bine de cunoştinţă.

Zâmbesc în timp ce dau mâna cu el.

— De fapt, ne-am mai întâlnit.

— Mi s-a părut mie că te cunosc de undevu Dar de unde?

— De la nunta Lornei şi a lui Adam. Vorbeam despre *Clangers.* Aştept să zâmbească, dar figurii lui nu spune nimic, se gândeşte la altceva. Ăă… eşti bine?

Abia atunci se uită la mine. Mă vede.

— îmi cer scuze, zice el şi imediat îmi dau seama că omul acesta este nefericit, are *ceva.*

Poate din cauza prietenei lui, nu ştiu. Niciodată n-am

dat prea multă crezare bârfelor de la birou şi, oricât mi-ar plăcea să fiu la curent cu co se întâmplă şi cu ce vorbesc oamenii, am învăţat să nu iau totul drept bun.

Zvonurile denaturează şi se transformă foarte repede în fapte şi, cu toate că am auzit chiar în seara asta pe cineva spunând că Mark e nefericit, trebuia să mă conving singură.

Iar acum văd cu ochii mei. Omul ăsta este nefericit.

Ridică din umeri.

— Nu-i nimic, mă rog. Pe-acasă. Chestii casnice.

Oftează şi... ce naiba se întâmplă, ce naiba simt eu acum? Să fie... ar putea să fie *compasiune?* Pentru un străin? Ce caraghios!

— Vrei să vii să iei masa cu noi? zic eu, deoarece compasiunea nu-i un sentiment cu care sunt obişnuită şi mai bine trec pe un teren mai sigur. Mergem la Chuck's Great American Rib n' Beef Extravaganza. Am auzit că mâncarea e la fel de bună ca la Ivy.

Spre uşurarea mea, el râde şi întreaga înfăţişare i se schimbă. Dumnezeule! Bărbatul ăsta este cu mult mai atrăgător decât mi-l amintesc eu.

— Vin doar dacă am voie să-mi iau un platou întreg cu rondele de ceapă numai pentru mine.

— Poţi să-ţi iei un platou întreg cu rondele de ceapă şi o porţie întreagă de pâine cu usturoi, dacă chiar vrei.

— La aşa ofertă nu rezist.

Ridic ochii şi o văd pe Stella privindu-ne şi-mi dau seama că e moartă după el, dar nu eu l-am Invitat să stea la masă cu noi pentru că mă interesează persoana lui şi cu siguranţă nu i-am cerut eu să se aşeze lângă mine. În plus, nu flirtez cu el, nu fac decât să invit un coleg abătut să iasă cu echipa. Fapta mea de bun samaritean pe săptămâna asta.

Chuck's Great American Rib n' Beef Extravaganza este un restaurant imens într-un subsol, întunecos şi plin de zgomot şi de petrecăreţi ca noi: colegi care se relaxează după o săptămână încărcată; beau, dansează pe un ring micuţ din mijlocul încăperii şi probabil, cum se întâmplă cu

cei care lucrează mult împreună, ajung şi la altele.

Ne gândim dacă să ne croim drum prin mulţimea de oameni până la bar, însă, după o privire rapidă, ne convingem că această procedură simplă ne-ar obliga să ne strecurăm cu greu printre zeci de bărbaţi cu ochi ca de şoim, care se prefac că discută cu prietenii, dar care, pe motiv că iau o înghiţitură din sticla de bere, scrutează cu privirea încăperea şi femeile de-acolo. Stând în picioare lângă uşă, flancată de Stella, Nic şi Nat, cu Mark lângă mine şi băieţii în spate, văd că noi, fetele, suntem deja dezbrăcate din priviri de zecile de perechi de ochi şi, cu toate că flirtul merge cu ritualul de destrăbălare de vineri seara, nu sunt sigură că vreau să iau parte la aşa cuvh Nu când sunt cu echipa. Şi cu Mark.

Suntem conduşi la o masă din spate de o clici neriţă excesiv de veselă care se pricepe să fiu extrem de familiară, dar aşa e în restaurante «Iu genul ăsta. Strâng din dinţi pentru că mă plănu mereu de calitatea serviciilor din ţara asta, (Im aceasta, deşi cam exagerată pentru gustul muu, e cu siguranţă mai bună decât o fetişcană cu toţii acră care pare că-ţi face o favoare când catadicseşte să te servească. De la sublim la ridicol. În fine. Nu mai contează.

Stau în picioare lângă masă împreună cu cuilalţi, toţi întrebându-se unde să se aşeze, toate fetele vrând să stea lângă Mark, dar niciuna atât de mult ca Stella, care-şi face loc până lângă el. Eu, întâmplător, stau de partea cealaltă, dar nu datorită vreunei manevre, ci din întâmplare ne-am îndreptat spre masă împreună şi pare cui mai firesc lucru.

— Ce să vă aduc de băut?

Shelley, chelneriţa, a revenit cu zâmbetul ei strălucitor.

— Tequila! spun în cor Nat şi Nic, chicotind amândouă, deja uşor ameţite după popasul nostru la bar.

— Bună alegere! zice chelneriţa şi, înainte să apuc să comand un gin tonic, pleacă.

Mă întorc şi-l văd pe Mark uitându-se la mine cu ceea ce este categoric un zâmbet.

— O să aducă o sticlă de tequila şi… – numără câţi suntem – … şapte pahare. Ştii, nu?

Ridic din umeri.

— Şi zi, eşti pregătită? continuă el ridicând din sprânceană şi privindu-mă provocator.

— Pregătită pentru ce… anume? murmur eu.

Potoleşte-te, Maeve! Renunţă imediat la tonul

Ala provocator.

Mark pare surprins. Rahat! El nu flirta. Am ilal-o-n bară. Trebuie să fiu calmă. Calculată. Nu mă mai încurc cu bărbaţii de la serviciu şi cateuoric nu mă mai încurc cu bărbaţii altor femei.

— Ce credeai? zice el încet şi de data asta eu mint cea derutată, pentru că nu-mi dau seama din tonul lui dacă flirtează sau dacă habar n-are cu insinuam.

— Nimic, zic eu scurt, după care mă aplec spreul să-i susur în ureche: Mă întrebam doar dacă tu şi eu, dată fiind poziţia noastră de şefi, ar trebui să ne îmbătăm cu echipa.

Mark râde, în timp ce Shelley vine cu o sticlă de tequila, o farfurie cu felii de lămâie şi un castronel cu sare. Mark îşi toarnă o tequila şi o dă pe gât, fără lămâie şi fără sare.

— Ştii ce cred eu? Se şterge la gură şi-şi mai toarnă un pahar. Cred că, după ziua pe care am avut-o azi, merit să mă îmbăt. De fapt, cred că pot să mă fac mangă. Apoi mai toarnă un pahar şi de data asta mi-l întinde mie. Şi mai cred că poţi să te relaxezi şi tu şi să te distrezi, zice el privindu-mă adânc în ochi, iar eu iau paharul şi-l dau pe gât cât ai zice peşte.

Stella ne urmăreşte. Simt cum privirea ei mă arde de fiecare dată când mă uit în altă parte şi încerc să stau în aşa fel încât să n-o văd când vorbesc cu Mark, dar e greu.

Încerc cu disperare să nu flirtez cu el, să-l tratez ca pe un coleg de serviciu oarecare, dar se pare că există o anumită intimitate între noi, şi-aş putea să bag mâna-n foc că nu e doar în imaginaţia mea, şi asta nu pentru că purtăm o discuţie aprinsă despre familia regală, iar Mark şi cu mine suntem singurii proregalişti de la masă.

De fapt, pro e prea mult spus. Dar cu siguranţă nu sunt anti, cum se pare că sunt toţi documentariştii mei care acuză că sunt plătiţi mult prea mult şi că sunt demodaţi, fără alt rol în societate decât acela de a fi nişte figuri amuzante.

— Dar nu se poate să o urăşti pe regina-mamă, spune Mark la un moment dat. E doar o bătrânică simpatică!

— Ni se pare nouă sau există un oarecare sentimentalism sub aparenţa asta de avocat dur?

Nat se apleacă înainte cu un zâmbet care, din cauza cantităţii de alcool consumate, aduce mai degrabă a rânjet languros.

— Sub aparenţa asta de avocat dur se ascunde o inimă de aur, spune Mark zâmbind.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor fetelor.

Nat flirtează, iar eu simt o undă de iritare, pe care mi-o înăbuş repede. Sunt foarte conştientă că Mark stă lângă mine. Braţul lui îl atinge întâmplător pe al meu şi braţul meu se simte brusc greu, imobil, iar eu vreau să-l mişc, dar nu reuşesc. Nu fac decât să stau şi să-i simt părul fin şi blond de pe braţ atingându-mi pielea şi încerc să mă uit în altă parte, fiindcă senzaţia este copleşitoare şi, dacă mă uit la braţele noastre care se ating, nu sunt sigură că voi reuşi să mă abţin în seara asta. O să fie copleşitor.

Apropo, sentimentul ăsta nu este nou pentru mine. Dragoste? Cred că glumeşti. Sentimentul ăsta, simţurile mele exacerbate, faptul că sunt conştientă de fiecare mişcare a lui, de fiecare bătaie cu degetul, de fiecare clipire a ochilor, înseamnă *dorinţă.* Vechea pasiune neadulterină. Dumnezeule, îmi place sentimentul ăsta! Uitasem cum e.

Dar eu nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi. Nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi. Nu mă încurc cu bărbaţi însuraţi.

Dar el nu e însurat… contează?

Aş putea să trec peste asta? La urma urmei, el este nefericit, iar eu nu-mi fac iluzii despre fericirea veşnică, deci merită să risc?

Mă retrag din conversaţie, lăsând la o parte dorinţa ca să analizez riscurile. Lucrez la London Daytime Television de o săptămână. Până acum sunt foarte fericită aici. Mă văd lucrând aici o perioadă foarte lungă de timp. La dracu', parcă îmi şi imaginez cum dau jos plăcuţa cu *Mike Jones* şi o înlocuiesc cu una pe care scrie *Maeve Robertson.*

Aici aş putea avansa până sus de tot. Iar Mark e avocat. Nu e doar un membru al colectivului juridic, e chiar *şeful* echipei de jurişti. Cum spuneam. Avocatul. Cineva cu care ţin legătura regulat, dar, chiar dacă ştiu că eu m-aş descurca, el ar face faţă?

El locuieşte şi încearcă să facă un copil cu Julia, care pare a fi extrem de populară şi respectată. Dumnezeule, până şi mie îmi place de ea. Hmmmm. Mă uit la braţul lui: puternic, bronzat, cu părul decolorat de la soare exact cât trebuie. Sexy.

Nu în seara asta, Josefina.

Ridic braţul şi-i fac semn lui Shelley, vrând să comand o sticlă mare de apă minerală.

— Văd că încă nu te-ai relaxat, spune Mark cu un zâmbet ironic. E clar că nu am atâta putere de convingere pe cât credşam.

Ridic din umeri.

— Poate că ar fi avut efect, dar sunt încă nouă şi vreau să fac impresie bună.

— Nu crezi că deja ai făcut o impresie bună?

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

Oh, fir-ar să fie! Nesiguranţa. Nu e bine să arăţi unui bărbat că eşti nesigură, fiindcă bărbaţilor, de regulă, nu le place nesiguranţa.

— *Eu* sunt impresionat.

Nu se uită la mine când spune asta, iar eu oftez, pentru că atât de uşor aş fi atrasă în mrejele acestui bărbat, însă n-am s-o fac. Nu pot.

— Şi eu plec.

Îi arunc un zâmbet care sper să-i transmită regretul meu.

— E o idee bună, spune el trăgându-şi scaunul în spate, şi eu trebuie să plec acasă.

* * *

— Tu unde locuieşti?

Stăm la colţul străzii St. Martin, eu cu paltonul strâns în jurul trupului, amândoi căutând cu disperare un taxi. N-are rost să mai spun că singurele care sunt în preajmă sunt deja ocupate şi, ca un miraj în deşert, tot am impresia că o lumină portocalie vine spre mine. Dar mă înşel.

— în Belsize Park. Tu?

— în Gospel Oak. Chiar mai sus. Luăm amândoi un taxi.

E o afirmaţie, nu o întrebare. Apoi linişte.

— Să mergem până acolo? Poate avem mai mult noroc.

Mark face un gest cu mâna spre o altă stradă unde un taxi, probabil venit la o altă comandă, dispare după celălalt colţ. O iau ca pe un semn bun şi clatin din cap în timp ce mergem amândoi unul lângă celălalt. Slavă Domnului, pasiunea s-a domolit de tot de când am plecat de la restaurant. Mi-e frig, sunt obosită şi nu vreau decât să mă cuibăresc la căldură, pe bancheta unui taxi şi să mă duc acasă.

Îmi strâng mai bine haina în jurul trupului şi merg privind asfaltul, clătinându-mă şi dorindu-mi să fi purtat nişte pantofi mai confortabili, când îmi dau seama că Mark s-a oprit. Mă opresc şi eu. Mă uit la el, abia sesizând privirea plină de dorinţă din ochii lui, când – şi jur că nu ştiu exact cum s-a întâmplat – mă pomenesc strânsă în braţele lui, sărutându-l cu disperare, de parcă viaţa mea ar fi depins de asta.

Aş vrea să vă pot descrie mai bine: pasiunea, dorinţa, ardoarea. Ce pot să vă spun e că mă simt de parcă m-aş topi în el, agăţându-mă de el ca o nebună, pierduţi amândoi în această incredibilă intensitate.

Într-un târziu ne îndepărtăm puţin şi ne privim unul pe altul, cu ochii mari de uimire.

— Îmi pare rău, spune el, iar eu sunt pe punctul de a-l linişti zicându-i că n-are de ce, când el mă sărută din nou şi, de data asta, când ne despărţim, mă trage înspre o alee.

Vreau să vă spun următorul lucru: nu sunt genul de femeie care face sex pe alei. Nu m-a excitat niciodată faptul că aş putea fi prinsă sau văzută sau că mă aflu în altă parte decât într-un dormitor extrem de confortabil. Sau în sufragerie. Sunt o fiinţă care iubeşte confortul şi căreia îi place să planifice lucrurile în consecinţă. Am sedus mulţi bărbaţi şi am făcut-o având pición rele netede ca de catifea graţie aparatului dn epilat Epilaţiy (categoric dureros, dar merită), purtând ciorapi negri şi jartiere (sună a clişeu, dar nu înseamnă că-i mai puţin eficient), cu ş-am panie şi vorbe frumoase (care garantat mă duc exact acolo unde doresc să ajung).

Ce n-am făcut niciodată e ceea ce fac acum. Sprijinită de un zid din cărămidă, pe o alee întunecată, luminată doar la un capăt de un felinar chior. La celălalt capăt, Mark mă sărută pesto tot. Pe faţă, pe gât, pe clavicule. Săruturi apăsate, umede care îmi taie respiraţia. Cu ochii în extaz, îmi strecor mâinile pe sub sacoul lui, îi scot cămaşa din pantaloni şi o ridic în grabă, să-i simt pielea fierbinte sub palme.

Cu un gest rapid îmi desface cămaşa şi simt că nu mai pot să respir în clipa când începe să-şi plimbe buzele pe sânii mei, trăgând în jos sutienul şi descoperindu-mi sânii, topindu-mi sfârcurile cu gura, gura lui magică, în timp ce eu închid ochii şi gem de plăcere.

Întind mâna şi-i ating penisul prin pantaloni simţind că e tare, simţind deja că nu mai pot rezista, apoi el intră împingând adânc în mine, respirând precipitat aproape de gâtul meu, ţinându-mi un picior sus, în jurul taliei lui, în timp ce eu mă agăţ de el şi mă mişc odată cu el, gemând de plăcere.

După aceea nici nu se uită la mine. Iese de pe alee, iar eu privesc oamenii care trec, întrebându-mă dacă ne-a văzut cineva. Mergem unul alături de celălalt fără să ne atingem, am uitat de mult de taxi şi, când ajungem la capătul trăzii, mă întorc spre Mark încercând să spun ceva, orice, ca să sparg liniştea asta, însă când mă uit la el, începe să plângă.

— Oh, Mark, ce este?

Sexul grăbit şi sălbatic din urmă cu câteva clipe s-a întâmplat desigur altcuiva. Mă simt din nou ca o străină şi îl cuprind de după umeri încercând stângace să-l consolez.

— îmi pare rău, izbucneşte el. În mă-sa! îmi pare atât de rău, n-am vrut să… Dumnezeule!

Niciunul dintre noi nu ştie ce să spună.

Doar un singur lucru ştiu, că nu-l pot lăsa pe omul ăsta să se ducă acasă aşa.

— Jur pe viaţa mea că nu am vrut să mă dau la tine, spun cu blândeţe, simţind că parcă întreaga situaţie este complet ireală, şi înţeleg că poate te simţi prost din cauza asta, dar cred că ai nevoie să vorbeşti cu cineva. De ce nu vii la mine acasă, doar să vorbim. Îţi fac o cafea, apoi poţi să te duci la tine.

Până să intrăm pe uşa casei mele, nu mai sunt foarte sigură dacă s-a întâmplat într-adevăr ceva. Mă uit pe geamul taxiului în drum spre casă (a durat o veşnicie, dar până la urmă am găsit unul) şi mă întreb dacă nu cumva am adormit la masă şi am visat că am avut cel mai tare futai din viaţa mea, cu Mark, într-un gang sordid în drum spre casă. Mă întreb serios dacă n-a fost doar o iluzie de-a mea.

Fac o cafea şi ne aşezăm pe canapea la distanţă unul faţă de celălalt, niciunul neîndrăznind să vorbească primul, neştiind ce căutăm amândoi aici.

— E aiurea, zice Mark. În primul rând nu te cunosc altfel decât, ăă…

Are bunul-simţ să roşească, iar eu îmi dau seama că n-a fost totuşi un vis. Ne-am pus-o, categoric, altfel n-ar roşi. Apoi continuă:

— … Şi tu lucrezi la aceeaşi firmă şi nu pot să cred ce s-a întâmplat în seara asta, iar acum nu-mi vine să cred nici că sunt aici şi…

— Mark, îl opresc eu, punând mâna cu blândeţe pe braţul lui. Ştiu că sună ciudat, dar uneori e mult mai uşor să vorbeşti cu străinii decât să vorbeşti cu cei pe care îi cunoşti. Sunt cunoscută pentru multe chestii, dar lucrul

pentru care sunt renumită, în afară că sunt bună la pat (pe asta am aruncat-o ca să mai relaxez atmosfera şi, chiar dacă poate a fost total nepotrivit, are efect şi Mark reuşeşte să schiţeze un zâmbet trist), este discreţia mea. Poate că nu e treaba mea, dar laşi impresia că eşti nefericit şi pari un om care poartă o povară extrem de grea pe umeri. Mie nu trebuie să-mi explici nimic, şi nu spun asta fiindcă mai vreau un număr, dar aş vrea să te ajut şi-ţi spun asta pentru că eu cred că eşti un tip de treabă care pare să aibă nevoie de un prieten.

Mă opresc să-mi trag sufletul.

— Nu ştiu de unde să încep, spune el, apoi râde cu amărăciune. Dacă aş începe cu ce s-a întâmplat în seara asta, probabil că nu m-ai crede.

— Continuă. Ce s-a întâmplat în seara asta?

Îmi povesteşte cum s-a dus acasă şi a găsit-o pe prietena lui împreună cu o amică de-a ei îmbrăcate în nişte cearşafuri albe, dansând într-un fel de ritual ocult, aproape în transă, fluturându-şi cearşafurile deasupra unor lumânări aprinse împrăştiate peste tot prin cameră.

— De fapt era foarte frumos, spune el, dar în final am avut un scandal enorm fiindcă motivul de la care a pornit era complet ridicol. E disperată să rămână însărcinată, încearcă de multă vreme şi nu reuşeşte, dar în loc să facă ceva concret în privinţa asta, să se ducă la un medic, face tot felul de chestii ridicole, îmi pune boabe de ienupăr în portofel, fiindcă se zice că îmbunătăţesc potenţa şi dansează în jurul unor lumânări pe care a desenat nişte penisuri.

Nu mă pot abţine. Încep să râd.

— Ce?

— Ce?

— Cum adică, lumânări cu penisuri pe ele?

Nici măcar nu vreau să descriu imaginea care-mi trece fulgerător prin minte.

— Nu ştiu, spune el ridicând din umeri. Era o lumânare mare cu un penis încrustat pe ea.

— OK. Îmi vine un gând în minte. Deci porţi la tine

boabe de ienupăr?

Mark se caută în buzunarul din interior, deschide portofelul şi varsă oftând câteva boabe de ienupăr pe măsuţa de cafea. Luăm amândoi câte una şi ne uităm cu atenţie la ea.

— Parcă i-ar fi teamă, zic eu într-un târziu.

— Bineînţeles că îi este teamă. Şi mie mi-e teamă. Dar dacă ne e teamă, asta nu înseamnă că o să rămână însărcinată. Trebuie să facă ceva.

— înţeleg, Mark, dar probabil că e cel mai rău lucru din lume să nu poţi să rămâi însărcinată. Aş minţi dacă aş spune că înţeleg lucrul ăsta, fiindcă eu nu am de gând să fac copii, dar sunt sigură că sterilitatea ţi-ar compromite însăşi feminitatea.

— Dar cu mine cum rămâne? spune Mark şi, în timp ce mă priveşte, suferinţa din ochii lui mă sperie. A spus că e vina mea. Că ea poate rămann însărcinată şi, deci, eu sunt ăla steril.

— Iisuse, fac eu cu un oftat prelung. Chiar aşa ţi-a spus?

— Cam aşa.

— E nasol, Mark. Stăm tăcuţi o vreme. Pot să te întreb altceva? Se uită la mine şi nici nu suni sigură dacă să-l întreb ce am în minte, dar nu pot să mă abţin, e prea important. Tu, de fapt, vrei copii?

— Da, desigur. Îmi plac copiii. Întotdeauna am vrut copii.

— OK, atunci să te întreb altfel. Tu chiar vrei copii cu *Julial*

E o întrebare grea şi Mark îşi ţine respiraţia.

— Ce vrei să spui?

— Te întreb dacă eşti fericit cu ea. Atât de fericit încât să-ţi petreci restul vieţii alături de ea. Să te trezeşti lângă ea în fiecare dimineaţă, să o săruţi pe ea în fiecare seară înainte de culcare. Ce vreau eu să te întreb, Mark, este dacă, în cazul în care veţi reuşi, vrei ca Julia să fie mama copiilor tăi. Partenera ta pentru tot restul vieţii. Asta vreau să te întreb. Atâta tot.

Urmează un moment foarte lung de tăcere, timp în

care Mark îşi lasă capul în mâini. La început am impresia că plânge, însă după aceea ridică privirea spre mine şi observ că nu are lacrimi în ochi.

— Cândva aş fi spus da. Categoric. Dar acum nu mai sunt sigur de nimic.

O iubesc pe mama. Vreau să spun că eu *chiar* u iubesc foarte mult pe mama. E cea mai bună prietenă din lume şi n-am înţeles niciodată cum se face că prietenele mele nu se înţeleg cu mamele lor, fiindcă nu e aceasta cea mai importantă relaţie pe care trebuie să o aibă o fată?

Poate pentru că părinţii mei au divorţat, pentru că eu şi maică-mea nu ne avem decât una pe alta, dar în adolescenţa mea, când prietenele mele veneau la mine pufnind şi trosnind cât le urau pe mamele lor şi ce părinţi absurzi aveau şi întrebau dacă n-ar putea să vină să locuiască la noi, încă de atunci îmi ziceam că mama mea e fantastică.

A fost, într-adevăr, sora mai mare pe care n-am avut-o niciodată. Era bine că semăna cu mine şi că nu părea foarte bătrână, dar nici *nu era* foarte în vârstă, căci m-a făcut la 20 de ani, aşa că pe vremea când eu eram adolescentă, ea avea, Dumnezeule, cam vârsta pe care o am eu acum.

Doamne, ce ciudat! Aş putea avea o fiică de 12 ani. Văd astfel de femei tot timpul. Femei de vârsta mea cu acea expresie de oboseală şi permanentă hărţuire pe chip, împingând cărucioare şi explicând diverse unor piticoţi, având după ele alţi puştani de 12 ani, plictisiţi şi disperaţi să crească mari şi să plece.

Copiii n-au făcut niciodată parte din planuri în mele. Dacă se întâmplă să zăresc vreun magazin Materna pe strada pe care trec, am grijă să mă uit în altă parte. Reclamele aşa-zis „drăguţe” ni bebeluşi în fundul gol nu m-au impresionat niciodată, sunt doar o manipulare cinică a emoţiiloi, iar eu, din fericire, nu m-am născut cu gena bebn luşilor.

Nu mă interesează bebeluşii şi nu mă intemsează să vorbesc despre bebeluşi. Aş putea spunn că nu fac parte

din viaţa mea, dar, din păcato, mi-au afectat viaţa pentru că, de fiecare dată când mă sună vreo prietenă să-mi spună emoţionată că e însărcinată, eu trebuie să sar în sus dn bucurie, când de fapt pe mine mă lasă rece.

Şi uite-aşa mai tai un nume de pe lista felicitărilor de Crăciun, căci ştiu exact ce se va întâmpla. Prietenele mai sensibile vor continua să se vadă cu mine şi după ce rămân însărcinate şi vom reuşi să avem o conversaţie normală. Vom vorbi despre muncă, prieteni, viaţă, bărbaţi, deşi nu neapărat în ordinea asta. Eu le-aş întreba cum se simt, iar ele ar spune că bine şi cam atât. Cele mai puţin sensibile vor sta acolo toată seara, presupunând că mor de curiozitate să-mi vorbească despre ecografiile lor. Îşi închipuie că mă fascinează poveştile lor despre răul de dimineaţă, anecdotele pe care le scornesc despre picioarele lor umflate, ca să-şi facă istorisirile mai savuroase. Trăncănesc întruna despre sarcină şi bebeluşi, despre cum vor decora camera copilului, în timp ce eu număr în gând minutele şi mă întreb cât de repede pot să plec fără să par nepoliticoasă.

Cu toate că, la un moment dat, nici nu cred rămi mai pasă.

Oricât de sensibilă ar fi prietena, rezultatul linal este întotdeauna acelaşi. Trimiţi obligatoriul'olicitarea şi florile când se naşte copilul, apoi trebuie să faci şi o vizită. Stai acolo turbând de plictiseală în timp ce ele strâng în braţe pruncul care ţipă şi încerci să pari interesată şi le asculţi povestind pentru a mia oară în săptămâna aia cum au născut ele.

Pleci acasă plină de tristeţe, fiindcă, oricât de apropiate aţi fi, ştii că e o altă prietenă pe care n-o s-o mai vezi. Nu veţi mai avea nimic în comun, pentru că pe tine nu te interesează copiii, iar pe ele nu le mai interesează viaţa.

Mă cutremur numai când mă gândesc la treaba asta.

Prietenele mele psiholoage amatoare (cele care au copii) spun că eu de fapt mă protejez ca să nu fiu rănită. Asociez angajamentul şi copiii cu părinţii, iar părinţii cu

suferinţa pe care am simţit-o când a plecat tata. Spun că nu vreau să mă mărit sau să am copii pentru că mi-e frică.

Eu zic că e pentru că am lucruri mai importante de făcut.

Şi nu că aş fi avut o copilărie oribilă şi nişte părinţi groaznici, iar eu nu vreau să le fac asta copiilor mei. Sigur, în primul an a fost greu. Mama a fost, ca să fiu blândă, distrusă. Când plângea îi aduceam suc Ribena, mă cuibăream lângă ea pe canapea şi o mângâiam pe cap, pentru că aşa îmi făcea şi ea mie când eram supărată – nu ştiam ce altceva să fac.

Până la urmă n-a mai plâns atât de mult şi curând o serie de *prieteni* au început să vină şi să plece, niciunul nu era permanent, dar toţi au ajutat-o să-şi păstreze zâmbetul pe chip mai toi timpul.

— Nu „unchi”, îmi spunea ea când o întrebam de ce prietenii mei aveau voie să le zică „unchi” *prietenilor* mamelor lor şi de ce *prietenii* ei erau doar Bob. Sau Michael. Sau Richard. Acum înţo leg, fireşte. Nu voia să se căsătorească. Nu voia să se lege. Am fost, am văzut cum e, râdea ou veselă. Voia să se distreze. Voia să se simtă frumoasă şi să fie tratată bine. Normal că era vorba şi despre sex, dar mai mult era vorba de atenţie. Şi când simţea că atenţia lor scade, trecea mai departe.

Aşadar, „unchii” presupuneau o familiaritatn şi o continuitate pe care ea nici nu le dorea şi de care nici nu avea nevoie. O familiaritate şi o con* ţinuitate care nu aveau să existe niciodată, chiar dacă unii dintre ei erau într-adevăr foarte drăguţi. Îmi aduc aminte că mie îmi plăcea cel mai mult de Bob. Era clar că se gândea că drumul spre inima mamei trecea pe la fiica ei şi, mulţumită lui Bob, trusa mea de machiaj Girl’s World avea mai multe farduri decât aveau prietenele mele. Ba mai mult, fardurile mele erau adevărate şi puteam să le şi folosim.

Pe măsură ce-am crescut, eu şi mama am devenit tot mai apropiate. Unii spuneau că e nesănătos, că trebuie să existe limite între părinţi şi copii, dar mie îmi plăcea că puteam să-i spun Viv, iar pe ea nu o deranja; că împrumuta

de la mine fustele *rara,* iar eu îi luam cu împrumut pantalonii de călărie; că la 15 ani, când am decis să iau pilule anticoncepţionale (nu pentru că făceam rova, ci pentru că speram să fac), cea care m-a însoţit la clinica de planning familial a fost mama.

Îmi plăcea faptul că, după ce ne plecau iubiţii acasă, în seara respectivă sau a doua zi dimineaţa ne aşezam amândouă pe canapea şi reluam fiecare detaliu, râdeam împreună, beam vodcă şi gin tonic dacă eram fericite şi mâneam porţii uriaşe de snackuri Fruit n' Nuts dacă eram supărute.

Acum ea locuieşte în Lewes. E tot singură. Hunt momente când mă gândesc că ar trebui să – e mărite. Nu că ar fi nefericită, ci pentru că, pe măsură ce înaintezi în vârstă, ţi-e din ce în ce mai greu singură şi pentru că eu cred că merită pe cineva care să aibă grijă de ea. Dar le are pe prietenele ei, câinele ei şi, mai nou, bridge-ul şi zice că asta e tot ce-i trebuie în viaţă. Ah, şi pe mine, desigur, motiv pentru care vine să mă vadă în weekendul ăsta.

— Şi ia zi, şmechero.

Viv a făcut turul apartamentului din Belsize Park (care a durat cam cinci minute) şi m-a scos în oraş la cumpărături. Am luat autobuzul la Swiss Cottage şi acum mergem pe Wellington Road înspre Selfridges, cunoscut, pentru mama mea cel puţin, şi sub numele de Meca.

— Ce să zic?

— Am văzut apartamentul, am văzut ce bine ţi se potriveşte Londra, am auzit totul despre munca ta, dar n-am auzit nicio vorbă despre viaţa ta amoroasă.

— Ce viaţă amoroasă? mormăi eu cu un aer misterios, fiindcă ăsta e singurul capitol care nu merge prea bine.

De fapt, de la episodul ăla cu Mark pe alee, nu s-a mai întâmplat nimic. Şi, zău, nu pot să-l pun la socoteală. O fi fost el incredibil de sexy în seara aia, dar a fost doar o aventură de-o noapte pe care niciunul dintre noi nu o va repeta.

— Parcă ziceai ceva de un tip de la tine de la serviciu. Ce era? Contabil? Nu! Avocat. Nu cu avocatul de la

serviciu ai mai cochetat tu? Ce s-a mai întâmplat cu el? Părea foarte simpatic.

Fir-ar să fie! Am uitat că am vorbit cu ea chiar a doua zi şi i-am povestit totul.

— Nu se întâmplă nimic, oftez eu privind pe geam. E un tip nemaipomenit, dar are o prietenă şi mai e şi coleg de serviciu, aşa că ar fi complicat chiar dacă n-ar fi avut o relaţie şi probabil că nu e pentru mine, oricum.

— Ciudat, nu-i aşa? Se întoarce spre mine. Am crezut întotdeauna că, dacă mă mut la Londra, am să găsesc cu siguranţă un bărbat. Credeam că e plin de bărbaţi. Presupun că, totuşi, oriunde te duci, viaţa ta rămâne tot viaţa ta şi tu rămâi tot tu. Dar am crezut întotdeauna că lucrurile se vor schimba la Londra. Că vor fi mai frumoase. Mai incitante.

— Ce vrei să spui, credeai că vei găsi un bărbat? Niciodată n-ai vrut un bărbat, îţi aminteşti?

Zâmbeşte.

— Ah, aşa am spus? Cred că niciodată n-am găsit un bărbat care să fie pe placul meu.

— Cum adică?

Ridică din umeri.

— Cu cât petreceam mai mult timp singură, doar tu şi cu mine, cu atât mai multe aşteptări aveam. Nu era de ajuns să fie afectuos sau loial sau bun cu tine. Credeam că trebuie să fie şi frumos şi simpatic şi deştept şi plin de imaginaţie, iar pe vremea aia credeam că şi banii contează.

— Dar lucrurile astea *sunt* importante, spun eu nedumerită.

— Poate, dar nu sunt esenţiale. Am avut relaţii cu bărbaţi minunaţi, dar am aşteptat prea mult de la ei şi întotdeauna am mers mai departe crezând e & voi găsi bărbatul perfect. Că voi găsi pe cineva de care să mă îndrăgostesc nebuneşte şi care să fie sufletul meu pereche. Jumătatea mea.

— încă îl poţi găsi.

— Cred că l-am găsit de multe ori, spune ea cu tristeţe. Doar că nu eram pregătită să fac compromisuri. Îţi

aminteşti de Bob? Eu încuviinţez din cap. îl văd uneori la clubul de bridge. Minunat om. Era un bărbat într-adev & r minunat, dar ştii ce? Am crezut că nu e îndeajuns de bun pentru mine pentru că era constructor. Pe tine te iubea, pe mine mă trata ca pe o regină şi ne distram extraordinar împreună, dar eram tânără şi arogantă şi am ratat şansa unei fericiri adevărate.

— Acum s-a căsătorit?

— Oh, da. S-a căsătorit cu Hillary Stewart.

Nu-mi dau seama despre cine e vorba.

— Ţi-o aminteşti pe Joséphine Stewart? Erai colegă de şcoală cu ea. La câţiva ani după ce a murit Rodney, Bob şi Hillary au început să iasă împreună. Şi am auzit că sunt foarte fericiţi.

— Iisuse! fac eu aproape şuierând, pentru că Josie Stewart era cea mai bogată fată din clasă. Locuiau într-o casă albă imensă şi venea la şcoală cu un Rolls-Royce verde închis.

— înseamnă că Hillary nu a avut aceleaşi pretenţii, spun eu.

— E mai uşor când nu eşti obişnuită să fii singură.

— Nu pot să cred ce-mi spui. Eu am crezut întotdeauna că eşti singură pentru că aşa ai vrut tu, pentru că erai mai fericită aşa.

— Aş minţi să spun că nu eram fericită. 1 b aveam pe tine şi am avut o viaţă frumoasă împreună, dar dacă aş fi fost mai fericită cu un bărbat alături de noi? Ridică tristă din umeri. Cred că n-o să aflu asta niciodată.

— Dar tu eşti un exemplu pentru mine. Mă simt nedumerită şi în acelaşi timp nu ştiu de ce. Tu eşti motivul pentru care nu vreau să mă mărit. Le spun tuturor despre tine, că n-ai avut nevoie de nimeni şi că ai fost fericită atâta timp cât ai avut un cerc de prieteni şi rude în preajma ta.

Urmează un moment de tăcere în care mama nu spune nimic.

— Maeve, scumpo, zice ea, eşti mulţumită de viaţa ta socială aici, în Londra? Ai prieteni? Eşti fericită? Nu spun

că trebuie să ai un bărbat ca să fii fericită, dar ştiu ce singură te simţi dacă nu ai pe nimeni şi-mi fac griji pentru tine când nu îţi sunt aproape. Ştiu cât eşti de independentă şi ştiu că tu crezi că ţi-e bine fără un bărbat, dar să nu faci ce am făcut eu. Nu sacrifica un bărbat minunat pentru principiile tale, indiferent care ar fi ele.

— Pfff, fac eu. Numai să am norocul să-l găsesc. După cum vezi, Londra – şi arăt cu mâna spre Baker Street – nu e chiar plină de bărbaţi eligibili. Chiar dacă lucrezi în televiziune.

Îmi place că mama nici nu se sinchiseşte să *se uite* la Jaeger. Mergem glonţ la etajul al doilea, la Selfridges, trecând pe la toaletă pentru că am o nevoie stringentă, şi ne ducem la raionul cu articole haioase şi tinereşti. În câteva minute îmi iau să probez o jachetă tricotată, strâmtă, de culoare verde, un top mulat roz aprins şi o pereche de pantaloni strâmţi, pe picior, de un bleumarin închis. Mama îşi alege o cămaşă din dantelă neagră care e mult prea tinerească pentru ea, dar în care cu siguranţă o să arate bestial, şi o fustă neagră, strâmtă.

Luăm aceeaşi cabină de probă, în care decidem să ne schimbăm pe rând, pentru că nu e suficient spaţiu pentru amândouă, dar e mult mai amuzant să facem asta împreună, aşa că ea se cocoaţă pe un taburet cât timp eu probez topurile.

— E ciudat, zic eu, că jacheta mea tricotată, în mod normal mărimea 12, se cască între nasturii închişi, lăsând să se vadă porţiuni mari de piele albă.

— Te-ai îngrăşat?

— Nu cred, deşi…

Dacă mă gândesc bine, îmi dau seama că hainele îmi vin mai strâns pe corp. Chiar ieri, după ce-am mâncat, a trebuit să-mi desfac nasturele de la pantaloni ca să mă simt mai bine. E ciudat, pentru că am avut mereu cam aceeaşi greutate din adolescenţă. Port mărimea 12, nici mai mult, nici mai puţin.

Doar că, e clar, acum nu mai e 12.

Probez pantalonii şi mă întorc uitându-mă

nedumerită la mama, fiindcă nici măcar nu pot să-i închid. Nici măcar cât să zic *pâs.*

— Cred că nu sunt mărimea care trebuie. Or fi pus eticheta greşit. Mă răsucesc să văd eticheta care e la spate, băgată înăuntru. Fir-ar să fie!

Sunt mărimea 12. Ce crezi, Viv? M-am îngrăşat? Am o senzaţie de panică pe care n-am mai simţit-o până acum, deoarece nu m-am îngrăşat niciodată şi nici n-a trebuit să mă gândesc la aşa ceva, iar asta e o problemă complet nouă pentru mine.

— Păi, arăţi un picuţ mai mare. Dar foarte puţin. Abia dacă se vede.

Ne uităm amândouă la haine, apoi la corpul meu.

— Ai sânii cam mari, totuşi, zice Viv uitându-se mai bine. Nu cumva eşti înainte de stop?

Încep să râd.

— Mamă, de-aia te iubesc eu. O îmbrăţişez în timp ce nasturii jachetei de pe mine stau să se rupă. Am uitat cu totul de stop. Mă aplec să-mi scot agenda din geantă şi caut prin ea, pentru că habar n-am când trebuie să-mi vină, dar trebuie să fi scris un DC – data la care-mi vine ciclul –, doar că de cele mai multe ori uit să fac chestia asta.

— Rahat!

— Ce e?

— Cred că iar am uitat.

Dau paginile înapoi unde am notat ultima menstruaţie, care a fost acum şase săptămâni. Ceea ce înseamnă că trebuia să-mi vină de-acum două săptămâni. Nu se poate să fie aşa.

— Nu, nu se poate să fie aşa. Dau înapoi şi încep să calculez din nou.

— Deci, când trebuie să-ţi vină?

— Nu ştiu. Îi dau mamei agenda. Ia vezi tu. Uite, mi-a venit pe 12 februarie, deci ar fi trebuit să mai fie o dată pe 9 martie, asta înseamnă că trebuie să-mi vină pe 3 aprilie, atunci de ce am toate simptomele premenstruale acum?

Viv se uită în agendă, apoi în gol calculând pe degete,

apoi din nou în agendă.

— Eşti *sigură* că ţi-a venit pe 9 martie? spune ea încet.

— Bineînţeles că mi-a venit. Sau nu?

Deodată îmi dau seama ce vrea să spună şi mă las moale pe taburet.

— Nu mi-a venit? La naiba! Viv, nu ştiu. Nu-mi amintesc dacă am fost pe stop sau nu.

— Uite, dacă îţi aminteşti ce ai făcut în perioada aia, s-ar putea să-ţi aduci aminte şi dacă ai fost pe stop sau nu, bine?

— Bine, încuviinţez din cap, încercând să ignor faptul că inima îmi bate nebuneşte.

— Pe 9 martie ai avut întâlnire cu Mike Jones la ora 3. Se uită la mine aşteptând, dar eu clatin din cap că nu-mi spune nimic. Mă întâlnesc cu Mike Jones de un milion de ori şi toate întâlnirile sunt la fel. Seara ai ieşit să bei ceva cu unul pe nume Johnny.

— Oh, îmi aduc aminte. Ne-am dus la un bar în Gabriel's Wharf. Dar nu-mi aduc aminte dacă eram pe stop.

— Pe 10 ai fost într-un studio de editare.

— Nimic.

— Seara ai avut o întâlnire cu Stella?

— Nu. Nimic. Nu-mi aduc aminte dacă eram pe stop.

— Scumpa mea, spune mama zâmbind larg, fără să ascundă o privire îngrijorată, cred că după asta ar fi bine să mergem să cumpărăm un test de sarcină.

Inima îmi bate nebuneşte, aproape să-mi sară din piept.

Nu prea vorbim pe drumul de întoarcere. Viv e incredibil de dulce şi plină de compasiune, mfl mângâie întruna pe braţ şi se uită la mine cu o îngrijorare nemărginită. Acasă mă trimite la baiu în timp ce ea se agită prin bucătărie să facă un ceai, sporovăind despre tot felul de prostii doar ca totul să pară în continuare normal.

Între timp eu mă simt de parcă m-aş fi trezit în mijlocul unui vis suprarealist. Nu un coşmar, pentru că nu s-a întâmplat nimic deocamdată, dar mă simt de parcă aş fi un observator, de parcă toate astea se întâmplă altcuiva şi

nu mie, iar eu sunt doar curioasă să văd ce se întâmplă, să văd ce face această persoană care seamănă cu mine şi vorbeşte ca mine.

Am încuiat uşa de la baie, am scos testul din punga de la Boots şi observ că îmi tremură mâinile, dar chiar şi aşa, nu acord prea multă atenţie. N-am mai făcut un test de sarcină. N-a fost niciodată nevoie. Şi, cu toate că tremur, ştiu absolut sigur că nu pot fi însărcinată. Cum aş putea să fiu însărcinată doar pentru că singura dată, prima dată când m-am lăsat purtată de pasiune, nu am folosit un prezervativ?

În plus, mai e vorba şi de Mark, pentru că n-a zis el că Julia îl urăşte fiindcă nu e fertil? Nu stătea el la mine pe canapea, după nefericitul eveniment la care nici nu vreau să mă gândesc, şi zicea că relaţia lui e în rahat fiindcă Julia îl învinuieşte pe el? Că de luni de zile au tot încercat, că ea a mai fost însărcinată şi problema e categoric a lui?

Scot pachetul din cutie şi mă uit la el un timp, apoi scot toate notele şi instrucţiunile şi le citesc im îndelete. Nu că trag de timp sau ceva de genul Asta. Pentru că eu nu sunt însărcinată.

„Cu vârful îndreptat în jos, introduceţi capătul absorbant al testului…”

— Maeve? Eşti bine? Ai nevoie de mine? întreabă Viv prin uşă.

— E în regulă, mami. Amuzant cum încep să-i – pun mami la nevoie. Nu că am nevoie de ea, dar mă linişteşte să ştiu că e aici. În caz de ceva.

În caz de ce?

Pentru că nu am cum să fiu însărcinată. În niciun caz. Fir-ar să fie, în niciun caz.

În sfârşit, simt nevoia să urinez din nou, ceea ce nu mă surprinde, fiindcă m-am dus de atâtea ori la toaletă zilele astea, culmea, dar poate că e din cauza apei pe care o beau. Regimul de detoxifiere din *Daily Mail* presupunea să bei zilnic cel puţin doi litri, aşa că beau ca o disperată şi-mi petrec jumătate din zi stând la toaletă.

Inspir adânc, desfac testul şi mă deschei la pantaloni.

Acu-i acu'.

Viv se uită la figura mea zâmbitoare şi imediat începe şi ea să zâmbească larg.

— Oh, slavă Domnului, râde ea, în timp ce se apropie să mă cuprindă cu braţele şi să mă îmbrăţişeze. O oră întreagă de aşteptare îngrozitoare, chieft am crezut că eşti însărcinată.

O las în pace, păstrându-mi zâmbetul pe faţă, şi ridic testul ca să i-l arăt. Sunt două câmpuri. Două linii albastre groase. Viv se uită la mine nedumerită.

— Asta înseamnă că e negativ? Nu-i aşa?

În clipa aceea încep să plâng.

Şoc.

Şoc total, pur şi simplu.

Nu trebuia să se întâmple asta. Nu face parte din planul meu. Nu vreau copii. Niciodată n-am vrut copii, iar gândul că e ceva ce creşte în mine mă face să mă simt rău.

Dar poate că nu e. Poate e o greşeală. Dacă există rezultate fals negative, şi e clar că există, atunci cu siguranţă există şi fals pozitive, nu?

Viv iese să mai cumpere un test şi ştiu, văd în ochii ei că şi ea e la fel de şocată ca mine şi că singurul mod ca să rămână calmă este să facă mereu câte ceva. Întâi îmi pregăteşte o ceaşcă de ceai, apoi insistă să spele ea vasele şi practic sare să dea fuga la farmacie când îi spun de chestia cu rezultatul fals pozitiv.

Doar că eu am sentimentul oribil că nu există rezultate fals pozitive. Ştiu că am citit undeva că hormonul care face să se albăstrească testul este prezent în organism numai când eşti însărcinată şi că nu există absolut nicio posibilitate ca testul să devină albastru fără el.

Cu toate astea, Viv se întoarce cu un test de sarcină şi o pungă de bomboane Malteser (îmi plăceau la nebunie când eram mică) şi – lucru şi mai îngrijorător – cum dau cu ochii de bomboane.

unt mult mai preocupată să mănânc Maltesers decât să fac un nou test de sarcină, iar mie chiar nu-mi mai place

ciocolata.

— Maeve, scumpo, spune Viv, aţintind o privire îngrijorată asupra mea, în timp ce eu îndes în gură o grămadă de bomboane. Cred că ar trebui a mai faci un test.

Aşa că mă duc din nou la baie şi revin câteva minute mai târziu ridicând din nou din umeri.

— Da. Mă prăbuşesc pe canapea. Tot însărcinată.

— Maeve, trebui să vorbim despre treaba asta. Trebuie să vorbim despre ce ai de gând să faci.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, şi-mi dau seama că într-adevăr nu vreau.

Nu vreau decât să dispară toată povestea asta, să mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată.

— N-o să dispară de la sine, zice Viv cu blândeţe, strângându-mă uşor de braţ. Eşti însărcinată şi acum trebuie să decidem ce e de făcut în continuare.

— Cum adică ce e de făcut în continuare? Nu e decât un singur lucru de făcut, ce naiba!

Vocea mi-e dură şi o văd pe Viv cum tresare, dar zău! Ca şi când aş avea de ales…

— Mamă. Mă aşez lângă ea, iar ea se pregăteşte să m-asculte. Te iubesc şi ştiu că mă vei sprijini indiferent de decizia pe care o iau, dar mai ştiu şi cât de mult îţi plac copiii şi cât îţi doreşti un nepot. Mă trece un fior. Acum nu e momentul potrivit, spun eu pe un ton cât se poate de blând. Ochii i se umplu de lacrimi şi mă simt ca o ticăloasă, dar trebuie să o fac să înţeleagă. Nu sunt pregătită să fiu mamă. Eu nu sunt ca tine. Ştiu că m-ai crescut singură şi ştiu că şi atunci când ţi-a fost cel mai greu n-ai fi făcui altfel, dar suntem foarte diferite. Eu am carierii mea, mamă, ăsta e lucrul cel mai important pentru mine şi nu îmi doresc un copil. Un copil ar stric» totul.

Ochii lui Viv se umplu de lacrimi care încep bA i se prelingă pe obraji, iar eu o cuprind în braţe încercând să o liniştesc şi nu pot să mă gândesc decât că totul e ciudat. Iată-mă consolând-o pe mama când, de fapt, eu sunt cea însărcinată. Eu sunt cea care va face un avort.

Într-un târziu, Viv ridică privirea spre mine.

— Oh, Maeve, oftează ea. Eu te iubesc şi ai dreptate, voi fi întotdeauna alături de tine, dar nu se poate să te pripeşti când iei o astfel de decizie. Nu mai e vorba doar de tine. Iubito, acolo e o nouă viaţă care creşte în tine, un copil, nepotul meu…

Şi începe să plângă din nou.

— Nu e un copil, zic eu pe un ton aspru, mai aspru decât aş fi vrut şi mă ridic să mă îndrept spre fereastră, unde mă uit la maşini o vreme, întrebându-mă cum de viaţa celorlalţi continuă ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce a mea tocmai a fost întoarsă pe dos.

Deşi, zău, nu e decât un avort, ce naiba! Practic toate tipele pe care le cunosc au făcut un avort la un moment dat. Sinceră să fiu, e un adevărat miracol că nu mi s-a mai întâmplat până acum. Şi toate trec peste asta. Nu e mare chestie.

— Nu e mare lucru, zic eu încă stând cu spatele la Viv, privind fix fereastra luminată a apartamentului de peste drum.

Datorită ferestrelor largi, glisante, în stil georgian, pot vedea bine în camera de zi şi, bineînţeles, ironia face să mă uit la un cuplu de tineri care tău pe podea şi se joacă încântaţi cu un copilaş care încearcă să meargă de-a buşilea. îl privesc pe copilaş cum se târăşte în genunchi, apoi cade pe burtă, iar părinţii se apleacă şi îl acoperă cu Băruturi.

Iar eu nu simt absolut nimic.

Mama ridică privirea şi observă că îi urmăresc, însă eu trag jaluzelele ca să nu-i mai văd.

Şi nu simt absolut nimic.

— Nu este un copil, mamă. Mă întorc şi mă aşez pe canapea, întrebându-mă de ce nu mă simt rău. Întrebându-mă de ce nu simt nimic decât oboseală şi o uşoară amorţeală. E o… *nimica toată.* Nu-i nimic. Nu e un copil, nu e copilul meu şi nu e nepotul tău. Nu trebuie să mai gândeşti aşa, altfel nu pot să fac faţă situaţiei.

O aud pe Viv cum se reculege şi în cele din urmă îşi

şterge nasul şi spune că înţelege.

Ne prefacem că e o seară obişnuită. Pregătim masa şi mâncăm în faţa televizorului, cu picioarele sprijinite de măsuţa de cafea, înfulecând paste Primavera. Nu mai pomenim nimic despre sarcină tot restul serii şi, când apare vreun spot publicitar cu un bebeluş, Viv sau eu comutăm repede pe alt canal. Este obositor, dar aşa trebuie să facem. Să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar tatăl?

Mă opresc la jumătatea unei felii de pâine prăjită şi o văd pe Viv în cadrul uşii cu ochii cârpiţi de somn.

Lui Viv îi place întotdeauna să doarmă până târziu duminica dimineaţa, aşa că, atunci când m-am trezit, am trecut în vârful picioarele» pe lângă ea, care dormea pe canapea, şi m-am l-mi şat în bucătărie să fac ceai şi pâine prăjită **t, ti** încă o felie de pâine prăjită. Şi încă una. Doamna, da' ce foame-mi e!

— *Ce* e cu tatăl?

— Ai de gând să-i spui?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit, dar nu. Nu când că e nevoie să ştie.

Viv intră oftând, îşi face o cafea, apoi se aşiuă pe taburet de partea cealaltă a mesei din bucătării» mea cea mică.

— Maeve…

Mă pregătesc pentru că, după tonul vocii, îmi dau seama că n-o să-mi placă ce vrea să-mi spună

— N-am de gând să-ţi spun banalităţi de genul are dreptul să ştie sau îi eşti datoare sau aş» ceva, fiindcă eu nu cred că e neapărat adevărat, mai ales că a fost vorba doar de o aventură.

Oftez uşurată.

— Dar, continuă ea, omul ăsta, cum ziceai că-l cheamă?

— Mark.

— *Mark.* Nu mi-ai spus tu că el credea că u steril? Nu ziceai că era extrem de nefericit pentru că prietena lui îl învinuia că nu rămânea însărcinată?

— Cum naiba îţi aminteşti toate astea?

Sunt uimită şi oarecum îngrozită. Înţeleg ce vrea să spună şi-mi dau seama că are dreptate. Cum aş putea să-l las fără să ştie lucrul ăsta? Nu că aş vrea să se implice într-un fel, dar cum pot să-l las pe acest om să creadă în continuare că e steril, când e clar că nu e?

Azi-noapte am stat trează şi m-am gândit „i în şir, spune Viv. N-am putut să dorm şi am? nit să te trezesc să te întreb de el, dar trebuia A În las să dormi. Ştii ce vreau să spun, nu?

— Ştiu.

—Are dreptul să ştie că poate să aibă copii. Aala-i tot. Dacă nu vrei să facă nimic altceva, limrte bine, dar nu-l poţi lăsa pe bietul om să i tundă în continuare că el e vinovat faţă de prieluna lui. Mai e cu ea, nu?

Vocea lui Viv devine brusc plină de speranţă, mr eu simt că-mi vine să plâng. Iisuse! Nu-mi «IA deloc în fire.

Oh, mama! E atât de uşor de citit. Văd că încearcă tot ce-i stă în putere, dar ştiu ce gândeşte. Se roagă ca Mark şi Julia să se fi despărţit, Iar Mark să mă convingă într-un fel să mă răzgândesc şi toţi trei, copilul, Mark şi cu mine, să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Aş putea să-i dau speranţe, fiindcă se zvoneşte că Julia chiar şi-a luat tălpăşiţa şi acum se distrează ca pe vremuri la New York, dar cine ştie dacă e adevărat sau nu. Şi până mai ieri după-amiază, trebuie să recunosc, am trăit cu gândul că eu şi Mark am putea fi din nou împreună. La urma urmei, a fost cea mai bestială partidă de sex pe care am avut-o vreodată. Dar e doar o iluzie. O relaţie e ultimul lucru de care am nevoie.

Dar l-am văzut pe Mark în bar de câteva ori. Şi la cantină. Ne-am salutat din cap scurt şi politicos, deşi de vreo câteva ori ne-am privit unul pe celălalt ceva mai mult decât era cazul şi trebuie să spun că am simţit cum mă străbate un mic fior.

Dar Mark nu e genul de bărbat cu care să t» culci de câteva ori. Ştiu deja că e un tip pentru relaţii de lungă durată. E soţul ideal. Un om <l» casă. Şi nu asta vreau eu.

Am mai fost cu tipi os Mark. La început crezi că amândoi vreţi acelaşi lucru. Viaţa sexuală e grozavă şi te simţi minunat.

Pe urmă, până să-ţi dai seama, se oferă să-ţi pregătească cina, apoi li se pare normal ca, da fiecare dată când te întâlneşti cu ei, să rămâi peste noapte şi se dau răniţi şi supăraţi în timp cu stau în pat şi te privesc cum te îmbraci la 1 noaptea. Dar tu ştii că s-a terminat când împingeţi amândoi un cărucior de cumpărături în Sainsbury sâmbătă dimineaţa. Asta îşi doresc bărbaţii ca Mark. Această convieţuire. Această intimitate. Această *cuplare* care pentru mine înseamnă doar osândă.

Bleacs!

Nu-mi trebuie.

Aşadar, auzisem despre plecarea Juliei, iar eu mi-am zis că nu e treaba mea şi că nu merg mai departe. Nu e genul meu. Nat, Niccy şi Stella sunt, desigur, încântate. De câte ori nu le-am auzit povestindu-şi fanteziile cu Mark Simpson.

Am sentimentul că Stella ştie că s-a întâmplat ceva în seara aceea. Stella îmi seamănă. E rece şi deşteaptă. Dacă n-aş avea încredere în capacitatea mea ca producător, aş zice că Stella este exact genul de femeie care reprezintă o ameninţare. Şi e *femeie.* Nat şi Niccy, cu toate că sunt isteţe şi ambiţioase, sunt încă nişte copiliţe. Stella a fost şefa de câteva ori. Se vede.

E cam cum sunt eu.

Nat şi Niccy m-au tachinat în săptămâna de după seara petrecută la Chuck's Great American Itib n' Beef Extravaganza, dar am râs şi eu şi-am Ifisat-o moartă.

Stella n-a zis nimic, până într-o seară când n-am la bar. Seara în care eu şi Mark ne-am privit mai insistent. Tocmai vorbeam cu Johnny şi Stella când i-am surprins privirea lui Mark peste umărul Stellei şi m-am oprit chiar în mijlocul frazei. M-am oprit, nemaiştiind unde mă aflu, cu cine sau despre ce vorbeam. Am scuturat din cap şi am întrebat: „Ce spuneam?”, iar Johnny a râs fi mi-a amintit că le povesteam despre războiul ratingurilor. Mi-am revenit şi

am continuat să vorbesc, dar Stella a întors încet capul să vadă ce Bău cine m-a prins cu garda jos şi, când s-a întors din nou spre mine, am ştiut că şi-a dat seama.

N-a zis nimic până seara târziu. După câteva pahare. Deşi tocmai asta-i chestia când vine vorba de Stella. Ai impresia că bea, dar la sfârşitul serii pare întotdeauna că e trează. Întotdeauna pare că-şi aminteşte tot.

Cu alte cuvinte, face exact ca mine.

Stăteam amândouă la bar când mi-a zâmbit.

— Şi zi, a spus ea tărăgănat, ridicând din sprânceană. Mark Simpson, hm?

— Ce-i cu Mark Simpson? am întrebat eu calmă.

— Futabil sau ne? N-ai zis niciodată.

Ştie, m-am gândit eu. La dracu'! Ştie, ştie, ştie.

— Hmm. M-am prefăcut că mă gândesc, după care am zâmbit, sper eu, firesc. Cred că ar trebui să spun futabil.

— Ciudat. De ce oare nu mă surprinde?

Şi, în loc să dau o replică inteligentă, mi-a pierit piuitul, iar ea a zâmbit, a ridicat paharul închinând tăcută, apoi a plecat şi m-a lăsat cu un uşor sentiment de umilinţă.

Dar mi-a plăcut de Stella. Îmi place de ea. Îmi aminteşte de mine şi, cu toate că-mi dau seama că ştie, nu cred că s-ar preta la bârfe aiurea pe tema asta. Sau cel puţin aşa sper. Nu pare genul. E prea şmecheră. Şi, chiar dacă li se alătură lui Nat şi Niccy în fanteziile lor complicate despre Mark, ştiu că acum s-a retras şi nu face chestia asta decât ca să relaţioneze cu fetele.

Acum o văd pe Stella cum mă urmăreşte când e Mark prin preajmă, îl urmăreşte pe el să vadă dacă mai e ceva ce-ar trebui să ştie, iar eu am grijă să nu mă trădez cu ceva. A fost doar o partidă de sex, îmi vine să-i spun. O singură noapte. Nu se va mai repeta. El Nu E Genul Meu. Şi de-aia, dragi prieteni, n-am să-i dau mamei speranţe false. Pentru că nu sunt pregătită să mă leg la cap.

— Nu ştiu ce mai face prietena lui, îi spun lui Viv pe un ton liniştit. Dar, mamă, ştii cât am muncit să ajung unde sunt. Mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva, iar cariera e pe primul loc. Întotdeauna a fost. Ştiu că e greu

pentru tine să accepţi, dar căsătoria şi copiii şi toate lucrurile astea pur şi simplu nu sunt pentru mine. Poate într-o zi, adaug eu ca să mai îndulcesc lucrurile. Dar deocamdată ştiu că fac ceea ce trebuie.

Viv reuşeşte să zâmbească, apoi mă cuprinde strâns în braţe.

— Te iubesc, scumpa mea, zice ea. Şi întotdeauna voi fi alături de tine, indiferent ce decizie iei.

— Ştiu, Viv. Şi eu te iubesc.

Ştiu că ar fi trebuit să sun la vreo clinică sau la doctor, în fine, însă o parte din mine speră că problema va dispărea de la sine. Sunt sigură că am citit pe undeva că un procent destul de mare de femei pierd sarcina fără să ştie măcar că au fost însărcinate, aşa că de fiecare dată când merg la toaletă mă rog să văd o sângerare, să văd că natura va interveni cumva.

Şi cât am? Şase săptămâni? Tot mai am timp. Berechet. Şi-n plus, mă simt foarte bine. Doar puţin obosită, dar, slavă domnului, dimineaţa n-am nicio senzaţie de greaţă. Cu asta chiar că nu m-aş descurca.

* * *

— Unde mama dracului ai fost?

Ca de obicei, luni dimineaţă avem şedinţă cu echipa, iar Johnny întârzie. Un sfert de oră. De un sfert de oră se preumblă dracu' ştie pe unde, cu un cappuccino în mână, de parcă n-ar avea nicio grijă pe lumea asta şi nici măcar n-a avut bunul-simţ să se scuze.

Îi cade faţa, iar eu chiar că nu ştiu de ce sunt atât de furioasă, însă brusc sunt furioasă pe el. Cum îndrăzneşte să întârzie? Cum îndrăzneşte să intre aşa, bine mersi, când noi ceilalţi am avut bunul-simţ să venim la timp.

— Nu permit aşa ceva, zic eu pe un ton tot mai ridicat şi-mi dau seama că încep să ţip, ceea ce e ridicol, dar nu mă pot stăpâni de furioasă ce sunt. Cine dracu' te crezi? Crezi că eşti mai breaz decât noi, ceilalţi? Eşti tu mai cu moţ şi ai impresia că poţi să nu vii la şedinţă?

— Eu... îmi cer scuze, bâiguie el stupefiat. Metroul a fost anula...

Dar eu sunt pusă pe urlat şi sincer nu-mi pasă de scuzele lui.

— Toţi ceilalţi au reuşit să vină la timp, iar eu nu permit ca membrii echipei mele să nu mă respecte.

Izbucnesc în lacrimi.

Ce naiba se întâmplă? Ce naiba e cu mine? Ies în fugă din sală, suspinând ca un copil, copleşită de ruşine, şi intru valvârtej în toaleta femeilor, unde mă prăbuşesc pe budă şi plâng dezlănţuită cu capul în mâini.

— Maeve?

Se aude un ciocănit uşor la uşă şi ştiu că Stella e îngrijorată, dar nu mă pot opri din plâns. Parcă sunt un copil şi vreau să mă opresc, pentru că cel mai mare coşmar al meu devine realitate. Am pierdut în faţa subalternilor mei; m-am umilit în faţa lor, iar acum nu mă pot opri din plâns.

Şi mai rău decât atât, nici măcar nu ştiu de ce plâng.

— Maeve? Eşti bine?

Printre suspine aud alţi paşi şi-mi dau seama după voce că e Nat, care o întreabă pe Stella ce s-a întâmplat.

— Întoarce-te în birou, spune Stella, şi faptul că Nat o ascultă mă face să mă simt puţin mai bine.

E ceva în vocea Stellei incredibil de liniştitor şi, după o vreme, suspinele mele devin doar nişte sughiţuri, apoi sughiţurile se potolesc până ce aproape îmi revin. Trag nişte hârtie igienică de pe suport şi mă şterg la ochi, apoi deschid uşa toaletei şi o văd pe Stella stând în picioare, cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— E totul în regulă? zic eu cu un surâs şi mă întorc să ies pe uşă.

Mă simt absolut perfect.

— La naiba, ştiam eu! zice Ted chiar când intru în sală şi-mi amintesc la timp să-mi şterg rimelul care mi s-a scurs. O ia pe urma Juliei. Pe cuvântul meu, scaunul ăla nenorocit e de vină. Toate femeile care se aşază pe el sunt la început inteligente şi sexy, apoi scaunul ăla le transformă în nişte scorpii afurisite.

— Johnny, zic eu şi Ted tresare, apoi începe să caute prin

nişte hârtii de pe birou cu un aer vinovat. Putem să vorbim ceva între patru ochi?

Johnny mă urmează afară, paşii noştri răsună în liniştea care s-a lăsat brusc în încăpere, iar el mă urmează fără să rostească un cuvânt până la automatul de băuturi, unde introduc câteva fise şi apăs pe butoane pentru două ceaiuri.

Abia când mă întorc şi mă uit la el îmi dau seama cât de supărat e, ceea ce mă face să mă simt groaznic.

— îmi pare foarte rău.

Îi dau o ceaşcă de ceai, dar el încă nu e în stare să se uite la mine.

— Johnny, uită-te la mine.

Ridică ochii şi mă priveşte cu reţinere, iar eu continui, surprinsă de reacţia lui.

— M-am purtat groaznic cu tine. Nu ştiu ce să spun. Nu are nicio legătură cu tine, dar mi-am vărsat nervii pe primul om care mi-a ieşit în cale.

Nu am nicio scuză pentru felul în care ţi-am vorbit şi-ţi promit că n-o să se mai întâmple.

Văd că încep să-l fac să înţeleagă.

— Johnny, se întâmplă unele lucruri în viaţă mea personală. Nu sunt lucruri despre care bA pot vorbi, dar e un moment dificil pentru mine. N-ar fi trebuit să aduc problemele mele personale la serviciu şi n-ar fi trebuit să mă răzbun pe tine, Poţi să mă ierţi?

Johnny zâmbeşte foarte timid şi clatină din cap în semn că da.

— Bine. Hai *băi* ne întoarcem. Ah, şi apropo, îl rogi tu pe Ted să vadă cine se ocupă de mobilier pe-aici şi să-mi schimbe imediat scaunul?

La faza asta Johnny zâmbeşte de-a binelea.

Acum nu-mi mai rămâne decât să-mi cer scuze şi în faţa celorlalţi.

Seara, în drum spre casă, mă opresc din nou la farmacie. În fiecare seară mă asigur că e un alt farmacist, ca să nu creadă că sunt complet nebună. În fiecare seară când ajung acasă, mă duc direct la toaletă cu un test de

sarcină şi mă rog să nu mai apară cele două linii albastre. Dar ele tot apar.

Viv îmi dă telefon în fiecare zi. Sună să vadă ce mai fac şi, când îi spun ce s-a întâmplat astăzi, fiindcă sunt încă şocată de felul în care m-am purtat, Viv îmi spune că şi ea era la fel când era însărcinată cu mine.

— N-am avut deloc greţuri, spune ea cu drag, dar hormonii mei o luaseră razna. Plângeam din te miri ce, iar furia? Am fost de-a dreptul turbată trei luni de zile. Dacă nu urlam, plângeam. Eşti la fel ca mine, zice ea, apoi se opreşte, fiindcă îşi uminteşte că eu nu sunt chiar ca ea.

Eu nu am de gând să fac un copil. Am de gând să fac un avort.

Imediat ce ajung să-mi fac o programare.

M-am metamorfozat dintr-o pisicuţă sexy într-o grăsană în numai cinci mânuţele.

Sunt enormă. Cum e posibil să fiu aşa imensă când am doar… cât? Opt săptămâni, nouă săptămâni de sarcină? Bine, bine, poate e din cauzn poftei nebune de ciocolată. Bomboane Malteser, Crunchies, Double Deckers. De care or fi. L-am trimis pe Johnny la automat să-mi aducă.

Motivul pentru criza de isterie de ieri? Nu mai erau ciocolate Bounty în automat. Cine-ar fi crezut că un baton din nucă de cocos îmbrăcat în ciocolată cu lapte ar stârni un puhoi de lacrimi? Eu în niciun caz. Cel puţin până ieri. Dar dacă nu pot să mănânc exact ce vreau, hormonii mei o iau razna; şi ştiu că apoi comentariile lui Ted despre scaunul scorpiei afurisite au circulat şi s-a făcut mult haz pe tema asta.

Oh, fir-ar să fie!

Viv mă tot sună să vadă dacă sunt bine. Iar săptămâna trecută a sosit un pachet cu vitamine pentru sarcină cât pentru un an de zile.

— De ce mi-ai trimis astea la serviciu? am şuierat eu în telefon.

— Ştiam că n-o să fii acasă să-l primeşti, a spus Viv.

Apoi, după o pauză:

— Maeve, scumpo. Ştiu că ai de gând să faci un, ştii tu…

Nu poate să rostească cuvântul. Dar trebuie să iei totuşi acid folic. Nu doar pentru ce… Vreau să spun că trebuie să iei un supliment de vitamine şi minerale să te menţii sănătoasă.

— Sunt bine.

— Ajută şi la hormoni, zice Viv, moment în care rup sigiliul şi iau trei tablete cu o înghiţitură de cappuccino rece.

Ah, da, cappuccino. Am citit că dacă bei cafea se dublează riscul de a pierde sarcina în primul trimestru şi, prin urmare, beau cappuccino foarte concentrat din momentul în care ajung la serviciu şi până plec. Până acum, singurul efect colateral neplăcut este că la serviciu petrec mai mult timp stând la budă, ceea ce nu e tocmai constructiv.

Mă întorceam de la toaletă, unde mă dusesem pentru a treişpea oară în dimineaţa asta (era 10: 34) şi l-am găsit pe Mike Jones patrulând la uşa biroului meu, prefăcându-se că discută ceva cu Stella, dar aşteptându-mă de fapt pe mine.

— Bună, Mike.

Îi arunc cel mai seducător zâmbet cu putinţă, dar e clar că zâmbetul meu bestial are efect numai când port un costum bestial şi tocuri înalte, bestiale. O bluză imensă şi lălâie de la raionul de bărbaţi de la M & S în combinaţie cu pantaloni cu şiret mărimea 18 nu sunt cea mai sexy ţinută din lume, trebuie să recunosc. (Deşi sânii mei arată acum fantastic…)

Pare stânjenit, dar intră în biroul meu şi se aşază, făcându-mi semn să fac acelaşi lucru.

— Ăă, e totul în regulă?

— Da. Minunat. Şi tu eşti bine?

Clatină din cap distrat, apoi oftează îndolimu şi în cele din urmă mă priveşte în ochi.

— Maeve, am senzaţia că trăiesc un dăjă-vu Nu pot să cred că o iau de la capăt, dar b\în nevoit să te întreb ce dracului se întâmplă.

— Ce dracului *se întâmplă*?

Zâmbesc păstrându-mi tonul calm, dar inimit îmi bubuie, fiindcă, te rog, Doamne, nu vreau nA risc singura slujbă pe care mi-am dorit-o tont A viaţa mea.

— Umblă vorba că...

— Devin o scorpie afurisită?

Ridic din sprânceană şi observ că e surprimt Credea că nu am auzit.

— Devin ca Julia? continui eu încercând im zâmbet forţat la care, din fericire, el îmi răspund» la fel, ridicând jenat din umeri.

— Drace, mulţam pentru chestia asta. Cro deam că o să începi să ţipi şi la mine.

Se uită cu prudenţă în jos la scaunul pe care stă. Scaunul de la biroul meu. Scaunul meu.

— Da, zic eu clătinând din cap obosită. Ăla t< scaunul scorpiei afurisite şi nu, nu cred că po ţine te afectează fiindcă a) tu eşti tip şi b) ...

— Sunt deja un ticălos nebun? se amuză el.

— Păi, ridic eu din umeri. Aşa umblă vorba.

— Zău, Maeve. Ce se-ntâmplă? Aud mereu că îţi ieşi din pepeni şi că i-ai băgat pe toţi în sperieţi. A trebuit s-o trimit pe Julia în concediu pentru că nu puteam să las echipa să se simtă aşa, iar acum te-ai metamorfozat şi tu şi vreau să ştiu de ce.

Stau dreaptă şi îl privesc fix în ochi, aşteptând să-i captez toată atenţia.

— Sunt însărcinată.

Eşti ce?

fyocul de pe chipul lui e atât de transparent, a văd exact ce-i trece prin minte. Mai întâi, i <iKit-mi-aş de ce-oi fi dat eu slujba asta unei muluri care a rămas gravidă în cinci minute? Mul, pe cine mă-sa aduc eu în locul ei şi trei, stai u Nu e măritată. Cine dracu’ e tatăl?

— Glumeam, zic eu cu glas slab, dorindu-mi **A** nu fi spus nimic, dorindu-mi să nu fi simţit imvoia să-l pun la încercare.

Îl aud cum oftează de uşurare.

— Băga-mi-aş! Credeam că fac atac de cord.

În timp ce Mike îşi revine din şoc, mă gândesc lepede. Ce naiba să-i spun? Cum naiba să mă explic? Probleme de familie? Ar vrea să ştie ce. Mike Jones nu e genul de om care să se mulţumoască cu o explicaţie vagă. „Nu-ţi place aici?” un zice el. „Atunci du-te-n altă parte”.

— îţi spun adevărul, dacă nu spui la nimeni, xic eu, iar el se apleacă în faţă, devenind brusentent. Am nişte probleme.

Ochii lui Mike sunt plini de compasiune.

— De fapt sunt de natură ginecologică, am un fibrom de mărimea unei mingi de golf la unul din ovare, iar nivelul hormonilor este…

Nu trebuie să zic mai mult. Mike s-a ridicat deja în picioare şi îmi face semn cu mâna să mă opresc.

— E în regulă, Maeve, zice el, iar explicaţia mea are exact efectul scontat. Sunt chestii femeieşti, ginecologice şi de-aia nu vrea să audă mai mult. Înţeleg perfect. Ai nevoie să-ţi iei liber? Putem să te ajutăm cu ceva?

— Sunt bine, zic eu, zâmbind în sinea mea. S-ar putea să am nevoie de câteva zile, dar îţi spun eu când. Probabil că va fi nevoie să fac n laparoscopie să vadă dacă…

— Bine, bine. Se îndreaptă deja spre uşă. Ia-ţi cât ai nevoie.

Şi cu asta dispare în zona protectoare a biroului său.

* * *

E ziua lui Nat şi suntem toţi în pauza de prânz să sărbătorim. Le spun celorlalţi că vin şi eu imediat, că mai am ceva de făcut şi mă aşez în biroul meu câteva minute, făcându-mi curaj să ridic receptorul ca să sun.

— Viv, eu sunt.

— Ce mai faci, iubito?

— Am emoţii. Vreau să dau telefon la clinică. Voiam doar să vorbesc cu tine înainte.

— Crezi că poate nu faci ceea ce trebuie?

Din nou se simte speranţă în glasul ei.

— Nu, Viv. Fac ceea ce trebuie. Mă sperie doar că trebuie să fac asta. Uite, sunt bine. Scuze. Mai bine mă duc acum, rezolv problema şi-am terminat povestea.

— Baftă, zice Viv, dar vocea ei e lipsită de expresie. O să fie bine. Am să vin şi eu cu tine.

— Ştiu, Viv, zic eu. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

— Clinica Well Woman. Alo?

— Alo, aş dori să fac o programare la dumneavoastră.

— Desigur. E vorba de un frotiu?

Îmi piere glasul. N-am încotro. Mi se pare ruşinos să recunosc faţă de cineva.

— Nu. Un avort.

— Desigur. Pot să vă întreb în câte săptămâni unteţi însărcinată?

— Cred că în opt săptămâni. Sau nouă.

— E în regulă. Va trebui să veniţi mai întâi la un consult. Vineri e bine? La 3 după-amiaza?

Mă uit repede prin agendă.

— Da, e bine.

— Ştiţi adresa noastră?

— Da.

Caut cu degetul adresa în *Pagini Aurii.* Station Road.

— Aş avea nevoie să-mi daţi câteva detalii despre dumneavoastră.

I le dau, de parcă aş face o programare la dentist, fiindcă totul pare atât de banal, şi pun receptorul jos, mă întorc în scaunul meu ergonomie şi zâmbesc din toată inima pentru prima dată pe ziua de azi.

Până când dau cu ochii de Stella.

Un timp doar ne privim una pe cealaltă.

— îmi cer scuze, spune ea uitându-se în podea. M-am întors să-mi iau mobilul şi am intrat chiar când vorbeai, am încercat să nu ascult, dar…

Nu ştiu ce să spun. Mă simt puţin nesigură, aşa că rămân aşezată şi mă uit la Stella care, în final, se uită şi ea la mine.

— Presupun că asta e explicaţia scorpiei afurisite.

Încearcă să zâmbească şi brusc simt nevoia să-i povestesc totul. Aş vrea să mai am pe cineva, în afară de Viv, căruia să-i fac confidenţe şi ceva îmi spune că pot avea

încredere în Stella.

— Nu spui nimănui? şoptesc eu. Te rog. Jură că nu spui nimănui.

— Oh, Doamne, fireşte că jur. Jur pe viaţă mea. Dar tu eşti bine? Cum te simţi?

Şovăi o clipă, însă simt nevoia să vorbesc, trebuie să vorbesc despre asta.

— în afară de faptul că am înnebunit şi sunt afurisită, sunt bine. Ah, şi furioasă şi-mi vine să plâng. Şi în general parcă pierd situaţia de sub control. Altfel sunt bine. Nu zici?

Râdem amândouă.

— Ai făcut vreodată un avort? îndrăznesc eu să întreb, iar Stella dă din cap că da.

— Cu mult timp în urmă. Eram la facultate şi n-aveam minte şi a trebuit să fac un avort. Am venit la Londra şi l-am făcut în timpul vacanţei.

— Cum a fost?

— S-a întâmplat demult şi cred că atunci când suntem tineri nu vedem lucrurile la fel. Aveam 18 ani. Eram un copil. Probabil că m-ar deranja mai mult acum, decât atunci.

Se opreşte, gândindu-se că a spus ce nu trebuie.

— Prefer să-mi spui adevărul, încerc să o liniştesc. Nu trebuie să te fereşti.

— E greu. Acum mă gândesc mult la treaba asta. Foarte mult. Dar ştiu că în niciun caz nu eram pregătită să fac un copil la 18 ani. Cred că nici tu nu eşti pregătită.

Nu. Nu sunt pregătită să am un copil. Nu am fost niciodată. Vreau o carieră. Independenţă. Libertate. Nu vreau să mă leg la cap cu un copil, în plus, mai e şi faptul că nu am un partener, deci e ca şi cum n-aş avea un sprijin emoţional, financiar sau de altă natură.

— E Mark Simpson, nu-i aşa? zice Stella simplu, după ce se lasă un moment de tăcere, şi ştiu că ar trebui să fiu surprinsă, dar nu sunt.

Încuviinţez din cap.

— Eşti surprinsă? întreb eu, fiindcă ea cu siguranţă nu

pare.

— Nu. Ştiu că s-a întâmplat ceva în seara aia. Atracţia dintre voi era atât de puternică, încât nproape că puteam s-o ating.

— Oh, la naiba. Crezi că a mai observat cineva?

— Nu, nu cred. Îmi place să privesc oamenii, dar celelalte erau mult prea ocupate să flirteze cu el sau să stea la palavre ca să mai observe ceva. Pe urmă, într-o seară, la bar, te-am văzut că te uitai la el…

— Futabil sau nefutabil, zic eu zâmbind cu amărăciune.

— Futabil, într-adevăr. Îmi zâmbeşte şi ea, apoi se apleacă spre mine cu un aer confidenţial, îmi pare rău, dar trebuie să te întreb. A fost…?

— De milioane!

Zâmbesc, ceea ce e chiar nemaipomenit, dată fiind situaţia, dar e atât de bine să poţi vorbi despre chestia asta.

— Rahat! Bate din picior bosumflată, apoi îşi dă ochii peste cap. Ştiam eu. Deci. Ai de gând să-i spui?

— Cred că da. Nu pentru că vreau să-l implic cu ceva, în niciun caz, dar, mă rog, am auzit nişte zvonuri…

— Că e steril?

— Păi, da. Şi e clar că nu e.

— Categoric trebuie să-i spui.

— Ştiu. Dar nici măcar n-am mai vorbit cu el din seara aia. Cum să-i zic aşa ceva? Cum să-i spun?

— Ce zici de: „Iubitule, băieţii tăi ştiu să-noate”.

Încep să râd.

— Vorbesc serios, zice Stella, de ce nu aranjezi să te întâlneşti cu el la prânz? Sună-l acum.

— Acum? Iisuse! Nu vreau să vorbesc cu el.

— Uite cum faci. Tocmai m-am întâlnit cu ol pe hol, se ducea la masă. Sună şi fă o programam la secretara lui. O să-i treacă în agendă o întâlnire la masa de prânz.

— Bună idee.

Ridic telefonul şi, după o scurtă convorbire cu Sheila de la departamentul juridic, îmi notez un prânz pentru ziua de joi.

— Dumnezeule! râd eu. Îţi imaginezi ce faţă o să aibă când s-o întoarce în după-amiaza aste şi-o să vadă că joi trebuie să ia masa cu mine?

— Probabil o să creadă că mai vrei un număr.

— Da, de parcă ar vrea să mi-o mai tragă acum, când arăt în halul ăsta.

Arăt spre bluza mea lălâie şi spre pantalonii cât un cort.

Deodată, figura Stellei devine serioasă.

— Maeve, tot superb arăţi. Mai voluptuoasă decât de obicei, dar ăsta nu-i un lucru rău. Şi, oricum, se zice că bărbaţii preferă femeile cu mai multă carne pe ele.

— Trebuie să recunosc că sânii mei arată fantastic.

— Păi vezi? Stella arată spre pieptul ei plat. Uite şi un bonus, dacă pot să-i zic aşa.

— Stella, îţi mulţumesc.

Abia mă stăpânesc să nu mă reped s-o îmbrăţişez.

— Pentru ce?

— Pentru că mă faci să mă simt minunat. Parcă mi s-a luat o greutate de pe suflet.

— Cu plăcere. Şi dacă vrei să vin cu tine, vin.

— Mersi. Maică-mea a zis că vine ea, dar dacă µm nevoie de tine, te sun.

— Hai, vino. Stella se uită la ceas. Dacă ne grăbim, ajungem la timp să bem cafeaua.

Am emoţii din cauza prânzului. Am emoţii pentru ce trebuie să spun şi, cu toate că Stella m-a instruit cum să-i zic, n-avea cum să mă pregătească pentru reacţia lui Mark şi să mă înveţe cum să procedez dacă nu înţelege punctul meu de vedere.

Ajung prima la restaurant. Cu zece minute mai devreme, în ideea de a încerca pe cât posibil să mă relaxez până vine el. În mod normal, aş comanda ceva de băut, dar unul dintre efectele sarcinii pare a fi o aversiune serioasă faţă de alcool şi faţă de fumul de ţigară, aşa că mă mulţumesc cu un pahar de apă minerală.

Nu e chiar acelaşi lucru.

Apoi îl văd pe Mark intrând pe uşă şi câteva secunde

mai târziu e la masă, cu o înfăţişare care exprimă nedumerire şi prudenţă.

— Ce mai faci? zice el luând loc şi, fireşte, e ciudat, fiindcă astea sunt primele cuvinte pe care ni le spunem din seara cu pricina.

— Bine. Tu?

— Bine.

Apoi nu mai ştim ce să ne spunem.

Vine un chelner cu meniurile şi amândoi suntem exagerat de preocupaţi să alegem ceva, niciunul dintre noi neîndrăznind să ridice privirea până când vine din nou chelnerul – ceea ce pare o veşnicie – să ia comanda.

— Deci, care mai e viaţa ta?

— Merge. A ta?

— E în regulă.

— Am auzit că Julia e în vacanţă.

— Mda. La New York.

— Dumnezeule, îmi place New York-ul la nebunie.

Fir-ar să fie, da’ chiar că mă străduiesc din răsputeri.

— Da. Şi mie.

Şi tăcem amândoi, neştiind ce să mai zicem.

— Maeve?

Ridic repede privirea.

— De ce luăm masa împreună?

Pun jos paharul cu apă, fiindcă e chiar ridicol. Toate gândurile mele că vom avea un prânz plăcut în care eu voi spune aşa, în treacăt, când vom ajunge la cafea, că sunt însărcinată, au dispărut deja. N-am încotro. Acum sau niciodată.

— Fiindcă sunt însărcinată.

— Felicitări.

— Asta-i tot?

— Păi, nu ştiu ce altceva aş mai putea să spun.

— Nici eu, Mark, dar puţină emoţie ar fi drăguţ din partea ta. Uite, nu mă aştept să îţi asumi vreo responsabilitate şi categoric nu doresc să plăteşti ceva, dar m-am gândit că trebuie să ştii, fiindcă mi-ai spus în seara aceea că eşti steril şi...

— Ce? şopteşte Mark, palid ca o coală de hârtie.

— Cum adică, „Ce”?

Mark scutură din cap şocat.

— Ce tot spui tu acolo?

— Sunt însărcinată, enunţ eu cât pot de clar. Şi tu eşti tatăl.

Ochii i se măresc, gura i se deschide şi – Iisuse, mă simt vinovată din cauza asta – o expresie de pură bucurie îi luminează chipul. Dar numai preţ de o secundă.

Revine la atitudinea lui prudentă.

— Eşti *sigură*?

— Mark, nu m-am mai culcat cu nimeni de câteva luni. Sunt foarte sigură.

Şi atunci, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, sare în picioare, ocoleşte masa şi mă îmbrăţişează.

— Oh, Doamne, şopteşte el, punând o mână pe stomacul meu în timp ce eu simt că mi-e greaţă pentru prima dată de când sunt însărcinată. Oh, Doamne. Ăsta e copilul meu. Acolo creşte copilul meu.

Şi spunând asta, ochii i se umplu de lacrimi, lacrimi de bucurie care ameninţă să i se prelingă pe obraji, deşi el încearcă să le oprească.

Ce naiba să fac în situaţia asta?

Îi desfac cu blândeţe braţele din jurul taliei mele, iar el se duce să se aşeze la loc, cu chipul radiind de bucurie – nu ştiu cum pot să fac chestia asta unui bărbat care în mod evident e atât de bun.

Dar trebuie s-o fac.

— De cât timp ştii? Mark nu-şi poate şterge zâmbetul de pe faţă. De ce nu mi-ai spus înainte?

— Sunt însărcinată în zece săptămâni, zic eu, şi-ţi spun pentru că ai dreptul să ştii că nu eşti steril. Dar… şovăi, apoi continui: Mark, nu sunt pregătită să am un copil.

Urmează o pauză.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu pot avea acest copil. N-ar fi fost cinstit să-ţi ascund lucrul ăsta, dar ai dreptul să ştii că am de gând să fac un avort.

Tresare, dar eu continui. Mâine am o consultaţii la o clinică, dar îmi imaginez că operaţia să vii face în următoarele săptămâni. În orice caz, mi-ar conveni să o fac înainte să se împlinească douăsprezece săptămâni.

Mark nu zice nimic.

— Mark? Mark? Haide, Mark. Gândeşte-te. Abia ne cunoaştem şi nu e cinstit să aducem pe lume un copil fără doi părinţi iubitori. Nu e corect.

— Am putea fi împreună, zice Mark repede. Ştiu că abia ne cunoaştem, dar am putea încerca. Te cunosc îndeajuns ca să-mi dau seama că îmi place de tine, că poate am avea o şansă să fim împreună.

— Cu Julia cum rămâne?

— O să crezi că spun asta doar din cauza copilului – deja mă simt aiurea când îl aud vorbind despre „copil" –, dar faptul că Julia a plecat a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Parcă s-a risipit un nor care mă urmărea peste tot. Şi nu e vina Juliei, e vina noastră, a amândurora. Nu eram fericiţi şi nu eram făcuţi unul pentru celălalt. Probabil că n-am fi fost niciodată fericiţi.

Oftează trist, pierdut în amintiri pentru o vreme, apoi continuă.

— Ne îndepărtaserăm atât de mult că nu ne mai puteam regăsi, dar niciunul nu voia să recunoască.

— Julia ştie că s-a terminat?

— Cred că da. Mi-a telefonat de câteva ori, îmi lasă mesaje când nu sunt acasă sau mă sună chiar când e grăbită să se întâlnească cu cineva, să facă ceva. Pare mult mai liniştită. Mai fericită. E Julia de altă dată. Mark se uită la mine. Dar asta n-are de-a face cu noi. Am putea încerca.

— Mark. Vocea mea e blândă şi mă întind să-l luu de mână, strângându-l ca să-l fac atent, să înţeleagă. Eu nu-mi doresc un copil. Nu-mi plac copiii. Fac alergie la maternitate şi e de ajuns numai să mă gândesc la un copil care ţipă în casa mea că deja mi se răceşte sângele în vine. Nu pot să fac asta. Sunt femeie de carieră, nu mamă. Nu Hunt genul.

— Dar e şi copilul meu, zice Mark. Am aşteptat copilul

ăsta de ani de zile.

— Iar acum va trebui să mai aştepţi încă puţin, ca să faci un copil cu altcineva.

— Nu înţelegi. Copilul meu e aici. Copilul nostru. Porţi în pântece *copilul* nostru. Nu poţi **să** iei decizia de a-l distruge pentru că eu pot sau nu pot să mai fac un copil cu altcineva.

— Dar e trupul meu. Încep să mă stresez, să devin irascibilă şi deja simt că mi se umplu ochii de lacrimi de frustrare. E corpul meu şi nu sunt pregătită să renunţ. Nici nu sunt pregătită să-mi asum responsabilitatea de a avea un copil.

— Dar dacă îmi asum eu responsabilitatea? Dacă iau eu copilul, dacă îl cresc eu? Tu ai continua să faci ce vrei tu să faci. Zău aşa, te-ai putea întoarce la serviciu în câteva săptămâni după ce-ai născut.

Sunt atât de obosită că nici nu mai am energia să mă cert cu el, iar Mark speculează treaba asta şi insistă.

— Uite, nu-ţi spun decât să te mai gândeşti. Cel puţin anulează programarea de mâine ca să ne acorzi amândurora încă puţin timp. O săptămână. Două săptămâni. Hai să ne mai gândim puţin, astfel încât, dacă luăm în final o decizie, să ştim că e cea corectă. Sper că nu vrei să regreţi toată viaţa decizia de a face un avort, când nirl măcar nu ţi-ai acordat şansa de a te gândi la alto opţiuni.

— Sunt prea obosită să mă cert cu tine. Oftei/ când văd că vine mâncarea. Am să anulez programarea pentru mâine, dar nu sunt dispusă să aştept mai mult de o săptămână. Nu vreau decât ca viaţa mea să revină la normal.

Mark ridică paharul cu vin şi-mi surâde cu încântare. Cu emoţie, speranţă şi încântare.

— Pot să rostesc un toast? zice el cu o privim întrebătoare.

— Nu, dacă ai de gând să toastezi pentru copil, mă apăr eu.

— Nu. Pentru noi.

— Pentru noi, repet eu precautǎ şi ciocnim paharele.

Mark e încântǎtor, simpatic şi protector. Po toatǎ durata prânzului se poartǎ cu mine de parcǎ aş fi un om bolnav şi, cu toate cǎ, în mod normal, asta m-ar face sǎ plec furioasǎ, acum, datǎ fiind starea mea mai delicatǎ, este exact ceea ce-mi trebuie.

Şi lui Viv i-ar plǎcea. L-ar *iubi.*

Iisuse! în ce naiba m-am bǎgat?

Cum a fost posibil? Au trecut trei sǎptǎmâni de când am luat pentru prima datǎ prânzul cu Mark, trei sǎptǎmâni de când i-am spus cǎ nu sunt dispusǎ sǎ aştept mai mult de o sǎptǎmânǎ ca sǎ fac un avort şi cǎ, cel mult, aş aştepta pânǎ în a douǎsprezecea sǎptǎmânǎ, dar cǎ cel mai probabil pânǎ atunci am şi scǎpat de copil.

Şi iatǎ-mǎ însǎrcinatǎ în douǎsprezece sǎptǎmâni. Hotǎrârea mea începe sǎ slǎbeascǎ.

Cum a fost posibil?

Vǎ spun eu cum a fost posibil.

* * *

Vineri dupǎ-amiaza, a doua zi dupǎ ce i-am dat vestea lui Mark, stǎteam la biroul meu ca sǎ finalizez planificǎrile pentru *Loved up*. În birou era linişte, cum e de obicei vinerea dupǎ-amiaza, documentariştii mei pregǎteau nişte interviuri şi plecaserǎ cu toţii voioşi la ora 3. Ştiu cǎ mai întâi se duc împreunǎ la bar, dar am învǎţat sǎ fiu mai tolerantǎ ca sǎ devin mai popularǎ şi numai Dumnezeu ştie de câtǎ popularitate am eu nevoie acum.

Am terminat planificǎrile şi m-am lǎsat pe speteaza scaunului închizând ochii câteva clipe, fiindcǎ oboseala mǎ cuprinde în valuri şi, cu toatǎ cǎ nu mǎ pot gândi decât la somn, ştiu cǎ dacǎ închid ochii câteva minute reuşesc sǎ rezist tot restul zilei.

Gata cu vizitele la bar. Singurul lucru cu care mǎ consolez acum dupǎ serviciu este un castron mare cu paste, un baton crocant de ciocolatǎ, o baie fierbinte şi la culcare. Asearǎ am tras televizorul pânǎ în pragul dormitorului şi ce plǎcere a fost sǎ mǎ bag în pat la 8 şi zece minute, sǎ mfi cuibǎresc sub pilotǎ în timp ce

ascultam vocea plăcută a lui Jackie Corkhill.

Deci, vineri după-amiaza eram la birou, cu ochii închişi, visând la o îngheţată cu frişcă şi la o pătură călduroasă, când m-a întrerupt din reverie un ciocănit în uşa lăsată deschisă. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Mark care stătea acolo, ţinând în mână o sacoşă de la Books Etc.

— Bună!

Era nehotărât dacă să intre sau nu, până i-am făcut eu semn cu mâna să ia loc pe scaun, iar el a închis uşa să nu ne audă nimeni, apoi s-a aşezat şi el.

— Bună!

M-am mirat şi eu cât de fericită eram că-l văd. Ca şi Stella, mi-am dat seama că prezenţa lui avea, are ceva nespus de calm şi liniştitor. Deşi n-aş fi zis asta în seara aceea de la Chuck's Great American Rib n' Beef Extravaganza. Numai calm şi liniştitor nu l-aş fi descris în noaptea aia. Noaptea în care am rămas gravidă.

Drace! Uite că nici nu m-am gândit la treaba asta. Ce-ar fi dacă aş avea un copil. Ce-ar fi dacă m-ar întreba unde l-am conceput, iar eu ar trebui să-i explic că nu, nu s-a întâmplat în hotelul

Cipriani din Veneţia sau George V din Paris. S-a întâmplat într-un gang mizerabil din Soho şi a durat cinci minute. Cinci minute nemaipomenite, dar, totuşi, doar cinci minute.

Uite un motiv în plus să nu fac acest copil.

— Mă întrebam cum te mai simţi. Mark a pus sacoşa pe birou, iar eu m-am uitat curioasă la ea. Deşi cred că acum eşti puţin cam supărată. S-a încruntat văzând că mă uit bănuitoare la sacoşă. De fapt, cred că am făcut o prostie şi poate ar trebui să duc cărţile înapoi şi să plec chiar acum.

A dat să ia sacoşa, dar eu am înşfăcat-o şi-am scos din ea două cărţi.

Întrebări şi răspunsuri despre sarcină şi cum arată copilul meu azi?

Ah.

— Fir-ar să fie! îmi pare rău, spuse Mark prudent. M-am

gândit că, din moment ce n-am luat nicio hotărâre, în caz că te hotărăşti să păstrezi copilul, poate vrei să ştii unele lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Lucruri despre ce n-ar trebui să mănânci.

— Cum ar fi?

Nici nu ştiu de ce m-am deranjat să pun întrebarea asta.

— Sushi. Came şi brânză nepasteurizată. Ficat…

— Văd că devii expert.

— Ştiam eu că nu trebuia să fac asta, a oftat el. Le duc înapoi.

— Nu. Stai. Vreau să-ţi arăt ceva. Am răsfoit puţin cartea *Cum arată copilul meu azi*? şi am găsit exact ceea ce căutam. Imaginea fătului la nouă săptămâni. Un bob. O nimica toată. Aşa arată copilul, zic eu întorcând cartea şi împingând-o spre Mark.

Nu a avut efectul scontat. Mark a clătinat din cap.

— Incredibil, a spus el copleşit în timp ce eu mă întrebam oftând cum e posibil să spună că un bob diform care nu seamănă cu nimic ar putea fi *incredibil.*

— Vrei să te uiţi prin ele? a întrebat el într-un târziu. Măcar prin cea despre cum să-ţi menţii sănătatea. Poate cine ştie?

— OK. Am încuviinţat din cap, ştiind că am să le arunc în primul tomberon după ce ies de la metrou. Sigur că da.

— Deci, ce faci în weekendul ăsta?

Mi-a spus-o pe un ton voit indiferent care nu mi-a plăcut.

— Diseară mă duc la o petrecere. Mâine după-amiază cu prietenii la bar, iar seara la club. Cred că duminică am s-o las mai moale şi am să stau acasă cu câteva beri.

A părut îngrozit.

— Glumeşti?

— Bineînţeles că glumesc. Sunt epuizată. Acum, pentru mine, o seară bună înseamnă să fac o baie cu spumă şi să mă culc înainte de ora 10. Nu i-am zis înainte de ora 8. N-am vrut să fiu prea dramatică.

— Ai vrea, ăă... De fapt, mă gândeam că am putea ieşi în oraş. Te-aş invita să luăm masa împreună mâine-seară.

Oh, fir-ar să fie!

— Oh, fir-ar să fie!

— Ce e?

— Mark, nu trebuie să mă cocoloşeşti şi să te prefaci că te interesează persoana mea fiindcă sunt însărcinată cu copilul tău şi nici nu trebuie să-ţi iroseşti timpul încercând să fii drăguţ cu mine în speranţa c-o să mă faci să mă răzgândesc. Eu nu vreau o relaţie şi nu vreau copii. Şi dacă ies în oraş să iau masa cu tine, asta nu înseamnă că lucrurile or să se schimbe cu ceva. Înţelegi?

— Desigur. Stătea în picioare cu chipul împietrit. Înţeleg foarte bine.

Şi, fără să mai zică ceva, s-a întors şi a ieşit din birou, lăsându-mă să mă simt ca un rahat, încă o dată.

În după-amiaza aceea, Sam, poştaşul, a trecut să lase corespondenţa internă.

— Pare că e ceva voluminos, a zis el cu gura până la urechi, lăsând un plic mare şi greu pe biroul meu.

L-am deschis şi am găsit în el două sticle de Badedas cu un bilet alături.

Maeve, nu încercam să te cocoloşesc. Baie plăcută! (Să nu fie prea fierbinte şi f & T & gin...) Mark.

E bine. N-a semnat „cu dragoste”. Asta chiar că n-aş fi suportat.

* * *

— Ştii că lumea va începe să vorbească, i-am spus lui Mark două săptămâni mai târziu, când am fost de acord să mă întâlnesc cu el la prânz să bem ceva la bar. (Mark: o jumătate de bere neagră. Eu: apă minerală Highland Spring.)

Mark a râs.

— Vor spune că suntem cuplaţi.

— Mai mult decât atât, e & vom avea un copil.

A ridicat iute privirea spre mine.

— Da? Eşti pregătită să vorbim despre asta?

— Nu încă. Dar curând. Vom putea vorbi cu» rând.

Şi m-am oprit, căci Mark a întins mâna să-mi ia ceva din păr. Era doar un puf, dar gestul ăsta mult prea intim pentru nişte colegi de serviciu m-a dezarmat şi brusc mi-am dat seama în ce situaţie bizară ne aflăm.

Iată-mă stând acolo cu un bărbat pe care abia îl cunoşteam, dar cu care mi-am pus-o, chiar şi aşa, pe fugă. N-am nici cea mai vagă idee cine e. Nu ştiu nici ce-i place, nici ce nu-i place. Habar n-am dacă e un tip comod sau îi place sportul, dacă e sigur pe el sau timid.

Şi, cu toate astea, port copilul lui.

M-am mândrit întotdeauna că mă pricep la oameni şi aş fi zis că Mark e un tip cumsecade, care arată mai mult decât bine, căci ştiu că e un tip într-adevăr mişto, chiar dacă fizicul lui nu are efect asupra mea.

Aş fi zis că locuieşte într-o casă mare (deoarece ştiu bine cât câştigă avocaţii) şi că iubeşte arta, cărţile, şi colecţionează ceva, poate caricaturi originale din ziare, poate hărţi, dar totul în viaţa lui e ordonat, curat, frumos prezentat.

Aş fi zis că a mers la o şcoală particulară unde a studiat un instrument muzical. Posibil vioară. Că şi-a continuat studiile la Bristol sau la Durham şi că prima lui achiziţie importantă după absolvire a fost o maşină sport clasică: un Triumph Stag sau un MGB.

— De ce-mi zâmbeşti aşa? Acum chiar că o să înceapă lumea să vorbească.

Vocea lui Mark mi-a întrerupt şirul gândurilor şi mi-am dat seama că mă uitam la el cu un zâmbet pierdut, încercând să-mi dau seama cine este el.

— Scuze. Doar mă gândeam… mă gândeam ce situaţie ridicolă. Că sunt însărcinată cu copilul tău, dar nu ştiu nimic despre tine.

— Uite cum facem, a zis el zâmbind. Nu vreau să te cocoloşesc, dar ce-ar fi să vii pe la mine duminică? Vino să petrecem ziua împreună. Să vezi – şi a adăugat pe un ton ghiduş în stil Scooby care m-a făcut să râd – cine sunt eu de fapt.

— OK, am zis surprinzându-mă şi pe mine. O să vin.

— OK, a spus şi Mark luând ultima înghiţitură din bere. Bine.

În seara aceea, când am intrat în apartament, suna telefonul.

— Ce mai faci, scumpo?

Era Viv.

— Bine. Tu ce mai faci?

— Nu-ţi face griji pentru mine. Te-ai hotărât?

— Viv, ţi-am spus c-o să-ţi zic îndată ce mă hotărăsc. *Ne* hotărâm. Nu mă presa. Te rog.

Dar aveam deja aproape douăsprezece săptămâni, termenul se apropia, iar eu nu făceam altceva decât să tot amân. De ce n-am făcut-o, totuşi? Fiindcă nici nu voiam să mă gândesc la treaba asta, de-aia. Cu atât mai puţin să vorbesc despre aşa ceva. Indiferent că era Viv sau altcineva. Încă trăgeam nădejde că totul va dispărea.

— Nu te forţez. Am vrut doar să văd dacă eşti bine. Mă gândeam că poate ai vrea să vii aici duminică.

— Nu pot. Sunt ocupată.

— Ocupată? Tu? Duminica? Serios?

Atât se minuna, că am început să râd.

— Dacă îţi spun unde mă duc, promite-mi ră n-o să te bucuri prea tare.

Aştepta ţinându-şi respiraţia.

— Dacă îmi spui că te duci să faci un interviu cu Alan Bates, s-ar putea să mă sinucid.

— Viv! Mă duc pe la Mark. Luăm prânzul împreună.

Şi-a ţinut răsuflarea şi, de data asta, mi-am dat seama că era pe bune.

— Mark, adică *tatăl,* Mark ăla?

— Nu, Viv. Mark, bărbatul cu care am rămân* însărcinată.

„Tatăl” personaliza această situaţie. Eu nu mA puteam gândi la el ca la un tată şi nu doream cu Viv să-l considere aşa; nu doream să-i provoc mai multă suferinţă decât era necesar.

— Asta am vrut să spun şi eu. A respirat du câteva ori încercând să se liniştească, dar mi-am dat seama după

vocea ei că zâmbea. Parcă îi şi simţeam speranţa, aşteptările. Ce drăguţ din partea lui, a spus ea pe un ton vesel. Aşadar, ştie să gătească?

Cu asta voia să întrebe dacă o să fie un soţ bun.

— Habar n-am, am zis eu. Dar presupun că n-o să mă servească cu cartofi prăjiţi şi sandvişuri.

— Dar ce au cartofii prăjiţi şi sandvişurile? a zis Viv repede. Un bărbat care ştie să gătească e un avantaj, nu o necesitate.

— Un bărbat, punct, nu este necesar, am zis eu hotărâtă. Încearcă doar să mă convingă să păstrez copilul.

— Crezi că ai putea?

—Viv! De câte ori trebuie să-ţi spun? Nu mnm decis.

Ne luăm la revedere şi rămân uitându-mă în Hol câteva minute, fiindcă m-am hotărât deja ilo-acum două săptămâni. Cu două săptămâni în urmă voiam să fac un avort şi să-mi văd de viaţa mea ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Iar acum nu mai ştiu.

Când am început să ezit? Cum e oare posibil A mă gândesc la o alternativă? De ce n-am fost în stare să fac reprogramarea la clinică pentru nvort?

Ce-mi trece prin cap?

* * *

Duminică e o zi din acelea groaznic de friguroase când soarele străluceşte pe un cer albastru de gheaţă, când te uiţi pe fereastră şi ştii că primăvara e aproape şi nici nu-ţi mai aminteşti de ce era iarna atât de deprimantă.

Stella mă tot întreabă cum mă simt. Stella, care a devenit uimitor de apropiată într-un timp uimitor de scurt.

A fost aici ieri după-amiază. A trecut doar să vadă dacă sunt bine când se întorcea de la West End, unde fusese la cumpărături. A adus cu ea jumătate din raionul de alimente din M & S şi până la urmă a stat aproape toată seara.

Am gustat tot felul de sosuri şi ne-am povestit diverse lucruri. Ne-am împărtăşit secrete. Am râs mâncând *linguini* şi ne-am împrietenit şi mai tare mâncând plăcintă cu banane şi cremă caramel.

— îmi era dor de chestia asta, zicea Stella ni nostalgie în timp ce amândouă căutam prin cum tronele să nu lăsăm niciun rest de banane sau caramel.
— De ce anume? Să stai acasă sâmbătă seani, să mănânci ca o purcică şi să te simţi ca o balenă eşuată?
— Păi, da, clar că şi de asta îmi era dor. Am râs amândouă. Însă mă refer la prietenia astn dintre femei. Îmi lipsesc momentele de relaxam petrecute cu prietenele. Îmi lipseşte plăcerea da a merge acasă la cineva, aşa ca acum, fără să-mi fac griji cum arăt sau ce vorbesc. Nu spun că eşti cea mai bună prietenă a mea…
— Ai grijă, am avertizat-o eu, dar zâmbeam fiindcă şi eu simţeam la fel. Te dai bine pe lângă mine?
— Acum chiar că nu mai eşti prietena mea cea mai bună. Auzi, mă dau pe lângă tine! s-a burzuluit ea. Dar simt lipsa unei prietene adevărate, înţelegi ce vreau să spun?
— Prietena mea cea mai bună a fost întotdeauna maică-mea.
— Dumnezeule, glumeşti. Eu o urăsc pe maică-mea. Abia suport să stau în aceeaşi cameră cu ea.
— Maică-mea e nemaipomenită. Chiar că e cea mai bună prietenă a mea. Şi presupun că e singura femeie care mi-e prietenă adevărată. Prietenă apropiată, adică, fiindcă am avut prietene, am adăugat eu repede, ştiind foarte bine că nu e chiar aşa, dar n-am avut o confidentă, nu aici, în

I.ondra, şi nu mi-am dat seama până în seara uita cât mi-a lipsit şi mie lucrul ăsta.
— E bine să fii femeie, a râs Stella ridicând paharul. Pentru suroritate.
— Pentru suroritate I şi pentru prietenie!

M-am dus la culcare cu un zâmbet pe chip, învăluită în căldură şi intimitate, cu sentimentul că a fi însărcinată poate nu era cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat. Cu sentimentul că, la urma urmei, viaţa mea nu era chiar atât de rea.

Iar acum, astăzi, soarele străluceşte şi eu mă simt bine, abia aştept să fac ceva deosebit, chiar dacă nu sunt hotărâtă să petrec ziua cu Mark. Dacă nu avem nimic în

comun? Dacă nu avem ce să ne spunem?

Ei, şi? mă cert eu singură. Doar nu îl verific să văd dacă e partenerul potrivit. Încerc doar să-l cunosc puţin înainte ca eu şi el să luăm cea mai importantă decizie din viaţa mea.

Asta-i tot.

— Până la urmă te-ai hotărât să vii?

Mark a deschis uşa şi eu am început să râd fiindcă purta un şorţ de bucătărie – chiar purta un şorţ! –, dar a refuzat să şi-l scoată, iar mie mi-a plăcut că nu se jena cu un astfel de articol de îmbrăcăminte, deşi avea un model masculin, în dungi, bleumarin cu negru.

— Ai o casă frumoasă, am zis eu, de parcă nici nu băgasem de seamă că era probabil una dintre cele mai mari case în care am intrat vreodată.

De parcă nu mă impresiona holul imens şi pătrat de la intrare şi treptele care duceau într-o bucătărie luminoasă şi aerisită. De parcă şi eu locuiam într-o casă la fel ca asta. Doar că mai mică. Muuult mai mică.

— Bei? a zis el, turnând într-un pahar ceva cu semăna cu sucul de morcovi.

— Arată greţos. Nu cred că vreau.

Am strâmbat prudentă din nas.

— Nu e greţos. E delicios. *Şi* se asortează cu părul tău. E un nectar din mango şi banane preparat în casă. Delicios şi nutritiv. Încearcă.

Am gustat. Era delicios. (Şi nutritiv.)

— Mmm. Ce miroase aşa de bine?

M-am uitat la cratiţele de pe aragaz şi mi-am dat seama că mirosul venea fără îndoială de la cuptor.

Cine ar fi crezut că avocatul de la Daytimo London Television este bucătar.

— Singurul lucru care îmi place mai mult decât să rezolv un nenorocit de litigiu e să gătesc. Uite, ia loc.

A tras un scaun de la masa de bucătărie şi m-am aşezat, mulţumindu-i pentru amabilitate.

— Vezi ce atent sunt?

Mi-a luat haina şi a ieşit din bucătărie să o pună în

cuier.

— Nu-i rău pentru un avocat, am zâmbit eu în timp ce el îmi oferea nişte gustări asortate. Cum? Nu ai alune? nu m-am putut eu abţine.

Răsfoisem cărţile pe care mi le adusese şi ştiam că femeile însărcinate care mănâncă alune în exces nasc copii cu alergii severe la alune. Şi ştiam că şi el ştie treaba asta.

— Sa, mă tem că nu am. Sper că nu, ăă, pofteşti alune, nu?

Mark părea îngrijorat şi era atât de transparent, că am început să râd.

— Stai liniştit, am zis eu sorbind din nectar. N-am mâncat nici măcar o alună de trei luni de zile.

L-am auzit oftând uşurat.

M-am ridicat şi am început să mă plimb prin Bufragerie, privind cele câteva fotografii, uitându-mă la cărţile din bibliotecă, la CD-uri, când mi-am dat seama că, dacă n-aş fi ştiut că Julia plecase de numai câteva săptămâni, nu aş fi zis că Mark a mai locuit cu cineva în această casă. Nu exista nici măcar o urmă că aici ar fi locuit o femeie. Nimic.

Fotografiile erau ale unor oameni pe care nu îi cunoşteam. Nici măcar una cu Julia. Majoritatea cărţilor erau volume juridice sau bibliografii sau chestii *non-fiction* care presupun că erau destinate bărbaţilor şi nu părea să fie nimic care să aparţină unei femei.

— Cum se face că nu e nimic pe aici care aparţine Juliei? am zis eu întrebându-mă dacă nu cumva el suferea încă, dacă nu cumva a îndepărtat deja toate lucrurile care erau ale ei.

Mark a venit şi el în sufragerie şi mi-a mai turnat nectar în pahar.

— Ştiu că sună absolut ciudat, dar săptămâna trecută şi eu mă gândeam exact la acelaşi lucru. Atunci mi-am dat seama că n-a fost niciodată nimic. Aici ea nu s-a simţit niciodată ca acasă, întotdeauna a avut impresia că această casă e doar a mea, că e prea mare pentru ea şi nu am observat niciodată că n-a avut nimic pe-aici, adică lucruri.

— Atunci de ce ai cumpărat-o?

— Mi-a plăcut aici. Şi încă îmi place, dar presupun că am fost egoist. Ştiam că Juliei îi plăcea căsuţa ei, îi plăceau camerele mici, intime, dar am crezut că se va obişnui. Am crezut că până în urmă o să-i placă. Dar acum îmi dau seama că s-a simţit întotdeauna copleşită de mărimea ei. Îţi vine să crezi că, până a plecat, nu mi-am dat seama că pe-aici nu era nimic care să-i aparţină? Atât am fost de egoist.

— Mie nu mi se pare că ai fost. Eu cred că eraţi doar doi oameni foarte diferiţi.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu, a zis el zâmbind cu tristeţe.

— Poate că nu ar trebui să te întreb aşa ceva şi dacă nu mă priveşte e în regulă, dar ce se va întâmpla când se va întoarce de la New York?

— Nu se mai întoarce.

— Cum?

— M-a sunat acum două zile. I s-a oferit un post la BCA şi are de gând să accepte.

— Iisuse! A spus cuiva de la serviciu?

— Nu, aşa că te rog să nu spui nici tu.

— Nu! Nici gând. L-am privit cu atenţie. Şi tu cum te simţi?

— Trist că relaţia noastră s-a destrămat, dar în acelaşi timp uşurat. Cred că, mai presus de orice, simt un imens sentiment de uşurare. Sunt sigur că ceea ce-mi va lipsi cel mai mult este să am o relaţie, dar chiar şi asta e ridicol, fiindcă noi nu ne prea petreceam timpul împreună. Oricum, am vorbit destul despre mine. Am observat că îi venea tot mai greu să vorbească despre asta. Ţi-e foame? Cred că ar trebui să fie gata deja.

Ne-am dus în bucătărie şi ne-am aşezat să mâncăm o supă de morcovi cu coriandru, cu franzelă caldă şi crocantă.

Am mâncat repede – îmi era foame apoi am aşteptat nerăbdătoare felul al doilea.

— E atât de delicioasă, am zis eu cu gura plină, înfulecând friptură de miel cu cartofi crocanţi pregătiţi la

cuptor şi sos de mentă preparat în casă. N-am mai mâncat aşa de când eram acasă.

— Aşa spunea şi Julia la început. Apoi cred că s-a plictisit.

— S-a plictisit de fripturi? E *nebună*?

— S-a plictisit de o persoană căreia îi place să stea acasă.

— Haida de Acasă e cel mai bine.

— Acum tu mă uimeşti pe mine. Mark a ridicat o sprânceană, nevenindu-i să creadă. Eşti o tipă căreia îi plac petrecerile. O femeie de carieră. Evident că nu-ţi place să stai acasă.

— Tocmai pentru că muncesc foarte mult casa este atât de importantă pentru mine. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac după serviciu este să ies şi să mă distrez. Dar ssst, am şoptit eu, să nu spui la nimeni. Deocamdată, am continuat eu, îmi place să stau acasă singură, să fiu absolut egoistă şi să nu fie nevoie să fac compromisuri pentru nimeni. În cazul tău, pe de altă parte, e vorba de o cu totul altă mâncare de peşte.

— Adică ce vrei să spui?

— Mark, într-o zi vei găsi o soţie minunată.

— Doar dacă în contractul de căsătorie nu e menţionat şi călcatul.

— Oh, vrei să zici că mai sunt şi lucruri la care nu te pricepi?

— N-am spus că nu mă pricep. Sunt mană cerească atunci când vine vorba de călcat, a zis el zâmbind, dar e singurul lucru pe care nu-l suport, singurul lucru pentru care plătesc pe altcineva să-l facă.

— Şi o menajeră, un grădinar şi Dumnezeu mai ştie pe cine ca să te ajute să întreţii palatul ăsta.

— O menajeră, da. Ţi-o recomand pe Lizzy, care vine de două ori pe săptămână, dar grădinar? în niciun caz. Vezi mâinile astea? Sunt mâini mari, puternice. Oooh. Imaginează-ţi ce pot face aceste mâini (ca şi când uitasem ce făcuseră deja acele mâini).

M-a străbătut un fior. Nu, Maeve. Ăsta era ultimul

lucru de care aveam nevoie.

Am clătinat din cap, încă uitându-mă la mâinile lui.

— Alan Titchmarsh[12] e un novice în comparaţie cu mâinile astea. Sunt cel mai priceput grădinar.

Am început să râd.

După masa de prânz, m-am prăbuşit pe canapeaua incredibil de moale din sufragerie, în timp ce Mark încerca să spumeze laptele ca să-mi pregătească un cappuccino decafeinizat.

Apoi m-am trezit.

Lumina era difuză. Afară era întuneric şi pentru o clipă am fost complet dezorientată. Apoi l-am văzut pe Mark aşezat la celălalt capăt al canapelei, citind *Sunday Times.* Focul ardea trosnind uşor şi m-am ridicat repede în capul oaselor, jenată că mă biruise somnul, oripilată de aşa o lipsă de politeţe, de gândul că poate în starea mea de inconştienţă mi-a curs salivă din gură pe pernele lui. Sau mai rău.

Mark m-a privit peste ziar şi mi-a zâmbit.

— Bună, Somnorici. Sau să-ţi zic Morocănosule?

Nu prea aveam chef să-i zâmbesc. Ştiu în ce hal arată părul meu după ce adorm pe canapea.

— Ceai? a zis el, iar eu am clătinat din cap recunoscătoare, privindu-l cum iese din cameră şi întrebându-mă cum naiba în toţi anii ăştia nu se găsise niciuna să pună mâna pe un bărbat ca el.

Nu că mă interesa. Nu simţeam nimic mai mult în după-amiaza aceea decât simţisem dimineaţă. Am avut o zi minunată, iar el era exact aşa cum credeam eu că e (doar că în şcoală nu cântase la vioară, ci la clarinet, iar prima lui maşină nu a fost MGB sau Triumph Stag, ci un Jaguar tip E), oricum, nu mă interesa persoana lui în sensul ăsta.

Dar singurul lucru pe care a trebuit să-l recunosc în seara aceea, în timp ce mă luptam cu oboseala în drum spre casă, a fost că mă simţisem minunat să aibă cineva grijă de mine toată ziua. Niciodată nu a mai avut cineva

12 Realizatorul şi prezentatorul unor emisiuni despre grădinărit la postul de televiziune BBC.

grijă de mine. Doar Viv, şi nu sunt sigură că asta se pune.

Ah, şi încă un lucru. Am fost de acord să fac o ecografie.

Doar să mă asigur că totul e bine.

Tot nu înţeleg de ce am acceptat să fac o ecografie. Eram obosită, fusese o zi lungă şi mă simţeam atât de bine, atât de ocrotită, că n-am vrut să stric totul cu o ceartă.

Şi mi-am dat seama că, într-adevăr, Mark ar fi un tată minunat.

Şi asta a contat.

Presupun că nu m-am gândit niciodată cum stau lucrurile în realitate; mă gândisem doar că m-aş înhăma să cresc un copil pe care nu-l doresc; că m-aş transforma într-o mamă singură, stresată, care încearcă cu disperare să jongleze cu un copil, cu cariera şi cu un şir de iubiţi nepotriviţi.

Dar după ziua aceea pe care am petrecut-o la Mark, după ce am văzut cum e el, unde locuieşte, *cum* trăieşte, mi-am dat seama că n-aş fi singură şi, mai mult decât atât, mi-am dat seama că n-ar fi cinstit să-l privez de ceea ce îşi doreşte cu disperare.

Am putea să avem amândoi grijă de un copil, am început eu să mă gândesc în drum spre casă. Poate că Mark ar putea să ia copilul în cursul săptămânii, iar eu l-aş lua în weekend. În mintea mea şi-a făcut loc imaginea unei fetiţe care

Neamănă cu mine. O fetiţă care poartă nişte pantalonaşi drăguţi OshKosh (căci copilul meu nu va purta niciodată rochiţe roz cu volane), o fetiţă atât de drăgălaşă şi de reuşită încât toată lumea s-ar opri să ne zâmbească, minunându-se cum se face că eu, directoare la London Daytime Television (dacă tot e să-mi fac vise, n-are rost să visez doar pe jumătate), am reuşit să cresc un copil aşa frumos şi cuminte.

Ar fi accesoriul perfect.

Ne-am duce în parc purtând ghete şi berete din lână şi am fi irezistibile pentru bărbaţii neîn Buraţi care arată bine. Poate că ar trebui să ne luăm şi un câine. Şi poate şi

o casă de vacanţă pe o plajă pe undeva. Nu prea departe, poate în apropiere de Viv, dar am putea să ne jucăm pe plajă şi să ne petrecem serile în faţa focului, citind Dr. Seuss[13].

Aş învăţa-o tot ce ştiu, aş privi-o cum devine o mică persoană cu propriile ei gânduri, propriile opinii şi aş sprijini-o cu mândrie în timp ce creşte şi devine o femeie frumoasă.

Hmmm. Mă ispiteşte o fiinţă micuţă care să semene cu mine.

Aşa că, atunci când Mark a sugerat cu blândeţe că ar fi bine să mă duc la un doctor şi să mă programez pentru ecografie, am acceptat.

Ce rău poate să facă?

Deşi asta nu înseamnă că am luat o decizie.

Nu înseamnă că m-am hotărât să păstrez copilul.

Căci nu m-am hotărât.

— Vedeţi cum mişcă piciorușul?

Stau întinsă pe un pat, cu capul întors să vAi! ecranul, în timp ce ecografa mă apasă pe abdomoit, cu ochii pe monitor, oprindu-se din când în cAml să noteze măsurătorile.

Mark s-a aşezat lângă mine şi mă ţine de mânĂ, lucru care în altă împrejurare probabil că m-m enerva, dar în situaţia de faţă este enorm de îI niştitor. Ne holbăm amândoi la monitor, iar cu nici nu ştiu despre ce vorbeşte ecografa, fiindcĂ nu văd nimic decât un tunel verzui, însă deodul A îmi tresare inima, iar Mark şi cu mine rămânom cu gura căscată, strângându-ne mâinile.

— Oh, Doamne! şoptim amândoi odată. Ai vA zut?

Deodată ecranul devine clar. Se vede un picio ruş mititel care se mişcă în aer şi după picioruş începem să desluşim forma unui copil. Copilul meu. Copilul nostru. O fiinţă vie înăuntrul meu

Dumnezeule mare!

Mă întorc iute spre Mark, care are lacrimi în ochi şi

13 **Theodor Seuss Geisel, unul dintre cei mai îndrăgiţi scriitori de poveşti pentru copii din S.U.A.**

un surâs imens pe chip, şi ne zâmbim tăcuţi unul altuia, după care ne uităm repede la monitor ca să nu pierdem nimic.

— Vedeţi coloana vertebrală?

Apasă în partea stângă şi arată spre monitor, iar eu clatin din cap, simţind deodată un nod în gât.

— Hopa! Copilul se mişcă, râde ecografa, iar eu privesc uimită cum se întinde un braţ, iar copilul se arcuieşte de spate.

Încep să râd. Şi să plâng.

— Nu vă faceţi griji, zice ea, dându-mi un ynrveţel dintr-o cutie de alături. La primul copil, părinţii sunt copleşiţi. E incredibil, nu-i aşa? Acesta e copilul *vostru*! Zâmbeşte spre noi înţelelIA –toare. Se pare că totul e bine. Vedeţi aici ceva cure pâlpâie?

E o mică pâlpâire abia perceptibilă.

— E inima copilului. Frumoasă şi puternică. Aveţi treisprezece săptămâni şi patru zile? Cinci zile?

Încuviinţez din cap. Exact treisprezece săptămâni şi cinci zile.

— Măsurătorile sunt incredibil de precise în faza asta, spune ea, deci termenul ar fi…

Se întoarce să verifice, dar eu şi Mark i-o luăm înainte.

— Pe 31 octombrie.

— Precis, zice ea zâmbind, dar eu nu mai râd fiindcă exact în momentul acesta ştiu că nu mai e drum de întoarcere. În niciun fel. Viaţa mea, de aici înainte, s-a schimbat irevocabil.

Ea continuă un timp, iar eu încerc să urmăresc conturul copilului, dar de fiecare dată când se schimbă imaginea pe monitor nu văd decât forme neclare, însă după aceea nu mă mai uit şi mă întorc spre Mark.

— Eşti bine? şopteşte el strângându-mă de mână.

Încuviinţez din cap.

— Tu?

— Cred că e cea mai frumoasă zi din viaţa mea, spune el zâmbind.

Îi surâd şi eu.

Nu e nevoie să-i spun că şi eu simt exact la fel.

Mark mă conduce acasă şi intră în bucătărie să-mi încălzească nişte supă de tomate Heinz în conservă (oare asta se poate numi într-adevăr o poftă legitimă?), în timp ce eu mă îndrept spre dulap să scot sacoşa de plastic de la Books Etc.

La pagina 36 din *Cum arată copilul meu azi f* găsesc exact ceea ce doream să ştiu.

Bun venit în al doilea trimestru de sarcină I Dacă aţi avut greţuri de dimineaţă, acestea ar trebui să se rărească, iar riscul de avort spontan a scăzut.

Trebuie să mergeţi la doctor pentru a vedea ce măsuri de precauţie sunt necesare ca să evitaţi infecţia cu salmonela, listeria etc. Şi să stabiliţi ce analize trebuie să faceţi, de exemplu pentru toxoplasmoză.

Ce se întâmplă cu copilul meu?

Se dezvoltă corzile vocale şi s-a format laringele. Intestinele copilului sunt acum cuprinse în abdomen, ficatul secretă bilă şi pancreasul secretă insulină. Abia acum încep lucrurile cu adevărat interesante! Degeţelele de la mâini şi de la picioare nu mai au membrană palmară şi începe să se formeze patul unghiilor.

— Ce faci?

Mark intră şi pune o cană cu supă pe noptieră, apoi se aşază lângă mine să citească şi el din carte. Stăm aşa un timp fără să spunem nimic şi, într-un târziu, Mark mă atinge pe braţ.

— Acum putem să discutăm? întreabă el cu blândeţe.

Eu clatin din cap în semn e & da.

— Cum te simţi?

— Speriată.

— Asta înseamnă că... Se opreşte. Vrei să... Ridică spre mine o privire plină de speranţă... să păstrezi copilul?

— Fireşte că am să păstrez copilul. E un copil! E un copil care creşte în mine, pentru Dumnezeu, şi l-am văzut! Mark! Mă uit la el şi mi se taie respiraţia, deoarece brusc realizez întreaga situaţie. Vom avea un copil 1

— Ştiu, râde el încolyurându-mă cu braţele şi cuprinzându-mă într-o îmbrăţişare atât de strânsă că nu mai pot respira. Nu-i aşa că e *uimitor*?

Mark rămâne la masă. Aş vrea să vă pot spune că îi ofer o trataţie gastronomică pe măsura celei de duminică, dar până la urmă comandăm curry de la restaurantul indian. Totuşi, *chutney*[14] de mango e contribuţia mea.

Stăm de vorbă îndelung. Sau cel puţin aşa mi se pare, pentru că atunci când, în final, îi spun noapte bună şi mă vâr în pat, absolut epuizată, observ că ceasul de pe noptieră arată ora 21: 22.

Despre ce am vorbit? Am vorbit despre copilul nostru. Despre valorile noastre. Despre copii de-ai prietenilor, despre ce ne place sau nu ne place în creşterea lor, despre cum noi am proceda altfel cu al nostru.

N-am stabilit cum o să procedăm. Cum doi oameni vor creşte împreună un copil când ei de fapt nu sunt împreună, dar, zău, ce mare brânză? Uitaţi-vă la statistica divorţurilor din această ţară, pentru Dumnezeu! Nu e unul din trei? Sau poate chiar mai mult. E la fel de normal ca un copil să crească într-o familie monoparentală şi, cel puţin, copilul nostru nu va trebui să suporţi toate răutăţile şi toate supărările dintre părinţi, fiindcă în primul rând noi n-am fost niciodatĂ împreună.

Mă rog. Aproape.

Mark poate să-şi împlinească visul de a fi tată, iar eu pot să-mi văd de carieră ca înainte.

— Singura problemă care rămâne, am zis eu când am epuizat toate subiectele de discuţie, i< cum naiba o să le spunem celor de la serviciu?

— Ah, da. M-am gândit la treaba asta, a oftat Mark.

— I-am spus lui Mike Jones că sunt însărcinată ca să văd ce reacţie are şi aproape că a făcut atac de cord în faţa mea.

— Cum? Mark e îngrozit. I-ai spus?

— Nu te îngrijora. Credea că glumesc. Am vrut doar să-l pun la încercare, iar rezultatul n-a fost tocmai ce mi-aş fi

14 **Preparat condimentat de origine indiană.**

dorit.

— Atunci nu mai spune nimănui.

— Oh, fii serios. Crezi că nu vor observa până la urmă?

El a ridicat din umeri.

— Nu trebuie să spui nimănui deocamdată. Nu se vede că eşti însărcinată şi putem să găsim cea mai potrivită cale să le spunem peste câteva săptămâni.

— Deci nu te deranjează să se ştie că e copilul tău?

Eram uluită.

— Vreau să afle toată lumea că e copilul meu I Mai ales că toţi ştiau că eu şi Julia am încercat să facem un copil şi credeau că din vina mea nu um reuşit. Nu numai că vreau să le spunem, vreau să fac un serial de televiziune pe tema asta.

— Bună idee, am zis eu gânditoare. Dar nu senzaţională. Nu ţi se pare că un serial e cam prea mult? Ce-ai zice de un spot publicitar de 30 de secunde imediat după *Coronation Street* timp de o săptămână? E mult mai discret.

A zâmbit, dar gândul îi era în altă parte şi eu ştiam la ce se gândeşte.

— Mark? Ce-i cu tine? Te gândeşti la Julia, nu-i aşa?

A zâmbit trist.

— Am fost atât de bucuros încât nici nu m-am mai gândit la Julia în toată povestea asta. Şi presupun că, dacă nu e vina mea, atunci înseamnă că e a ei, dar chiar dacă nu e vina nimănui până la urmă, cum naiba o să reacţioneze?

— Mark, dacă nu va şti nimeni pentru o perioadă de timp, atunci nici Julia nu trebuie să afle. Dar când vom începe să le spunem oamenilor, ai grijă să-i spui ei mai întâi. Nu-mi imaginez ceva mai rău decât ca Julia să afle din altă parte.

— Ştiu, a zis el, clătinând din cap, cu gândul încă la suferinţa ei. Ştiu că va trebui să-i spun chiar eu.

* * *

Sunt o femeie obsedată.

De asemenea, sunt o femeie care îşi pierde minţile încet, dar sigur.

La început m-am prefăcut că acest copil nu există, iar acum abia aştept să mi se vadă burtica, abia aştept să le spun oamenilor că nu, nu sunt grasă, sunt de fapt însărcinată.

La serviciu încă sunt atentă, am grijă să port haine largi ca să-mi ascundă burtica în creştere, dar sunt atât de disperată să vorbesc despre asta, vreau atât de mult ca oamenii să ştie, că abordez şi necunoscuţi pentru a le da vestea cea bună.

— Mă scuzaţi. Aveţi o mărime mai mare pentru bluza aceasta, fiindcă sunt însărcinată în patru luni şi în curând n-o să mă mai cuprindă nimic.

— Alo! Nu mă cunoaşteţi, dar mă cheamă Maeve Robertson şi sunt prietenă cu Stella Lord. Mi-a recomandat să vă sun pe dumneavoastră fiindcă centrala de încălzire nu funcţionează bine, iar eu sunt însărcinată în patru luni şi sunt mai friguroasă, puteţi să trimiteţi un instalator azi?

— Aş dori avocado, crochete de peşte şi pui cu maioneză pe pat de pâine cu cereale, vă rog. Ştiu că sună ciudat, dar sunt însărcinată în patru luni şi jumătate şi am o poftă nebună de pui cu maioneză, dar se poate şi mai rău, ha-ha. Cel puţin nu poftesc chestii mai ciudate, cum ar fi nişte pământ. Aveţi copii?

— Arăţi de parcă mai ai puţin şi trebuie *să naşti*! Câte săptămâni ai? Treizeci şi şase? Săraca de tine! Eşti la primul copil? Eu am doar douăzeci şi două de săptămâni şi sunt complet distrusă, aşa că nici nu-mi imaginez cum trebuie să-ţi fie ţie.

Am rezistat destul tentaţiei de a cumpăra haine pentru gravide, dar acum nu mai pot. De fapt m-am dus până la Formes când aveam şaisprezece săptămâni. Am intrat, m-am uitat în jur şi m-am întrebat de ce toate de-acolo erau superzvelte, iar vânzătoarele trebuiau să le dea nişte perne pe care să le bage pe sub bluze ca să vadă cum le stă gravide.

— E vreuna din ele însărcinată? am întrebat-o eu în şoaptă pe una dintre vânzătoarele mai tinere.

— Oh, da, mi-a şoptit şi ea. Cred că majoritatea

clientelor noastre preferă să vină la noi foarte devreme. Hainele pentru gravide sunt adesea primul semn că sunt însărcinate şi ele abia aşteaptă să arate lucrul ăsta.

M-am întors şi am văzut exact ce-a vrut să spună când am zărit o femeie cu proporţii de fotomodel uitându-se prin rafturi, purtând ditamai bluza în care era destul loc cât să încapă şi Tower Bridge.

— *Dumneavoastră* doriţi să probaţi ceva? a zis vânzătoarea căutând ceva în spatele tejghelei. Avem şi pernuţe dacă doriţi.

— Mulţumesc, am zis eu cu un zâmbet condescendent îndreptându-mă spre uşă, dar tot drumul spre casă mi-am dat singură palme. Eu şi mândria mea. Muream de nerăbdare să probez *tot* ce se poate proba.

Cei cărora le spun că sunt însărcinată sunt *atât* de amabili, ceea ce e aiurea, fiindcă nu pot să le spun celor de la serviciu, unde toţi se poartă cu mine aşa cum s-au purtat întotdeauna. La serviciu sunt aceeaşi Maeve Robertson. Doar că mai grasă. Şi mai distrată.

N-aş putea să spun ce mă îngrijorează mai mult: faptul că sunt cu capul în nori sau că nu mai am talie deloc.

Bineînţeles că nimeni nu mi-ar spune că m-am îngrăşat şi nu cred că s-a prins careva, dar sunt perfect conştientă că, atunci când trec prin mulţimea de la cantină la ora 1, nu mai sunt privită cu aceeaşi admiraţie ca altă dată.

— *Pe cuvântul tău* că râu sunt imensă? îi şoptesc Stellei în timp ce un regizor de platou a «la emisiunea de dimineaţă trece pe lângă noi şi-mi zâmbeşte fără nicio urmă de flirt.

Nu vreau să-mi spună că se vede că sunt grasă, ci că sunt gravidă. Aş vrea să confirme. Aş voit să mă lase să le spun tuturor.

— Jur că arăţi doar voluptuoasă şi superbă

— Deci nu mi se vede burtica?

Îmi împing abdomenul în faţă aşteptând ca eu să-mi spună că se vede.

— Ăsta nu-i un copil, râde ea. E doar o baghetă cu brânză şi ceapă şi o ciocolată Double Decker.

Râd şi eu. Chiar dacă nu e răspunsul pe care îl aşteptam.

— Eşti sigur că nu sunt imensă? îi zic lui Mark stând întinsă pe canapea după ce am văzut la video *Corpul uman* de Lord Winston, minunându-ne de dimensiunea unui copilaş aflat încă în pântecele mamei.

Este duminică. Acum petrecem duminicile împreună, eu şi cu Mark, şi câteva seri în cursul săptămânii. Dar de regulă duminicile. Mă duc cu maşina la el acasă, el pregăteşte o masă delicioasă în timp ce eu trândăvesc aproape toată ziua, iar el aleargă de colo-colo ca o găină fără cap ca să fie sigur că mama copilului său este mulţumită.

E pur şi simplu divin.

— Doreşti un Bounty? întreabă el pe la amiază.

— Mmm, mormăi eu dintre pernele confortabile în care m-am afundat boiereşte.

— Bine, spune el şi îşi pune jacheta. Ies la garaj. Mai vrei ceva?

— Mi-ar plăcea şi nişte pui condimentat cu maioneză.

— Tot îţi mai e foame după friptura de vită?

E uimit.

— Nu mi-e foame. Doar, ştii tu, mi-e cam poftă.

— Avem pui şi maioneză. Să văd dacă găsesc nişte praf de curry.

— Minunat. Mulţumesc.

Deja mi-am îndreptat atenţia la televizor; ca de obicei, o casetă video pe care Mark a închiriat-o pentru după-amiază şi, din fericire, avem aceleaşi gusturi în materie de filme vechi siropoase. *O viaţă minunată, Harvey, Pe aripile vântului, Unora le place jazzul.* Nu de puţine ori duminica ne-am lăsat în voia unei lumi imaginare dintr-o epocă trecută.

În ultimele două săptămâni am rămas şi peste noapte.

Nu fiţi ridicoli.

În camera de oaspeţi, desigur.

Ăsta e lucrul cel mai grozav. În afară de faptul că îi port copilul, nu pot să cred că Mark şi cu mine am făcut vreodată sex. De fapt, chiar dacă sunt însărcinată cu copilul lui, mă gândesc uneori că poate a fost o concepţie imaculată şi că eu doar am visat noaptea aceea din Soho.

Chiar a trebuit s-o întreb pe Stella, ca să fiu sigură. Am fost pe bune acolo?

Mark a devenit cel mai bun prieten al meu. El e primul pe care îl sun atunci când am noutăţi, când am chef să ies seara în oraş sau doar să mă distrez. E întotdeauna lângă mine dacă am nevoie, întotdeauna ferm, de nădejde, sigur. Mă face să mă simt în siguranţă, ocrotită şi iubită. Şi spun asta într-un sens platonic.

Fiindcă el e ultima persoană din lume de care m-aş îndrăgosti.

Ştiu că în seara aceea m-am îndrăgostit de ol. Îmi amintesc vag de o partidă de sex fantastică, dar tot nu pot să cred că acela era Mark. *Mark.* Acelaşi Mark care stă în faţa mea şi bea o cola în cutie, r & găind cu neruşinare la fiecare câtem secunde.

— Eşti revoltător, îi zic eu zâmbind.

— Vai, dar ştiu. Se strâmbă. Avocaţii sunt nişte» porci, nu-i aşa?

— Nu toţi avocaţii. Doar tu.

Mark râgâie tare în mod voit şi râde.

— Puteai să alegi orice bărbat să fie tatăl copilului tău, dar m-ai ales pe mine.

— Crede-mă, zic eu, dacă ar fi să mai aleg o dată, altfel ar sta lucrurile.

Dar bineînţeles că nu-i aşa, deoarece, deşi nu mă simt atrasă de el câtuşi de puţin, el a devenit, cu excepţia lui Viv, persoana pe care o îndrăgesc cel mai mult pe lumea asta şi nu-mi imaginez un altul mai bun cu care să-mi cresc copilul. Îmi place ideea că bebeluşul va fi jumătate al meu, jumătate al lui Mark. Sinceră să fiu, nu cred că există altă combinaţie mai bună. Alta decât eu şi Steve McQueen, fireşte. Şi asta, evident, nu intră în

discuţie.

— Ştii ce eşti tu? zic eu mai târziu, când Mark se aşază pe podea să meşterească la nişte lămpi victoriene pe care le-am cumpărat dimineaţă de la un târg de vechituri. Eşti fratele pe care nu l-am avut niciodată.

Mark face o grimasă.

— Chiar că e aiurea. Dezgustător. Mă acuzi de incest.

— Nu fi caraghios. Mă refer la noi. La relaţia noastră. Nu cred că m-am simţit vreodată mai bine cu cineva decât cu rudele mele. Asta am vrut A spun. Ştii e & eşti prietenul meu cel mai bun.

Nu ştiu ce mi-a venit, fiindcă nu obişnuiesc să am astfel de efuziuni sentimentale, dar nu cred că am ştiut până acum ce important e să ai pe cineva.

Şi nu mă refer la „cealaltă jumătate”. Mă refer la cineva cu care să împărtăşesc diverse lucruri. Un prieten foarte bun. Sau un frate. Cineva ca Mark.

Mark se opreşte din meşterit şi îmi zâmbeşte.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Rahat! mormăi eu, deschizând revista *Marie Claire* şi prefăcându-mă imediat absorbită de recenziile de film, jenată că am fost atât de deschisă. N-am vorbit serios.

— Ba da. Şi îţi mulţumesc. E minunat să aud asta şi, ca să ştii şi tu, şi eu simt acelaşi lucru.

— Sunt fratele pe care nu l-ai avut niciodată?

— Nu. Eşti surioara mai mică şi afurisită pe care nu mi-am dorit-o niciodată. *Au!*

L-am pocnit în cap cu revista făcută sul. Apoi el s-a aşezat la loc şi acum mă priveşte gânditor.

— Pe bune, Maeve. Tu chiar te-ai schimbat de când eşti gravidă.

Pufnesc:

— De parcă ai şti cum eram eu înainte.

— Nici nu era nevoie. Nu trebuia decât să mă uit la tine ca să-mi dau seama ce dură erai. Acum eşti mult mai blândă. Mai vulnerabilă. Şi dacă m-ai îmbrânci, aş zice că eşti o persoană mult mai drăguţă.

— Vai, vai. Mă strâmb, văzându-mi mai departe de revista pe care o răsfoiesc. Nu sunt sigură că ăsta e un lucru bun. Nimănui nu-i mai e frică de mine la serviciu.

Deşi faptul că nu mai am aceeaşi autoritate la serviciu mă deranjează din ce în ce mai puţin, în sinea mea îmi place ce a spus Mark. Îmi placo cum mă face să mă simt.

În sinea mea, sunt foarte, foarte mulţumită.

S-a aflat secretul.

Ce-i drept, la şase luni e al naibii de greu să ascunzi o sarcină şi toţi zic acum că au bănuit mai demult, dar n-au vrut să spună nimic, în ideea că poate doar mă îngrăşasem.

Deşi toate mamele au zis că ştiau.

— Bine, bine, a zis şi Mike Jones plictisit când m-am dus la el în birou ca să-i spun. De data asta pe bune. Spune-mi ceva ce nu ştiam.

— Cum de-ai ştiut?

El a fost prima persoană căreia îi spusesem, dar tot eram uimită.

— Ţipi la oameni şi izbucneşti în plâns din te miri ce. Jumătate din timp te plimbi de parcă ai fi în lumea viselor şi mănânci ca un porc, dar singurul loc unde te îngraşi e la burtă şi la… Zâmbeşte şi ridică din umeri. Ar trebui să fiu un tâmpit nenorocit ca să nu-mi dau seama, mai ales că mi-ai şi spus.

— Deci nu te-am păcălit?

— Nu-mi scapă nimic. Aşadar, avem două întrebări importante: prima, ce ai de gând să faci?

— Fiind deja aici, dacă am de gând să rămân?

El încuviinţează clătinând din cap.

— Mike, îmi place meseria asta. Îmi place la London Daytime Television şi încă mai ţin minte tot ce mi-ai spus la interviu despre faptul că dom cerul e limita. N-am vrut niciodată să rămân gravidă, n-am vrut niciodată să am un copil, dui acum sunt şi cred că totul o să fie bine. Nu sunt o mamă ideală, totuşi, iar ultimul lucru pe care îl vreau pe lumea asta este să-mi părăsesc serviciul. Mike clatină din

cap aprobator în timp ce eu vorbesc mai departe. Am un sprijin fantastic şi fireşte că va trebui să iau un concediu de maternitate de trei luni, dar atâta tot. Îţi dau cuvântul meu de onoare că mă întorc şi iau totul de unde am rămas.

— Cu lacrimi şi istericale?

— Ăă, nu. Astea-s chestii hormonale. Vei vedea că Maeve pe care o ştiai se va întoarce după ce va naşte şi va avea grijă ca *Loved up* să aibă şase milioane de telespectatori.

— Şase milioane? Impresionant. Eşti sigură?

— Da, sunt sigură.

— Dar eu tot rămân cu o problemă pe cap: co fac trei luni cât lipseşti tu?

— N-ai nicio problemă. Stella Lord e soluţia.

Se uită la mine cu interes.

— Stella munceşte mai mult decât ceilalţi, o mai deşteaptă decât ceilalţi şi e mai ambiţioasă decât toţi. E timpul să i se dea o şansă ca să arate ce poate.

— Şi tu nu te simţi ameninţată? Dacă e atât de bună încât n-o să te mai vrem pe tine înapoi?

— Din fericire, nu sunt atât de nesigură pe mine.

Măcar de-ar fi adevărat.

Dar Stella este singura persoană în care am încredere să-mi ţină locul cât timp lipsesc. Este singura persoană care va avea grijă să obţinem acel rating. Am putea ajunge la şase milioane de telespectatori cât timp e Stella şefă. Aş avea încredere că ar lua aceleaşi decizii pe care le-aş lua eu.

— Cred că ai dreptate. Spune-i Stellei să vină la mine în după-amiaza asta. Să văd ce spune şi ea de toate astea.

— Va fi extrem de încântată.

— Sunt convins. Aşa, acum e momentul pentru cea de-a doua întrebare.

Ai, ai. Ştiu ce urmează.

— Mi-a şoptit o păsărică ceva despre tine şi Mark Simpson. Cine e tatăl?

— Te superi dacă ţi-aş spune să te duci undeva şi că asta nu e treaba ta?

— Da, te-aş concedia.

— OK. Mark Simpson este tatăl.

Rămâne cu gura căscată.

— Să fiu al dracului! Tu glumeşti.

E sincer consternat.

— Cum? Nu ziceai că ai auzit zvonurile? De ce eşti aşa surprins?

— Glumeam. Glumeam în legătură cu zvonurile. Eu doar te-am văzut cu el la bar de câteva ori. Drace! Scutură din cap nevenindu-i să creadă. N-aş fi zis că e genul tău.

Nu mă sinchisesc să-i spun că Mark nu e genul meu. Că am făcut un aranjament. E prea complicat să explic şi, sincer, e mai bine ca la serviciu să se ştie că suntem împreună. Putem să le spunem oricând că ne-am despărţit mai târziu.

— Şi de ce n-ar fi genul meu?

Sunt puţin curioasă, deşi n-ar trebui.

— Nu e un tip prea extrovertit, nu?

— Spui asta numai pentru că voi doi sunteţi complet diferiţi. Asta nu înseamnă că e o persoană rea.

— Nu, nu, nu, nu mă înţelege greşit. Nu cred că e o persoană rea. Cred că e un tip de treabă, dar n-aş fi zis că e îndeajuns de interesant pentru tine.

— Vrei să spui că e plictisitor.

Mike are bunăvoinţa să pară vinovat.

— Nu plictisitor, dar nici provocator. Credeam că-ţi plac bărbaţii mai dificili. Provocatori. Fustangii.

Cam ca tine, zic în sinea mea.

— De fapt, spun eu sfidător, exact asta îmi place la el. E cea mai stabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Îmi dă un sentiment de siguranţă pe care nu l-am mai avut până acum şi cu el ştiu exact cum stau lucrurile. Este un tip integru. Telefonează exact atunci când spune că telefonează şi face întocmai ce zice că vrea să facă. Fără complicaţii, iar eu n-am fost niciodată mai fericită.

Mike pare la fel de şocat ca şi mine.

Iisuse!

De unde mi-au venit toate astea?

* * *

— N-am putut rezista. Ştiu că sunt rea, ştiu că n-ar trebui, dar n-am putut rezista.

Viv încearcă să se scuze în timp ce intră în sufragerie trăgând după ea o sacoşă uriaşă din plastic, dar nu-şi poate şterge zâmbetul de pe faţă, bucuria de a fi bunică.

— Viv! încerc eu să o. cert, dar inima mea se împotriveşte.

Mor să cumpăr lucruri pentru copil, dar Mark nu mă lasă. Brusc a devenit superstiţios şi a declarat ferm că niciunul dintre noi nu cumpără nimic pentru copil sau pentru camera copilului până când nu intru în luna a opta.

M-am abţinut cu greu să nu intru la Baby Gap, cu minunatele lor salopeţele minuscule. Sau să nu urc la etajul cinci la John Lewis, unde să petrec o oră sau mai mult uitându-mă la pătuţuri de copii şi la păturici.

Aşa că atunci când Viv, cu un aer vinovat, scoate din sacoşă o pereche minusculă de pantalonaşi verzi şi o jacheţică asortată, aproape că leşin de emoţie, iar când scoate şi o salopeţică cu dunguliţe galbene şi albe, aproape că mor de bucurie.

— Nu-i aşa că sunt superbe? exclamă ea cu încântare. Nu-i aşa că sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-ai văzut vreodată?

— Nu-i aşa că sunt minuscule? şoptesc eu frecându-mă pe burtă în timp ce copilul protestează lovindu-mă cu piciorușul sub coaste.

— Te loveşte micuţa?

Viv se opreşte, iar eu tresar şi mă tot frec pe burtă încercând să liniştesc copilul. Nu că ar fi dureros, dar întotdeauna şocul îmi taie respiraţia.

— Nu e neapărat fetiţă, zic eu, deşi sunt sigură că e. Sunt absolut convinsă că acest copil va fi fetiţă. Şi da, mă loveşte.

— Pot să văd şi eu? zice Viv cu veneraţie şi vine să se aşeze lângă mine, punându-mi mâna pe burtă. Ah! face ea când copilul loveşte şi începem amândouă să zâmbim cu gura până la urechi.

— Nu plânge, o avertizez pe Viv căreia i se umplu ochii

de lacrimi.

— Nu mă pot abţine, râde ea când lacrimile încep să i se prelingă pe obraji. E atât de uimitor miracolul ăsta al vieţii.

— E şi mai uimitor că ai simţit ceva. De câte ori e Mark prin preajmă şi copilul începe să mişte, cum îmi pune mâna pe burtă, se linişteşte.

— Cum e Mark? întreabă mama cu drag despre ginerele ei preferat, deşi nu l-a cunoscut pânĂ acum.

Ştiu că e ciudat, dar nu văd ce rost are, cel puţin deocamdată. Nu e prietenul meu, iar eu nu am nevoie de încuviinţarea ei, şi-n plus, o văd atât de rar pe Viv, încât atunci când ne vedem, doresc s-o păstrez doar pentru mine.

— E minunat.

— îl vezi des, nu-i aşa?

— Da, cred că da.

— Şi sunteţi... aţi fost... mă rog. Vreau să zic s-a întâmplat ceva?

— Vivl Ţi-am spus. Nu e vorba de asta.

— Dar, după cum spui, pare a fi atât de bun. Şi ochii îţi strălucesc când vorbeşti despre el.

— Ştii ceva? Dacă aş fi o femeie la casa ei, Mark ar fi tot ce mi-aş dori. Dacă aş vrea un partener, un soţ, Mark este exact bărbatul pe care l-aş alege. Dar, Viv, mă cunoşti. Ştii că sunt alergică la angajamente. Nu vreau un soţ. Vreau o carieră.

— Tot ce ştiu e că începi să te repeţi ca un disc zgâriat.

— Cum? mă reped eu.

Dacă n-ar fi maică-mea, i-aş zice să se ducă naibii.

— îmi pare rău, scumpo. Doar că spui asta tot timpul, chiar şi acum, când viaţa ta s-a schimbat radical. Te-aş înţelege să vorbeşti aşa dacă ai fi încă o fată singură, fără responsabilităţi, dar, Maeve, vei avea un copil. Viaţa ta nu va mai fi niciodată aşa cum a fost, iar priorităţile tale trebuie să se schimbe.

— Viv, un copil nu trebuie să schimbe lucrurile. Mă întorc la serviciu după trei luni, iar eu şi Mark vom creşte copilul împreună. Există bone şi creşe pentru atunci când

suntem la serviciu. Nu e ca pe vremea ta. Toată lumea procedează aşa în ziua de azi. E mult mai bine ca mamele să muncească decât să stea acasă. Viaţa mea nu se va schimba atât de mult pe cât îţi imaginezi tu.

Viv nu zice nimic o bucată de timp, doar netezeşte lucruşoarele acelea mici, având pe chip o expresie care vrea să spună „Aşteaptă şi-ai să vezi că am avut dreptate”.

— Bine, zice ea într-un târziu, vrând de fapt să zică „Vom vedea”.

— Bine, zic şi eu. Aşa că nu mă mai tot întreba de Mark în speranţa că vom fi împreună şi vom trăi până la adânci bătrâneţi, fiindcă eu sunt foarte fericită aşa, singură, şi nu vreau să mă mărit. Înţelegi?

— Bine.

— Bine.

Nici măcar pe mine nu m-am convins.

Îi pregătesc lui Viv o ceaşcă de ceai ca semn de împăcare, fiindcă nu vreau să mă cert cu ea, după ce că o văd atât de rar şi o iubesc atât de mult.

— Arată-mi ce-ai mai cumpărat, trăncănesc eu emoţionată trăgând sacoşa lângă mine, iar Viv începe să se lumineze la faţă. Ah! Ăştia sunt cei mai mici ciorăpei pe care i-am văzut vreodată!

— Dar tu ce mai faci, mamă? Cum o mai duci? întreb eu acum, când ne-am împăcat de-a binelea.

În ultimul timp am impresia că vorbim numai despre mine şi copil. Nu mai ştiu nimic despre tine. Ce-ai mai făcut? Vreo aventură pasională?

— Credeam că o bunică aşa ca mine n-ar trebui să aibă aventuri pasionale.

Zâmbeşte, iar eu ştiu că m-a iertat.

— Nu fi caraghioasă. Dumnezeule, dacă aş arăta măcar pe jumătate la fel de bine ca tine când voi avea vârsta ta, aş fi o femeie fericită. De fapt – mă uit la ea cu atenţie – arăţi nemaipomenit de bine. Ai făcut ceva?

— Cum ar fi?

Pare că se ruşinează.

— Viv, doar nu ţi-ai făcut vreo operaţie estetică sau ceva

de genul ăsta?

— Maeve! Nu vorbi prostii! De unde să am eu bani pentru aşa ceva? Nu zic că m-ar deranja puţin colagen ca să corectez laba gâştei.

— Laba gâştei? Dar nici nu se vede. Oricum, ridurile astea dau personalitate feţei. Cât despre bani, cine ştie, poate ai găsit vreun tătic bogat.

O înghiontesc şi ea râde, apoi roşeşte.

— Viv?

Sunt uimită, căci e limpede că îmi ascunde ceva, ceea ce nu face de obicei, iar eu sunt şocată fiindcă îmi dau seama deodată ce egoistă am devenit de când sunt însărcinată. N-am întrebat-o nimic pe Viv despre viaţa ei. Nimic.

Dar acum pot să îndrept lucrurile.

— Viv? Spune-mi de ce roşeşti.

Ea oftează. Şi zâmbeşte.

— De fapt mă întâlnesc cu o persoană minunată.

— Super! O îmbrăţişez. Nu-i de mirare că arăţi aşa de bine. Probabil datorită sexului. Şi ia zi-mi, cine e?

— Tocmai asta e, zice ea, ridicând ochii spre mine şi devenind serioasă. Nu ştiu cum să-ţi explic, aşa că am să-ţi spun pur şi simplu.

Inspiră adânc.

— tatăl tău.

Nu zic nimic. Nu pot să zic nimic. Rămân cu gura căscată şi stau acolo de parcă n-aş mai avea aer. Sună exagerat? Ei bine, îmi pare rău, dar mă simt de parcă tocmai m-a lovit cineva cu leuca în moalele capului.

— Maeve? Spune ceva. Te rog, mă imploră mama.

Încep să-mi scutur capul.

— Cum poţi? Cum? De ce…?

Nu ştiu ce-aş putea să spun, ştiu doar că mă simt de parcă toată lumea s-a întors cu susul în jos. Nu pentru că tatăl meu e o persoană rea. Nu pentru că tata e complet incompatibil cu mama. Nu pentru că nu înţeleg de ce sunt din nou împreună, după toţi aceşti ani cât au fost despărţiţi.

Ci pentru că eu nu ştiu cine e.

Mă rog. Ştiu cine e, adică probabil l-aş recunoaşte dacă l-aş întâlni pe stradă, fiindcă obişnuiam să mă uit la fotografiile lui ore întregi încercând să-mi întipăresc bine în minte figura lui.

Îi cunosc scrisul din felicitările şi cecurile pe care le trimitea de ziua mea. I-aş recunoaşte probabil şi vocea, din rarele ocazii când îmi telefona.

Dar asta se întâmpla cu ani în urmă. N-am mai auzit de el de aproape zece ani. Devenise un efort prea mare. Am tot încercat să păstrăm relaţia, dar părea că el nu avea niciodată timp. În final, am renunţat.

La fel şi el.

Uneori oamenii mă întreabă despre părinţii mei, iar eu vorbesc de parcă aş avea doar mamă şi, din fericire, nimeni nu insistă, de jenă că poate tata a murit.

Viv oftează şi-şi trece degetele prin păr.

— Maeve, sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii, atâtea lucruri despre care nu ţi-am spus. Nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu pot să cred că mi-ai ascuns lucrul ăsta, reuşesc eu să îngaim.

— Nu ştiam cum să-ţi spun, zice ea cu tristeţe.

— De cât timp vă vedeţi?

— De vreo şase luni. Cam aşa.

— Cum ai putut să nu-mi spui?

Oftează din nou.

— Mi-a fost frică. Nu ştiam cum o să reacţionezi. Şi nu ştiam nici dacă e ceva serios.

— Şi este?

Încuviinţează din cap.

— Viv, cum ai putut? Ne-a abandonat! Tte-a lăsat pe tine, femeie singură cu un copil, şi de-atunci nici c-a mai avut de-a face cu mine, cu noi. Cum poţi să-l ierţi?

— Maeve, a trecut atâta timp. Tatăl tău a fost iubirea vieţii mele, dar nu era pregătit să se însoare. I-am dat un ultimatum când am rămas însărcinată cu tine şi el a acceptat fiindcă mă iubea şi nu dorea să mă piardă, dar nu

era pregătit pentru a-şi asuma responsabilitatea unei familii. N-a fost niciodată o persoană rea, continuă ea. Şi chiar dacă am fost distrusă, o parte din mine a înţeles. Era în anii ’70. Noi, cei care nu eram din Londra, am reacţionat târziu la libertatea sexuală din anii ’60. Abia în 1972 ne-a ajuns şi pe noi, râde ea. Să ştii că cel mai mare regret al lui eşti tu. Nu vorbeşte decât despre tine. S-a uitat la filmuleţele cu tine de o mie de ori. S-a uitat prin toate albumele cu fotografii. Vrea să te vadă. Să-şi ceară iertare. Să-ţi explice.

— De unde ştii că nu va face la fel şi acum? zic eu cu amărăciune.

— Pentru că are 56 de ani şi încă mă iubeşte, spune ea simplu, cu un surâs. Şi fiindcă niciodată nu m-am simţit cu cineva aşa cum m-am simţit cu Michael. Aşa cum mă simt şi acum.

— O să te măriţi cu el? întreb eu brusc.

Zâmbeşte.

— Nu m-a cerut de soţie. Dar am vorbit despre asta. Maeve, te simţi bine? îmi ia mâinile într-ale ei. Trebuie să ştii că îl iubesc, Maeve. Întotdeauna l-am iubit şi acum s-a schimbat. Amândoi ne-am schimbat, dar între noi există încă un sentiment puternic.

— Ce? Vorbeşte-mi despre el I

— A fost întotdeauna un tip periculos, chicoteşte ea. Întotdeauna ne distram de milioane când eram împreună, iar eu am simţit mereu că el mă înţelege mai bine decât oricine altcineva. Şi eu îl înţelegeam pe el, chiar şi stilul lui periculos, deşi mă speria pe vremea aceea. Şi pe bună dreptate, mi-am dat seama. Acum s-a mai înmuiat. E mai stabil. Nu mai are stilul acela periculos şi a devenit sprijinul meu. Prietenul meu cel mai bun.

— Şi ai fi pregătită să faci din nou compromisuri? Să trăieşti cu cineva? Să faci concesii pentru modul lui de viaţă?

Ridică din umeri.

— Nu e bine să fii singură. A fost minunat cât te-am crescut pe tine şi am cunoscut şi alţi bărbaţi, dar am trăit

aşa aproape treizeci de ani. E prea mult. Am obosit să fac totul singură. Vreau să am pe cineva alături cu care să înfrunt greutăţile. Vreau să am pe cineva care să mă apere de cei care vor să mă tragă în piept. Vreau să am pe cineva care să sune la bancă atunci când îmi încarcă extrasul de cont. Pur şi simplu vreau po cineva cu care să le împart pe toate. Înţelegi ce vreau să spun?

Încuviinţez clătinând din cap. Sunt surprinsă.

Dar înţeleg.

Sună cineva la uşă.

— Aştepţi pe cineva?

Viv pune jos paharul cu vin şi se duce la uşă să răspundă la interfon, întreabă cine e, după care apasă pe buton.

Ne fâţâim fără rost încercând să ne facem curaj să ieşim ca să luăm masa în oraş, fiindcă nu prea mai e nimic de mâncat prin casă (moaşa m-ar omorî dacă mi-ar vedea azi nivelul de cetone) şi niciuna dintre noi n-are chef să iasă.

— Repede, repede, şopteşte Viv, punându-şi pantofii şi căutând înfrigurată în poşetă după rujul de buze. Machiază-te puţin. Aranjează-ţi părul.

— Ce? Ce tot spui? E vineri seara şi mi-am luat o zi liberă să mi-o petrec cu Viv şi, sinceră să fiu, sunt extrem de fericită că nu trebuie să mă machiez şi că pot să-mi strâng părul. Cine naiba e?

— E Mark, zice ea încântată şi nerăbdătoare. Haide, şopteşte ea, doar nu vrei să te vadă aşa?

Şi chiar atunci bate Mark la uşă.

Viv îmi aruncă o privire panicată în timp ce eu mă deplasez alene spre uşă în şoşonii mei cu

Garfield şi-i zâmbesc în timp ce deschid uşa, fiindcă Mark m-a văzut în aproape orice situaţie imaginabilă, mai puţin când... ah. Pardon. Repet. *Orice* situaţie imaginabilă. Şi nu-i pasă.

— E doar Mark, zic eu zâmbind drăceşte spre Viv, întinzându-mă să-l sărut pe Mark pe obraz. Ce surpriză plăcută! Să fie o coincidenţă că ţi-am spus astăzi la telefon

că vine Viv în weekend?

— Ah, face Mark. Ciudat că spui asta, dar începusem să cred că cine ştie din ce motiv nu vrei s-o văd pe mama ta. Bună! îi zâmbeşte şi-i strânge mâna. Eu sunt Mark. Şi-aş zice că eşti mult prea tânără ca să fii mama lui Maeve, dar ar suna teribil de ieftin, aşa că n-am să zic, chiar dacă e adevărat.

Viv surâde prosteşte, iar eu mă prefac că-mi vine să vomit. Ieşim toţi trei la Pizza Express.

— E minunat!

Jur că, dacă n-aş şti mai bine, aş zice că mama pluteşte în al nouălea cer. Eu, pe de altă parte, plutesc în al şaptelea sau al optulea, fericită, încântată, uimită că mama şi Mark se înţeleg atât de bine.

— Grăbeşte-te.

Mă spăl pe mâini şi o aştept pe Viv să-şi dea iar cu ruj, iar când termină, îl înşfac şi eu şi mă dau repede pe buze.

— Te-ai răzgândit, nu-i aşa?

Viv se uită la mine cu un zâmbet cunoscător, căutând în poşetă să-mi dea rimelul.

— Nu strică să faci un mic efort, zic eu defensiv. Haide, Mark o să creadă că am căzut în toaletă.

— Dar e un om atât de bun, oftează Viv în timp ce urcăm scările înapoi spre restaurant. E atât de afectuos şi serios şi drăguţ. Şi e limpede că te adoră.

— Şi eu îl ador *pe el,* zic eu severă, făcându-mi loc printre mese, lucru nu prea uşor din cauza burţii. Suntem prieteni foarte buni, atâta tot. Bine?

Viv zâmbeşte pentru ea.

— Viv? Da? Da?

— Mi se pare că doamna protestează cam mult, şopteşte ea ca pentru sine când se apropie de masă şi-şi trage scaunul să se aşeze, înclinând capul şi vorbind destul de tare ca s-o aud şi eu, ceea ce şi voia. Îi zâmbeşte lui Mark, care n-a auzit nimic sau, dacă a auzit, habar n-are despre ce vorbea, apoi se uită în meniu. Vrea cineva desert?

Ne întoarcem toţi trei în apartament şi, când bag

cheia în uşă, simt că inima îmi zvâcneşte puternic şi mă întorc alarmată spre Viv, simţind cum mi se scurge culoarea din obraji.

— Parcă am încuiat uşa, nu-i aşa? Aş fi jurat că am încuiat-o.

Mark mă dă uşor la o parte şi-mi ia cheia din mână.

— Voi două staţi aici. Lăsaţi-mă pe mine să văd dacă totul e în regulă.

Deschide uşa şi intră înăuntru, în timp ce eu şi Viv ne ţinem în braţe, speriate că a intrat vreun hoţ în casă. Uşa se închide şi câteva minute mai târziu Mark o deschide încruntat.

— Cred că ar fi mai bine să intraţi, zice el, şi în timp ce îl urmăm în sufragerie inima îmi bate atât de tare în piept încât am impresia e & o să mi se facă rău.

Ştiu la ce să mă aştept. Scaune răsturnate, sertare golite, toate lucrurile mele împrăştiate pe jos. Of, fir-ar să fie! Perlele bunicii. Am tot zis să le ascund, dar erau în sertarul de la noptieră, îmi trece prin minte un inventar al bunurilor mele şi mă rog să nu îi găsit cerceii pe care mi i-a dăruit Viv când am împlinit 22 de ani. Nu că ar fi cu diamante sau cine ştie ce, dar au o valoare sentimentală imensă.

Oh, rahat! Nu cred că fac faţă.

Intrăm în sufragerie şi mă opresc cu respiraţia tăiată. Pe canapea, cu capul în mâini, arătând absolut îngrozitor, e Fay. Proprietara apartamentului. Care n-ar trebui să fie aici decât peste şase luni.

— Credeam că eşti în Grecia, mă aud spunând. Ştiu că s-ar putea să ţi se pară o întrebare aiurea, dar ce naiba cauţi aici?

N-a fost o întrebare chiar atât de aiurea. S «pare e & Fay se îndrăgostise până peste urechi de un australian blond şi musculos pe care l-a întâlnit în Păros. îl chema Stu. Era „antreprenor de internet” (până şi Mark a ridicat din sprâncene când a auzit aşa ceva), iar Fay a hotărât să-şi petreacă restul vieţii cu el.

Au stat în Păros, după care au decis să pleco la

Santorini, unde au auzit de patronul unui bar australian care căuta un înlocuitor. Totul era idilic, suspina ea (căci începuse deja să dea apă la şoareci), stăteau şi priveau răsăritul soarelui în fiecare dimineaţă, făcând planuri despre viitorul lor împreună.

Aveau o echipă grozavă de oameni tineri care lucrau la bar şi, curând, a devenit atracţia insulei. Munceau, dar mai ales se distrau la greu şi, cu toate că Fay ştia că nu vor putea să ţină barul pe această mică insulă grecească la nesfârşit, credea că a găsit marea dragoste a vieţii ei şi s-ar fi dus oriunde, ar fi făcut orice pentru el.

Fay se hotărâse să se întoarcă la Sydney la sfârşitul verii. Ar fi locuit împreună cu Stu şi şi-ar fi căutat ceva de lucru acolo. Chelneriţă, bonă, orice, doar să fi putut rămâne acolo cu el.

Până când a venit acasă şi l-a găsit în pat cu l'aola, o tipă din echipa lor minunată de oameni tineri.

Asta se întâmpla miercuri după-amiaza.

— îmi pare rău, suspină ea, ştergându-şi nasul şi ochii cu un şerveţel mototolit. Ştiu că ar fi trebuit să vă anunţ, dar nu mă gândeam decât că vreau să mă întorc acasă.

— înţeleg, zic eu ca s-o liniştesc. Dar ce ai de gând să faci? Unde ai de gând să stai?

— Cum adică? Se uită la mine neînţelegând, în timp ce lacrimile au început deja să i se usuce.

— Doar nu te gândeai să te muţi din nou aici, nu? înţeleg că exact asta avea de gând. Fay, nu poţi să mă dai afară pur şi simplu. Îmi pare sincer rău pentru vacanţa ta romantică eşuată – tresare, dar eu mă prefac că nu bag de seamă –, dar ne-am înţeles să stau aici un an şi n-au trecut decât şase luni şi jumătate. Pe bune, continui eu, nu am unde să mă duc.

— Păi nici eu nu am, zice ea şi se ridică în picioare cu braţele încrucişate, revendicându-şi teritoriul. Şi e apartamentul meu, ce naiba. Arată-mi contractul de închiriere. Arată-mi unde ai semnat că închiriezi apartamentul pe un an de zile.

N-am semnat nimic. Doar ne-am plăcut… *atunci*… şi

ne-am bazat pe încredere.

— Nu pot să cred că te porţi aşa. Nu vezi că sunt însărcinată, pentru numele lui Dumnezeu?

Hormonii ameninţă să izbucnească şi simt o împunsătură fierbinte în spatele ochilor, ceea ce înseamnă că sunt pe punctul de a izbucni în plâns.

— Nici eu nu pot să cred că te comporţi aşa. Faptul că eşti însărcinată nu are nimic de-a face cu treaba asta. Te porţi îngrozitor. E apartamentul meu. Şi eu sunt cea care a trecut prin iad, iar acum m-am întors.

— Bine, intervine Mark. Se pare că aşa nu ajungem niciunde şi avem cu toţii nevoie de puţin timp de gândire. Ce-ar fi să ne culcăm şi să discutăm mâine-dimineaţă?

— Bine, zice Fay îndreptându-se spre dormitor.

— Dar tu unde crezi că te duci?

Păşesc spre ea şi îi blochez drumul. Ha! într-un moment ca ăsta, o burtă cât toate zilele este categoric un avantaj.

Mark pare şocat.

— Maeve!

— Chiar aşa!

Fay încearcă să mă impresioneze cu privirea, dar eu stau fermă pe poziţip.

— *Maeve!*

— *Eu* unde ar trebui să dorm?

Mă uit la Viv ca să mă susţină, iar ea clatină din cap.

— Cred că Maeve are dreptate.

— De ce nu veniţi să dormiţi la mine? zice Mark uitându-se mai întâi la mine, apoi la Viv. Amândouă.

— Nici gând, zic eu scuturând din cap. În niciun caz nu-mi las lucrurile în apartament cât timp e *ea* aici. De unde ştiu eu că nu mă întorc mâine-dimineaţă şi găsesc totul distrus?

— Oh, pentru Dumnezeu! Fay îşi dă ochii peste cap, dar eu nu mă clintesc. În cazul ăsta, zice ea, şi eu pot să spun acelaşi lucru, aşa că nici eu nu plec.

— N-ar fi mai bine să ne purtăm ca nişte adulţi, vă rog? zice Mark de-a dreptul înspăimântat de atâta imaturitate,

dar mie nu-mi pasă.

Nu am de gând să mă mişc de-aici.

— Sunt adult, zic eu arţăgoasă. Ea se poartă iresponsabil.

— Bine. Ce ziceţi? Fay poate să aştepte în dormitor, iar noi rămânem în sufragerie să discutăm ce-avem de făcut şi în felul ăsta niciuna nu riscă să-i fie aruncate lucrurile la gunoi.

Ştiu că Mark ne crede nişte caraghioase, dar eu sunt însărcinată în şase luni. Cum îndrăzneşte ea să vină să mă arunce în stradă?

Îi spun treaba asta lui Mark când Fay dispare în dormitor trântind uşa, iar el zice că e de acord cu mine, dar înţelege şi de ce Fay se comportă aşa şi că, atunci când suferim o decepţie în dragoste, singurul loc unde vrem să ne ducem este acasă, iar aici e casa ei.

— Şi totuşi crezi că nu are dreptate?

— Da, zice el după o tăcere lungă, deşi eu cred că probabil nu e de acord şi o spune doar ca să-mi facă mie pe plac, dar nici că-mi pasă. Da, cred totuşi că nu are dreptate. Ideea e că tu, oricum, trebuie să-ţi găseşti să stai în altă parte.

— De ce? zic eu bosumflată. De ce să plec eu?

— Pentru că e apartamentul ei şi pentru că, deşi poţi să stai aici să te cerţi cu ea, nu vei câştiga. Maeve, zice el pe un ton mai blând, bunicul îmi spunea mereu să-mi aleg cu grijă bătăliile. Nu te poţi lupta numai de dragul de-a te lupta. E prea mult efort, iar asta e o bătălie pe care n-are niciun rost s-o porţi.

— Sunt de acord, zice Viv.

Uitasem că e şi ea acolo.

— Şi-atunci eu unde ar trebui să mă duc? Lacrimile încep de-acum să-mi curgă, iar Viv şi Mark se-apleacă să mă mângâie pe spate încercând să mă liniştească. Sunt gravidă în şase luni, încep eu să suspin, şi aici e casa mea şi acum trebuie să-mi caut un agent imobiliar şi o să dureze sfip tămâni întregi şi numai de asta n-am eu chel acum. Nu pot să mă ocup de asta, fir-ar să fiul

Strig ca să mă descarc, apoi încep să dau apă la şoareci fără să-mi pese că Viv şi Mark schimbn priviri îngrijorate peste capul meu.

— Maeve, zice Mark în cele din urmă. Am cinci dormitoare libere, niciunul nu foloseşte în nimic şi doar se umplu de praf. E ridicol că nu locuim totuşi împreună, mai ales că există atâta spaţiu şi o să se nască şi copilul. Am vrut să-ţi spun mai demult, dar n-am vrut să mă înţelegi greşit şi n-am ştiut cum vei reacţiona.

Lacrimile încep să mi se usuce.

— Maeve, continuă el, după părerea mea, faptul că Fay a apărut aşa, pe nepusă masă, este n întâmplare neprevăzută. Tu cunoşti casa mea lu’ fel de bine ca mine şi ştiu că te simţi bine acolo.

Are dreptate.

— Mi se pare normal să te muţi acolo. Ce zici 7

Fireşte că e normal. E perfect normal. Doar că asta ar însemna să renunţ la independenţa mea la libertatea mea. Poate că Mark se aşteaptă să încep să-i gătesc sau să-i spăl. E deja complicată situaţia asta. Sunt gravidă cu omul care mi-a devenit cel mai bun prieten şi, dacă aş fi altn, probabil că m-aş fi îndrăgostit de el, dar nu sunt şi n-am fost. Dar poate că tocmai asta aşteaptă, dacă mă mut la el. Poate că o să se furişeze S» camera de oaspeţi noaptea şi, oricum, chiar vorbea serios când zicea de camera de oaspeţi? N-aş zice că a insistat şi probabil că nu-i o idee bună, dar mie chiar că-mi place casa lui şi mă simt bine acolo. De fapt, probabil că mă simt mai bine acolo decât aici, dar nu despre asta e vorba…

Iisuse! Am obosit de tot.

— Uite, zice Mark. Măcar pentru o perioadă de timp. Îţi strângem lucrurile şi stai câteva săptămâni la mine cât timp îţi cauţi altceva. Ce părere ai?

Mi se pare perfect.

— Bine, zic. Mă uit la Viv, care zâmbeşte precum o pisică de Cheshire. Asta nu înseamnă nimic, şuier eu în timp ce Mark dispare în bucătărie să caute nişte saci menajeri în care să-mi adune lucrurile. Suntem doar prieteni.

— Ştiu, şopteşte Viv. Dar trebuie să recunoşti că e al naibii de drăguţ.

Mă rog, aşa e. Mie îmi spuneţi?

* * *

— Ce-am putea face în prima fază a travaliului?

Eu şi Mark avem cea mai bună poziţie din încăpere. Alte patru cupluri stau inconfortabil – totul este inconfortabil când eşti însărcinată în şapte luni – pe nişte perne aruncate de jur-împrejur într-o sufragerie nemobilată, iar eu şi Mark ne-am înghesuit fotoliile lângă Trish, instructoarea de educaţie prenatală, ceea ce înseamnă că suntem primii la rând în pauza de ceai şi biscuiţi. (Altă dată lucrurile astea n-ar fi contat câtuşi de puţin. Să fie oare îngrozitor de trist faptul că, pentru mine, rulada cu smochine a devenit acum preocuparea principală a serii? Dacă stau bine să mă gândesc, mai bine nu-mi răspundeţi.)

Mark îmi dă un ghiont şi-mi face semn să mA apropii ca să-mi şoptească ceva la ureche.

— Nu a pus întrebarea asta şi săptămâna tro cută?

Încuviinţez din cap şi ridic din umeri. Parctt îmi amintesc şi eu că a vorbit despre prima fazĂ a travaliului şi săptămâna trecută, dar cine ştio, poate că săptămâna asta aflăm ceva extraordinar de interesant, ceva ce nu ne-a mai spus.

— Respirăm adânc? întreabă una dintre celelalte viitoare mămici.

— Da, e o idee bună! zice Trish clătinând din cap cu entuziasm.

— Mergem să ne plimbăm?

— Şi asta e o idee bună!

— Bem ceva cald?

— Ooh, da! Categoric ceva cald! Foarte bine I zâmbeşte Trish încurajator.

— Ne uităm la televizor?

— Da. Ne putem uita şi la televizor.

— Citim o carte?

— Absolut! Bună idee!

— Ăă, mă scuzaţi, zic eu aplecându-mă în faţă în timp ce Trish se uită la mine aşteptând să fac cine ştie ce sugestie senzaţională, doar că eu sunt cam nedumerită. Vreţi să ştiţi ce putem face în prima fază a travaliului ca să ne aline durerea sau să ne distragă atenţia ori pur şi simplu vreţi să ştiţi ce-am putea face?

— Numai ce am putea face, zice ea fericită, moment în care Mark pufneşte, gata să hohotească de râs, iar eu mă trag înapoi uimită. E ca şi cum ai întreba ce putem face într-o dimineaţă de duminică. Sinceră să fiu, lista ar putea continua la nesfârşit. Cum se şi întâmplă. De fapt, cu asta umple tot restul orei.

Ora de instruire prenatală nu e tocmai cum mă aşteptam. Nu că aveam cine ştie ce aşteptări, dar cu siguranţă credeam că o să învăţ ce opţiuni am, să pot să iau nişte decizii pe baza acelor opţiuni, să ştiu la ce să mă aştept. Până acum n-am învăţat nimic în plus faţă de ce-am mai aflat din cărţi. Ah, şi am aflat că, dacă mă hotărăsc să fac o epidurală sau – Doamne fereşte! – o cezariană, aş fi într-adevăr o persoană foarte rea şi o să sfârşesc direct în iad.

— Au fost cazuri, a zis Trish săptămâna trecută pe un ton scăzut, rău prevestitor, când epidurala – aici vocea ei a devenit aproape o şoaptă – a ieşit *prost.*

Un scurt Hor a străbătut celelalte cupluri în timp ce Trish ne-a privit pe rând să se asigure că suntem numai ochi şi urechi la povestea de groază pe care, fără îndoială, avea să ne-o împărtăşească.

— Ştiu o femeie care a făcut o epidurală şi epidurala – pauză pentru efect dramatic – s-a dus *în sus.*

— Cum adică? a întrebat cineva.

— Adică nu simţea nimic de la mijloc în *sus,* dar simţea tot de la mijloc în *jos.*

Toţi au căscat gura îngroziţi, mai puţin eu. Mi-am întors privirea spre Mark şi m-am întrebat dacă o să pot să mai îndur alte câteva săptămâni în care să mă prefac că am să aleg să nasc pe cale naturală, cu respiraţii adânci pentru a îndepărta durerea şi, la o adică, un picuţ de

oxigen dacă lucrurile se înrăutăţesc.

Habar n-au ei că mă bate gândul să fac o cezariană. Şi nici n-or să ştie vreodată dacă vreau să scap teafără de-aici.

Principalul motiv pentru care am venit a fost ca să mai cunosc şi alte cupluri care locuiesc în zonă şi care au copii. Deşi m-am purtat ca o snoabă Am încercat ca o disperată să mă înscriu la cum în Hampstead fiindcă eram puţin îngrijorată de> cursurile din Dartmouth Park, dar Asociaţia Nnţională pentru Naşteri nu avea aşa ceva.

— Ştiu, în computer apare Gospel Oak, am spus eu la telefon pe un ton cât am putut die imperativ (ceea ce, întâmplător, o face pe regină să pară o biată figurantă în *Eastenders*), dar noi de fapt locuim chiar în apropiere de Hampstead High Street.

A meritat să încerc, dar până una-alta, mă aflu în sufrageria unei case imense din Dartmouth Park.

Iar oamenii de aici sunt drăguţi. Celelalte cupluri sunt foarte OK Dar nu tocmai pe gustul meu. Nu că ar conta, fiindcă eu am de gând să mă întorc la serviciu îndată ce se naşte copilul.

Ce înţeleg eu prin iad? Să stau la o masă într-o cafenea din zonă, împreună cu alte patru femei, toate cu sânii pe-afară alăptându-ne plozii care urlă, să povestim fiecare cum am născut şi să vorbim despre copii, fiindcă, zău, nu avem nimic altceva în comun, dar te simţi atât de singură încât şi asta e mai bine decât nimic.

Nu prea cred.

Pe de altă parte, ştiu ce important e să cunoşti şi alte mame din zonă ca să mai afli unele lucruri. Habar n-am unde se găsesc grupurile de copii, creşele sau bonele. Trebuie să-mi fac nişte relaţii în cartier şi de-aia mă aflu aici.

— Mai sunt doar trei săptămâni până se termină cursul, îi şoptesc lui Mark, căruia, ca şi mie, orele de instruire prenatală i se par la fel de snoabe şi de ridicole. Fii drăguţ.

— încerc, şopteşte el, dar, după ce ne încălţăm şi ne luăm la revedere (în fiecare săptămână suntem nevoiţi să

ne scoatem pantofii şi să-i aliniem ordonat în hol şi tot în fiecare săptămână îmi blestem zilele că nu-mi iau nişte adidaşi mai vechi, obişnuiţi, şi îmi ascund adidaşii marca DKNY sub banca de lemn fiindcă ceva îmi spune mie că etichetele de firmă nu dau bine pe-aici), răsuflă uşurat.

— Nu cred că mai rezist. Scutură din cap în timp ce ne plimbăm agale pe Mansfield Road îndreptându-ne spre casă. Cred că va trebui să faci restul cursului fără mine.

— Nici nu mă gândesc. Îmi trec braţul pe sub al lui. Ai să vii, indiferent că-ţi place sau nu. Bebe mi-a spus că vrea să fii acolo cu ea.

Mă priveşte cu afecţiune.

— Bebe n-avea cum să-ţi spună că vrea să fiu acolo pentru că, în primul rând, bebe nu vorbeşte încă şi, în al doilea rând, bebe e băiat.

— Ai vrea tu, pufnesc eu fiindcă, deşi Mark a zis că nu contează, atâta timp cât copilul e sănătos, ştiu că în sinea lui şi-ar dori un băiat.

Chiar dacă spun că nu-mi pasă, în sinea mea mi-ar plăcea să fie fetiţă. Nu că un băieţel mi-ar plăcea mai puţin, dar o fetiţă ar fi ceva special.

— Nu-mi pasă, zice el zâmbind în timp ce intrăm pe aleea noastră şi scoate cheile.

Estelle Road 205.

Îmi place casa asta. Îmi place totul în casa asta. Când sunt la serviciu număr minutele care au rămas până la plecare şi mă grăbesc spre casă fiindcă, da, aici *înseamnă* acasă. Acum.

Mark a spus că va fi ceva temporar şi când m-am mutat mi-am zis să ţin minte să sun un agent de închirieri lunea următoare. Nu ştiu cum se face, dar n-am mai ajuns s-o fac.

Îmi place mirosul acestei case, deşi n-am nici cea mai vagă idee ce poate fi. Nu e ceară de albine sau lavandă sau un parfum romantic, de crini. Nu e nici măcar ceva banal ca Shake n' Vac. Doar mirosul specific acestei case. Mirosul de acasă.

Îmi place să-mi fac de lucru prin bucătărie cu cărţile

de bucate ale lui Mark, să-mi ling senzual degetele când amestec făina cu untul şi zahărul într-un mixer şi mă cred, cum ar zice Nigella[15], zeiţa Gospodină.

Asta se numeşte cuibărit? îmi place să mă opresc la florărie când plec de la serviciu şi să mă duc acasă cu braţul plin de crini şi trandafiri albi, să-i aranjez cât mă pricep de bine în vaze şi să le pun în diverse locuri din casă.

Probabil că asta se numeşte cuibărit, îmi place să mă aşez comod pe canapea cu picioarele sprijinite pe măsuţa de cafea, să bat ritmul după Coldplay încălţată în botoşii mei cu Garfield, încercând să-l iniţiez pe bebe într-ale muzicii. Mark îmi tot spune că experţii recomandă să-i pui copilului muzică de *Mozart* şi *Beethoven,* nu Coldplay şi Travis, dar eu nu vreau să devină vreun tocilar, şi-apoi copilului pare să-i placă destul de mult.

Îmi place dormitorul meu care e aproape la fel de mare ca al lui Mark şi, din fericire, are şi o baie mică, dar cel mai mult îmi place încăperea care va fi camera copilului.

Vom începe să o decorăm, acum că am intrat în luna a şaptea. Mark a încercat să mă convingă să aşteptăm până intru în luna a opta, dar sinceră să fiu, chiar dacă bebe mai are de aşteptat până să vină pe lume, eu nu mai am răbdare.

Îmi place vopseaua pe care am ales-o, culoarea fisticului în nuanţă pală şi borduri de culoarea lămâii. Îmi plac perdeluţele verzi cadrilate pe care urmează să le comandăm şi covorul imens cu ursuleţi pe care l-am văzut în West End weekendul trecut şi căruia nu i-am putut rezista.

Îmi place atât de mult această casă încât nu cred că am să vreau vreodată să plec. M-am gândit la treaba asta, normal, dar deocamdată sunt mulţumită şi aşa. Mark pare să se simtă la fel de bine ca şi mine. Îi pare bine că sunt

---

15 Nigella Lawson, realizatoare TV a unei emisiuni gastronomice şi autoarea unor cărţi de bucate de succes în Marea Britanie.

atât de fericită aici. Îi place că uneori îi pregătesc cina şi o fac din tot sufletul. Îi place că sunt flori prin casă şi se simte miros de femeie. Cred că-i place şi când se enervează pe mine că încarc maşina de spălat cu chiloţi din dantelă exact atunci când vrea şi el să-şi spele tricourile.

— Ştii ceva? a spus el într-o seară de vineri, când m-am străduit să gătesc şi tocmai terminam de mâncat o friptură de pui cu bucăţi de caise. Până să te muţi tu aici, nu cred că mi-am dat seama cât de singur eram. De ani de zile. Iar acum nu mai sunt singur.

Am pufnit.

— Cum puteai să fii singur de ani de zile? Doar ai locuit cu Julia atâţia ani.

— Tocmai asta e. N-am crezut niciodată că poţi fi singur când trăieşti alături de cineva, dar acum ştiu că nicicând nu te simţi mai singur decât într-o relaţie nefericită.

— înseamnă că eu sunt salvatoarea ta în ar* mură strălucitoare care a venit să te scape de mâncăruri semipreparate de la M & S şi de ciorapi găuriţi.

— Ce, ai de gând să-mi cârpeşti şi ciorapii? Chiar am sus o pereche care ar cam trebui…

— Du-te naibii!

Apuc perna pe care stau şi-i dau cu ea în cap.

— Dacă n-ai fi gravidă, ţi-aş da şi eu una, zico el indignat.

— Dacă n-aş fi gravidă, n-aş mai fi aici şi ai mânca nişte paste amărâte la cină.

— Vrei să spui că nu ştiu să gătesc? zice el ofensat. Dacă-i aşa, poţi să te duci şi tu naibii, şi cu asta îmi toarnă sucul de mango în cap.

— Nu pot să cred că ai făcut asta. Sunt complet şocată, privind cum lichidul portocaliu îmi picură din păr în poală. Nu pot să cred că ai făcut asta.

Mark se aşază relaxat, îşi încrucişează braţele şi aşteaptă, zâmbind. Aşteaptă contraatacul meu, dar eu sunt mult prea surprinsă ca să mai fac ceva. Sunt şocată.

Încep să râd.

— Doamne, arăţi ca naiba.

Mark începe să râdă şi el, râde atât de tare încât nici nu observă că iau o mână de spanac, decât prea târziu, când spanacul îi alunecă deja încet pe nas.

Cu râsete şi ţipete, mă întorc şi ies în fugă din bucătărie, fiindcă vine să se răzbune şi ştiu că răzbunarea va fi şi mai şi decât sucul de mango. Presimt că e ceva cu îngheţata cu cafea care, deşi µm pus-o la loc în frigider, e încă periculos de moale, fiindcă am uitat-o pe blatul din bucătărie o grămadă de vreme.

Îl aud pe Mark alergând pe scări după mine, iar eu ţip şi mă furişez în camera copilului.

— Nu, zic eu serioasă, oprindu-l cu o mână. Destul, destul, Mark. Nu în camera copilului. Abia am decorat-o.

— Poţi să cureţi mai târziu, cântă el, apropiindu-se încet de mine cu două cutii de îngheţată şi rânjind cu gura până la urechi. (Rahat. Am uitat de cealaltă cutie.) Mă voi răzbuna.

— Nu, ţip eu, dar încep să chicotesc pe măsură ce se apropie. Mark, vorbesc serios. Gândeşte-te la *copil.*

— *Copilului* îi place îngheţata cu cafea, zice Mark şi bineînţeles că asta e exact ce-i spun eu de două săptămâni încoace ca să explic pofta bruscă de îngheţată cu o aromă pe care, înainte de sarcină, nici n-o suportam.

M-am retras într-un colţ din care n-am pe unde să scap. Cu un strigăt final, Mark mă prinde şi savurează fiecare secundă cât îmi întinde îngheţata pe toată faţa şi în păr, în timp ce eu mă zbat să scap, dar fără succes.

Până la urmă mă predau. În timp ce el mă mânjeşte pe mine cu îngheţată, îl mânjesc şi eu pe el, până ce suntem amândoi la fel. Râdem cu gura până la urechi şi atunci se întâmplă cel mai ciudat lucru.

Faţa lui Mark e la câţiva centimetri de a mea şi deodată îmi vine să-l sărut.

Mă uit la buzele lui şi nu mă gândesc decât că le-aş linge, le-aş simţi peste ale mele, limba lui în gura mea, iar zâmbetul îmi dispare de pe faţă, mă las cuprinsă de dorinţă şi Mark probabil îşi dă seama, simte ce se

întâmplă, fiindcă imediat după aceea văd că nu mai zâmbeşte nici el, nu se mai aude decât respiraţia noastră precipitată, şi se uită adânc în ochii mei.

— Cred că am să mănânc nişte îngheţată Hâagen-Dazs, şoptesc eu în timp ce înclin capul şi mă apropii încă puţin de el.

— E cea mai bună idee pe care ai avut-o săptămâna asta, îmi şopteşte şi el chiar când buzele lui le ating pe ale mele.

— Nu se poate I zice Stella cu respiraţia întretăiată când îi spun că eu şi Mark suntem în sfârşit împreună. Vorbeşti serios? Parcă ar fi din filme!

E ultima mea zi la serviciu şi îi dau instrucţiuni Stellei pentru perioada în care o să-mi ţină locul. Am trecut pe la cantină ca să bem nişte ceai. Ea mă întreabă cum de arăt atât de mulţumită de mine, iar eu îi spun cu nonşalanţă că probabil din cauză că am făcut sex.

Mă întreabă cu cine şi aproape că se îmbrăţişează singură de atâta încântare când îi spun.

— Ştiam eu! ţipă ea după ce trece primul moment de şoc. Ştiam eu că voi doi o să fiţi împreună. Ce bine îmi pare! Cum te simţi?

Cum mă simt?

Mă simt altfel decât m-am simţit până acum, dacă e s-o spun pe-a dreaptă. Mă simt la locul meu, liniştită, fericită. Mă simt emoţionată pentru că voi avea un copil, pentru ce se va întâmpla mai departe şi mă simt uşurată şi recunoscătoare că nu trec prin toate astea de una singură.

Mă simt sută la sută femeie. Noaptea, când stau în pat şi Mark doarme, îmi mângâi burta care tot creşte, ştiind că tocmai pentru asta a fost creat trupul meu. Ştiind că, indiferent de nivelul la care aş ajunge în cariera mea, acesta e cel mai minunat lucru pe care am să-l fac vreodată.

Deseori îl privesc pe Mark cum doarme. Îl privesc cum sforăie în pernă şi simt o imensă afecţiune pentru el fiindcă, deşi n-am vrut niciodată să mă mărit, n-am vrut niciodată o relaţie, acum, că o am deja – fie şi-aşa, fără

intenţie –, înţeleg de ce oamenii îşi caută jumătatea. Înţeleg ce înseamnă.

Ca şi Mark, nu m-am gândit niciodată că eram singură. Probabil că nu eram, dar viaţa e mult mai uşoară şi mult mai plăcută acum, că am pe cineva alături. Sunt mai liniştită având această siguranţă şi, cu toate că n-am crezut o clipă că Mark e jumătatea mea (nu cred într-un astfel de concept), cred totuşi că îmi îmbogăţeşte viaţa şi asta e tot ce contează acum.

— Mă simt minunat, îi spun zâmbind Stellei. Pe acoperişul lumii. Mă uit la burta mea. Doar că am treizeci şi cinci de săptămâni şi m-am săturat. M-am săturat până peste cap.

M-am întâlnit cu o cunoştinţă săptămâna trecută şi îmi spunea că cine îşi închipuie că o sarcină durează doar nouă luni, se înşală amarnic. De fapt, râdea ea, sarcina durează opt luni şi doi ani, deoarece ultima lună pare să nu se mai termine.

Îmi aduc aminte că am văzut un interviu cu Caroline Quentin care, la treizeci de săptămâni, a intrat spontan în travaliu şi a născut un băieţel perfect sănătos. Dacă e bine pentru Caroline Quentin, de ce n-ar fi bine şi pentru mine?

— Crezi că o să se întâmple în seara asta? am început eu să-l întreb pe Mark în fiecare seară când ne băgăm în pat, de obicei după ce facem Hex, fiindcă din fericire hormonii mei au început să se manifeste într-un mod plăcut, iar libidoul mi-a crescut într-atât, c-ar putea trece prin acoperiş.

— Nu cred, oftează mereu Mark.

— De ce nu? insist eu, ridicându-mă în picioare să-i arăt cât a coborât copilul. Uite ce jos e. Pe cuvânt că e cu capul înainte.

Mark se mulţumeşte să zâmbească şi îşi vede mai departe de cartea lui.

Chiar şi moaşa a râs când m-am văzut cu ea săptămâna asta.

— Dacă *vrei* tu să fie mai devreme nu înseamnă neapărat că aşa o să se şi *întâmple,* a spus ea.

— Dar copilul a coborât, nu? am întrebat eu plină de speranţă.

— Hmm. Categoric e mai jos decât era săptămâna trecută.

— Dar nu mai am indigestie şi respir mult mai uşor. Probabil că a coborât. O fi angajat? Măcar un centimetru?

Ea a zâmbit.

— Nu te îngrijora. O să vină şi vremea ta.

Nu i-am mai spus că vremea mea, cel puţin din punctul meu de vedere, a sosit deja.

— Aş vrea – Mike Jones ridică paharul şi strigă peste mulţimea din încăpere, în cele din urmă urcându-se pe un scaun ca să fie auzit mai bine – să spun câteva cuvinte despre Maeve înainte să ne părăsească.

Un freamăt general de bucurie trece prin sală, lucru pentru care sunt enorm de recunoscătoare, fiindcă nu cred că merit o astfel de petrecere de plecare, mai ales că n-a trecut nici măcar un an de când lucrez aici.

— A făcut treabă bună când a venit în ultima clipă şi a preluat hăţurile de la predecesoarea sa şi, când am spus că „a preluat hăţurile de unde le-a lăsat JuliaH, am vorbit din punct de vedere profesional. Alte aplauze din mulţime în timp ce eu bombăn în sinea mea ascunzându-mă după un zâmbet binevoitor. Când i-am spus să-i ia locul, nu i-am spus să-i ia şi prietenul şi să rămână gravidă.

Alte aplauze, mai puternice de data asta, iar eu mă întreb cât de incorect are de gând să devină Mike.

— Ssst, ssst, încearcă el să liniştească mulţimea. Lăsând gluma la o parte, suntem cu toţii mulţumiţi de activitatea lui Maeve şi încă şi mai fericiţi că zvonurile despre Mark s-au dovedit până la urmă a fi nefondate.

Mă uit la Mark şi văd că zâmbeşte scurt fiindcă, în primul rând, Mike Jones n-a fost niciodată colegul lui favorit. Ştiu că discursul ăsta îl omoară.

— Am vrut să-i urăm mult noroc cu copilul şi să se grăbească să se întoarcă înainte ca Stella… unde eşti, Stella?

Stella strigă şi ridică paharul undeva în spatele sălii.

— înainte ca Stella să se instaleze prea confortabil în scaunul însărcinării. Ei, Stella?

— Ce?

Stella zâmbeşte şi ştiu că, indiferent ce-o să spună Mike în continuare, ea e mai mult decât pregătită să-i facă faţă.

— Sper că n-ai de gând să-mi spui că şi tu trebuie să naşti în curând, nu-i aşa?

— Du-te-n mă-ta, Mike! strigă ea stârnind cele mai furtunoase aplauze din această seară.

După ce se încheie acest discurs total aiurea, îmi aduc şi cadourile: un coş cu două salopeţele Petit Bâteau şi un set cu pieptăn şi perie galben cu pătrăţele, o pereche de chiloţi sexy din dantelă roşie în care mă îndoiesc că o să reuşesc să intru vreodată şi un spray antiseptic pentru sâni, de la Boots.

Exact ce mi-am dorit dintotdeauna.

* ++

— Eşti sigură că nu vrei nimic? strigă Mark din bucătărie, unde e ocupat cu pregătirea cinei. Ceai? Biscuiţi? Un copil?

— Nimic, îi răspund eu în timp ce repoziţionez vaza din sufragerie şi mă dau puţin înapoi să văd cum arată. De fapt, aş vrea copilul, se poate? Acum? Te rog?

Îl aud pe Mark râzând, iar eu mut vaza la loc pe măsuţa de cafea.

Totul trebuie să fie perfect în seara asta. Viv şi Michael au venit să petreacă weekendul la Londra şi în seara asta sunt invitaţi aici, la cină. Iar eu mă simt cam rău.

Din fericire nu au cerut să rămână peste noapte. N-aş putea să fac faţă acum unei astfel de situaţii. Au făcut rezervare la o casă de oaspeţi din apropiere, iar eu nu mă prea împac cu gândul că în seara asta o să-l întâlnesc pe prietenul mamei, care întâmplător e şi tatăl meu.

— Sunteţi întruchiparea unei familii din show-ul lui Jerry Springer[16], observă Mark cu sarcasm, deloc amuzant, după

16 Vedetă americană de origine britanică, realizatorul unei

părerea mea. Tot ce-ţi lipseşte acum e să afli că eu sunt fratele tău şi sigur am deveni un număr în spectacol.

— Oh, vai, vai, ce să zic! Pentru chestia asta, o să găteşti tu.

— Dar e familia ta. De ce să gătesc eu?

— Pentru că a) am s-o accept ca scuză pentru ce-ai zis mai înainte şi b) te pricepi mai bine decât mine.

— Trebuia să spui doar b), râde Mark şi eu zâmbesc privindu-l cum deschide uşile dulapului ca să caute nucşoară şi seminţe de chimion, ştiind ce mult îi place să gătească pentru alţii.

Mă duc sus să mă schimb din nou. Până acum, în după-amiaza asta, am probat cinci toalete, ceea ce e mare lucru, dat fiind că singurele lucruri pe care le port acum sunt o pereche de colanţi strâmţi negri de la Mothercare şi trei bluze bărbăteşti de la Marks and Spencer. Unde sunt toate hainele alea mici şi sexy care trebuiau să mă încapă până acum, cămăşile bărbăteşti, bluzele mulate care ar fi trebuit să se întindă ca să-mi cuprindă burta? Adio I Mi-au venit perfect până în şase luni, apoi, peste noapte, nimic nu mi s-a mai potrivit.

Dar reuşesc totuşi să găsesc cinci combinaţii. Să-mi pun colanţii negri cu pantofi cu toc ca să arăt mai suplă sau nu voi face decât să arăt oribil, ca din anii ’80? Să port bluza gri cu colanţii negri unu e banal? Să mă chinui să intru în pantalonii maro elastici de la M & S, care, deşi nu sunt pentru maternitate, ar trebui să-mi vină până la urmă şi, chiar aşa, ce mai contează dacă sunt un pic cam strâmţi şi nu pot să-i închid până sus? Pe sub bluză nici nu se vede.

De ce contează atât de mult ce crede tata? Dar fireşte că ştiu de ce contează atât de mult. Contează fiindcă fetiţa din mine încă vrea aprobarea lui. Poate că a fost decizia mea să mă îndepărtez total de el acum zece ani, dar acum vreau să fie mândru când se uită la mine. Vreau să creadă că am succes, că sunt frumoasă, că sunt exact aşa cum şi-ar dori el să fie fiica lui.

---

emisiuni TV de mare audienţă, *The Jerry Springer Show,* în care sunt prezentate scandaluri şi situaţii familiale controversate.

Şi n-aş vrea să creadă că sunt grasă, de-aici dilema cu îmbrăcatul, deşi, cum zicea şi Mark mai devreme, la treizeci şi opt de săptămâni de sarcină, cred că am dreptul să fiu mai voluminoasă.

Mă simt enormă. Am căpătat mersul legănat al unei gravide, cu burta înainte şi c-o mână la şale pentru sprijin. Parcă sunt propria mea caricatură când fac chestia asta, dar numai aşa simt că-mi păstrez echilibrul.

Cât despre greutatea pe care am căpătat-o, numai Dumnezeu ştie. Plus asistentele, moaşele, obstetricienii şi din fericire doar atât. În fiecare săptămână mă cântăresc şi în fiecare săptămână, înainte să urc pe cântar, îi anunţ cu voce tare: „Nu-mi spuneţi ce greutate am”. Mă gândesc că, dacă n-am ce-i face, n-are niciun rost să ştiu, fiindcă, deşi sarcina e cea mai bună scuză, îmi dau seama că am să mă îngrozesc dacă aflu că am pus pe mine mai mult de 11 – 12 kg, cât se recomandă în cărţi. Şi precis că am pus de două ori pe-atât, dar chiar că nu-mi pasă.

Oh, Doamne. Nu pot să cred că Viv vine cu *tatăl* meu.

— Viv, arăţi minunat! Mark a deschis deja uşa de la intrare, în timp ce eu mă lupt să mă ridic de pe canapea. Tu trebuie să fii Michael, îl aud spunând, iar inima începe să-mi bată foarte repede când intru în hol.

Tatăl meu – Michael – se opreşte să mă privească şi un timp niciunul dintre noi nu zice nimic. Aveam pregătit un discurs. Aveam de gând să fiu rece şi politicoasă. Aveam de gând să-i zic Michael şi să pretind că e doar noul prieten al mamei. Dacă ar fi fost cazul, aveam de gând să refuz rugăminţile lui de a-mi fi din nou tată. Aveam să-i spun că, datorită faptului că ne-a părăsit, m-am obişnuit să nu am un tată şi cu siguranţă nu mai aveam nevoie de unul acum. I-aş fi zis că eram dispusă să accept relaţia lui cu Viv, dar dacă şi-ar fi închipuit că vom avea o relaţie tată-fiică, atunci ar fi fost altă chestie.

Dar asta era înainte să-l văd.

În hol, cu ochii plini de lacrimi, stă un bărbat de vârstă mijlocie care mi se pare atât de cunoscut încât simt că mi se sfâşie inima. Şi nu e prietenul lui Viv, nu pentru

mine. E tata. Tatăl meu.

— Tată I

Îmi scapă un suspin şi în clipa următoare el deschide larg braţele, iar eu alerg spre el şi mă agăţ de gâtul său, vrând să nu mă mai desprind niciodată din îmbrăţişarea lui.

Suspin atât de tare încât nici nu-mi dau seama că şi el plânge şi, când într-un târziu ne desprindem din îmbrăţişare, văd că Viv şi Mark au dispărut în bucătărie, iar eu sunt singură cu tata.

— Uită-te la tine 1 râde el printre lacrimi, ţinându-mă să mă vadă mai bine. Uite-o pe fetiţa mea.

— Nu prea mai sunt fetiţă.

Fac un gest spre burta mea şi zâmbim amândoi, dar ştiu că sunt fetiţa lui. Sunt tot fetiţa lui I

— îmi pare rău, şopteşte el şi zâmbetul îi dispare de pe buze. În toţi anii ăştia care au trecut n-am încetat niciodată să mă gândesc la tine şi am vrut să-ţi scriu sau să-ţi telefonez, dar…

— Ssst. Nu-i nimic.

Îl cuprind în braţe ca să-l liniştesc, fiindcă deodată totul este în regulă. Brusc îmi dau seama că nu mai trebuie să port cu mine trecutul. Că e bine să-l las în urmă, să merg mai departe şi că singurul lucru important e că suntem din nou împreună.

Intrăm în bucătărie să vedem ce fac ceilalţi şi o văd pe Viv stând la masă şi ştergându-şi lacrimile. Dar zâmbeşte din toată inima şi ştiu că nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei nu spera să se întâmple asta.

Privindu-i chipul, ştiu exact ce gândeşte, căci şi eu m-am gândit la acelaşi lucru.

Suntem din nou o familie.

Cina e delicioasă. Mark e simpatic şi încântător. Viv e absolut înfloritoare în prezenţa tatii şi tata este, ei bine, tata este exact cum mi-am dorit mereu că fie. E interesant şi interesat. E inteligent şi amuzant, iubitor şi afectuos. Mă tachinează blând în legătură cu primul lui nepot şi mă face să mă simt preţuită şi în siguranţă.

— Vezi ce se întâmplă? se întoarce spre Viv. Te las singură cu ea 22 de ani, iar ea se duce şi rămâne gravidă. Chiar aşa. Nu pot să am încredere în tine deloc.

Are o voce caldă şi un ton glumeţ, iar Viv e îndrăgostită până peste cap.

Dar văd că şi el o iubeşte. O priveşte cu tandreţe când ea se ridică în picioare să ajute la strânsul mesei şi, dacă n-aş şti care e treaba, aş zice că sunt proaspăt căsătoriţi. Doar că se simt prea bine unul cu celălalt. Atât de bine că parcă ar fi fost împreună dintotdeauna. De parcă n-ar fi fost niciodată cu altcineva.

— Maeve, am binecuvântarea ta, da?

Viv aruncă la gunoi nişte resturi de miel marocan.

— Ce? Deci vă căsătoriţi?

Credeam că o să-mi fie teamă de asta, dar sunt încântată.

— N-am vrut să spun asta.

Se înroşeşte, iar eu sunt sigură că se va întâmpla în curând şi că, după cum o cunosc eu pe Viv, va aştepta mai întâi naşterea primului ei nepot, va aştepta să treacă emoţia acestui eveniment şi abia pe urmă va face un anunţ despre ei.

— Vreau să spun doar că te bucuri pentru asta, nu-i aşa? Că Michael, tatăl tău, a revenit în viaţa noastră. Vezi cât de mult s-a schimbat?

Pun jos cârpa de vase şi o îmbrăţişez pe Viv.

— Viv, zic eu, este exact aşa cum am sperat să fie tatăl meu şi este un bărbat exact aşa cum am sperat mereu că vei găsi. Sunt încă uimită că e el.

Şi râdem amândouă când, deodată, simt o durere ascuţită în abdomen şi mi se taie respiraţia.

— Ce e? Viv mă apucă alarmată de braţ. Maeve? Ce este?

— Nu ştiu. Nimic. Respir adânc şi durerea dispare. Probabil doar o indigestie. Ştiam eu că am mâncat prea mult.

— Sigur eşti bine?

— Sunt bine. Îi zâmbesc, dar sunt îngrijorată. Când eşti

gravidă nu e de glumit cu durerile ciudate şi mă plimb puţin prin bucătărie, fac cafeaua, mă mişc încet şi cu grijă, în caz că durerea revine.

Viv se uită la mine îngrijorată când mă întorc în sufragerie şi mă aşez, dar zâmbesc s-o liniştesc şi mă ridic să torn cafeaua.

Şi atunci simt că am făcut pe mine.

— Drace!

Mă aşez şi roşesc instantaneu, apoi simt că-mi vine să plâng. Cum se poate întâmpla aşa ceva? Am 33 de ani şi ăsta e cel mai jenant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Toţi trei se apleacă spre mine, dar eu nu o vreau decât pe mama.

Slavă Domnului că e aici.

— Mamă! mă vaiet eu, iar ea îşi dă seama după expresia de pe chipul meu că trebuie să vorbesc doar cu ea.

Ceilalţi pleacă şi eu mă uit la ea înspăimântată.

— Cred că tocmai am făcut pe mine, şoptesc ruşinată, iar ea începe să râdă.

— Scumpo, eu cred că ţi s-a rupt apa.

Zâmbeşte ştiutoare şi mă ridică să vadă.

— Clar ţi s-a rupt apa, zice ea zâmbind şi arătând cu mâna spre scaun. E limpede şi fără miros. Scumpa mea fetiţă, ţi-a venit sorocul.

Şi când spune asta, simt ceva ce n-am mai simţit de nouă luni.

O durere menstruală.

Mark bagă curios capul pe uşă.

— E totul în regulă?

Viv zâmbeşte, şi la fel şi eu.

— Mark, a sosit timpul.

Dar nu pare deloc că e adevărat, am impresin că doar rostesc aceste cuvinte şi că diseară am să mă vâr în pat lângă Mark, iar mâine totul va decurge normal.

— Timpul să ce? zice Mark neînţelegând, iar Viv râde.

— Să se nască copilul.

Şi brusc Mark începe să se agite.

— Oh, Doamne. Eşti bine? Contracţiile, când vin? Fir-ar

să fie, nu-mi amintesc, la opt minute sau la cinci? Nu te mişca, de fapt, nu, hai să te plimbi puţin şi încearcă să respiri adânc.

În cele din urmă, când se opreşte ca să respire, eu încep să râd.

— Mark, linişteşte-te. Sunt bine. Contracţiile astea nu sunt cine ştie ce, sunt doar ca nişte dureri menstruale slabe, dar mai bine să dăm telefon la spital, fiindcă ştii că Trish ne-a avertizat la cursurile alea că există pericol de infecţie.

— Da, da, să telefonez la spital. O să telefonez.

— Mark. Viv îi ia cu blândeţe telefonul din mână. Cred că ar fi mai bine să telefonez eu.

— E totul în regulă?

Intră şi tata în cameră, iar Viv îi spune care-i situaţia. Sunt surprinsă şi încântată când îi văd zâmbetul larg, până la urechi.

— O să fim bunici, zice el, cuprinzând-o pe Viv pe după umeri. Cine s-ar fi gândit?

— Ce spun? Ce spun?

Mark se agită dând din mâini ca o babă, iar mie îmi vine să-i zic să tacă dracului din gură fiindcă deja începe să mă enerveze, mai ales că el e calm de felul lui, dar ştiu că trebuie să aştept până ce-i trece ca să nu ţip la el.

— Ssst! Viv încearcă să audă ce zice moaşa. Da. Da. Deci cam într-o oră. Bine. Ne vedem atunci.

— Ei? Ei?

— Au zis că ar trebui să te internezi, pentru că există risc de infecţie, dar nu trebuie să te îngrijorezi prea tare şi, dacă ai vrea să mergem cam într-o oră, ar fi bine.

— Deci lăsaţi-mă să vă explic clar.

Stau întinsă pe un pat de spital, conectată la un monitor fetal care arată cum contracţiile vin din două în două minute. Mi-au făcut un control pelvian oribil (jur că moaşa avea nişte degete mai groase decât un salam) şi se pare că am o dilataţie de doi centimetri şi s-ar putea să mai dureze câteva ore până nasc.

— Dacă vrei, poţi să te duci acasă, zice ea. Probabil că o

să fii gata abia dimineaţă şi cel mai indicat ar fi să dormi, iar acasă ar fi mult mai bine.

— Pot să rămân aici? zic eu şovăind, ştiind că, după ce-am aşteptat nouă luni de zile, numai armata poate să mă scoată din patul ăsta de spital, dacă tot am venit până aici. Dar riscul de infecţie?

— E foarte redus, dacă ai grijă, zice ea. Cum doreşti, dar eu ţi-aş sugera să mergi acasă.

— Cred că am să rămân, zic eu, apoi le explic celorlalţi când se întorc că ea mi-a spus c-ar fi mai bine să rămân la spital.

Mă uit la Mark şi la tata.

— Vă spun clar de pe-acum, când o să trebuiaucă să împing, nu vreau să văd pe nimeni aici, poate doar pe Viv. Da?

— Dar eu? spune Mark supărat.

— Deocamdată nu ştiu, bombăn eu. O să văd

— Nnnrrrrrrrrrhhhhhhhhh.

Împing din răsputeri, până mi se umple fruntea de broboane de transpiraţie, apoi, când în sfârşit contracţia începe să se potolească, mă las pe spate, epuizată.

Şi încep să plâng.

— Nu pot, suspin eu. Nu pot.

Şi chiar nu cred că sunt în stare. Nu cred că o să scap cu viaţă din toată povestea asta, atât de puternică şi îngrozitoare este durerea. Simt că o să plesnesc cu totul şi în clipa asta moartea mi se pare o alternativă bună.

— Oh, nu. Fir-ar să fie. Iar vine.

— Haide, Maeve. Haide, Maeve. Bravo, fetiţo, bravo. Te descurci excelent. împinge tare, tare. Încă o dată.

Moaşa pare să aibă 12 ani. Cu tenul proaspăt, fără verighetă şi cât se poate de suplă. E cu neputinţă să fi născut vreodată un copil, iar eu mă întreb ce mama dracului îşi închipuie ea că face, mă freacă pe umăr, mă încurajează, când de fapt e clar că habar n-are că eu sunt pe cale să crăp, că durerea asta este cel mai groaznic lucru cu putinţă, că eu nu nasc un copil, ci un sac de cartofi din ăia mari, King Edward.

— Nu mă atinge, şuier eu spre ea când contracţia se potoleşte din nou şi Mark se apleacă să-mi şteargă transpiraţia de pe frunte.

— Hai că poţi, zice Mark de lângă patul meu. Ibată demnitatea pe care o aveam s-a dus naibii, lor el priveşte cum mă sforţez până mă înroşesc în un rac proaspăt fiert. Mai împinge o dată.

— nnnrrrrrrrhhhhhhhhhh! OU-TE-N MĂ-TA! ţip eu, apoi îi strâng mâna şi mai tare. Viv, suspin eu. Unde e Viv? Nu pot.

— Ba da, sigur că poţi. Viv dă fuga din hol direct la patul meu şi îmi dă părul ud de pe faţă, apoi mă mângâie pe frunte în timp ce eu încerc n & mai prind puteri, nici nu mai ştiu de unde. Sunt aici, mă linişteşte ea.

— Nu pot.

O privesc pe mama şi văd dublu. Sunt atât de obosită că văd dublu şi ştiu că nu mai pot. M-am răzgândit. Vreau să mă duc acasă. Vreau să dispară durerea asta. Nu mai vreau copil.

Deodată moaşa se uită la monitorul care urmăreşte evoluţia fătului şi, poate mi se pare mie, dar parcă a făcut ochii mari. O clipă mai târziu, îşi face apariţia o femeie mai în vârstă – moaşa-şefă – care vine direct la patul meu şi începe să-mi mişte centura de pe abdomen. Centura care urmăreşte bătăile cordului fetal.

— Haide, Maeve, scumpo, zice ea cu blândeţe în timp ce mişcă centura în sus şi-n jos, privind cu atenţie spre monitor. Încerc să văd la ce se uită, dar sunt prea obosită şi mă las pe spate. Bun, zice ea punându-mi mâinile pe coapse ca să mă întoarcă uşor. Copilului nu-i place poziţia asta, aşa că va trebui să te întoarcem pe o parte.

Mă întorc greoi, ca un elefant, şi atunci mai începe o contracţie.

— Nuuuu, ţip eu, abia dându-mi seama că, în numai câtevu secunde, încăperea s-a umplut de oameni: moaşa, moaşa-şefă, un obstetrician, un pediatru.

E ceva complet suprarealist, de parcă s-ar da o petrecere în jurul patului meu. Îi aud şoptind că nu găsesc

bătăile cordului fetal şi văd panica din ochii lui Mark, dar nu-mi mai pasă. Obstetricianul stă între picioarele mele şi văd cu ochii înceţoşaţi de oboseală cum îşi pune delicat o pereche de mănuşi din latex – arată de parcă urmează să dea un important concert de pian la Wigmore Hall.

Îmi zâmbeşte.

— Facem doar o mică incizie, zice el. Nu doare deloc.

Mie nu-mi mai pasă. Vreau doar să se termine. Nu-mi pasă de bisturiu sau de cusături. Nu-mi pasă nici dacă se împlinesc cele mai mari temeri ale mele şi-o să fac ceva ce altă dată mi s-ar fi părut înfiorător de umilitor, adică să fac e... în mâna lui. Nu mai am niciun pic de decenţă, iar faptul că între picioarele mele larg depărtate stă un bărbat străin mă lasă rece. Nimic nu poate fi mai rău decât durerea acestor contracţii.

Când vine următoarea contracţie, ştiu că am ajuns deja la capăt. Asta e ultima. Ştiu că mai mult de-atât nu mai rezist.

Între picioarele mele, moaşa-şefă i-a luat locul obstetricianului.

— Haide, Maeve, acum e-acum. Bravo, fetiţo. împinge tare, tare. împinge tare, tare. Încă o dată. Copilul trebuie să iasă. Îi văd capul. I-a ieşit capul.

— Haide, Maeve. Încă o dată.

— Hai că poţi, Maeve, repetă şi Mark în timp ce eu mă străduiesc să împing din răsputeri, ţipând de durere, ştiind că va fi acum ori niciodată.

— NNNRRRRRRHHHHH!

S (M

Sam coboară din maşina ei 4 x4 (cumpărată pecial să facă faţă terenului accidentat de pe cele mai bune străzi din Gospel Oak), îi desface centura lui George, care stă pe locul din spate, şi-l aşază în siguranţă pe un scăunel din bucătărie, apoi iese din nou afară să aducă şi cumpărăturile.

Morcovi organici, cartofi organici, broccoli organic, brânză organică, pui organic. Chris a început deja să se întrebe cum de s-au triplat cheltuielile pentru mâncare,

deşi nu au în plus decât un băieţel de cinci luni şi jumătate care nu mănâncă mai mult de câteva linguri. Chris nu înţelege importanţa alimentelor organice, să nu mai zicem de preţul lor. Sincer vorbind, nici Sam nu înţelege importanţa alimentelor organice, dar se pare că alţii da şi, dacă ceilalţi copii consumă alimente organice, de ce să nu consume şi George?

Nu-i vorba că în copilărie alimentele neorganice i-au făcut vreun rău lui Sam – sau vreunei prietene de-a ei –, dar vremurile s-au schimbat şi, cu toate că nu-i convine câţi bani dă pe ele, nu e dispusă să rişte: dacă se întâmplă ceva rău fiindcă i-a dat mâncare „obişnuită” lui George?

La urma urmei, George e dragostea vieţii ei. Comoara ochilor ei. Raţiunea ei de a trăi. La început nu simţea aşa, nu şi-a dat seama de legătura aceasta dintre mamă şi copil. Nu s-a pricepui niciodată la nou-născuţi, nu s-a simţit niciodată bine cu ei, dar s-a liniştit când prietenele i-au spus că lucrurile se vor schimba când va avea propriul ei copil.

Nu s-a întâmplat aşa.

Timp de trei luni de zile George n-a făcut altceva decât să plângă din cauza colicilor şi să nu doarmă. Dacă nu dormea, plângea. Dacă nu-i dădea să mănânce, plângea. De fapt, nu se oprea din plâns decât atunci când Sam îl lua la piept în portbebe şi ieşea cu el la plimbare.

Cel puţin, se gândea ea, plimbându-se prin Heath până la Kenwood, mai fac şi eu puţină mişcare.

Doar că, din păcate, nu era aşa. Sam crezuse că dacă hrăneşte copilul la sân e soluţia perfectă pentru a reveni la greutatea normală. Îi spuseseră nişte prietene binevoitoare că ele au reuşit să intre în blugii de dinainte de naştere după ce au alăptat şase săptămâni.

Aceleaşi prietene binevoitoare i-au spus că e minunat să alăptezi, că poţi să mănânci cât pofteşti şi tot slăbeşti.

Sam s-a pus pe mâncat în neştire. Îi era foame întruna, ciugulea toată ziua şi continua şi noaptea. Cobora scările adormită, cu George bine strâns la sânul ei, deschidea ca un robot uşa frigiderului şi lua ce-i cădea în

mână. Felii de brânză. Munţi de salată de ton. Cel mai mult îi plăceau iaurturile cu caramel şi 98% grăsime, mai ales că a decis să nu ia în seamă faptul că ele conţineau 100% zahăr ca să compenseze lipsa de gust.

Sam a pierdut vreo nouă kilograme şi jumătate după ce l-a născut pe George. În opt săptămâni tio alăptat, le-a pus la loc. Şi ceva în plus, ca să m la o treabă. A început să poarte salopete lălăi şi a n mai vrut să-şi facă griji pentru greutatea în uxces. Dacă a fi zeiţa mamă înseamnă să şi *arăţi* în zeiţa mamă, atunci aşa să fie.

Cel puţin, îşi zice ea zâmbind în timp ce-l priveşte pe micuţ cum încearcă să-şi apuce cu mâinile degetele de la picioare, George nu mai plânge ni înainte. Oricum, nu în timpul zilei. Colicile au dispărut pe la trei luni şi, de când l-a trecut pe hrană solidă (ştia că trebuie să aştepte până la patru luni, dar George era atât de precoce, atât de sănătos şi de viguros şi îi era atât de foame, că a hotărât să facă treaba asta pe la trei luni şi jumătate), doarme fără să se trezească aproape toată noaptea. Asta dacă nu iei în calcul trezirile de la 2: 30, 3, 3: 20 şi aşa mai departe, până la 6 în fiecare dimineaţă, când Sam decide că s-a săturat şi se duce să-l ia în braţe.

L-a dus la clinica de pediatrie la un control să se asigure că semnul din naştere de la ceafă nu e cumva meningită, cum credea ea uneori speriată. Stătea în sala de aşteptare, avea ochii încercănaţi şi părul lins şi unsuros şi se întreba dacă şi ea arată la fel de prost ca toate mamele de-acolo, care aveau aceeaşi înfăţişare absentă şi obosită.

O femeie clătină sătulă din cap când copilul lui Sam a început din nou să plângă şi curând au început şi ceilalţi ca un cor în fundal. Nu i-am înţeles niciodată pe cei care îşi bat copiii, se gândea Sam în timp ce-l legăna pe George şi încerca cu blândeţe să-l liniştească. N-am înţeles cum pot să facă aşa ceva. Dar acum, în acea sală de aşteptare, neputând să-l facă pe George să tacă, epuizată, cu nervii la pământ, Sam înţelegea.

Ştia că ea n-ar face niciodată lucrul ăsta, dar tel

dădea seama că te poate aduce pe punctul de h o face şi că nu lipseşte decât un pic să fii în stăm de aşa ceva.

A căutat în geanta imensă, neagră (chipurilo „geantă pentru scutece”, deşi avea dimensiunea şi greutatea unui mic geamantan plin cu bolovani) şi a scos o suzetă din cele paisprezece care zăngăneau pe la fund, ca să-l facă pe George să tacă. Efectul a fost instantaneu.

Femeia cea obosită, care acum îşi descheie liniştită nasturii pregătindu-se să alăpteze, a privit-o cu dezaprobare.

— Crezi că suzetele fac bine? a întrebat ea pe un ton moale, inexpresiv.

— îţi salvează viaţa, s-a apărat Sam.

— Eu cred că sunt un obicei tare prost. Nu te îngrijorează că o să-şi sugă degetul când o să se facă mai mare?

Sam ar fi vrut să-i spună „Nu, ia mai du-te dracului! Ce te doare pe tine?”. A înghiţit în sec şi s-a pomenit spunând pe un ton liniştit:

— Absolut deloc.

— Câteodată mi-aş dori şi eu să-l fac pe Oliver s-o primească, a spus femeia în timp ce-l mângâia pe cap pe băieţelul ei care era cam urât şi care acum sugea vârtos la sânul ei stâng. Dar nu-l interesează deloc şi cred că e mai bine aşa.

A zâmbit îngăduitoare spre copilul ei. Era clar că minţea.

— Oh, dacă i-o îndeşi mai bine, sunt sigură c-o să reuşeşti, i-a spus Sam râzând uşor cam isteric.

Femeia a amuţit.

Dar din cauza auzetei noaptea apăreau unele probleme. George dormea ca un îngeraş de la 7 seara până la 2: 30, după care începea să urle de fiecare dată când îi cădea suzeta din gură. Cam la un interval de douăzeci de minute.

La început, Chris şi Sam făceau cu rândul. În weekenduri Sam îşi punea dopuri în urechi şi-l lăsa pe Chris să facă de serviciu noaptea, în timp ce ea încerca să

recupereze din somn, deşi practic treaba asta n-a mers niciodată. Ţipetele lui George erau mult prea ascuţite ca să nu treacă de cocoloaşele de ceară (iar ea proceda exact pe dos de cum spuneau instrucţiunile, adică rupea un dop în două, rula ambele jumătăţi şi le îndesa în urechi cât putea). Sam stătea nemişcată în pat, mult prea obosită ca să se mişte, prefăcându-se că doarme.

A devenit un joc. Cine rezistă cel mai mult. Sam pierdea mereu. Întotdeauna se dădea jos din pat bodogănindu-l pe Chris că ea era epuizată şi că era rândul lui, ce naiba, tot ea trebuia să facă absolut totul?

Nici măcar nu se mai certau din cauza asta. Nu mai avea forţă. Pur şi simplu se scula în fiecare noapte la 2: 30 şi continua să se scoale până nu mai putea, ca să coboare, împleticindu-se de somn, la bucătărie, să încălzească biberonul.

— Cum rămâne cu programul de somn? a zis Chris într-o noapte, căci vorbise cu nişte colege care aveau copii şi care trecuseră prin aceeaşi situaţie. Trebuie să îi iei suzeta şi să-l laşi să plângă o perioadă de timp.

Au încercat în noaptea aceea. Sam stătea în pat, cu picioarele încrucişate, şi-l asculta pe George cum ţipă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Până la urmă, după o oră şi paisprezece minulo, a sărit în picioare.

— Nu mai rezist, i-a explicat ea lui Chris cm – < o privea zăpăcit, l-a luat în braţe pe George cilii se făcuse roşu la faţă şi ţipa isteric şi l-a leagănul până s-a potolit.

— Ăsta e cel mai rău lucru pe care puteai să-I faci, a zis Chris calm. Acum l-ai învăţat că, dai: A plânge, mami o să vină să-l ia în braţe.

— Oh, mai du-te naibii! a zis ea furioasă. K copilul meu şi are nevoie de mine. E doar un bebeluş. Toată povestea asta cu programul d«somn e o porcărie, nu-i face decât să se simtă abandonaţi şi speriaţi. Bietul meu copilaş. Bietul meu George. E în regulă. Mami e aici. Mami o aici. Şşşşşş. Îţi promit că n-am să te mai părăsesc. Şşşşş.

N-a vrut să recunoască, dar cumpărase cartea şi se

gândea serios să mai încerce în weekend.

— O caserolă cu linte roşie şi legume cu brânză, mormăie ea căutând prin cartea cu reţete pentru copii, apoi îi îndeasă lui George o suzetă în gură şi începe să despacheteze cumpărăturile.

George scapă suzeta şi începe să scâncească în timp ce Sam desface un pachet cu prăjiturele din orez organic, fără sare, şi-i oferă şi lui una. El începe să o molfăie şi ea respiră uşurată făcându-şi de lucru prin bucătărie, pregătindu-se să gătească încă un fel de mâncare. Ţinând cartea deschisă cu cotul, Sam se apleacă să ia de pe jos prăjitura de orez pe care George tocmai a scăpat-o. Regula celor cinci secunde. A fost pe podea mai puţin de cinci secunde, aşa că i-o dă din nou în gură şi doar oftează când acesta o scapă din nou.

— Ţi-e foame, scumpule? Georgy? Prăjitură ni orez? Mmmm. I-am i-am i-am. Uite. Lui mami II place prăjitura cu orez. Sam se face că muşcă tllu ea, apoi ia o gură. Nu?

George se uită acum peste umărul ei la luminiţele ceasului digital de la cuptorul cu microunde.

— Ei bine, atunci o s-o pape mami.

Şi, ridicând din umeri, Sam face să dispară prăjitura dintr-o singură înghiţitură.

— Mami pregăteşte linte roşie cu brânză. Ce delicios! Crezi că există ceva mai delicios? Roşu o o culoare, nu-i aşa? Sam trăncăneşte întruna în timp ce deschide cămara şi scoate ingredientele. Roşu e culoarea cutiei poştale. E o culoare aprinsă, nu-i aşa?

Pe George nu-l interesează câtuşi de puţin. Nici pe Sam n-o interesează, dar a citit undeva că cei mai inteligenţi copii sunt aceia cărora părinţii le-au vorbit în permanenţă, chiar de la naştere, cărora părinţii le-au explicat totul.

Sam e hotărâtă să fie cea mai bună mamă care a existat vreodată. Până acum n-a fost niciodată ambiţioasă, n-a ştiut niciodată ce înseamnă să te lupţi în lumea designului, având dintotdeauna creativitatea şi abilitatea de a străluci firesc, dar acum, ca proaspătă mămică, e

hotărâtă să facă totul cum scrie la carte.

Deja e convinsă că George e un supercopil. Geniul de fiu-meu, îi zicea ea în glumă, dar dacă o asculţi atent cum râde, îţi dai seama că nu-i aşa. *Georgenius,* îl alintă ea în timp ce-l leagănă noaptea şi-i citeşte din cartea de poveşti *Unde este Spot.* (împotriva voinţei ei. Ea a vrut să înceapă cu Rudyard Kipling, dar George a fost mai încântat *de unde este Spot* şi *Puişorul Charht* decât de *Kim.)*

— Cred că e destul de precoce, zice ea înem când să roşească din falsă modestie, dar eşu Aml lamentabil. Sigur o să înceapă să meargă cât îl «curând. Uitaţi-vă!

Şi toţi ochii se întorc spre George care se (A răşte pe burtă, ridicând capul şi privind în Jiu fericit, dar categoric nu e nici pe departe pe punr tul de a sta în picioare, darămite să mai şi meargă

— Şi eu am mers mai devreme? a întrebat pe maică-sa într-una din rarele ocazii când aceanin a trecut să-şi vadă primul nepot.

— Draga mea, nu-mi amintesc. Maică-sa h h uitat la ea ca la o nebună. Asta a fost cu ani în urmă. Îmi aduc aminte că erai tare dulce, cu codiţele alea, a zis ea zâmbind, după care s-a întina să ia un şerveţel ca să-şi şteargă încruntată o pată de vomă de pe cămaşa de mătase.

— Cum de nu-ţi aduci aminte?

Sam a încercat să-şi ascundă dezamăgirea, ştiind că *ea* nu va uita niciodată aceşti ani, nu va uita cum progresează George în fiecare zi, dar maică-sa i-a explicat pe un ton iritat cum a trebuit să muncească pentru afacerea familiei, că n-a avut încotro, a trebuit să urmeze nişte ordine. Sam a lăsat-o baltă.

— Nu că-mi pasă de mine, i-a spus ea Juliei în seara aceea, ignorând faptul că aceste convorbiri telefonice internaţionale, seara târziu, aveau să-l facă pe Chris să se urce pe pereţi de supărare. Ci de George. Eu m-am obişnuit cu ideea că nu e o mamă bună, dar ar trebui să-şi iubească nepotul, nu?

Julia a oftat.

Cred că e destul de aiurea că nu vine să te 4 uto şi-mi

pare tare rău pentru tine. Dar, Sam. A-l. u e mama ta. Mama ta, pe care o interesează mai mult prânzurile de caritate şi bridge-ul. Nu liniai tu mereu cât de egoistă e? Poate ai greşit – pnrând că se va schimba până la urmă.

— Dar el e aşa de dulce! Sam a clipit ca să-şi (mă lacrimile şi s-a aşezat pe canapea, întorcându-se să se uite la una din numeroasele fotografii ni George care acum erau împrăştiate peste tot în sufragerie pe unde se mai găsea un loc liber. cum să nu vrea să stea cu el?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, dacă aş fi fost la Londra, aş fi venit la tine în fiecare zi, şi nici inâcar nu mi-e rudă.

— E mai bine să-ţi fie fin.

— Mie îmi spui? Aş vrea să stau mai mult cu voi, să fiu năşică. Dar aşa stând lucrurile, tot ce pot să fac este să-i trimit cadouri de la New York.

— Să ştii că nu te-am rugat să-i fii naşă pentru că m-am gândit că o să-i cumperi cadouri scumpe.

— Sper că nu. Oricum, nu m-ai fi rugat dacă era aşa. Nu la cât mă plăteau cei de la London Daytime Television.

Au râs amândouă.

— Pe bune, Sam, ştiu că m-ai rugat din motive îndreptăţite. Ştiu că trebuie să fiu pentru George un părinte spiritual, cea care are grijă de el în caz că... ferească Dumnezeu...

— Da, ştiu. Exact de-asta te-am rugat. Dar mai vreau ca George să poată veni la tine când o să fie mai mare, să-ţi ceară orice.

— Iar eu vreau să-mi păstrez tăria de a spune nu, a râs Julia. Dar, Sam, aş vrea să mai spun un singur lucru despre mama ta... Mama ta rămâne mama ta, n-o să se schimbe. E un lucru cert 91 im trebuie să mai aştepţi ceva de la ea.

— Ştiu, ştiu. Doar că e atât de dureros. În t.nţi anii ăştia am crezut că am uitat cât am sul ont pentru că nu mi-a fost alături, n-a interesai 11, n-a ştiut să-mi fie *mamă,* pentru Dumnezeu, mi acum, de când îl am pe George, simt că toaln resentimentele şi supărarea sunt la fel de pu1.01 nice cum erau acum zece ani.

— Poate că ar trebui să te duci la un docl.ni

— Doamne! Sam a început să râdă. De cAi timp eşti la New York? De câteva săptămâni şi deja crezi în toate prostiile alea de terapii?

— Nu cred că sunt prostii, a replicat Julia. Aş vrea să fi mers la un specialist cât timp am foni cu Mark. Mi-ar fi dat curajul să plec încă de acum câţiva ani.

— Ce mai face Mark? tatonează Sam. Ai mm auzit ceva?

— Nu. Tu l-ai văzut?

— Surprinzător, nu.

Surprinzător pentru că Mark locuieşte la că te va străzi mai încolo, dar Sam a ştiut întotden una că, indiferent cât de mult ar ţine la Mark – şi chiar ţinea – ea va trebui să aleagă şi, când ol şi Julia s-au despărţit, i-a rămas fidelă Juliei.

A urmat o pauză lungă, apoi Julia a zis:

— Se pare că nu mai e mult şi ea trebuie să nască.

— Tu eşti bine cu… toate?

Bineînţeles că au discutat despre Maeve. Sam şi Bella au ascultat-o pe Julia plângând ore în şir. A durat o săptămână. O săptămână de plâns şi suferinţă, apoi Julia a declarat că a trecut peste asta. A spus că lacrimile sunt din cauza jurului, iar suferinţa – pentru viaţa pe care odată rindea că şi-o dorea, dar până la sfârşitul săptămânii i-a trecut. Cel puţin aşa spunea ea.

La început Bella şi Sam n-au crezut-o. Nu pulunu să creadă că Julia, care tresărea de durere rând vedea copii mici, care petrecea ore întregi în magazine cu articole pentru copii, visând la bebeluşi cu mânuţe şi picioruşe grăsulii, care era convinsă că motivul pentru care nu putea să rămână însărcinată era Mark, a putut să treacă peste toate astea atât de repede. Atât de uşor. Kără prea multă suferinţă.

Se pare însă că Julia chiar *trecuse* peste toate nstea. Încă îi era greu să creadă că ar putea fi ceva în neregulă cu ea, dar, cu fiecare zi ce trecea, ştia că luase decizia corectă. Era exact acolo unde trebuia să fie, făcea exact ce trebuia să facă.

— Ce mă surprinde pe mine, a zis Julia după o pauză, e

că eu cred că îmi este într-adevăr bine. N-aş merge până acolo încât să spun că mă bucur pentru el, dar, dacă mi-ai fi spus anul trecut, pe vremea asta, că Mark va avea un copil cu femeia care m-a înlocuit la serviciu…

Amândouă au pufnit în râs de penibilul situaţiei, după care Julia a continuat:

— Te-aş fi luat la palme sau aş fi urlat de furie. Dar chiar mi-e bine. De fapt, sunt… oh, Doamne. Să spun? De fapt mă simt uşurată că nu sunt eu.

— Deci, chiar n-ai de gând să faci copii?

— Nu încă. Aici sunt tot într-un iureş. Muncesc ca o căpiată, ies în fiecare seară. Mă trezesc în fiecare dimineaţă surprinzător de energică. Sam, în New York alerg toată ziua şi mă bucur de fiecare clipă. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să am o burtă mare, un soţ plictisitoi, să stau în fiecare seară la televizor şi să-mi ţipn un copil toată noaptea, iar eu să nu pot să dorm

Absentă, Sam şi-a mângâiat burta şi a oftat.

— Vai de mine, a zis Julia. Scuze. N-am vrui să spun asta. E vorba doar de toate lucrurile astou casnice. Credeam că mi le doresc foarte mult. Un soţ. Un copil. O casă frumoasă. Dar nu le mai vreau. Parcă aş fi fost moartă toată perioada aia cât am fost împreună cu Mark. Nu c-ar fi vina lui. A fost vina noastră. Eram atât de nepotriviţi unul pentru celălalt, iar când îmi amintesc da persoana aceea, ştiu că nu eram eu, doar o umbră de-a mea. Asta e viaţa pe care vreau s-o trăiesc acum şi, dacă pe viitor lucrurile se vor schimba, voi vedea atunci ce e de făcut.

Sam a vrut s-o întrebe pe Julia dacă s-a împăcat cu gândul că s-ar putea să nu aibă copii, dar n-a putut. Nu încă. Iar ea o cunoaşte pe Julia. Ştie că, asemenea struţului, şi-a îngropat teama atât de adânc, încât nu va fi nevoită s-o înfrunte.

— Şi minunatul Jack?

— încă ne vedem, dar numai ca prieteni.

— Cumva prieteni care din când în când mai fac şi sex?

Julia a pufnit în râs.

— Şi ce alt fel de prieten mai există, rogu-te?

— Ştii tu, ăia care arată bine, sunt simpatici şi cred că eşti cel mai bun lucru care există pe lumea asta de când s-a inventat pâinea feliată?

— Exact. Şi nu m-am referit la tine, a pufnit ea.

— Sper că nu. Dar tu şi Jack. Nimic-nimic?

— Absolut nimic. Nu sunt pregătită pentru asta, dar e un prieten formidabil.

— Şi sexul?

— Ei, fantastic! a râs Julia. Ce mai întrebi?

Sam amestecă nişte frunze de spanac organic într-un castron şi ezită în faţa râzătoarei pentru brânză. Cu siguranţă e curată, dar cu siguranţă nu e sterilă. Să-şi facă griji? Şovăie, întrebându-se dacă s-ar putea întâmpla ceva rău, dar îşi dă seama că nu şi-ar ierta-o niciodată dacă ar apărea vreo problemă din cauza asta. Oftează şi pune ibricul pe foc – iarăşi –, apoi introduce răzătoarea pentru brânză într-un vas cu apă clocotită, unde o ţine timp de zece minute ca să o sterilizeze.

— Chestia asta a devenit o nenorocită de casă a apei, a zis ea furioasă seara trecută, când a intrat Chris, după ce şi-a lăsat haina în hol.

Luase capacul sterilizatorului şi îl aruncase repede în chiuvetă, dar nu înainte să lase o dâră de aburi pe tot blatul de bucătărie. Asta pe lângă faptul că, în ultimele cinci luni, n-a vrut să încălzească biberoanele în cuptorul cu microunde şi le încălzea într-o cratiţă cu apă fiartă, ceea ce însemna că toate suprafeţele erau mereu ude.

— Nu fac decât să şterg mereu apă, apă, apă, a zis ea exasperată, ştergând urmele pentru a mia oară în ziua aceea.

— Am avut o zi minunată, draga mea, mulţumesc. Chris a preferat să-i ignore comentariile. Sunt foarte obosit şi am avut toată după-amiaza întâlniri peste întâlniri cu viitori clienţi, dar ce plăcere să mă întorc acasă la frumoasa mea soţie şi la o delicioasă mâncare gătită.

S-a aplecat s-o sărute, dar ea nu l-a luat în seamă, simţind deja că se înfurie mai tare. „Respiră adânc”, îşi zicea ea, tăind ţelina în bucăţi tot mai mici şi mai mici. Dar

furia era prea mare.

— Ţie îţi arde de glume tâmpite, a zis e o ni răutate, doar nu tu ai stat închis în casă ton IA ziua cu un copil care ţipă. Habar n-ai cum îmi «mie. Habar n-ai cât de mult muncesc, fără niciun ajutor, şi vii tu ca o boare şi aştepţi să fiu bini> dispusă când, de fapt, sunt frântă de oboseală şi sătulă până peste cap. Sunt sătulă până posti cap.

— Şi eu ce crezi că fac toată ziua? Te porţi a «< parcă în fiecare dimineaţă plec de-acasă să mn duc la distracţie. Nu eşti singura care se zbătu Sam, nu eşti singura care munceşte pe brânci.

Chris credea că înţelege prin ce trece Sam, dar, zău, era prea mult pentru un bărbat. Cu «<l cum rămâne, pentru numele lui Dumnezeu? A avut o zi de coşmar. A muncit pe rupte încercând să termine trei mese şi un dulap, iar acum, că n venit acasă, nevastă-sa – pe care n-o mai recunoaşte – nu-i acordă niciun pic de atenţie sau ţipă la el.

Dar pentru Chris era altceva. El nu pricepon de ce, de trei luni de zile, Sam nu fusese în stare să se îmbrace. Însă asta nu era din cauză că ou nu dorea sau era prea obosită, ci pentru că Georgo plângea din răsputeri. Toată ziua. Nu se potolea decât dacă Sam îl lua în braţe şi se plimba cu ol pe scări în sus şi-n jos sau dacă îl scotea cu căruciorul la plimbare prin Heath. Şi ferească sfântul ca ea să se oprească să bea o cafea.

Sam încerca să aibă grijă de George, să ţină casa curată, să calce, să gătească mâncare de bebeluşi pentru George şi mâncare de adulţi pentru Chris, iar în tot acest timp să nu îşi iasă din minţi.

Dar cel mai rău lucru dintre toate era singurătatea. Nu-şi mai amintea cum e să fii liber. Sau vesel. Sau să te distrezi. Abia dacă-şi mai amintea de când nu mai ieşise din casă.

— Cel puţin tu pleci de-acasă! a strigat Sam. Cel puţin mai ieşi dracului din casa asta. Eu stau închisă aici toată ziua şi n-am nicio clipă pentru mine şi pe urmă vii tu acasă şi faci glume despre mâncăruri gătite. Cum crezi că mă

simt?

— Vrei să comandăm o pizza? a zis Chris plin de speranţă şi de remuşcări.

A urmat o pauză lungă în care Sam simţea că furia începe să se domolească. S-ar da bătută. De data asta.

— Vezi să fie cu extra*pepperoni,* a bombănit ea în timp ce-şi târşâia picioarele să se ducă sus ca să facă o baie.

— Am fost în travaliu patruzeci şi şase de ore.

O femeie rumenă în obraji o joacă pe genunchi pe fetiţa ei cea grăsulie şi zâmbitoare, iar Sam încearcă să pară interesată de ce spune.

— Şi până la urmă am făcut o cezariană de urgenţă. Aveau de gând să folosească o ventuză sau forcepsul, dar, slavă Domnului, au renunţat şi au trecut direct la bisturiu.

Râse mulţumită şi se întinse să mai ia o felie de prăjitură cu morcov, iar Sam îşi dădu seama că în curând o să-i vină şi ei rândul.

— Tu cum ai născut?

Toate privirile s-au întors spre Sam, care tocmai se întreba dacă s-ar putea să-l extragă pe George de sub salteluţa de joacă, unde este făcut sandviş între doi copilaşi care arată la fel de nedumeriţi ca şi el.

Se uită lung la chipurile curioase ale mamelor care stau de jur-împrejur în sufrageria unei străine, apoi zâmbeşte.

— A fost foarte bine.

Nu le-a mai întâlnit pe femeile astea până acum, pentru Dumnezeu. Cum a născut ea n-are nicio legătură cu ele şi, în plus, o plictiseşte îngrozitor să repete asta în fiecare zi. Nici măcar nu poţi să zici că George are o săptămână, atunci poate că i-ar fi plăcut să vorbească despre durerile naşterii. Are şase luni. De ce naibii o mai întreabă? Şi, de fapt, ce caută ea aici, în această încăpere, cu aceste femei pe care nu le cunoaşte, prefăcându-se că toate au ceva în comun, numai pentru că au copii cam de aceeaşi vârstă?

— Ai născut la UCH[17]? întreabă una dintre femei şi Sam

17 **University College Hospital.**

dă din cap că da, apoi sare în picioare – exact la timp – ca să-l scape pe George din strânsoarea unuia dintre copilaşii de lângă el.

— Spune-mi că putem să plecăm, îi şopteşte la ureche lui George în timp ce-l sărută şi-l îmbrăţişează, dar George nu dă semne că a auzit.

Oftând cu resemnare, îl pune jos şi se aşază la locul ei în cercul mamelor.

Grupul mămicilor şi copiilor este ultima soluţie. Sam credea că e pregătită să fie mamă. A crezut că va fi fericită să se plimbe pe străzi cu copilaşul ei înveşmântat în hăinuţe OshKosh B'Gosh, zâmbind binevoitoare trecătorilor. Mama perfectă cu bebeluşul perfect.

Îşi imagina că mergeau la picnicuri în parcul Heath. Visase să se joace cu copilaşul ei aruncându-l sus, iar el/ea să râdă necontenit şi să o privească cu adoraţie. Sigur, se aşteptase la epuizare fizică şi lipsă de somn şi a ştiut că nu va mai avea timp pentru ea (deşi nu-şi putuse imagina cum va fi), dar nu fusese pregătită pentru atâta singurătate şi plictiseală.

Prietenele ei fie au copii mult mai mari şi sunt ocupate să-i ducă de la grădiniţă la joacă şi înapoi, fie n-au copii.

— Lasă, că o să mai cunoşti şi alţi oameni, îi spuseseră ele. Du-te şi tu la grupurile de mame şi copii. Sau la masaj pentru copii. Sunt atâtea.

Până acum le-a ocolit pe toate.

Le văzuse în ceainăria din South End Green. Nişte mame gureşe ca nişte gâşte, înconjurate de cărucioare şi alte lucruri necesare, toate arătând epuizate, dar împlinite. Pe când în Hampstead vedeai grupuri de femei mai elegante, care făceau efortul de a se machia, reuşind să-şi acopere cearcănele de sub ochi cu fond de ten Touché Eclat.

Iar ea trecea pe lângă ele când se ducea în parcul Heath. Erau grupuri de femei care se strângeau pe terasa clubului One O'Clock, toate zâmbind cu indulgenţă spre Sam, care trecea pe-acolo târşâindu-şi picioarele, cu

căruciorul ei second-hand.

Le evitase fiindcă era îngrozită să fie *mamă.* Deşi înţelegea că a fi mamă însemna împlinirea unui vis de-o viaţă şi recunoştea că a fost încântată să-şi lase serviciul îndată ce a rămas însărcinată, gândul că va fi mamă tot timpul său, mai rău, că cine o vede va crede că e mamă tot timpul o umplea de groază. Şi confuzie. N-a crezut niciodată că se va simţi aşa.

A văzut ce li s-a întâmplat altora. Femei care altă dată erau normale, inteligente şi interesante, cu carieră şi opinii şi puncte de vedere solide s-au transformat în propriile lor umbre în clipa în care au născut un copil. Nu mai aveau timp să citească ziarele şi, chiar dacă reuşeau să prindă ştirile o dată pe săptămână, nu mai aveau energia să-şi formeze o opinie despre ce se întâmplă. Amintirile lor recente păreau să fi dispărut cu desăvârşire. Nu discutau decât subiecte legate de sugari, copii, îngrijirea copilului şi cât de greu găseşti o femeie ca să te ajute.

— Eşti prea critică, spusese Chris când ea a încercat să-i explice temerile pe care le avea. De unde ştii tu că femeile astea sunt nişte „mame fără creier”, cum le zici tu aşa dispreţuitor? De unde ştii că nu sunt la fel ca tine? Poate că sunt foarte inteligente şi au şi ele o carieră. Nu eşti mai grozavă decât ele, să ştii.

— Ştiu, a replicat Sam indignată, ruşinată, fiindcă ştia că el are dreptate.

Asta era şi părerea ei.

Dar cinci luni în care toată ziua vorbea singură îi erau de ajuns. Cel puţin, îşi zicea ea amuzată într-o dimineaţă, în timp ce trăncănea fără rost despre vopsele cu un George dezinteresat, dacă să folosească un alb învechit sau alb orz, George are avantajul că i se explică totul. În ritmul ăsta, n-o să ajungă doar Georgenius, va deveni un al doilea Einstein. (Chiar dacă va fi specializat în vopsele şi piure de legume.)

Ştia că trebuie să se schimbe ceva când, plimbându-l pe George pe-afară, a observat mai în faţă o femeie care

împingea un cărucior. Sam a grăbit pasul până ce aproape a început să alerge şi a reuşit s-o ajungă din urmă. Părea amabilă. Copilaşul ei părea să aibă aceeaşi vârstă cu George, iar ea n-avea deloc privirea aceea obosită. Avea un cărucior pricopsit, pe trei roţi, şi purta pantofi de sport Adidas. Părea genul de persoană cu care să se împrietenească.

— Bună, a zis Sam zâmbind şi ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună „Vai, dar ce coşmar! Copii. Cărucioare. Plânsete. Să încerci să rămâi tânără şi în pas cu moda, deşi eşti mamă.

Tu şi cu mine suntem în aceeaşi barcă, cu siguranţă avem atâtea în comun, ce-ar fi să ne plimbăm împreună şi poate să bem şi un cappuccino după aceea... Uite numărul meu de telefon, sună-mă când vrei. Nu contează, ziua sau noaptea”.

— Bună.

Femeia i-a zâmbit rezervată, uşor cam distantă.

Sam a continuat nestingherită.

— Frumos cărucior, îndrăzni ea, aproape fără suflare, căci alergase în ultimele două minute mai mult decât în ultimele cincisprezece luni. Şi noi ne-am gândit să luăm unul din ăsta. Cum ţi se pare?

— Foarte uşor, spuse femeia în timp ce Sam se liniştea, reuşind să intre în ritm cu ea. Şi comod. Îmi place.

— Iar ea e minunată, se gudură Sam, trăgând cu coada ochiului la fetiţa înfofolită într-o blană de miel care o proteja de frigul de noiembrie. Ce vârstă are?

— Cinci luni. O pauză. Al tău?

— Aproape şase. Trec atât de repede. Nu pot să cred.

— Mmmm.

— Apropo, pe mine mă cheamă Sam. El e George.

— Eu sunt Emma. Ea e Chloe.

— Mergeţi în Heath? Am putea merge împreună. Dacă eşti. Vreau să zic, dacă vrei.

Emma clătină din cap.

— De fapt, noi mergem în South End Green. Trebuie să fac nişte cumpărături. Scuze, mi-a făcut plăcere să te

cunosc.

I-a zâmbit şi a dispărut după colţ cu cărucior cu tot, iar Sam a rămas locului un timp, încercând să se abţină să nu alerge după ea, să spună că şi ea avea de cumpărat nişte lucruri. Că ar veni şi ea, dar cu siguranţă ar părea disperată, iar Sam nu-şi dorea sub nicio formă lucrul ăsta.

— Şi mie mi-a făcut plăcere să te cunosc, se pomeni Sam strigând în timp ce Emma şi Chloe se făceau nevăzute. Crezi că am putea să ne mai vedem?

La această ultimă întrebare, Emma s-a întors spre ea cu un zâmbet, a ridicat din umeri şi a clătinat din cap că da, apoi dusă a fost.

Sam rămase locului roşie la faţă. A recunoscut acel zâmbet. Era zâmbetul pe care îl avea şi ea când mame din acelea cicălitoare încercau să se împrietenească cu ea. Era un zâmbet care spunea: nu te gândi să fii prietenă cu mine, fiindcă eu nu sunt ca tine. Sunt mai bună ca tine. Tu eşti mamă tot timpul, iar viaţa mea înseamnă mai mult decât un copil. Tu eşti plictisită, singură şi disperată, iar eu nu sunt aşa (chiar dacă sunt).

Sam întoarse capul şi îşi privi reflexia în oglinda magazinului de vinuri. Pantalonii negri strâmţi, altă dată mărimea 14, dar care se cam lăsaseră, dacă nu chiar se lăbărţaseră de tot şi deveniseră mărimea 18, se temea Sam. Cizme negre fără toc, singurele confortabile, în care putea merge, deşi nu prea mai erau la modă. Împingându-l pe George mai aproape de vitrină, îşi privi chipul şi se încruntă.

Atunci îşi dădu seama de ce Emma i-a aruncat zâmbetul acela strâmb înainte s-o ia din loc. Sam arăta la fel ca femeile acelea disperate pe care ea însăşi le evitase. Oh, Dumnezeule! Chiar aşa a ajuns?

Asta nu sunt eu, voia ea să strige. Priviţi! Să vă arăt nişte fotografii să vedeţi cum arăt în realitate, cum arătam. Dar chipul acela disperat care se reflecta în vitrină era chiar al ei şi atunci a cedat, în sfârşit, şi a decis să se ducă la grupul mămicilor.

Sam reintră în cercul mămicilor şi soarbe din cafea.

E prima ei întâlnire, deşi celelalte mame s-au mai întâlnit de vreo două ori, iar unele dintre ele au fost internate în acelaşi spital sau se ştiu de la cursurile de educaţie prenatală.

Se simte cam străină, nu o ajută nici faptul că au decis să se întâlnească săptămânal acasă la câte una din ele, şi nu se simte în largul ei să stea pe canapeaua unei femei pe care n-a mai întâlnit-o niciodată şi să mănânce prăjitura cu morcov pe care una dintre femeile astea – culmea! – a găsit timp să o facă.

Mai sunt patru mame acolo. Natalie, cu fiica ei, Olivia; Emily, cu fiul ei, James; Sarah şi fiica ei, Laura; şi Penny, cu Lizzy.

— Ce bine că mai avem un băiat printre noi. Emily se apleacă spre Sam şi râde. M-am simţit în inferioritate numerică săptămâna trecută.

— E nemaipomenit, nu, spune Sarah, în a cărei casă se află, câte au avut fete în ultimul timp? Se pare că voi sunteţi singurele care aveţi băieţi.

Toate murmură, dându-i dreptate.

— Norocul băieţilor, zice Natalie. Mai bine s-o învăţ cât mai repede pe Olivia cum e cu păsărelele şi albinuţele.

— înainte sau după alfabet? spune Penny zâmbind.

— Fiică-mea e un geniu, pufneşte mândră Natalie cu o sclipire în ochi. Ce alfabet? O să herie primul roman în cel mult un an.

— Ce bine! se amuză Sam. Credeam că sunt singura cu un copil genial.

— Oh, nu. Natalie scutură din cap cu putere. Toate avem copii geniali. Celelalte mame îi dau dreptate râzând. De fapt, ăsta nu e un grup oarecare de mame cu copii. Ăsta e un grup special pentru copii geniali. Sincer îţi spun. Uită-te la fiică-mea. Vezi ce drăguţ îi atârnă limba din gură? Ăsta e semn că vrea să vorbească. Învăţăm împreună şi ce vrea ea să spună este: „Mami, m-am plictisit şi nu ştiu de ce mă obligi să stau pe o salteluţă când, din punct de vedere intelectual, sunt cu mult superioară”.

— Cel puţin ştiu că am nimerit bine, spune Sam.

— Apropo de păsărele şi albinuţe – îndrăzneşte Sarah.
— Iac! face Natalie hotărâtă, iar Sam decide că-i place de ea. Chiar trebuie?
— Mă întrebam dacă aţi *făcut-o* până acum.
— Sex? râde Emily. Ai înnebunit?
— Doar nu vrei să spui că te mai doare? întreabă Sam îngrozită.
E drept că sexul era ultimul lucru la care se gândea, dar ea şi Chris au reuşit s-o facă de câteva ori şi, chiar dacă prima dată a fost cam ciudat, categoric n-a fost dureros.
— Nu! Voiam să spun ce rost are, pentru Dumnezeu. Cine-ar vrea?
— Trebuie să spun că sunt de acord cu tine, se bagă şi Penny. Nu ştiu ce scuze să mai găsesc, dar adevărul e că sunt complet epuizată. Şi nici nu mă simt prea sexy cu sânii lăsaţi şi burtă. Vai! Numai la sex nu-mi stă mie gândul. Când mă bag în pat, nu mai vreau decât să dorm.
— Eu, mulţumesc lui Dumnezeu, n-am mai făcut sex deloc, spune Natalie. I-am spus lui Martin că mă dor cusăturile. Ce bine!
Sarah se încruntă spre Natalie.
— Cusăturile? Parcă ziceai că ai făcut cezariană de urgenţă?
— Şi ce-i cu asta?
Toate încep să râdă.
Dar e adevărat, se gândeşte Sam cu tristeţe, chiar acum când râde. Ea şi Chris au avut o viaţă sexuală minunată, nu că acum ar mai şti cum e. Toţi îi spuneau că nu mai e la fel după ce te căsătoreşti, dar la ei nu s-a întâmplat aşa. Până să se nască George, încă reuşeau să facă sex de cel puţin trei ori pe săptămână. Acum poate să numere pe degetele de la o mână de câte ori a făcut-o de-atunci.
Prima dată când a pus ochii pe Chris era la o petrecere, cu şase ani în urmă. Îi cunoştea aproape pe toţi de-acolo şi, cu toate că pe vremea aceea era în căutarea unui soţ, n-a crezut că va fi o petrecere unde să agaţe pe

cineva. Julia, care trebuia să apară şi ea, n-a mai venit din cauză că era răcită, iar Sam s-a cuplat cu alte două prietene doar aşa, ca să nu fie singură.

S-a distrat de minune în seara aceea. A băut cocteiluri de-ai fi zis c-au intrat zilele-n sac, a flirtat nevinovat cu bărbaţi nepotriviţi şi a dansat toată noaptea.

Spre sfârşitul serii, se afla în bucătărie. Stătea pe blatul din bucătărie cu picioarele atârnând în faţa maşinii de spălat şi râdea de eforturile lui Tony – care nu era deloc genul ei – de a intra în vorbă cu ea, când ceva a făcut-o să întoarcă privirea.

Uşa de la intrare s-a deschis şi a intrat un tip care i-a tăiat răsuflarea. Zâmbetul i-a dispărut îndată ce s-a aplecat să vadă mai bine. Nu era deloc special. De înălţime medie. Destul de arătos. Zâmbet frumos. Purta o jachetă obişnuită din piele maro. Dar punând toate astea laolaltă, Sam a ştiut, fără urmă de îndoială, că acest bărbat avea să-i schimbe viaţa.

— îl voi avea, s-a gândit ea, doar că, din păcate, a gândit cu voce tare, şi l-a lăsat pe Tony nedumerit în bucătărie, de unul singur, iar ea a sărit de pe blat şi s-a dus să-şi întâlnească destinul.

— Eu sunt Sam.

A întins mâna, iar Chris s-a uitat la ea cu un zâmbet larg. Tocmai îşi scotea jacheta, dar s-a oprit să dea mâna cu ea. Şi nu i-a mai dat drumul.

— Chris.

— Deci mergem, Chris?

Nici nu şi-a mai scos jacheta.

S-au dus la un hotel în Swiss Cottage – nu le venise nimic altceva în cap decât un hotel care să fie deschis până târziu. Aşezaţi pe o canapea imensă din pluş, au vorbit despre toate cele. Pe măsură ce vorbeau, Sam devenea tot mai sigură.

Apoi a condus-o acasă, iar ea nu i-a dat nici măcar un sărut de noapte bună. Deşi era sigură.

În seara următoare i-a telefonat la ora 6. Între timp, ea luase gripa de la Julia. Stătea în pat cu o cutie de

şerveţele de o parte, cu telecomanda de cealaltă şi o cană cu Lemsip călduţ pe noptieră.

— Ce mai faci? a întrebat-o. Sunt gelos, a zis el, după ce ea i-a spus. Aş vrea să fiu şi eu acolo, dar am nişte treburi de rezolvat.

— îmi spui şi mie ce fel de treburi ai de rezolvat? l-a tachinat ea.

— Da. Am pe cineva. Dar acum nu mai vreau să mă văd cu ea. Şi nu cred că e corect să-i spun la telefon, aşa că am să iau masa cu ea în seara asta ca să-i spun.

— OK, a spus Sam fericită, fără să se îndoiască de el şi fără să vrea să ştie mai mult despre această fată necunoscută.

Ea nu mai conta, nu acum.

La 11: 15, Chris a sunat din nou.

— Ce faci?

— Ce crezi că fac? a râs ea. Stau tot în pat.

— Sună minunat, a zis el din nou. Vin la tine într-un sfert de oră.

Şi-a venit. Şi n-a mai plecat niciodată.

Sexul a fost întotdeauna nemaipomenit. Sam se simţea complet satisfăcută când era cu Chris, chiar şi după şase ani. Era o legătură fizică extraordinară, indiferent ce se întâmpla în cursul zilei. Niciodată nu se plictiseau, nu devenise o rutină. Senzaţiile erau mereu la fel de puternice, chiar şi acum, şi acesta era felul în care îşi încheiau ei ziua.

Chiar dacă se certau, tot se împăcau înainte să se culce. Acum, de când s-a născut George, simplul gând de a face sex a devenit obositor şi era probabil unul din motivele pentru care lucrurile nu mergeau atât de bine. Pentru Sam şi Chris, sexul n-a fost niciodată doar sex: era vorba de apropiere, intimitate, încredere, şi niciunul dintre ei nu se mai simţea la fel de când viaţa lor sexuală o luase pe o pantă descendentă.

Sam se simţea tot mai străină de Chris. Credea că el habar n-are cum e viaţa ei, cât de prinsă credea ea că e, ce greu îi era să rămână aceeaşi Sam de odinioară când era

îngropată în scutece. Chris simţea cam acelaşi lucru, însă din alte motive. De fiecare dată când unul făcea o mişcare greşită, râca dintre ei creştea şi, pentru prima dată de când erau căsătoriţi, la sfârşitul zilei nu mai reuşeau să-şi regăsească dragostea pentru celălalt.

Sam încă se uita admirativ la trupul lui când umbla dezbrăcat prin dormitor seara târziu, dar o făcea de obicei cu ochii pe jumătate închişi de somn, când se băga sub pătură şi îi spunea mormăind noapte bună.

Îi aprecia trupul, prezenţa fizică, însă doar atâta timp cât nu venea peste ea. Nu acum, nu când tot ce-şi dorea ea era o noapte liniştită, cu un somn neîntrerupt. Nici atunci când tânjea după apropierea unui alt adult şi se lupta cu pornirea de a aborda străinii pe stradă. Nici măcar asta nu reuşea să-i trezească libidoul.

Sam scutură din cap cu tristeţe şi revine în prezent, în această sufragerie cu canapele de catifea maro-ciocolatii şi pernuţe imprimate cu animale, pe care se odihnesc cinci femei în timp ce bebeluşii lor stau liniştiţi pe salteluţe asortate pe podea.

— Vai, abia aştept să mă întorc la lucru, spune Natalie. Nu-i aşa că e ridicol? înainte abia aşteptam să nasc copilul ca să stau acasă, iar acum sunt disperată să fac şi altceva decât să mă gândesc la borcănele HIPP cu hrană organică.

— Mie-mi spui? râde Penny. Deci te întorci?

Natalie ridică din umeri.

— Am şase luni de concediu de maternitate.

— Şase luni!

În cameră se aude un cor de exclamaţii neîncrezătoare.

— Nu e plătit tot, râde ea. Încă două săptămâni şi mă întorc. Ştii, chiar credeam că o să mă descurc de minune la treaba asta. Toată viaţa am aşteptat să fiu mamă şi adevărul e că aveam de gând să nu mă mai întorc, dar simt că parcă nu îmi mai funcţionează creierul. Doamne, o ador pe Olivia, n-aş schimba-o pentru nimic în lume, dar nu mai pot să fiu tot timpul doar mamă. Nu sunt făcută pentru aşa ceva. Penny, cred că eşti de-a dreptul fantastică, dar n-aş

putea să fac ce faci tu.

— Adică să stau acasă şi să am grijă de Lizzy? Natalie, nici eu n-aş putea să fac ce faci tu. Nu e vorba că nu mi-e dor să merg la serviciu. Chiar îmi e, dar mi s-a părut mai simplu să renunţ, fiindcă mama n-a fost niciodată alături de mine când am crescut şi nu vreau ca Lizzy să aibă parte de aşa ceva. Le înţeleg perfect pe femeile care simt nevoia să fie recunoscute mai degrabă ca individ decât ca mamă, dar eu am avut parte de această recunoaştere individuală, iar acum doresc să fiu recunoscută ca mamă. Ajunge. Mi-a fost întotdeauna teamă că nu va fi de ajuns, dar este.

Sam se uită la Penny cu admiraţie. Penny a spus exact ceea ce simte ea. Sau poate exact ceea ce vrea să simtă, fiindcă, deşi vrea să-i ofere lui George ceea ce-i lipsea ei în copilărie, crede că acum are şi ea nevoie de recunoaştere. Dar speră să-i treacă.

— Trebuie să recunosc, mă simt groaznic de vinovată că nu e de-ajuns ceea ce fac, spune Natalie, apoi începe să râdă. Dar nu într-atât de vinovată încât să stau acasă cu ea toată ziua. Vreau să zic, o fi ea minunată, dar acum momentul cel mai important al săptămânii e să merg la grupul mămicilor. Nu vi se pare trist? Aş face orice numai să fiu în compania unor adulţi.

— Doar că şi atunci ajungi să vorbeşti tot despre copii, râde Emily.

— Aşa e, recunoaşte Natalie. Dar cel puţin mai conversăm şi noi.

— Cu ce te ocupai, Penny? întreabă Sam curioasă.

— Lucram la o bancă.

Sam şi-o imaginează pe Penny într-o mare filială a băncii Barclay. Pare genul. Poate că era chiar directoare, căci, în ciuda colanţilor de pe vremea când era gravidă şi a tricoului gri imens, pare să aibă mai multe pretenţii.

— La ce bancă?

Ea spune că la o bancă americană de investiţii.

— Eram şefă la Fuziuni şi Achiziţii.

Sam aproape că face atac de cord.

Află că Natalie este director de marketing la o mare

companie farmaceutică. Sarah şi-a deschis propriul site de modă pe internet, care are atâta succes încât Sam citeşte mereu despre el în paginile ziarelor financiare. Emily este educatoare.

— Ştiu, râde Natalie, văzând expresia lui Sam. Suntem aici de toate soiurile, nu-i aşa?

— Că bine zici, spune Sam, aproape copleşită de ruşine că le-a judecat şi le-a învinuit pe aceste femei, presupunând că nu aveau nimic altceva de făcut decât să se ocupe de copiii lor. *Chiar* că bine zici.

Chris ajunge acasă la şapte fără zece, la douăzeci de minute după ce Sam l-a culcat pe George. A întârziat pentru că s-a oprit să-i mai cumpere lui Sam nişte tăviţe pentru cuburi de gheaţă. Ea găteşte de zor, pregătind ca pe bandă rulantă porţii uriaşe de mâncare organică pentru George, pe care apoi le congelează în tăviţe pentru cuburi de gheaţă.

E vineri seara şi a fost o săptămână grea. Înainte de George sau Î.G., cum a ajuns să se gândească la perioada aceea, abia aştepta să vină weekendul.

Î.G., vineri seara însemna să iasă la bar cu băieţii de la atelier, cu colegi de breaslă şi artişti. Stătea să bea câteva rânduri, după care se întâlnea cu Sam să ia masa împreună. Când erau mai tineri, se duceau în West End, mergeau în fiecare săptămână la tot felul de restaurante aglomerate şi zgomotoase, după care se duceau uneori la un club, dar în ultimii doi ani s-au mulţumit cu restaurantele din zonă.

Vineri seara însemna pizza, curry sau mâncare chinezească. Stăteau la masă până târziu, cu o sticlă de vin alături, flirtau insinuant, fiindcă ştiau că vineri seara treaba era sigură şi că, oricât de târziu ar fi stat, oricâtă energie ar fi consumat, toată dimineaţa de sâmbătă vor dormi până târziu.

Î.G. ieşeau des să mănânce în oraş. Nu unde era scump, ci în localurile bune din apropiere. Se duceau la cafenelele din Highgate sau la restaurantele indiene din Hampstead. Sau gătea Sam. Chris venea acasă şi încă de

la intrare simţea mirosul îmbietor al mâncărurilor pe care le experimenta Sam.

Nimic nu era mai minunat decât să o găsească în bucătărie. îl făcea să se simtă iubit, preţuit şi avea impresia că e într-adevăr acasă, căci mama lui fusese bucătăreasă, iar expresia materială a dragostei ei fusese întotdeauna o masă gătită.

Şi îi plăcea să creadă că erau unul dintre cele mai fericite cupluri pe care le cunoştea. Nu unul perfect, n-au fost niciodată perfecţi, dar când o privea pe Sam, încă o vedea pe fata care a venit hotărâtă la el, cu şase ani în urmă, la o petrecere; fata cu ochi strălucitori şi zâmbet încrezător; fata cu care ştia deja după o săptămână că se va însura.

Sam era prietena lui cea mai bună şi, mai mult decât atât, cea mai bună parteneră pe care o avusese vreodată. Şi era însurat cu ea. Iisuse! Nici că se putea mai bine.

Dar toate astea, îşi zice el cu amărăciune când vâră cheia în broască, erau înainte de George. Acum constată că s-a însurat cu o *zgripţuroaică* isterică şi smiorcăită. Când e acasă, trebuie să aibă grijă tot timpul; e atent să nu facă vreo mişcare greşită care să stârnească o criză de furie din partea ei, aşa că se simte tot mai bine când pleacă la serviciu.

Singura bucurie în viaţa de-acasă e George. *Georgenius,* se gândeşte zâmbind. Gâgâlicea aia bucălată care zâmbeşte tot timpul. Carne din carnea lui. Cea mai minunată fiinţă pe care a văzut-o vreodată. Chris intră în cameră şi Georgo se luminează la faţă când îl vede.

Ce poate fi mai minunat decât atunci când Chris stă pe canapea duminica după-amiaza, cu George adormit la pieptul lui, un ghemotoc moale şi cald de dragoste pură.

În rarele lor momente de intimitate, Chris şi Sam stau amândoi în pat şi îşi zâmbesc unul altuia.

— îţi vine să crezi cât e de *frumos*? spune Sam cu glasul sugrumat de emoţie, împreunându-şi mâinile ca să se stăpânească.

— Ştiu. E pur şi simplu *minunat,* clatină Chris din cap,

nevenindu-i să creadă că au fost în stare să creeze acest copil desăvârşit.

— *Minunat,* repetă şi Sam şi se uită unul la altul cu ochii plini de dragoste pentru George.

Uneori se privesc peste pătuţul lui, unul de-o parte, altul de cealaltă, şi se uită îndelung la el cum doarme dus, cu mânuţele şi picioruşele desfăcute.

— Crezi că alţii îşi iubesc copiii cum îl iubim noi pe George? şopteşte Sam, sigură că nimeni pe lumea asta n-ar putea să-şi iubească fiul la fel de mult ca ea.

— Nu sunt sigur, şopteşte Chris, dar mă îndoiesc.

George e perfect. Dar relaţia lui cu Sam nu e nici pe departe aşa. Chris nu-şi dă seama prea bine ce nu merge, dar ştie clar că e ceva. Se simte neglijat. Abandonat. Nedorit. Ştie că n-ar trebui să se simtă aşa, că, în fond, George are prioritate, dar nu poate să se simtă altfel. Sunt situaţii când nu e nevoie decât de o vorbă bună, o privire plină de afecţiune, un sărut drăgăstos, în schimb e întâmpinat cu furie. Cu exasperare. Cu indiferenţă.

Chris face tot ce poate. S-a oferit să se scoale ol când George plânge şi Sam l-a lăsat uneori, dar se pare că el nu se pricepe la fel de bine, aşa e & de fiecare dată Sam apare în prag iritată şi i-l ia pe George din braţe. Dacă George nu s-ar linişti atât de repede în braţele mamei, Chris s-ar înfuria.

Pe lângă faptul că nu se pricepe să-şi liniştească fiul, mai sunt şi alte lucruri la care Chris se pare că nu are nicio şansă. Nu ştie să pregătească un biberon cu lapte aşa cum trebuie (pune prea mult sau prea puţin lapte praf); să încălzească biberonul la temperatura potrivită (ori e prea fierbinte, ori e prea rece); să schimbe un scutec (nu-l strânge cât trebuie); să-i dea să mănânce (Ce naiba, Chris, trebuie să te mişti mai repede, altfel o să înceapă să plângă 1) sau să-i facă băiţă (Tu pe ce lume trăieşti?).

Aşa că nu se mai oferă s-o ajute, ceea ce o face pe Sam să urle că ea e singura care face toată treaba în casa asta. E o situaţie fără ieşire.

Măcar de data asta, în casă miroase îmbietor.

Miroase ca pe vremuri. Cunoaşte acest miros, mirosul de ceapă călită în unt. Îi creşte inima de bucurie, crezând că e vorba de o surpriză. Oare în seara asta o va regăsi pe Sam cea de odinioară? O fi pregătit o masă delicioasă pentru el? Vor regăsi magia aceea pe care păreau s-o fi pierdut?

Intră în bucătărie şi o găseşte pe Sam spălând vasele la chiuvetă.

— Bună, iubito. O sărută pe ceafă. George e în pătuţ?

— Ştii bine că la şapte fără un sfert e în pat. Unde crezi c-ar putea fi?

Chris se hotărăşte să nu ia în seamă tonul tăios. S-a săturat de ceartă. Vrea să se simtă bine în această seară.

— Doarme? Pot să intru la el să-i spun noapte bună?

— Nu. Îmi pare rău. Odată ce-l culc, ştii bine cum face. Dacă te vede, o să înceapă din nou să plângă când pleci. Poţi să-l trezeşti dimineaţă.

— Mda. Bine. Maică-ta vine mâine?

— Da, zice Sam clătinând din cap. A spus că-l scoate ea la plimbare.

— Adică o să rămânem singuri? Doar noi doi? *Liberi?*

— Ştiu, zâmbeşte Sam şi pentru o clipă îşi reamintesc de Sam şi Chris cei de odinioară, de cât de bine s-ar putea înţelege. Nu-i aşa că e grozav? Ce-o să facem?

— Eu ştiu ce-aş vrea să fac, zâmbeşte Chris, prinzând-o de mijloc şi trăgând-o spre el, frecându-şi nasul de gâtul ei.

— Oh, Chris, zice ea îndepărtându-l exasperată.

— Cum adică „Oh, Chris!”? A trecut un *secol*!

Sam vrea să-l contrazică şi să-i spună că au făcut sex săptămâna trecută, dar ştie că el o să răspundă că pentru ei asta înseamnă un secol, iar ea n-are chef să se certe.

— Bine, zice ea fără tragere de inimă, dar se gândeşte că poate să inventeze oricând o durere de cap sau să spună că e pe stop mâine-dimineaţă. În afară de asta ce-o să facem?

Chris îi dă drumul şi iese în hol să-şi pună haina în cuier.

— Ce făceam noi sâmbăta înainte de George?

— Doamne! Nici nu mai ţin minte! Chiar aveam o viaţă

înainte de George?

— Nu sunt sigur, dar ştiu că există nişte fotografii care dovedesc că da.

— Deci, ce făceam? Vorbesc serios.

— Mergeam la cumpărături?

— Uneori, recunoaşte ea, amintindu-şi când se duceau la Portobello şi hoinăreau căscând gura la tot felul de antichităţi pe care oricum nu şi le puteau permite, iar în drum spre casă se opreau să bea un cappuccino şi să mănânce nişte plăcinte pe Golborne Road. Deşi asta nu se întâmpla chiar atât de des. Nu mai mult de patru ori pe an, dacă se gândeşte bine.

— Ne plimbam prin parcul Heath? încearcă Chris.

— Nu, asta era sigur *după* George. Ne-am *propus* de multe ori să mergem să ne plimbăm în Heath, dar nu sunt sigură dacă ne-am dus până la urmă.

— Păi nu ne duceam niciodată sâmbătă dimineaţa. După noaptea de vineri, întotdeauna stăteam în pat până mai târziu.

— Aşa e.

Acum Sam îşi aminteşte. Îşi aminteşte că se trezea dimineaţa târziu şi se lipea de Chris, acoperindu-i spatele cu sărutări ca să-l trezească, îşi aminteşte cum el se întorcea şi o trăgea mai aproape cu braţul moleşit încă de somn. Stăteau o vreme aşa, apoi Chris deschidea încet ochii şi o trăgea spre el s-o sărute.

Făceau dragoste cu pasiune, era minunat. Apoi Chris făcea un duş, ea – o baie rapidă, pe urmă plecau cu maşina în Highgate la AII Bar One să ia masa de prânz. După-amiaza, cât timp se mai învârteau prin Village, găseau tot felul de lucruri de cumpărat: cărţi, mobilă, mâncare. De multe ori îi însoţeau Julia şi Mark şi, oricât de prost stăteau lucrurile între aceştia, toţi patru se înţelegeau foarte bine. Se cunoşteau de atâta timp că parcă erau o familie. Puteau să-şi spună orice, fără să se cenzureze.

Brusc, Sam îşi dă seama ce dor îi e de Julia. Acum câteva luni, când Julia i-a telefonat să-i spună că rămâne la New York, era atât de entuziasmată şi plină de vitalitate,

aşa cum era Julia pe care o ştia Sam, dar pe care n-o mai văzuse atât de veselă de ani buni, că lui Sam nu i-a venit să creadă cât de supărată e, ce greu o să-i fie fără prietena ei.

Dar nici nu-şi imaginase vreodată cât de mult i se va schimba viaţa odată cu naşterea lui George.

— Uite cum facem. Chris se întoarce în bucătărie şi ia ziarul. Eu îi dau lui George să mănânce la micul dejun, iar tu poţi să mai dormi, şi, după ce îl ia maică-ta, vin şi eu în pat să mai dormim un pic. Surâde. Sau… *mă rog,* apoi vedem noi ce facem în restul zilei.

— Doamne, oftează Sam. Să lenevim în pat. Eşti sigur? „N-o să mă dau jos din pat H, se hotărăşte ea. „N-o să cobor în bucătărie să văd dacă Chris se descurcă. Dacă George mănâncă suficient, îmi bag picioarele. O să dorm şi, dacă mâine-dimineaţă George o să facă mofturi la mâncare, e treaba lui Chris. Nu a mea”.

— Ai nevoie de somn, iubito.

Gândul că mâine-dimineaţă vor face sex şi vor petrece o zi singuri l-a bine dispus pe Chris. Brusc, simte că iubeşte şi că este iubit.

— A ce miroase, totuşi? Ce pregăteşti pentru cină?

— Ah, plăcintă cu peşte.

— Mmmm. Mamă, n-am mai mâncat de ani de zile. Îmi aminteşte de copilărie. Ai şi mazăre?

Sam se uită la el îngrijorată.

— Chris, nu e pentru tine, e pentru George. Adică poţi să mănânci şi tu, dacă vrei, dar e pasată.

Chris, care acum câteva clipe plutea în al nouălea cer, simte că i se strânge inima.

— Ah. Atunci ce mâncăm?

— Ăăă. Sam se gândeşte intens. Avem spanac cu cartofi copţi sau conopidă cu brânză sau pui la casoletă.

— Şi toate sunt pasate?

Sam se scuză ridicând din umeri.

— Putem să comandăm nişte curry.

— Iar?

— Aş putea să mănânc curry în fiecare seară toată săptămâna, replică Sam, ceea ce nu e tocmai adevărat,

dar, dat fiind că asta ar fi a treia seară pe săptămâna asta când comandă aşa ceva, ar putea să fie. Ai luat tăviţe pentru cuburi de gheaţă?

Sam scoate capacul de la pasator şi se pregăteşte să porţioneze cu o linguriţă adâncă în timp ce Chris se duce în hol şi aduce o pungă de plastic.

— Şase îţi ajung?

— Cred că da. Mersi, iubitule. Şi îi trimite o bezea, după care începe să pună în tăviţe peştele pasat, linguriţă cu linguriţă.

Pe Sam o trezesc plânsetele lui George. Citim* undeva că un copil care se trezeşte zâmbind e un copil care se simte în siguranţă şi, deşi nu există niciun motiv ca George să nu se simtă în siguranţă, îndoiala nu-i dă pace când el se trezeşti plângând, lucru care se întâmplă atât de des.

Îi e doar foame, îşi zice ea, întorcându-se pe partea cealaltă, şi-l aude pe Chris cum oftează şi se dă jos din pat.

— Închide interfonul, îi şopteşte ea când el vrea să închidă uşa de la dormitor, ştiind că n-o să se culce la loc dacă îl mai aude pe George plângând.

Se întinde să ia dopurile de urechi pe care şi le îndeasă bine, bucurându-se de o clipă de linişte, fiindcă, deşi Chris a închis interfonul, pereţii acestei case sunt subţiri şi tot se aude plânsul lui George.

Întinsă în pat, deja simte cum îi piere somnul. Nu, îşi zice ea cu hotărâre. Mă culc la loc. O dor toate oscioarele de oboseală şi încearcă să se gândească la plaje însorite, la o apă turcoaz liniştită, la nisip alb şi fierbinte şi hamacuri care se leagănă uşor, dar de fiecare dată se pomeneşte că în câteva secunde gândul îi zboară din nou la George.

Stă în pat şi somnul îi dispare încet-încet cu fiecare gând. Sper că mănâncă suficient, se gândeşte ea. Oare i-am spus lui Chris că poate să-i dea din frigider un iaurt pentru copii? Dacă face nazuri şi Chris crede că s-a săturat, când eu ştiu că nu a mâncat de ajuns şi trebuie să mai insişti?

La 7: 28, îşi dă seama că nu mai are rost să stea în

pat. complet trează, nu are nicio şansă să mai adoarmă. Se dă jos din pat, îşi pune halatul afurisind ironia sorţii, fiindcă în cursul săptămânii îi e imposibil să se trezească, iar acum îi e atât de uşor.

Chris ridică privirea surprins. Şi prudent. Ştie că îl verifică. 1 şi George s-au înţeles bine. George s-a oprit din plâns când i-a dat biberonul şi, în afară de faptul că i-a preparat un munte de cereale cu banane (Chris a turnat mult prea mult lapte şi apoi a trebuit să mai adauge pudră ca să se mai îngroaşe, obţinând în final un castron de cereale cu banane cât să sature şase copii înfometaţi), totul a fost minunat.

George tocmai a terminat porţia de cereale cu banane şi acum mănâncă un iaurt pentru copii pe care Chris l-a găsit în frigider.

— Credeam că mai dormi, zice Chris întorcându-se spre ea, cu un aer defensiv, bucurându-se de timpul petrecut cu George, pentru că el, la urma urmei, nu apucă niciodată să stea singur cu copilul. I-a povestit lui George despre munca lui, despre lucrurile pe care le vor face împreună când se va face mai mare. I-a spus cât te chinui şi te stresezi când ai propria afacere de confecţionat mobilă şi l-a avertizat să nu-i calce pe urme, deşi a recunoscut că ar fi foarte mândru.

— George şi cu mine purtam o discuţie ca de la bărbat la bărbat, îi explică el lui Sam, care se linişteşte când vede că cei doi băieţi ai ei sunt bine, dar, totuşi, e cât se poate de vigilentă.

Acoperă feţişoara lui George cu sărutări şi-l strânge cu drag de piciorușele grăsuţe.

— Mor după piciorușele astea, îi zice ea strângând din dinţi ca să nu le muşte, atât de dulce e copilul ei. Mor după piciorușele astea, mârâie ea din nou în timp ce George zâmbeşte încântat.

Sam umple ibricul cu apă proaspătă, îl aşază pe foc şi pune două felii de pâine la prăjit.

— A naibii să fiu dacă am putut să dorm şi, chiar când m-am hotărât să stau trează, m-a luat o foame cumplită.

Vrei pâine prăjită?

— Nu, mersi. La ce oră vine maică-ta?

— A spus că la 9. Sam unge feliile de pâine prăjită cu unt şi se aşază la masă. Îţi vine să crezi ce vreme nenorocită?

Ploaia răpăie puternic în geam.

— Noiembrie la Londra. Ce plăcere!

Poate că tonul lui e ironic, dar el e obişnuit să petreacă fiecare noiembrie, fiecare iarnă în Anglia. Poate că afacerea lui merge din ce în ce mai bine, dar nu vede cum şi-ar putea permite o vacanţă în locuri exotice, multă vreme de-acum încolo.

— Stăteam în pat şi mă gândeam la o plajă. Asta mi-ar prinde bine acum. Un pic de soare. O vacanţă ca lumea. Au trecut ani de zile.

— Am fost la Torquay în primăvară, spune Chris defensiv. N-a fost acum câţiva ani.

— Da, spune ea împăciuitor. *Pare* doar că a fost acum câţiva ani. Crezi că vom mai avea şi noi vreodată un concediu ca lumea?

— Doar dacă putem să-l lăsăm pe George cu maică-ta sau aducem pe cineva să ne ajute.

— Categoric, prima variantă iese din discuţie. O ştii pe mama, s-ar îmbolnăvi de inimă numai dac-ar şti că trebuie să-l ia pe George să doarmă la ea, să nu mai zic de o vacanţă întreagă.

— Mda, ştiu, încuviinţează Chris. Nu-mi vine să cred că îl ia pe George azi. Crezi că e conştientă că va trebui să-i dea să mănânce? Mai bine i-ai arăta cum să încălzească biberonul, să nu-şi rupă vreo unghie şi să te dea în judecată.

— Eh, hai.

Sam trece în defensivă, deoarece, deşi e absolut normal ca *ea* s-o critice pe maică-sa, nu se cuvine ca şi Chris să facă la fel. Chris ar trebui doar să o susţină pe Sam şi să o aprobe când e într-o pasă critică la adresa maică-sii, iar în rest să-şi ţină gura.

— Mama nu-i aşa de rea.

Chris hotărăşte să tacă.

— În orice caz, continuă Sam, când ai spus să aducem pe cineva să ne ajute, la ce te-ai gândit?

— Mă gândeam la o bonă sau ceva de genul ăsta. *Au pair.*

— Dar am mai discutat chestia asta înainte să se nască George. Nu vreau să mă ajute nimeni. Vreau să-l cresc singură. Le înţeleg pe femeile care-şi lasă copiii în grija altcuiva dacă au serviciu, dar atâta vreme cât eu stau acasă, trebuie să fiu lângă el şi nu vreau să se amestece nimeni.

— Ştiu, ştiu. Chris s-a săturat de discuţia asta, dar tot nu poate să înţeleagă de ce ea se împotriveşte atâta. Primii cinci ani sunt anii de formare, repetă el. Şi mama ta n-a stat cu tine, însă tu n-o să faci la fel cu copilul tău. Mă gândeam că poate te-ai răzgândit între timp, acum că-l ai.

— Ce? Mă hotărăsc aşa, brusc, că nu mai am chef să-mi cresc copilul şi-mi iau bonă?

— Nu, n-am spus asta. M-am gândit că poate vrei să iei pe cineva să te ajute, poate cineva care să aibă grijă de el câteva zile pe săptămână, ca să mai respiri şi tu. Ai putea să mai ieşi în oraş cu prietenele. Să te duci la masaj. La cumpărături. Ce vrei tu. Pur şi simplu să mai evadezi puţin, să-ţi încarci bateriile, să simţi şi tu din nou că eşti om. Mereu mă acuzi pe mine că reuşesc să mă detaşez. Spui mereu că tu eşti cea care ho simte captivă, dar lucrurile nu trebuie să fie aşii, Sam. Nu e nevoie să-ţi petreci fiecare clipă din zi cu George. Chris respiră adânc şi continuă. Înainta să spui ceva, pe multe dintre femeile pe care lu’ ştii tu le ajută mamele lor. Nu vreau să o critic pe maică-ta, dar ea nu prea are instinct matern şi, cu toate că ai încercat să ascunzi lucrul ăsta, ştiu cât te afectează lipsa ei de interes. Treaba-i că ea e prea prinsă cu ale ei şi prea egoistă ca să ne fie de un real ajutor cu George. Aşa că nu tu poţi compara cu alte femei, pentru că tu nu ai niciun ajutor. Tot ce vreau să spun e că nu trebuie să te simţi vinovată că nu faci totul de una singură. George n-o să sufere şi n-o să ajungă ca tine, să-şi deteste mama pe

care n-o interesează deloc soarta lui, pentru că tu nu eşti ca ea.

Vorbeşte încet ca s-o facă să înţeleagă.

— Tu nu eşti ca mama ta, Sam. N-ai fost niciodată. Dacă ai fi semănat cu ea, în primul rând nu m-aş fi îndrăgostit de tine. Cu asta reuşeşte să-i smulgă un zâmbet lui Sam. Nu-i nimic rău dacă recunoşti că nu le poţi face pe toate de una singură. Dacă arăţi că eşti vulnerabilă şi ceri ajutor. Şi, Sam, ai nevoie de o pauză. Pentru tine, pentru mine, pentru noi. Pentru căsnicia noastră.

Chris începe să bată în retragere, şocat de câte a spus, dar mai şocat de calmul cu care le-a spus. Sam e şi ea şocată şi, sinceră să fie, gândul de a-l lăsa pe George în grija cuiva câteva zile i se pare fericirea pe pământ. De fapt, niciodată nu s-a simţit mai tentată de ceva ca acum.

Însă ea şi-a luat un angajament faţă de George. Şi, lucru şi mai important, şi-a luat un angajament faţă de ea însăşi. Va fi cea mai bună mamă (lin lume. Iar singurul lucru de care e absolut sigură e că cea mai bună mamă din lume nu ar plăti pe altcineva să-i crească copilul.

Nici măcar două zile pe săptămână.

— Am cumpărat cea mai divină pijămăluţă pentru scumpul meu nepoţel.

Patricia intră pe uşă lăsând în urma ei o undă de parfum Opium.

— Unde e îngeraşul meu?

Sam zâmbeşte în timp ce i-l dă pe George maică-sii, care îi acoperă feţişoara cu o mulţime de pupici, iar el începe să râdă. E o latură a mamei ei pe care n-a mai văzut-o şi care o umple de emoţie şi speranţă acum, când o vede. Poate că se înşală. Poate că dacă a fost o mamă rea, nu înseamnă neapărat că va fi şi o bunică rea. Poate că Patricia se va schimba până la urmă.

— Deci, ce ai de gând să faci azi?

Sam zâmbeşte trecându-şi degetele prin păr în timp ce se întoarce, sesizând privirea dezaprobatoare a Patriciei, căci maică-sa are concepţii învechite: e de părere că întotdeauna trebuie să arăţi bine, pentru că *nu se ştie*

niciodată.

— De fapt, Sam, nu cred că pot să-l iau toată ziua.

Lui Sam îi cade faţa, iar Chris se uită la ea cu o privire care parcă vrea să spună „Ţi-am zis eu?”

— Dar ai spus că azi vii să-l iei.

— Ştiu, scumpo, dar sunt ocupată până peste cap, iar acum lucrurile s-au schimbat. Fireşte, îl iau o oră, două în dimineaţa asta, dar după-amiază am o partidă de bridge, lipseşte cineva şi am promis că vin eu în loc. Nu te uita aşa la mine, Sam, am şi eu viaţa mea.

Sam scrâşneşte din dinţi.

— Iar viaţa ta este mult mai importantă decât viaţa nepotului tău, nu-i aşa?

— Nu începe iar. Fac şi eu cât pot. Doar nu vrei ca eu şi tatăl tău să renunţăm la toate pentru tine, oricât de mult ne-am iubi noi nepotul.

— îl iubiţi? Abia dacă-l cunoaşteţi.

Sam îşi dă seama că n-are niciun rost să spună lucrurile astea, dar s-a săturat şi, chiar dacă nu rezolvă nimic cu izbucnirea ei, trebuie să-şi verse focul.

— Ce vorbeşti, Sam? Află că n-am nevoie de asta acum. Aveam o mie de lucruri de făcut în dimineaţa asta şi nu mai fac nimic pentru că stau cu George, iar tu nu ştii decât să mă faci să mă simt vinovată. Îmi pare rău că nu sunt genul de persoană dispusă să stea cu nepotul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi-mi pare rău că am şi eu viaţa mea, dar aşa sunt eu şi trebuie să te împaci cu ideea asta.

Chris iese din cameră clătinând din cap dezgustat. A învăţat de mult să nu se bage, dar pur şi simplu egoismul mamei lui Sam nu încetează niciodată să-l dezguste. Părinţii lui locuiesc în Newcastle, în aceeaşi casă în care a crescut el şi încearcă să vină la Londra de vreo două ori pe lună ca să-l vadă. Ştie că, dacă n-ar fi fost distanţa dintre Londra şi Newcastle, părinţii lui ar veni pe la ei în fiecare zi. S-ar oferi să stea cu copilul în fiecare seară, ar face orice să-şi petrem n timpul cu nepotul lor drag. A ştiut întotdeauna că Patricia şi Henry sunt egoişti, dar nu şi-a

dnt niciodată seama cât de egoişti. Şi, oricum, toţi i-m cu care discutau înainte să se nască George zi ce-au că lucrurile se vor schimba când se va naşti copilul.

— Niciodată să nu subestimezi bucuria de a îi bunic, spunea o doamnă care avea un nepot die şase ani. E o dragoste diferită de cea de părinte. E de-a dreptul copleşitoare. Poate pentru că nu implică responsabilităţi, mă gândesc eu, eşti liber să dai tot ce poţi, să iubeşti cu dăruire totală. Aşteaptă şi-ai să vezi că, după ce se va naşte copilul, şi părinţii lui Sam îl vor iubi la fel de mult cum am făcut şi noi.

Cât de mult se înşela.

Nu că ar fi foarte surprins, dar Sam a fost distrusă. Distrusă pentru că şi ea credea că Patricia se va schimba. A suportat egoismul mamei ei toată viaţa, a luptat pentru dragostea ei necondiţionată şi a renunţat ca la o cauză pierdută abia când l-a cunoscut pe Chris şi s-a măritat cu el. Îşi întemeia propria familie şi aceasta era cea care conta, a decis ea.

Sam credea că a rezolvat problema retrăgându-se treptat din viaţa mamei sale. Dacă înainte le telefona regulat părinţilor ei, trecea să-i vadă, se consulta zilnic cu mama ei în tot felul de probleme, înainte să se nască George a reuşit să reducă toate astea la o singură convorbire la două săptămâni.

Dar George a răscolit aceste neînţelegeri cu părinţii. Se confruntase singură cu această suferinţă, dar acum se lupta din nou cu ea, numai că ilo dată asta era mai rău, fiindcă era vorba de propriul ei copil. Deşi Sam s-a împăcat cu ideea rit mama sa nu dorea să-i fie *ei* aproape, nu suporta să ştie că maică-sa nu vrea să fie aproape de nepotul ei.

Chris e prudent când vine vorba de părinţii ei, parcă ar păşi pe un strat de gheaţă din ce în ce mai subţire. Încearcă să nu spună nimic, să o Husţină în tăcere, căci, dacă ar fi să spună ce simte cu adevărat, nu s-ar mai putea abţine şi întreaga forţă a furiei şi dezgustului său cu siguranţă i-ar îndepărta şi mai mult pe el şi pe Sam.

Cel mai bine e să iasă din cameră.

— Foarte bine, zice Sam. Nu mai am energie să mă cert cu tine. Sunt epuizată, n-am dormit de nu ştiu câte săptămâni şi credeam că azi o să pot să mă culc şi eu ca să recuperez din somn, dar dacă tu trebuie să te duci la *bridge* – scuipă cuvântul cu dezgust –, atunci va trebui să te-nţeleg. La ce oră îl aduci înapoi?

Patricia, care a şi uitat de fiica ei, se uită la ceas.

— La 11? Poate reuşesc până la 11: 30, dacă-ţi convine. Mă gândeam să-l iau la o plimbare.

— Foarte bine, murmură Sam. Mă duc sus să fac o baie. Ne vedem mai târziu:

Şi se duce sus încercând să-şi stăpânească lacrimile care o podidesc, ştiind că singurul lucru pe care nu-l va face niciodată este să plângă în faţa mamei ei, să-i arate cât de mult îi pasă.

În ceea ce-o priveşte pe Sam, există un singur avantaj. O oră, maxim o oră şi jumătate, cât să facă o baie, să sterilizeze biberoanele, să spele castronaşele Tommee Tippee şi să se aranjeze şi ea cât de cât, înseamnă că nu mai rămâne timp pentru sex. Nici pomeneală.

— Vorbeşti serios? Tu şi Chris aveţi probleme?

Julia nu-şi poate ascunde uimirea din glas.

— Oh, Doamne. N-ar fi trebuit să spun nimic, se plânge Sam în telefon.

— Sam, sunt prietena ta cea mai bună, ce Dumnezeu. Dacă mie nu poţi să-mi spui, atunci cui?

— N-am vrut să spun asta, doar că rostită cu voce tare problema pare că… nu ştiu. Devine… reală.

Răsuflă adânc, în parte speriată, în parte eliberată.

Aseară se uitau la televizor. Încă n-au găsit o bonă şi, dat fiind că Patricia nu dă semne că vrea să stea cu George sau să se implice cumva, sunt norocoşi dacă reuşesc să iasă în oraş o dată pe lună. Dacă vin părinţii lui Chris, stau ei cu copilul, altfel fiecare seară urmează aceeaşi rutină: iau cina la ora 8, se uită la televizor până la 9, Sam se culcă la 9: 10, promiţându-i lui Chris că n-o să adoarmă şi o să-l aştepte să vină şi el, pentru ca apoi să adoarmă

îndată ce pune capul pe pernă.

Dar aseară chiar a fost ceva interesant la televizor. O dramă în două părţi despre destrămarea unei căsnicii. Lui Sam i s-a părut captivantă şi tulburătoare. A urmărit-o cu sufletul la gură, abia respirând. Aşezată pe canapea, ghemuită într-un fel care pentru oricine ar însemna „lasă-mă în pace”, se uita pe furiş la Chris, din când în când, întrebându-se dacă el ştia, dacă îşi dădea seama cât de aproape de situaţia lor era acest film, însă el nu se uita la ea.

Sam privea cum femeia din film devenea tot mai nefericită. Soţul ei n-o înţelegea, se înstrăinaseră unul de altul, nu mai aveau nimic în comun şi, cu cât se uita mai mult, cu atât înţelegea mai bine. Aceasta era povestea ei.

În noaptea aceea nu prea dormise. Când s-a dus la culcare se simţea rău, ştia că mariajul lor se terminase.

— Te simţi bine? a întrebat Chris, stând în pragul uşii şi privind-o îngrijorat.

— Hmm? Da. Bine. A evitat să se uite la el şi s-a furişat pe sub braţul lui să se ducă la baie. Sunt doar obosită.

A umplut cada şi s-a băgat în spuma caldă şi reconfortantă, privind în gol la placa de faianţă crăpată de deasupra robinetului de apă caldă, întrebându-se de ce se simţea atât de detaşată.

Căsnicia mea s-a terminat, se tot gândea ea. *De ce nu-mi pasă mai mult?* Oftând, s-a ţinut de nas şi s-a cufundat cu capul în apa caldă, bucurându-se de liniştea de dedesubt, dorindu-şi să rămână aşa la nesfârşit.

A scos capul la suprafaţă, a lăsat să mai curgă apă caldă ca să acopere sonorul televizorului pe care Chris îl pornise în dormitor şi a început să-şi deruleze în minte filmul vieţii lor împreună. Şi-a adus aminte cum a fost la început, însă chiar şi atunci anumite semne erau evidente şi, brusc, cu o claritate şocantă, şi-a dat seama că s-a căsătorit cu bărbatul nepotrivit.

Mama ei spusese că nu e suficient de ambiţioasă. Un meşter de dulapuri?

— Samantha, pe ăsta îl plăteşti să-ţi facă un bufet,

nu-l iei de bărbat, spusese ea îngrozită când Sam a anunţat că l-a întâlnit pe bărbatul cu care ştia că avea să se mărite.

Sam fusese distrusă şi disperată să-i demonstreze mamei sale că se înşela, îşi dă ea seama acum. Chiar dacă, a înţeles ea în final, în timp ca stătea întinsă în cadă, s-a dovedit că mama ai avusese totuşi dreptate.

Adevărul e că Chris ar fi *trebuit* să apară în paginile revistelor de decoraţiuni interioare. Ar fi trebuit să încaseze mii şi mii de lire pentru dulapurile din lemn de nuc şi măsuţele din lemn de cireş, să le vândă la Chelsea imediat ce reuşea să le termine. Chris Martin ar fi trebuit să fie primul nume pe buzele oricărui designer de interioare care se respectă.

Dar unde era Chris Martin? Era, se gândea ea cu tristeţe, exact acolo unde era şi acum şase ani, când l-a cunoscut. În acelaşi atelier Wandsworth, cu aceiaşi tâmplari, făcând dulapuri de tot felul.

Sam nu se îndoia că munca lui era frumoasă. Nu se îndoia că era talentat. Dar frumuseţea şi talentul nu făceau doi bani fără ambiţie şi, deşi Chris ridicase preţurile câte puţin în fiecare an, adevărul e că afacerea lui nu reuşea decât să-i menţină pe linia de plutire.

Nu aşa trebuia să se întâmple, se gândi ea, cufundându-se din nou cu capul în apă să-şi clătească şamponul. Trebuia să se fi îndrăgostit de bărbatul care era el, nu de potenţialul lui.

Dar, bineînţeles, stând în cadă, cufundată aproape în întregime în suferinţă, nefericire şi deprimare, Sam a ajuns la concluzia că asta a şi făcut. Că atunci când s-a căsătorit la oficiul stării civile din Chelsea, l-a luat la bine şi la rău, însă atunci era al naibii de sigură că va fi mai bine: nu avea nevoie decât de o femeie puternică alături de el. Nu avea nevoie decât de Sam.

Poate că, se gândea ea, propria ei carieră a creat acele circumstanţe atenuante pentru cariera lui. La urma urmei, Sam era în prim-planul lumii designului grafic, modelele ei se găseau în orice casă din ţară, salariul ei era mai mult decât suficient pentru toţi trei.

Nu i se păruse niciodată un aspect atât de important pe vremea când lucra. Se gândise întotdeauna că la un moment dat Chris o să-şi valorifice potenţialul şi, chiar dacă îi lua mai mult decât crezuse ea, oricum nu conta, fiindcă aveau tot ce le trebuia. Singura problemă ar fi când ar avea o familie, dar chiar şi atunci ar găsi ei cum să se descurce.

Iar ea crezuse că au găsit.

Sam şi Chris au discutat şi au analizat situaţia lor financiară imediat ce-au aflat că ea a rămas însărcinată. Socotiseră câţi bani îşi permiteau să pună deoparte în fiecare lună şi hotărâseră că, deşi va fi greu, dacă Sam se decidea să nu se mai întoarcă la serviciu cu normă întreagă (cum se şi hotărâse deja), se puteau descurca, cu condiţia ca ea să găsească ceva de lucru în timpul liber.

Sam vorbise la nişte birouri de consultanţă în materie de design şi aceştia o asiguraseră că era destul de lucru, dacă se hotăra să înceapă. Adevărul e că toţi fuseseră disperaţi ca ea să lucreze la ei şi toţi aşteaptă ca Sam să-i contacteze când va hotărî că se simte pregătită.

Dacă va hoţ & rî că e pregătită.

Adevărul e că niciodată Sam nu s-a simţit atât de puţin în stare să înceapă ceva.

Deja îi spusese Juliei în seara asta, înainte ca discuţia să ajungă la Chris; înainte ca Sam să recunoască faptul că aveau o căsnicie pe ducă. Îi spusese Juliei despre temerile ei, cât de ridicolă se simţea aşteptând de la Chris să aducă bani în casă, când ea fusese întotdeauna o feministă convinsă, dar n-avusese încotro şi a spus că nu s-a aşteptat niciodată să fie atât de frumos să fii mamă, nu se aşteptase niciodată că n-o să vrea să se întoarcă la serviciu.

Deşi poate că Sam e speriată de perspectiva de a se întoarce la serviciu. Poate că e vorba de ceva mai mult decât de faptul că e mamă. Dacă există cineva care să-şi dea seama de asta, atunci aceea e Julia, care o cunoaşte pe Sam mai bine decât oricine altcineva şi care a fost şocată să audă temerile lui Sam legate de căsnicia ei.

— Nu crezi, zice Julia cu precauţie, însă într-un mod plin

de înţelepciune, dat fiind că ea nu e mamă (deşi a citit toate cărţile despre copii), că poate suferi de o uşoară depresie postnatală?

— Nu fi caraghioasă. Ce naiba te face să spui asta?

Julia se gândeşte cât de schimbată e Sam acum, cât de mult dă impresia că în viaţa ei nu mai există lumină. Se gândeşte la anxietatea care pare să o chinuie pe Sam în permanenţă când vine vorba de George: a recunoscut cu reţinere faţă de Julia că de fiecare dată când coboară scările cu George în braţe, îşi imaginează cu groază că se împiedică şi că-l scapă din braţe; că atunci când trece strada e convinsă că o să-i lovească o maşină; că nu mai citeşte ziarele fiindcă are impresia că orice ştire despre agresarea unui copil este despre George şi se pomeneşte suspinând ore întregi pentru aceşti copii care sunt şi nu sunt de fapt George al ei.

Şi Julia ştie cât de izolată e Sam, ce mult îşi doreşte compania cuiva, şi totuşi cât de greu îi vine să plece de-acasă. Înţelege toate astea, dar nu ştie cum să spună fără să-şi rişte prietenia, fiindcă Sam nu e dispusă să audă aşa ceva.

— Mi se pare că nu prea eşti în apele tale acum, pari cam deprimată. Mă gândeam că poate ar trebui să te duci la un doctor.

— Nici nu mă gândesc, pufneşte Sam, aşa cum de altfel era de aşteptat. Am un copil minunat şi sunt absolut în regulă. Singura problemă pe care o am e Chris şi, chiar dacă n-am de gând să plec în clipa asta, nu văd cum ar putea această căsnicie să dureze până la sfârşitul anului.

— Eşti chiar atât de nefericită? zice Julia cu un glas plin de tristeţe.

— Julia, nici n-ai idee. N-am crezut niciodată că pot fi atât de singură sau de nefericită cu cineva. Singurul lucru care mă menţine pe linia de plutire e ideea că există divorţul. Oftează resemnată. Că e doar o chestiune care ţine de alegerea momentului potrivit.

Urmează o clipă de tăcere, iar Julia nu ştie ce să mai zică.

Chris ştie mai bine decât oricine ce înseamnă să nu reuşeşti să te realizezi la adevărata ta valoare. Poate că Sam îşi imaginează că el e mulţumit să alerge de colo-colo, să trudească la console din lemn de nuc cu încrustaţii care îţi iau săptămâni în şir să le faci şi să le vândă pe te miri ce, dar Chris ştie exact ce face.

Chris ştie ce înseamnă să dai lovitura. Ştie ce înseamnă să-ţi fixezi preţul pe o piaţă mai mare, ce înseamnă să ai afaceri profitabile cu magazinele mai mari, ce înseamnă să preiei o echipă şi să produci mai mult într-un timp mai scurt.

De-a lungul anilor i-a urmărit pe mulţi dintre confraţii lui procedând exact aşa. Unul dintre ei a renunţat să mai facă dulapuri ca să fabrice mese din lemn masiv de fag – lustruite, moderne, funcţionale, cu o foarte uşoară tentă rustică – oribile, după părerea lui Chris, dar care în prezent se găsesc în toată reţeaua Habitat[18] din ţară. Dacă Chris n-ar fi fost un cunoscător, Sam ar fi pus mâna pe una din acele mese la un preţ de nimic în ianuarie anul trecut.

Chris a ştiut dintotdeauna că are talent. Acordă mai multă atenţie detaliului decât confraţii lui, iar mobila făcută de el e mai frumoasă decât a lor pusă laolaltă şi, cu toate astea, are mai puţin succes decât ei. Până de curând, asta i-a plăcut.

Deoarece Chris cunoaşte preţul succesului. Ştie că dacă ajungi la atelier la ora 9 dimineaţa şi pleci la 6: 30 *cel târziu,* nu vei reuşi să dai lovitura. Ştie că, dacă vrei să dai lovitura, nu poţi lăsa totul la o parte ca să stai în pat cu scumpa ta nevastă sâmbătă dimineaţa.

Dacă ţi-ai propus să dai lovitura, numai asta trebuie să conteze. Însă, când principala ta preocupare este soţia ta, mama copilului tău, nu-ţi mai rămâne timp pentru altceva.

A văzut că şi altora li s-a întâmplat aşa. Încep la fel ca el, bucurându-se de fiecare clipă a strădaniei lor, suferind o zi sau două pentru fiecare piesă de mobilier vândută, de parcă au pierdut un braţ. Dar când faima şi

18 **Reţea de magazine specializate în vânzarea de mobilier.**

banii îţi fac cu ochiul, nu mai e loc de pasiune. Nu mai ai timp să mângâi cu drag picioare netede şi lustruite din mahon. Nu mai e loc pentru adevărata măiestrie cu care să faci mobila ce-ţi place.

Şi nu mai ai loc nici pentru familie.

Chris îşi iubeşte familia. Îi iubeşte pe mama lui, pe tatăl lui, pe cei doi fraţi ai săi (el e cel mijlociu şi nu simte cu disperare nevoia de a se face remarcat, iubit, cum se întâmplă atât de des în astfel de cazuri) şi, mai presus de toate, îi iubeşte pe Sam şi pe George.

Dar chiar şi înainte să se nască George, Chris era decis să o pună pe Sam pe primul loc. Era hotărât să ia micul dejun cu ea în fiecare dimineaţă şi să vină acasă până la 7 seara.

A hotărât să nu se încarce prea mult la serviciu, astfel încât să-şi urmeze pasiunea cu drag şi să nu-şi petreacă tot timpul liber făcându-şi griji pentru comenzile pe care trebuia să le onoreze.

Chris oftează în timp ce ia o bucată de vată şi picură cu grijă câţiva stropi de ulei de in apoi îl întinde încet, cu mişcări senzuale, în formă de opt, pe capacul unui scrin masiv din lemn de cireş. În sus şi-n jos. Apoi în cercuri, iar şi iar, după metoda franţuzească de lustruit, până ce lemnul capătă o strălucire frumoasă, profundă. Îi place munca pe care o face.

Dar şi mai mult îi place să petreacă timpul cu familia.

Însă acum nu mai e atât de sigur. Treptat, a început să accepte mai multe comenzi, forţându-se până la limita puterilor lui. Treptat, şi-a dat seama că trebuie să muncească din ce în ce mai mult peste program ca să facă faţă cererii de mobilier făcut de el. Treptat, a ajuns la ideea unei colaborări cu revista *Universul interioarelor.* Drace! Alţii ar face moarte de om pentru o astfel de ocazie.

Şi, treptat, a început să-şi dea seama că oriunde e mai bine decât acasă. Deoarece casa a devenit o arenă de lupte. De strigăte. De discuţii pe ton ridicat. Deoarece, aşa cum i-a spus şi lui Sam, se simte în propria lui casă de parcă ar păşi pe un strat de gheaţă periculos de subţire.

Deoarece pare că nu mai e în stare să zică sau să facă ce trebuie şi, de câte ori zice sau face ceva, stârneşte priviri de gheaţă sau oftaturi exasperate din partea nevesti-sii.

Se străduieşte să fie un soţ bun, un tată bun, dar în ultimul timp începe să-şi dea seama că nu mai e nimic din toate astea. Nu ştie să fie un soţ bun, altfel Sam nu l-ar trata cu atâta dispreţ, şi cu siguranţă nu ştie să fie un tată bun, altfel ea nu ar interveni de fiecare dată să i-l ia pe George.

O vreme a crezut că e normal. Că aşa li se întâmplă proaspeţilor părinţi când aduc copilul acasă. A pus totul pe seama hormonilor. Ce ironie, fiindcă toţi îi spuseseră că Sam a avut o sarcină frumoasă, fusese atât de fericită, atât de înfloritoare şi plină de viaţă.

Se gândea că poate acum plătea pentru asta, dar crezuse că va trece.

— Ce naiba, Chris. Ai lăsat scutecul prea larg, îi zicea Sam cu o privire nimicitoare, dându-l la o parte, apoi trecea ea la masa de înfăşat ca să refacă, oftând din rărunchi, tot ce făcuse el.

— Tu nu vezi, Chris, apa e prea caldă.

În bucătărie, Sam îl dădea la o parte şi, oftând din rărunchi, punea biberonul în frigider.

El se dăduse tăcut la o parte şi ieşise din cameră, crezând că mai mult încurca decât ajuta, apoi, câteva minute mai târziu, în timp ce citea ziarele în sufragerie, Sam a ţipat la el că niciodată nu o ajută cu nimic.

Şi era din ce în ce mai rău.

Nu că ţipa. Parcă se mai domolise, dar atmosfera din casă era încărcată de sarcasm şi resentimente. Cu cât stătea mai mult timp pe-acasă, cu atât Chris se simţea mai rău.

În cea mai mare parte a timpului trăia cu un nor de tristeţe deasupra capului. O privea pe Sam şi nu reuşea să înţeleagă ce se întâmplă cu ea. Cu ei. Se uita la George, la fiinţa aceasta minunată, miraculoasă, şi ştia că încântarea pe care o împărtăşeau în preajma lui, în faţa fiecărei mişcări pe care o făcea ar fi trebuit să-i apropie, nu să-i

îndepărteze încă şi mai mult.

Singurul loc unde se simte liniştit şi relaxat e atelierul lui; cât despre avantajele pe care i le oferă noua lui obsesie pentru muncă – atenţia revistei, comenzile numeroase, telefoanele non-stop – sincer vorbind, s-ar putea lipsi de ele.

— Bună, iubito.

Chris reuşeşte să vorbească pe un ton cald în timp ce Jill Marsh, o clientă mai veche şi dragă, îi zâmbeşte încurajator de cealaltă parte a biroului.

— Jill şi Dan ne-au invitat la ceai duminica viitoare. Lily e doar cu câteva luni mai mare decât George şi Jill zicea că ei s-ar putea juca, iar noi am putea să vedem masa de sufragerie chiar la ea acasă.

Sam n-a întâlnit-o niciodată pe Jill Marsh, doar a auzit de ea de la Chris. Ştie că sunt cam de aceeaşi vârstă, dar că Jill trăieşte bine mersi pe banii soţului ei (unul mare şi tare în jurnalism). Ştie că Jill se mai ocupă cu designul interior când se simte vinovată că nu munceşte şi că locuieşte în Highgate, într-o casă în stil gotic care a apărut de multe ori în revista *Casa şi grădina.*

De asemenea, ştie că Chris şi Jill au fost întotdeauna prieteni. Lui Jill îi place să le spună oamenilor că ea l-a descoperit pe Chris, afirmaţie dezminţită doar de faptul că Chris nu e nici pe departe acolo unde ar putea să fie, dat fiind că şi-a sacrificat cariera pentru familie. Dar Jill a fost mai influentă decât toţi ceilalţi clienţi laolaltă şi datorită ei are acum mai multe comenzi.

Jill a dorit întotdeauna să o cunoască pe Sam. Şi Sam a dorit întotdeauna să o cunoască pe Jill, dar s-a ivit mereu câte ceva şi nu s-a putut, iar când au fost însărcinate amândouă, Chris transmitea de la una la alta mesaje cu sfaturi şi glume.

O dată chiar au vorbit la telefon, iar Sam şi-a dat seama că i-ar plăcea de Jill, că ar putea fi prietene. Era chiar înainte să nască Sam, iar Jill a râs şi a spus că n-avea rost să noteze totul în jurnal luni de zile şi că Sam ar trebui

să sune când vor fi pregătiţi să iasă în lume şi să se întâlnească.

Au trecut şapte luni şi jumătate, iar Sam tot nu-i pregătită să iasă în lume, deşi Chris e. E gata de orice ca să aducă puţină normalitate în relaţia lor, să recupereze câte ceva din viaţa lor de odinioară.

Chris a început să-şi dea seama de efectele izolării pe care a impus-o naşterea copilului. A început să-şi dea seama cât de nesănătos e să petreci flecare seară în faţa televizorului, apoi să te duci la culcare. Cât de nesănătos e să petreci flecare seară cu o parteneră care nu pare să te placă prea mult.

Chris simte nevoia unei vieţi sociale. Îi e dor să se ducă la cinema. Şi, chiar dacă nu l-ar da pe George pentru nimic în lume, ştie că ceva trebuie să se schimbe, iar singura soluţie care-i vine acum în minte este să încerce să o facă pe Sam să iasă în lume.

Cu cât se izolează mai mult, cu atât devine mai retrasă şi mai posacă, iar singurele momente frumoase rămân cele în care îşi aminteşte de viaţa ei de odinioară: când Julia îi telefonează şi râsul lui Sam se revarsă până la parter, nefiresc de strident şi de vesel, mai ales că în ultimul timp îl aude atât de rar; când uită să-l urască pe Chris şi acceptă, în acel scurt răstimp, că el e totuşi omul cu care s-a măritat, omul pe care îl iubeşte.

Azi Jill a trecut pe la biroul lui, Jill care nu pare să se fi schimbat câtuşi de puţin, care e mama unei fetiţe de un an şi două luni pe nume Lily, care a rămas prietenoasă, simpatică şi fermecătoare, cum a fost întotdeauna.

E ca o gură de aer proaspăt.

— OK.

Sam acceptă invitaţia, negăsind o scuză potrivită. Are reţineri nu fiindcă n-ar vrea să o cunoască pe Jill, ci fiindcă nu e mulţumită de cum arată. După şapte luni şi jumătate, sarcina nu mai e o scuză convingătoare pentru kilogramele în plus. A constatat cu uimire şi dezgust că i-a căzut foarte mult păr, dar a refuzat să-l tundă, păstrându-şi încă pletele lungi, buclate, în amintirea fetei care a fost înainte să se

nască George, fata care are de gând să redevină.

Pune receptorul în furcă întrebându-se dacă ar putea să slăbească 5 – 7 kilograme într-o săptămână ca să încapă în mărimea 16 de la Warehouse (haine cu o croială foarte generoasă, ştiţi doar) sau dacă ar putea să mai facă ceva cu colanţii pe care îi are de când era gravidă şi care au început să se subţieze periculos de mult între picioare.

Chris pune receptorul jos şi-i dă lui Jill vestea bună. Ea bate din palme încântată.

— Mor de nerăbdare s-o cunosc pe Sam. Nu-mi vine să cred că am auzit una de alta atâţia ani şi acum în sfârşit ne întâlnim. Şi am s-o cunosc şi pe dulceaţa aia de George. Spune-mi, nu-i aşa că-l iubeşti mai mult decât orice?

Când se gândeşte la George ochii lui Chris se luminează pentru prima dată în toată ziua şi abia acum Jill vede diferenţa, observă cât de posac e în restul timpului.

— Te simţi bine, Chris?

— Desigur.

Între ei e o relaţie profesională, posibil începutul unei adevărate prietenii, dar în niciun caz nu o cunoaşte pe Jill într-atât încât să-i facă unele confidenţe. Cel puţin până acum.

— Spune-mi un lucru, zice el neputând să se abţină, uitându-se curios la ea, deoarece fetiţa lui Jill e doar cu şase luni mai mare decât George şi totuşi ea arată fantastic, arată exact aşa cum a fost întotdeauna, chiar mai bine. Mai blândă. Tu cum reuşeşti să arăţi atât de bine când ai un copil, cum reuşeşti să te descurci atât de bine şi să fii în acelaşi timp aşa cum erai înainte?

— De ce? întreabă Jill cu blândeţe, flatată, dar preocupată.

Chris ridică din umeri şi zâmbeşte.

— Primele luni au fost imposibile, spune ea încet, încercând să ghicească după expresia lui Chris ce ton să folosească, ce să spună ca să-l facă să se simtă mai bine. El devine curios, iar ea continuă să vorbească sperând că e bine ce spune, deoarece sunt lucruri pe care nu le-ar recunoaşte în faţa oricui. Eram epuizată, deprimată,

singură, frustrată.

— Şi cum ai reuşit să scapi de toate astea? o întrerupe Chris, vrând parcă să audă toate răspunsurile odată, un panaceu rapid pentru propria lui nefericire, deprimare, singurătate şi indignare.

Jill ridică din umeri.

— N-aş putea să spun când anume s-a întâmplat. Dacă stau să mă gândesc, după opt sau nouă luni lucrurile au început să se îndrepte. Am constatat că nu mă mai simţeam atât de obosită, nu mai eram atât de supărată şi, pentru că mă simţeam mai în formă, am început să ies şi să fac ce obişnuiam să fac înainte. La asta a contribuit şi faptul că Lily a început să doarmă, însă şi eu am ajuns la un punct în care nu mai puteam să fac totul singură. Am luat pe cineva să mă ajute şi, timp de două zile şi jumătate pe săptămână, aveam din nou viaţa mea. O ador pe Lily. E cel mai frumos lucru din viaţa mea, dar aveam nevoie de ceva şi pentru mine.

— Asta încerc şi eu să-i explic lui Sam. Nu mai e femeia cu care m-am însurat şi are obsesia asta să fie mama perfectă, de aceea nu vrea niciun ajutor. Nu că ne-am putea permite, pufneşte el.

— Păi poate că situaţia se va schimba, dacă va apărea articolul în revistă.

— Ştiu, dar nu e numai atât. S-a schimbat atât de mult. Nu mai zâmbeşte, niciodată nu pare fericită. Şi tu ai fost la fel? Lucrurile astea se vor schimba?

— N-aş zice că am fost nefericită, dar am avut nevoie de luni de zile ca să mă adaptez după ce am devenit mamă. Aş vrea să pot să-ţi spun că într-o zi s-a întâmplat ceva care s-a dovedit a fi un moment de cotitură, dar nu s-a întâmplat nimic atât de dramatic şi de decisiv. Pur şi simplu m-am trezit într-o zi şi m-am simţit mai uşoară. De parcă fusesem în ceaţă şi deodată ceaţa s-a risipit, aveam din nou energie, eram veselă şi cu fiecare zi mă simţeam din ce în ce mai bine.

Chris oftează.

— Aş vrea să se întâmple şi cu Sam la fel.

— Are prietene în aceeaşi situaţie ca ea? întreabă Jill cu blândeţe.
— Nu. Asta e doar o parte a problemei. Stă toată ziua acasă cu George şi, când nu e acasă, se duce în parcul Heath, dar oriunde se duce este mai tot timpul singură. Nici nu-i place să se ducă la grupul mămicilor…
— Trebuie să spun că o înţeleg! râde Jill.
— Dar între timp nu se vede cu nimeni. Prietena ei cea mai bună a plecat la New York şi eu ştiu că se simte singură, că are nevoie de prieteni cu copii de aceeaşi vârstă, însă ea nu face nimic ca să-i cunoască.
— Probabil că nu poate, zice Jill ridicând din umeri. Poate e uşor deprimată şi are nevoie să iasă. Oricum, o să treacă. Îţi promit eu că o să treacă.
— Crezi?
— Da. Şi chiar dacă nu trece, veniţi toţi la noi duminica viitoare şi cred că eu şi Sam o să ne înţelegem bine şi o să ne împrietenim.
— Pot să te mai întreb ceva? zice Chris zâmbindu-i cu recunoştinţă. Pe Dan l-a afectat? Ceaţa aia de care vorbeai. V-a afectat vreodată căsnicia?
Jill se opreşte, de data asta neştiind ce vrea Chris să audă, dar trebuie să-i spună adevărul, iar el cu siguranţă se va simţi uşurat să audă lucrul ăsta.
— Nu. Aş zice că a fost o perioadă într-adevăr grea, dar în niciun caz nu m-am gândit să plec.
Îi zâmbeşte ca să-l liniştească, sperând că el se va simţi mai bine. Cu siguranţă îi spusese exact ce simţea nevoia să audă.
— Dar Dan? zice Chris cu neliniştea citindu-i-se încă pe chip. El s-a gândit?
* * *
— Eşti sigur că arăt bine? îi şopteşte Sam lui Chris când ajung la uşa casei lui Jill şi Dan.
Îşi trage tunica neagră (Marks & Sparks – ce noroc cu tunicile astea care ascund atâtea defecte) peste fund şi încearcă să o mai strângă în faţă, dar fără niciun folos, aşa că se înfăşoară mai bine cu haina ca să-şi ascundă

dimensiunile.

Chris îl ridică în braţe pe George şi-l sprijină de şold când uşa se deschide şi o fetiţă mică îi priveşte întrebătoare. În spatele ei apare Dan, care zâmbeşte dându-o uşor la o parte, şi îi pofteşte înăuntru.

— Chris, ce bine că te văd! Cei doi s-au mai văzut de câteva ori până acum. Ea e Lily. Tu trebuie să fii Sam. Şi chipeşul George. Poftiţi, intraţi. Bine aţi venit!

Sam întinde mâna, dar Dan se apleacă şi o sărută pe obraz, punând un braţ pe umerii ei să o conducă în hol.

Iar Sam simte ceva neaşteptat când el îi pune mâna pe umăr. Ceva ce n-a mai simţit de foarte multă vreme. O roşeaţă în obraji şi un fior pe şira spinării care o excită imediat. Aiurea, îşi zice ea. Un bărbat cât de cât atrăgător este atent şi amabil cu mine, îmi pune mâna pe umăr într-un gest prietenos, ca o gazdă ce este, iar eu sunt pe cale să am primul orgasm pe anul ăsta.

— Sam!

Jill apare din bucătărie şi o îmbrăţişează cu căldură. La rândul ei, Sam o îmbrăţişează cu entuziasm, căci, deşi ar vrea să o urască pe Jill, ar vrea să o urască pentru că e atât de suplă, fericită şi strălucitoare, pentru că are o casă atât de frumoasă şi un bărbat atât de sexy, îşi dă seama că nu poate.

— Mă bucur *atât* de mult să te cunosc. Până la urmă v-aţi hotărât să veniţi? Intraţi şi luaţi loc până mă duc să pun ibricul pe foc. Ai văzut în hol piesa de mobilier făcută de soţul tău? sporovăie Jill în timp ce Sam se ţine după ea.

— Şi aici. Uite. Nu-i aşa că e talentat? Nu-i aşa că eşti norocoasă? Trebuie să-ţi spun că pentru cineva care are un copil de… şapte luni şi jumătate? Sam încuviinţează. Cu un copil de şapte luni şi jumătate, arăţi superb. Cum naiba faci?

Dacă ar fi venit de la altcineva, Sam s-ar fi îndoit de această afirmaţie. Aproape sigur ar fi crezut că e sarcastică, dar Jill a fost în aceeaşi situaţie şi Jill ştie ce-ar vrea ea să audă când încă se simte grasă şi obosită, însă nu e decât sinceritate în glasul ei şi, în timp ce vorbeşte,

vede că Sam se destinde treptat.

— Glumeşti! râde Sam, dar zâmbetul ei e sincer. Sunt imensă. Uite! Imensă!

— Nu eşti, zice Jill. Eşti superbă.

— Dar tu? Lily are un an şi două luni, iar tu arăţi ca un fotomodel.

— Ştiam eu că o să-mi placă de tine, Sam!

Jill o strânge uşor de braţ, apoi se duce la bucătărie să pregătească ceaiul.

— Ce fac cu George?

Chris îl aşază pe micuţ pe podea, unde acesta stă ca un săculeţ, aplecat să studieze cu atenţie modelul de pe covorul persan. Cade pe o parte şi se rostogoleşte, apropiindu-şi mai mult faţa de model, apoi deschide guriţa încercând să mănânce un rotocol roşu apetisant.

— Oh, George, zice Sam ridicându-l de jos şi acoperindu-l cu sărutări, maimuţică mică ce eşti.

Iar Chris zâmbeşte privindu-i. Îşi dă seama că Jill a făcut-o imediat pe Sam să se simtă în largul ei şi, când o vede aşa, îşi aminteşte de vremurile de altă dată.

— Chris! strigă Jill din bucătărie. Vino să vezi masa. E aici.

Sam se trage pe marginea canapelei în timp ce Dan intră din nou în sufragerie. Îşi trage burta, apoi renunţă, gândindu-se că e ridicolă. E femeie măritată, ca să nu mai zicem că e şi mamă şi grasă pe deasupra.

Îşi trage din nou burta.

Dan se aşază lângă ea pe canapea, punându-şi picioarele pe măsuţa de cafea, iar ea devine brusc conştientă de apropierea lui. Piciorul lui drept chiar atinge coapsa ei mare, dar el nu pare să observe.

Ea nu se gândeşte decât la asta.

— Lily e lumina vieţii mele, oftează el întinzându-se leneş şi punând un braţ pe speteaza canapelei, dar ce n-aş da să plec într-o vacanţă chiar acum.

— Vai, nu-mi spune mie, zice Sam pe un ton care până şi ei i se pare sfios.

Fugi de-aici, se gândeşte ea. Nu fac faţă unui bărbat

periculos de atrăgător care stă atât de aproape de mine şi mă face să am gânduri necurate. Nu fugi, se gândeşte ea. Rămâi ca să-mi aminteşti sentimentul ăsta, să-mi aminteşti că e totuşi posibil, că nu sunt atât de bătrână şi de plictisitoare ca să nu mai simt pasiune.

— Bine. Dan zâmbeşte, luându-i vorbele în serios, în timp ce ea se întoarce şi se uită la el. Chiar acum aş vrea să stau într-un hamac legat de doi palmieri pe o insulă pustie din Caraibe.

— Cu un pahar de punci cu rom pe care să ţi-l aducă un chelner îmbrăcat în costum?

Sam zâmbeşte bucuroasă că trece peste conversaţia de complezenţă, bucuroasă de această falsă intimitate pe care o creează discuţia lor.

— Bună idee! râde el. Dar tu?

— Nisip alb, apă de culoarea turcoazului. Super, super, super. Aş vrea să fiu în nişte bikini, după ce în sfârşit am scăpat de toate kilogramele pe care le-am pus pe mine în timpul sarcinii – n-a vrut să zică asta, dar voia ca el să ştie că ea nu a arătat întotdeauna aşa –, să stau în valuri să mă răcoresc.

— Dacă asta e greutatea de după sarcină, ar trebui s-o păstrezi, zice Dan şi, chiar dacă Sam ştie că el nu face decât să fie drăguţ, o parte din ea speră că e mai mult decât atât, speră că el flirtează cu ea. Îţi stă bine.

Ea roşeşte.

— Ce puneţi voi la cale acolo?

Jill intră în sufragerie aducând o tavă cu ceai, biscuiţi şi prăjituri de care Sam decide imediat că n-o să se atingă.

— Mai nimic. Dan se întinde din nou, în timp ce Sam se străduieşte să-şi alunge roşeaţa din obraji. Fantazam şi noi. Nu v-ar interesa.

Chris ridică din sprânceană a mirare, dar nu zice nimic.

Chris e încântat. Sam cea îmbufnată din ultimele luni s-a schimbat în câteva zile. Totul a început când s-au dus la ceai acasă la Jill şi Dan, unde Sam a părut că se bucură de prietenia pe care i-a arătat-o Jill, exact asta a sperat Chris.

Cei patru s-au simţit bine, au spus că se vor mai întâlni, iar Dan a propus să ia masa împreună şi să meargă la film într-o seară. A spus că avea nişte bilete la avanpremiera filmului *Naufragiatul,* cu Tom Hanks. Chris s-a uitat la Sam aşteptând ca ea să refuze, cum face de obicei, pe motiv că nu are încredere să-l lase pe George cu o bonă, dar, spre surprinderea lui, ea a acceptat entuziasmată.

Pe drum spre casă, Sam părea că a fost readusă la viaţă. Era volubilă, a vorbit întruna, ba chiar a râs. Spontan. De trei ori! în timp ce o privea cu afecţiune, Chris a simţit că toată furia lui se topeşte şi, după ce au ajuns acasă, i-au făcut baie lui George şi l-au pus în pătuţ, pentru prima dată de când se născuse George, Sam a fost cea care a vrut să facă sex.

Şi nu numai că a vrut, dar a fost ca un animal. Nu se mai sătura. Până acum, numai Chris avusese iniţiativa, dar de data asta Sam gemea de plăcere şi îşi contorsiona trupul în poziţii de care el nici nu mai auzise.

A fost o partidă de sex bestială.

Nici nu ştia bietul Chris că, în timp ce Sam îl săruta pe gură, ea se gândea de fapt la Dan. Că în timp ce gemea de plăcere sărutându-i sfârcul stâng, ea şi-l imagina pe Dan. Că în timp ce cobora cu limba în jos, pe abdomenul lui, ea visa de fapt la Dan.

Închidea ochii şi lăsa dorinţa să-i răscolească trupul, stăpânindu-se cu greu să nu strige numele lui Dan, dar imaginându-şi-l la fiecare geamăt, la fiecare fior de plăcere, simţind o pasiune care nu credea că mai există pentru ea.

După aceea, când Chris a adormit, Sam a rămas întinsă în pat cu ochii deschişi, holbându-se la tavan, şi s-a lăsat pradă unei fantezii complicate în care Dan se îndrăgosteşte nebuneşte de ea şi le părăseşte pe Jill şi pe Lily. Ea, Dan şi George ar trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Cine ştie, poate că Jill şi Chris ar putea fi împreună… S-au văzut lucruri şi mai şi.

A trecut în revistă toate posibilităţile, a cântărit

fiecare rezultat, în timp ce Chris se foia şi se întorcea alături, iar când a adormit în cele din urmă, la ora 2 dimineaţa, avea un surâs pe chip.

* * *

În următoarele câteva zile se gândeşte numai la Dan. În mod ciudat, noua ei pasiune o determină să fie mai drăguţă cu Chris. Acum recunoaşte că s-a măritat cu cine nu trebuia. Nu e vina lui, dar n-a fost să fie şi, ştiind acest lucru, e capabilă să se poarte cu el cu blândeţe, cu respect, fiindcă el, la urma urmei, nu ştie că ea doar aşteaptă momentul prielnic.

Cu siguranţă că Dan simte acelaşi lucru. Eu petrece ceasuri întregi gândindu-se la după-amiazn aceea, la fiecare privire, fiecare surâs, fiecare gest. Mai ţineţi minte cum a sărutat-o când s-au văzut? Desigur, e un gest mult prea intim, unul rezervat femeilor pe care le consideră copleşitor de frumoase. Desigur, era vorba despre ea.

Vă amintiţi cum a venit şi s-a aşezat lângă ea, atingându-şi coapsa de a ei? E un semn, fără îndoială. Vă amintiţi când i-a spus că îi stă bine cu greutatea pe care o are? Greutatea! îi stă bine! O plăcea aşa cum era! Categoric flirta. Se cuprinde cu braţele şi zâmbeşte, simţind o căldură care îi învăluie trupul. Categoric flirta cu ea şi categoric el simte acelaşi lucru.

O parte din Sam aşteaptă ca el să sune, dar e dezamăgită când telefonul sună şi e altcineva. De fiecare dată când se aude soneria telefonului, tresare. De fiecare dată când răspunde, ezită, apoi îşi ţuguie buzele în receptor, având grijă să aibă o voce senzuală şi provocatoare.

— Alo, zice ea pe un ton cald când sună telefonul în această dimineaţă, rugându-se să fie Dan, rugându-se ca el să se gândească la ea la fel de mult cât se gândeşte ea la el.

— Alo. Eu sunt. Ce s-a întâmplat?

E Chris.

— Nu s-a întâmplat nimic. De ce?

— Ai o voce ciudată. Parcă nu erai tu.

— Şi parcă cine aş fi fost?
— Sincer să fiu, parcă erai iepuraşul ăla din reclama la ciocolata Caramac.
Un zâmbet i se întinde pe chip. Exact asta şi intenţionase.
— Da? Vocea ei întruchipează însăşi inocenţa. Ce măgulitor! Trebuie să încerc să-mi sune vocea aşa mai des.
— Hmmm. Sună *foarte* interesant, zâmbeşte Chris, gândindu-se la nevasta lui cea frumoasă şi sexy în pat în noaptea aceea. Ar avea efecte neaşteptat de plăcute.
— E totul în regulă?
Vocea ei a revenit la normal. Sam nu vrea să-l încurajeze pe Chris să aibă gânduri pofticioase în mijlocul zilei.
— Da! Tocmai am vorbit cu Jill. Biletele la *Naufragiatul* sunt pentru ora 6: 15 duminică seara, ceea ce înseamnă că putem să luăm masa după aceea. Jill zicea să mergem la Montana.
— Super! Se simte din nou entuziasmul în vocea lui Sam, în timp ce ea deja îşi face planuri cu ce să se îmbrace. Sună minunat!
— Eşti sigură că maică-ta n-o să ne facă iar figura şi să ne spună că seara e ocupată?
— Nu. Am pus-o să jure. Sigur o să stea cu copilul, dar trebuie să ne întoarcem până la 11.
— 11? şuieră Chris surprins. Iisuse! E destul de târziu, nu?
Sam îşi îngăduie un zâmbet.
— Se pare că pentru noi, în momentul ăsta, ora 8 e al naibii de târziu.
— Mă bucur că ai spus-o tu şi nu eu.
— De ce? De obicei tu eşti cel care zice asta. Care e diferenţa?
— Diferenţa e că, atunci când o spun eu, tu începi să te iei de mine că nu înţeleg ce obosită eşti.
— Păi chiar că nu înţelegi, se burzuluieşte Sam, dar Chris refuză să fie provocat.
— Sam, nu trebuie să ne certăm şi-acum.

Ea bombăne un pic în sinea ei şi, cu toate că îi vine greu să se abţină de la o ceartă bună, de data asta se dă bătută. La urma urmei, are lucruri mai importante la care să se gândească.

Cum ar fi cu ce să te îmbraci când urmează să te vezi cu omul care s-ar putea să fie iubirea vieţii tale.

Pantaloni negri. (Rămaşi de când era gravidă, dar merg.)

O tunică din catifea roşu burgund, care vine surprinzător de bine, cu un decolteu adânc care lasă să se vadă despicătura dintre sâni. (Achiziţie nouă.)

Cizme negre cu tocuri înalte ca să adauge cei câţiva centimetri de care are atâta nevoie. (Achiziţie nouă.)

Ce alte lucruri mai faci înainte să-l vezi pe omul care s-ar putea să fie iubirea vieţii tale?

Faci o programare la coafor şi, în sfârşit, îţi iei adio printre lacrimi de la buclele tale blonde şi lungi care îţi stăteau atât de bine la 20 de ani, când aveai părul des şi strălucitor, păr care a devenit gras şi aspru de când ai un copil şi începe să aducă a oaie deghizată în miel.

Te duci cu fâu-tău la sala de gimnastică şi îl parchezi la creşă, apoi plăteşti o sumă scandalos de mare pentru abonamentul pe un an (ai putea plăti lunar prin debit direct şi ai putea opri debitul direct când – inevitabil – după şase săptămâni nu te mai duci, dar te gândeşti că, dacă îl plăteşti pe totodată, o să te simţi atât de vinovată, încât o să te duci în fiecare zi tot restul vieţii).

Faci o programare la salonul de cosmetică în timp ce te afli în sala de gimnastică. Te hotărăşti să-ţi epilezi picioarele, să-ţi îndepărtezi mustaţa prin electroliză şi să-ţi faci şi un machiaj cu produse Clarins, dacă tot eşti acolo. Te străbate o undă de vinovăţie când cosmeticiana zâmbeşte şi spune că pe soţul tău îl aşteaptă o surpriză, o clipă eşti tentată să-i spui totul – nu-i aşa că-i mai uşor să te destăinui unei străine şi nu-i aşa că parcă e ceva reconfortant la femeia îmbrăcată în halat alb? –, dar reuşeşti să nu spui nimic despre iubirea vieţii tale.

Conduci spre Sainsbury’se în Camden Town şi te

aprovizionezi cu produse Heinz care nu îngraşă, ciocolate cu caramel Poftim, prăjituri din orez cu caramel 98%, fără grăsime, şi felii de brânză prea bune ca să fie adevărate. Până să ajungi la ieşire, îţi dai seama că Poftim nu înseamnă să mănânci trei prăjituri împachetate separat în timp ce împingi căruciorul printre rafturi, aşa că pui la loc, cu părere de rău, brânza şi prăjiturile din orez şi te întorci la raionul de fructe, unde înlocuieşti frumuşel produsele respective cu grepfruturi şi mere.

Mergi pe Hampstead High Street, afurisindu-i pe designerii care fac lucruri atât de strâmte în ziua de azi. (Nu se poate să ai mai mult de mărimea 16. În niciun caz. Afurisiţii ăia de designeri încearcă să încurajeze slăbănoagele să cumpere de acolo.) în final te consolezi cu nişte cizme cu toc înalt, perfecte (Nine West), care arată şi mai bine cu un superb top de la Monsoon, cu numele tău scris pe el, şi-ai găsit ţinuta perfectă.

O suni pe cea mai bună prietenă a ta, care între timp a devenit o împătimită a petrecerilor şi în prezent o ţine din bairam în bairam la New York, şi-i laşi mesaje disperate pe robot, rugând-o să te sune, fiindcă trebuie să spui cuiva, altfel plesneşti.

Când vezi că prietena ta cea mai bună nu sună, scoţi din sertar vechea agendă de telefon şi cauţi prin ea pe cineva, pe *oricine,* să suni să-i spui ce noroc a dat peste tine. Apoi îţi dai seama ce deplasat ar fi să suni pe cineva cu care n-ai mai vorbit de luni de zile, să-i destăinui povestea căsniciei tale groaznic de nefericite şi motivul noii tale fericiri.

Aşa că pui copilul în cărucior (încă o dată), porneşti pe Mansfield Road spre Green şi te opreşti chiar la intrarea într-o cafenea (ai vrea să stai afară, dar vremea posomorâtă şi umedă de decembrie nu te îndeamnă să bei un cappuccino pe terasă, oricât de caldă ar fi ceaşca), îl aşezi pe fiu-tău într-un scaun înalt şi-i dai o sticlă cu suc şi un biscuit cu conţinut redus de zahăr ca să stea liniştit, iar tu visezi.

— Mă scuzaţi. Locul ăsta e ocupat?

Sam e întreruptă din visare de o femeie înaltă cu un portbebe prins la piept, din care abia se zăreşte un nou-născut mititel, liniştit, probabil adormit.

Sam îi zâmbeşte şi dă din cap, deşi nu e prea sigură că vrea să-i fie invadat spaţiul. Nu azi. Dar nu asta spera ea de atâtea luni de zile? Nu dorea ea o prietenă cu copil mic care să locuiască în zonă? Cineva care să semene foarte bine cu această femeie? De ce trebuia să se întâmple tocmai azi, când e ocupată să se gândească la alte lucruri, fericită că stă aici singură, pierdută în gândurile ei despre Dan?

— Sunt extrem de invidioasă. Femeia se aşază zâmbind în timp ce desface cu dexteritate portbebeul şi îl dezbracă pe bebeluşul încă adormit de salopeta de iarnă galben pal. Arată spre George, care mozoleşte biscuitul şi bolboroseşte doar pentru el, privind la toate figurile din jurul lui. Noi suntem încă în faza în care plângem toată noaptea şi abia aştept să o scot din nesuferitul ăsta de portbebe şi s-o aşez într-un scaun înalt.

Sam îi zâmbeşte prieteneşte, aducându-şi bine aminte cum era George pe vremea aceea.

— Nu e totul numai distracţie şi jocuri. O să înceapă să meargă de-a buşilea şi n-o să pot să-l las o clipă singur.

Vine o chelneriţă.

— Eu aş dori un cappuccino, spune femeia.

Chelneriţă se uită întrebătoare la Sam, iar

Sam mai comandă unul, hotărâtă să mai rămână puţin fiindcă era curioasă să afle mai multe despre această femeie.

— îmi pari cunoscută, spune Sam. Eşti de pe-aici?

— Da. Din Estelle Road. Tu?

— Din Oak Village.

— Vai, e atât de frumos acolo! Sunt îndrăgostită de căsuţele acelea ca nişte cutii de ciocolată. Sunt la fel de frumoase pe dinăuntru cum sunt pe dinafară?

— Sunt superbe, râde Sam. Dar mărimea nu e una dintre calităţile lor.

— Ah, da. Aşa e. Casa noastră e una dintre acelea în stil

victorian, vechi şi plicticoase, dar e imensă în realitate. Vai, nu-i aşa că sună groaznic? De fapt, înainte a fost casa prietenului meu, deci am voie să fiu puţin surprinsă de dimensiunile ei. Îţi par cunoscută probabil pentru că sunt din partea locului. Iisuse, singurul lucru care mă împiedică să-mi pierd minţile e faptul că ies din casă şi fac o plimbare de patru ore. Orice ca să-l fac pe îngeraşul ăsta să mai tacă din gură.

Sam râde văzând-o atât de sinceră.

— Nu ştiu. Am sentimentul că te-am mai văzut undeva, dar poate că pe-aici. Ce vârstă are îngeraşul tău… e fetiţă?

— Da. Ea e Poppy. Are şapte săptămâni. Al tău?

— îl cheamă George. Are aproape nouă luni.

— Spitalul University College?

— Desigur. Şi tu?

— Da. Am vrut să ne ducem la celălalt, dar am auzit că aveau nişte probleme cu personalul.

— Am auzit şi eu lucrul ăsta, murmură Sam aprobator. Cunosc o tipă care a făcut cezariană şi douăzeci şi patru de ore n-a venit nimeni măcar să se uite la ea. Prietenul ei a fost nevoit să-i schimbe aşternuturile şi să-i aducă mâncare de-acasă. Îţi închipui?

— Şi eu am auzit! Femeia începe să râdă. E prietena unei prietene. Cred că o cheamă Eleanor.

— Nu, zice Sam zâmbind. Pe asta o cheamă Janine.

Femeia râde.

— Crezi că a devenit una din poveştile alea apocrife?

— Nu ştiu, dar de obicei miturile astea urbane nu se nasc din chestii groaznic de jenante, cum ar fi să leşini după ce ai fumat marijuana în baie, acasă la părinţii prietenului tău?

— Oh, Doamne! Mi-o amintesc pe asta! Mie îmi place aia cu tipa care a făcut e… pe acoperişul serei în timp ce părinţii prietenului ei luau masa de prânz.

Se amuză amândouă.

— Chiar aşa s-a întâmplat! insistă Sam făcând pe serioasă.

— Oh, da? Nu cumva… erai *tu*? şi râd amândouă din

nou.

— Nu-i ciudat că întotdeauna e vorba de părinţii prietenului? zice femeia. Cine naiba se gândeşte la chestiile astea?

— Cine naiba ştie!

— Cui naiba-i pasă?

Şi zâmbesc amândouă una la cealaltă, ştiind cumva că asta e mai mult decât o coincidenţă, că trebuiau să se întâlnească în această după-amiază şi că ăsta va fi începutul unei adevărate prietenii.

Poate că nu ştiu prea multe una despre cealaltă – nici măcar numele dar Sam pare deja că şi-a găsit noua CMBP – cea mai bună prietenă – şi poate că nu e chiar ca Julia (de care lui Sam îi e dor în fiecare zi), dar e destul de aproape.

— Eu sunt Sam, zice ea ştiind că pe fruntea ei nu mai scrie disperare şi că tipa asta n-o să se sperie de oferte premature de prietenie.

— Mă bucur să te cunosc, Sam. Femeia întinde mâna şi Sam i-o strânge cu fermitate. Eu sunt Maeve.

— Nu-mi venea să *cred,* ţipă ea la Chris când acesta vine acasă. Adică ce trebuia să spun?

Deşi Chris nu era sufletul ei pereche, iar ea şi-a ratat căsnicia pentru că s-a măritat cu cine nu trebuia, nu însemna că nu pot fi prieteni, iar Sam ardea de nerăbdare să bârfească cu cineva.

Singurii oameni în care avea încredere, în afară de Chris, erau Julia şi Bella, iar Julia, evident, nu era tocmai o variantă la momentul ăsta. Ar fi fost o variantă minunată dacă Sam ar fi urât-o pe Maeve şi dacă ar fi putut s-o sune pe Julia să-i spună că a întâlnit-o pe misterioasa Maeve şi stai să vezi ce nemernică e şi, Doamne, ce urâtă, e categoric *rea,* dar fireşte că nu putea să spună toate astea.

Ar fi putut să-i spună Bellei, dar Bella şi Julia sunt practic nedespărţite şi problema e că, într-un astfel de trio, indiferent cât de bine intenţionate ar fi, invariabil una rămâne pe dinafară şi, din păcate, din cauza geografiei, aceea pare să fie Sam. N-are de gând să-i facă Bellei confidenţe, fiindcă precis se scapă şi-i spune Juliei.

Oricum, secretele n-au fost niciodată punctul forte al Bellei.

— I-ai spus că ştii cine e?

— Vai de mine! făcu Sam. A fost groaznic. Voiam să-i spun, fiindcă era atât de drăguţă, dar am cam rămas fără grai şi, când a vrut să ştie ce s-a întâmplat, i-am zis că tocmai am avut un bufeu.

— Şi ea ce-a spus?

— M-a întrebat dacă sunt gravidă din nou.

— Şi tu ce i-ai zis?

— I-am zis că nu se poate, decât dacă nu cumva cu Duhul Sfânt.

Chris o ia pe Sam de mână şi o priveşte în ochi cu cel mai seducător zâmbet.

— S-a întâmplat acum două seri, aşa că nu e tocmai adevărat. Şi putem să repetăm oricând performanţa, dacă vrei.

— Nu fi prost. Îşi trage mâna dintr-a lui ca un copil rău. Ideea e că mă simt groaznic. Ce-o să-i spun Juliei?

— De ce trebuie să-i spui Juliei?

Vocea lui Chris e mai aspră acum, s-a simţit rănit de refuzul ei, de faptul că îl respinge mereu.

— Julia e cea mai bună prietenă a mea.

— Dar asta nu e decât o femeie oarecare pe care ai cunoscut-o la cafenea, spune el iritat. Nu înţeleg de ce faci atâta caz din chestia asta. Ce mare brânză?

Sam oftează.

— Uite că e mare brânză, Chris, fiindcă mie mi-a plăcut de ea. Credeam că putem fi prietene.

— încă puteţi fi.

— Dar ce să-i spun Juliei?

— De ce trebuie să-i spui ceva Juliei?

— Fiindcă e cea mai bună prietenă a mea.

Chris nu-şi mai poate ascunde exasperarea.

— De ce ţi-e teamă? Pentru Dumnezeu, Sam! De luni de zile tuni şi fulgeri că te simţi singură, că te plictiseşti să ai grijă de copil toată ziua şi că ţi-e dor de Julia fiindcă acum nu mai ai o prietenă apropiată şi că până acum nu ţi-ai dat

seama cât de mult ai nevoie de o astfel de prietenă, iar acum în sfârşit ai cunoscut pe cineva cu care te-ai putea împrieteni, iar tu nu vrei, fiindcă ţi-e frică de ce-ar zice vechea ta prietenă? câţi ani ai? Şase? Dar poate, poate, continuă el, sătul să-şi mai ascundă supărarea, te simţi bine singură. Poate că erai plictisită şi singură fiindcă e mai uşor să-ţi plângi de milă când ai o viaţă plictisitoare şi e uşor să-i faci pe alţii să te compătimească. Mult mai uşor decât să faci efortul să te trezeşti, să ieşi şi să cunoşti şi alţi oameni.

— Ticălosule, şuieră ea. Habar n-ai cum e viaţa mea. Habar n-ai, fiindcă tu pleci în fiecare zi. Nu tu trebuie să faci toată treaba în casă, să ai grijă de George, să găteşti şi să mai şi trăieşti în tot timpul ăsta. Cum îndrăzneşti să mă acuzi că sunt o… o *victimă* – spune ea cu nădufcând nu eşti tu în locul meu? Cum îndrăzneşti?

E atât de furioasă că îi dau lacrimile. Furioasă şi umilită. Fiindcă, desigur, ştie că el are dreptate.

— *Victimă,* zice Chris gânditor chiar înainte să iasă ca să se ducă în altă cameră să citească ziarele, să încerce să se calmeze, să pretindă că are o căsnicie mai bună decât este. Interesant cuvânt ai folosit! Şi ce e şi mai interesant e că l-ai rostit chiar tu.

Iese pe uşă chiar când o cană Emma Bridgewater se îndreaptă zburând spre capul lui şi se face ţăndări de pragul uşii cu o bufnitură puternică şi o explozie de ceramică alb-albastră.

— Mmm, ce deşteaptă eşti! zice el calm, cu o privire inexpresivă, uitându-se ţintă la Sam, care acum stă în bucătărie şi plânge, nevenindu-i să creadă ce-a făcut. *Asta* chiar c-o să ne facă pe-amândoi să ne simţim mult mai bine.

Cu aceste cuvinte spuse pe un ton plin de sarcasm, închide uşa după el.

Sam nu mai vorbeşte cu Chris în seara asta. Se duce sus, umple cada cu apă şi se gândeşte cât de norocoasă e că l-a găsit pe Dan, ce insuportabil ar fi fost dacă nu şi-ar fi întâlnit destinul.

Când avea 11 ani şi era singură, neînţeleasă, la începutul acelei perioade întunecate de la 12 la 18 ani, a inventat un prieten imaginar. Ştia că e caraghios pentru una de vârsta ei. La urma urmei, asta era o chestie de copil de 5 ani, dar cumva o consola ideea că exista cineva acolo care o iubea cu adevărat, care să o liniştească atunci când părinţii ei o certau şi îi spuneau că nu se străduieşte *îndeajuns.*

Prietenul ei imaginar – îl chema Jed – era dragostea pe care o aşteptase dintotdeauna. Era o încrucişare între Sting şi furnica Adam. Purta jeanşi strâmţi, ghete DIN, avea părul scurt şi ţepos şi îi ura pe părinţii ei aproape la fel de mult ca şi ea.

Se simţea în deplină siguranţă şi absolut protejată când era Jed în preajmă. Ţesea fantezii complicate, atât de vii că uneori avea impresia că erau reale, despre dragostea lui Jed pentru ea şi dragostea ei pentru Jed.

Întinsă în cadă, prizonieră într-o căsnicie nefericită căreia îi face faţă încercând să nu se mai gândească la ea, nici nu-i trece prin minte că acum, după douăzeci de ani, face exact acelaşi lucru.

Deşi, ar spune ea pufnind indignată, cum ar putea să fie la fel când Dan este *real*? Dan nu e un prieten imaginar. E bărbatul pe care trebuia să-l întâlnească cu şase ani în urmă, bărbatul cu care trebuia să se fi măritat. Iată cum a făcut-o să se simtă numai atingându-şi coapsa de a ei. Uite cum îi ocupă fiecare gând.

Asta trebuie să fie o realitate.

Pe măsură ce trec zilele şi se apropie duminică seara, Sam e tot mai convinsă că ar fi fost mult mai bine ca ea şi Chris să fi fost prieteni.

Acum îşi dă seama că întotdeauna asta a fost problema cu relaţia lor. Cu toate că în trecut avuseseră parte de o viaţă sexuală incredibilă (deşi nu prea îşi mai aminteşte acum de ea), motivul pentru care şi-a dat atât de repede seama că el era bărbatul cu care avea să se mărite – sau cel puţin motivul pe care *a crezut ea* că-l ştie – a fost că se simţea bine cu el.

De la bun început simţise că lui putea să-i spună orice. Putea să-i spună cele mai intime şi mai ascunse secrete ale ei şi el înţelegea. Îşi aminteşte de prima seară când s-au întâlnit, cum au mers la hotel şi au stat de vorbă ore în şir, îşi aduce aminte cât au discutat amândoi, cât de multe aveau să-şi spună, că niciunul nu mai ştia ce să zică mai întâi.

Adevărul e, realizează ea acum, că până la sfârşitul acelei seri a avut impresia că-l ştia pe Chris de-o viaţă întreagă. Şi nimic nu se schimbase în privinţa asta. Desigur, treceau printr-o perioadă proastă şi nu se mai împăcau la fel de bine ca înainte, păreau că nu se mai înţeleg, dar în principiu erau încă prieteni şi abia acum, că dăduse de gustul pasiunii, înţelegea la ce renunţase.

Renunţase la emoţii.

Renunţase la serile când stătea şi aştepta să sune telefonul, lucru care, deşi chinuitor de cele mai multe ori, o aducea în culmea fericirii în rarele ocazii când bărbatul de atunci o suna în sfârşit.

Renunţase la provocări.

Iar Chris n-a fost niciodată o provocare. Chris era doar genul de băiat cumsecade. Arăta bine, era plăcut, avea simţul umorului, exact cum scrie în anunţurile matrimoniale. El n-a avut niciodată calităţile pe care le are Dan. Nu era sexy şi seducător, misterios şi periculos. Se gândeşte la Dan şi o trec fiorii.

Dacă ai impresia că-l cunoşti pe un om de-o viaţă întreagă nu e un motiv să te şi căsătoreşti cu el, se gândeşte ea cu părere de rău. Ar fi trebuit să ştie treaba asta. Ar fi trebuit s-o asculte pe Bella, care spunea că ea n-o să se mărite decât atunci când îl va găsi pe făt-frumos-cel-luminos care s-o cucerească definitiv.

Uită-te la Bella acum, se gândeşte ea. O fi ea încă singură la 34 de ani, da’ nu-şi trăieşte viaţa din plin? În fiecare seară e prin baruri sau la petreceri. Flirtează cu tipi misterioşi şi periculoşi, ţipi ca Dan, şi face sex nebun în camere necunoscute. Până şi Julia face cam acelaşi lucru acum. *Ea* de ce alesese viaţa asta plictisitoare de

femeie măritată? Când se cantonase ea în viaţa asta casnică, de familie, atât de nesuferită şi de suburbană?

Dacă ar putea, ar schimba totul în viaţa oi Mai puţin pe George. George, care doar se uită Iii ea şi-i topeşte inima. Zâmbindu-i larg, îl ia în braţe să-l alinte, însă el începe să urle supărat că e luat de lângă jucăria lui preferată – mai nou, duza de la aspirator. îl smotoceşte bine câteva secunde înainte să-l pună la loc pe covor, unde cade pe furtun, fericit c-a scăpat.

Ăsta e motivul pentru care n-a făcut încă nimic, o ştie prea bine.

George.

De-asta n-a putut să discute cu Chris, să-i spună că vrea să se despartă, că are nevoie de mai multă libertate.

Deşi e convinsă că s-a căsătorit cu cine nu trebuia, Sam nu poate să-l părăsească pur şi simplu, nu când ştie că şi Chris îl adoră pe George la fel de mult ca ea, când Chris îl trezeşte dimineaţa în weekend şi-i cântă melodia *I Love You* de la *Barney*[19], după care îl ia să-i pregătească micul dejun. Nu când ochii lui strălucesc de bucurie atunci când Sam îi povesteşte încântată vreun lucru pe care l-a făcut George în ziua respectivă.

Cum să i-l ia pe George lui Chris? apoi cât l-ar afecta pe George să provină dintr-o familie destrămată? Nu vrea ca el să fie pasat de la unul la celălalt, să-şi petreacă jumătate din vară cu ea şi cealaltă jumătate cu Chris. Vrea să-i asigure lui George cea mai bună educaţie de care e în stare şi asta presupune să fie şi cu mami, şi cu tati. Cu amândoi.

De aceea nu poate să spună nimic. Nu încă. Chiar dacă ştie că un copil nu este un motiv să rămâi cu cineva. Că a avea nişte părinţi care locuiesc împreună într-o casă plină de tristeţe şi neînţelegeri este desigur mai rău decât să trăieşti în două case separate, însă pline de dragoste şi bucurii.

George nu e un motiv pentru ca ei să rămână împreună, dar deocamdată ea nu se poate hotărî să facă

19 *Barney şi prietenii,* emisiune pentru copii.

ceva în privinţa asta. Altă dată, când se simţea tristă, deprimată sau deznădăjduită, obişnuia să spună: „O să treacă şi asta”, dar acum s-au scurs deja opt luni şi tot n-a trecut. O parte din ea era încă optimistă, o parte din ea încă mai spera că totul se va rezolva, dar asta se întâmpla desigur înainte ca Dan să-i reaprindă acele sentimente.

Dacă ar fi să recunoască cinstit, acele sentimente i le stârnise domnul Brennan, obstetricianul ei, dar atunci fusese doar o pasiune copilărească, o pasiune aproape *inevitabilă,* dacă obstetricianul se întâmplă să fie, mă-nţelegi, un bărbat. Cu domnul Brennan n-a avut fantezii, în orice caz, nu fantezii de durată, prelungite, complicate, bazate clar pe o situaţie reală şi care, prin urmare, puteau deveni realitate. Fanteziile ei legate de domnul Brennan nu semănau deloc cu cele despre Dan.

Sam îşi dă seama că, dacă nu l-ar fi cunoscut pe Dan, ar fi putut foarte bine să-şi petreacă tot restul vieţii alături de Chris. În fond, n-ar fi avut cum să tânjească după ceva ce nu cunoştea. Şi-ar fi văzut mai departe de-ale ei foarte fericită, poate ar fi avut mai mulţi copii şi n-ar fi ştiut niciodată ce înseamnă adevărata pasiune.

Dar acum, că l-a întâlnit pe Dan, există un singur lucru de care e absolut sigură: că e doar o chestiune de timp.

— Arăţi foarte bine pentru o seară la cinema, a remarcat Chris evident surprins când Sam cobora scările.

Patricia îşi iţi capul de după uşa de la bucătărie, unde îi dădea lui George biberonul, şi ridică din sprâncene zâmbind.

— Draga mea, te-ai machiat cumva? Mă bucur să văd că arăţi şi tu bine din nou.

Sam bombăni nemulţumită şi coborî în hol să-şi ia geanta.

— Mamă, trebuie să se culce până la 7. Nu mai târziu, bine? Nu-l lăsa să se joace mai mult, că o să obosească prea tare şi o să facă tărăboi.

— Draga mea, am mai făcut asta şi altă dată, ştii bine. Aşa că stai liniştită. Duceţi-vă şi distraţi-vă.

— Bine, dar dacă se trezeşte – în mod normal n-ar trebui, de obicei doarme bine, nu? Se uită la Chris ca să-i confirme ce spune. Dacă totuşi se trezeşte, să-i dai nişte lapte, e un biberon în frigider. De fapt, mai bine dă-i apă. În fine, lapte sau apă. Nu vreau să se-mbolnăvească, dar cred că trece printr-o fază de creştere mai intensă şi pare că-i e foame tot timpul. Poate ar fi bine să-i mai dai nişte lapte acum…

— Plecaţi odată, zise Patricia iritată. O să fie bine. Mă descurc eu. Sunt şi eu mamă, aşa că nu-ţi mai face atâtea griji. Cu tine m-am descurcat destul de bine, nu crezi?

— Discutabil, bombăni Chris, iar Patricia îl săgetă cu privirea.

— Gata, plecăm, spuse Sam şi se repezi la George să-l acopere cu pupici. Pa, maimuţică mică, mami te iubeşte, să fii cuminte şi să dormi bine.

— Să mergem, murmură Chris, uitându-se la ceas. O să întârziem.

Şi acum, în întunericul din sala de cinematograf, Sam e din nou foarte conştientă de coapsa lui Dan care o atinge uşor pe a ei.

Îi fusese rău aşteptând să-l vadă din nou, fusese îngrozită că se va purta ca o puştoaică de 16 ani şi că n-o să fie în stare să-l privească în ochi, iar când s-a îndreptat spre ei să-i salute, s-a simţit îngrozitor de timidă.

Jill o sărutase pe obraz şi o îmbrăţişase călduros, iar ea se întorsese spre Dan aşteptându-se să facă acelaşi lucru, însă el o cuprinsese în braţe şi-i şoptise la ureche „Bună, frumoaso”. Ar fi rămas în braţele lui toată noaptea. Era atât de mare, de înalt şi de puternic, iar ea se simţea în îmbrăţişarea lui ca o fetiţă în braţele salvatorului ei. Se desprinsese de el cu părere de rău, întorcându-se repede spre Jill, conştientă că ar putea bănui ceva şi dorind să o liniştească, pentru că nu voia ca ea să ştie. Nu încă.

— Am întârziat? spusese Sam zâmbind, sperând să dea impresia că se grăbiseră şi de aceea abia mai putea respira.

— Deloc. Noi am ajuns mai devreme. Jill şi-a petrecut

braţul pe după al ei şi i-a condus spre foaier. Mă bucur să vă văd.

Dan dăduse fuga după pop-corn. Sam se dădea în vânt după pop-corn, dar a refuzat, pentru că nu dorea ca el să creadă că e lacomă, iar când Dan s-a întors cu trei cutii mari pentru el, Jill şi Chris, i-a şoptit conspirativ că putea să ia dintr-a lui, iar ea s-a simţit preţuită, bucurându-se de atenţia specială pe care i-o acorda.

A intrat prima pe coridorul îngust, neştiind cine venea imediat în spatele ei, însă rugându-se să fie Dan. *Te rog, Doamne,* implorase ea. *Dacă e să fie aşa, dacă eu şi Dan suntem meniţi să fim împreună, te rog, fă să stea lângă mine. Te rog, dă-mi un semn că şi el simte la fel.*

S-a strecurat pe lângă picioarele celorlalţi ca să ajungă la locul ei şi a simţit cum o cuprinde un val de bucurie când s-a întors şi l-a văzut pe Dan chiar în spatele ei*. Îţi mulţumesc, Doamne,* spusese ea. *Acum ştiu.*

Acum stă şi se preface că e fascinată de cât de bine joacă Tom Hanks în film, în realitate neputându-se gândi la altceva decât la coapsa lui Dan care o atinge pe a ei, neputând face altceva decât să aibă grijă să vâre mâna în punga cu pop-corn în acelaşi timp cu el pentru ca mâinile lor să se întâlnească şi astfel să se întoarcă unul către celălalt, să se privească şi să-şi ceară scuze zâmbind.

În afară de priviri, acele zâmbete intime trădează mult mai mult decât o simplă scuză. Aproape că-şi ţine respiraţia, aşteptând ca el să facă ceva prin care să-i arate ce simte. De fiecare dată când întinde mâna să ia pop-corn, se aşteaptă ca el să i-o mângâie uşor sau chiar să-şi frece un deget de mâna ei, dar el n-o face, iar ea înţelege că şi el e la fel de nesigur.

Se gândeşte chiar s-o facă ea, dar ştie că e prea devreme şi, deşi e absolut sigură că el se simte atras de ea – altfel de ce ar fi îmbrăţişat-o atât de călduros? –, nu e sigură că şi el a gândit lucrurile la fel. Nu că s-ar îndoi de sentimentele lui, dar bănuieşte că el nu e tocmai pe aceeaşi frecvenţă, nu încă.

E doar o chestiune de timp.

— Nu-i aşa că-i cel mai grozav film pe care l-aţi văzut vreodată?

Jill e extraordinar de încântată şi de emoţionată şi abia aşteaptă să comenteze filmul.

— A fost un film incredibil, o aprobă Chris. Atât de realist că mi-a adus aminte de *Titanic.* Realismul şi *grandoarea.* Ţie cum ţi s-a părut, Sam?

— Mi s-a părut – dă ochii peste cap – cel mai plictisitor film pe care l-am văzut vreodată. Dacă ar fi durat o oră şi jumătate, poate mi-ar fi plăcut mai mult, pentru că au fost şi momente care nu mi-au displăcut, dar trei ore? Zău aşa. M-am străduit să n-adorm.

— Sunt perfect de acord, râde Dan. Cred că-i cel mai neinteresant film pe care am avut ghinionul să-l văd vreodată.

— Mda, e clar că voi doi aveţi gusturi proaste, zice Jill zâmbind, în timp ce Sam simte că o cuprinde un val de căldură când aude că ei şi lui Dan li se spune „voi doi”.

Până la restaurant merg în maşini separate, Sam şi Chris tăcuţi, deoarece Sam priveşte zâmbind pe fereastră şi se gândeşte la Dan. Chris îi mai aruncă o privire din când în când, întrebându-se dacă se simte bine şi de ce pare atât de absentă, dar astă-seară e cu siguranţă mai fericită, iar el nu vrea să rişte s-o stârnească cu vreo remarcă nepotrivită.

Se aşază şi comandă un Chablis pentru Jill şi Chris şi un Bordeaux pentru Dan şi Sam, care e tot mai încântată să constate că are atâtea în comun cu Dan, mult mai multe, se pare, decât s-ar zice că are Jill.

— Ce noroc că te-am găsit pe tine! spune Jill când Sam îşi exprimă preferinţa pentru vinul roşu.

Dan strâmbă întotdeauna din nas când trebuii să bea vin alb, aşa că fie comandăm fiecare câte o sticlă şi le lăsăm pe jumătate pline, ceea ce o o mare risipă, fie comandăm câte un pahar din vinul casei, care e oribil.

— Nici măcar nu-mi mai amintesc când am ieşit în oraş ultima dată, spune Sam, trimiţându-i lui Dan un mesaj subtil, prin care să-i dea de înţeles că mariajul lor nu e atât

de minunat pe cât pare, ca să nu mai spun când am băut vin.

— Şi a cui e vina?

Cuvintele şi expresia lui Chris sunt nevinovate, dar el s-a săturat să fie mereu învinovăţit pentru toate. Din fericire, Sam e prea bine dispusă ca să riposteze.

— Probabil a mea. De când cu George, sunt atât de obosită încât mi-e groază că un pahar de vin o să mă dea gata.

— Atunci ai grijă, spune Dan zâmbind şi îi ia paharul. Nu vrem să adormi la masă.

— Nu mai spune! râde Sam şi-l loveşte în glumă. În seara asta sunt plină de energie, nicio şansă să adorm.

— Bine, zice Jill. Pentru că în seara asta ne vom simţi bine cu toţii, mai ales că ieşiţi aşa de rar în oraş. Mie mi-au trebuit luni de zile până m-am hotărât să o las pe Lily în grija cuiva şi, taman când am decis că trebuie să începem să ne trăim viaţa din nou şi că nu toate bonele care se prezentau la interviu erau un potenţial pericol pentru copilul meu, n-am mai găsit pe nimeni. Voi aţi găsit o bonă permanentă?

— O avem pe mama lui Sam, exclamă Chris, care nu-i nici pe departe permanentă. Probabil că seara asta e… a câta? A treia? A patra oară când stă cu copilul?

— De fapt maică-mea e un antitalent, spune Sam mâhnită. Toată lumea ne-a spus că se va schimba când va deveni bunică şi că se va îndrăgosti de nepotul ei, dar au trecut deja opt luni şi încă mai aşteptăm să se întâmple lucrul ăsta.

— Şi mama lui Dan e exact la fel, spune Jill. Ştiu că mă repet, dar pe ea n-o interesează decât afurisitul ei de tenis.

— Pe mama bridge-ul, recunoaşte Sam ridicând din umeri.

Jill continuă.

— O vede pe Lily probabil o dată la câteva săptămâni, iar când sună, face tot felul de aluzii ridicole că sunt o noră rea şi singurul motiv pentru care nu stă cu Lily e că sunt eu prea ocupată şi nu vrea să mă deranjeze.

Pe măsură ce vorbeşte începe să se enerveze şi să ridice vocea.

— Hai, Jill, linişteşte-te.

Dan îşi dă seama că se ambalează singură şi că e gata să facă o criză.

— Scuze, dar mă scoate din sărite. Afurisite soacrele astea. Nimic din ce fac nu pare s-o mulţumească. Presupun că într-o bună zi va trebui să mă obişnuiesc cu ideea.

— Ştii că asta n-are de-a face cu tine, zice Dan. E doar o femeie nefericită şi n-ai ce-i face. N-o să se schimbe niciodată.

— Exact asta îi spun şi eu lui Sam, zice Chris. Dar Sam se încăpăţânează să-i facă pe plac sau să spere că într-o bună zi când se va trezi o va descoperi pe bunicuţa cea blândă cu părul cărunt prins în coc, ceea ce, evident, nu se va întâmpin niciodată.

— Probabil e o chestie tipic feminină. Ştiu că încerc să schimb pe toată lumea sau cel puţin sper că se va schimba.

— Poate că te obsedează ideea de a deţine tu controlul, râde Chris.

— A, da. Dan aruncă o privire cunoscătoare. E culmea că spui asta.

— Cum se chema piesa aia? râde Sam. *Te iubesc, eşti perfectă, dar mai bine schimbd-te*. În fond asta facem, nu?

— Asta faceţi voi două, spune Chris. Nu cred că toată lumea procedează la fel.

— Nuu, amice, îl dezaprobă Dan clătinând din cap. *Toate* femeile fac asta. La început, când le întâlneşti, fac pe drăgălaşele şi pe inocentele, dar după ce te-ai însurat cu ele, devin nişte cotoroanţe.

— Ce drăguţ eşti tu, râde Jill. Data viitoare când ieşim în oraş să-mi aminteşti să te las acasă. Ridică o sprânceană. Se zice că înainte să te căsătoreşti cu cineva e bine să vezi ce prieteni are, pentru că poţi să-ţi dai seama după anturaj ce fel de persoană e, iar eu sunt convinsă că poţi să cunoşti un bărbat după mama pe care o are. Poate că atunci trebuia să mă fi gândit un pic mai bine.

Dan dă semne de iritare şi Jill bate în retragere.

— Scuze, scuze. N-am vrut, dragă, glumeam şi eu cu tine.

Îl sărută pe obraz şi el se destinde vizibil, în timp ce lui Sam îi vine să plângă în faţa acestui gest de o familiaritate făţişă.

— Mă duc la toaletă, spune ea ridicându-se de la masă şi aproape luând-o la fugă.

În faţa oglinzii stă şi se priveşte parcă de-o veşnicie, fără să se gândească la nimic, apoi brusc o năpădesc o mulţime de gânduri.

Ce *credeai? E un bărbat însurat şi e fericit. De re nu a îndepărtat-o când ea a vrut să-l sărute*? *Par e soţia lui, ce naiba! Asta nu înseamnă că nu se gândeşte la tine. Nu înseamnă că n-ar vrea să-l săruţi. Uite câte aveţi în comun. Gândeşte-te la coapsa lui lipită de a ta. Gândeşte-te cum a potrivit el lucrurile ca să stea lângă tine la cinematograf. Da. Categoric şi el simte acelaşi lucru ca şi tine.*

Acum, că şi-a recăpătat liniştea, se întoarce calmă la masă, cu un surâs întipărit pe chip.

* * *

Dacă nu văd nicio maşină roşie în următoarele douăzeci de secunde, înseamnă că Dan mă iubeşte.

Dacă reuşesc să evit toate crăpăturile din asfalt până la următoarea bordură, înseamnă că suntem făcuţi să fim împreună.

Dacă George doarme cel puţin o oră şi jumătate, înseamnă că şi Dan stă şi se gândeşte la mine.

Începe să devină ridicol.

De trei zile Sam se gândeşte numai la Dan. Dimineaţa se trezeşte când George începe să plângă, îl ia în braţe şi îl aşază pe scăunelul lui total năucă, tot cu gândul la Dan.

Visătoare, îi dă Weetabix cu linguriţa, mânjindu-l pe toată faţa, fiindcă e tot cu gândul la Dan.

Îl plimbă pe George încolo şi-ncoace prin parcul Heath şi în tot acest timp visează la un viitor alături de Dan.

Sam e mai sigură acum decât a fost înainte. A văzut cum îi zâmbea, cum o sorbea din priviri când vorbea. Jill şi

Chris ajunseseră să discut-o aprins despre interioare, iar Jill îi dădea lui ChriH nişte sugestii legate de marketing şi PR, în timp ce ea rămăsese cu Dan, aşa cum se şi aştepta.

Dan o privise adânc în ochi şi încet, ferit de urechile celor doi, îi pusese tot felul de întrebări despre ea. O întrebase despre copilăria ei, despre mama ei, despre anii răzvrătiţi ai adolescenţei. O întrebase despre munca ei, despre ţelurile şi temerile ei. Dar, mai presus de toate, o întrebase despre Chris. Cum s-au cunoscut, ce gândea ea, dacă a făcut alegerea potrivită.

Întrebările lui erau mult mai personale decât te-ai aştepta de la cineva pe care l-ai întâlnit doar de două ori. Iar modul în care o întrebase, felul în care se concentra asupra ei, de parcă nu mai vedea nimic în preajma lui, o flatase, o incitase şi o vlăguise. Mai ales întrebările despre căsnicia ei.

Simţea că încearcă să afle totul despre ea, să vadă în sufletul ei. Şi de ce ar fi făcut-o, dacă n-ar fi ştiut la rândul lui că ea era dragostea vieţii lui? Dar ea trebuia să fie foarte atentă. Nu-i putea spune că avea o căsnicie nefericită, nu când era Chris de faţă şi nu încă, dar putea să dea de înţeles prin propoziţii scurte şi ridicând resemnată din umeri că nu era dispusă să răspundă.

Nu-l putea învinovăţi pe Chris, nu-l putea vorbi de rău, nu putea, mai presus de toate, să se pună într-o lumină proastă, însă ce îşi dorea ea cel mai mult era să-i pună exact aceleaşi întrebări lui Dan, să facă exact la fel. Dacă el i-ar fi spus că şi căsnicia lui e terminată, ar fi recunoscut şi ar fi spus şi ea acelaşi lucru. Dacă i-ar fi spus că o iubea pe Jill, dar că nu mai era *îndrăgostit* de ea, şi ea ar fi spus că simte acelaşi lucru. Dacă i-ar fi spus că se gândea să o părăsească, Sam i-ar fi spus că şi ea avea de gând să facă exact acelaşi lucru.

Dar de fiecare dată când încerca să-i pună o întrebare, el venea cu o alta, şi abia când a sosit timpul să plece acasă şi-a dat seama că ştia la fel de puţine lucruri despre el ca la început.

Iar el ştia practic totul despre ea.

Probabil pentru că mă iubeşte, se gândeşte ea zâmbind, aruncând nişte pamperşi în căruciorul pentru cumpărături în timp ce George gângureşte fericit aşezat pe locul pentru copii. Ridică privirea şi e absolut convinsă că el o iubeşte dacă ea ajunge la capătul culoarului înainte ca bătrâna în impermeabil roşu care abia îşi târşâie picioarele să ajungă la celălalt. E cât pe ce să nimerească într-o bandă rulantă când îşi dă seama cât de caraghioasă e.

O iubeşte.

De-acum nu mai e nevoie de jocurile astea stupide.

— Alo, Sam?

George stă pe scăunelul lui înalt şi vrea să se aplece în faţă în timp ce Sam încearcă să aşeze tava ca să-i dea să mănânce.

— Un moment, un moment, strigă ea şi lasă telefonul jos ca să-i potrivească bretelele de pe umeri. Hai, puiule. Fii cuminte şi papă chifteluţele astea delicioase de peşte pe care ţi le-a făcut mami. I-am i-am. Mmm. Delicios. Îi dă să mănânce cu linguriţa în timp ce ridică receptorul. Îmi cer scuze, spune ea la telefon, grăbită să îndese bucăţele de chifteluţe în gura lui George, care aşteaptă cu ea căscată precum o păsărică. Alo?

— Să înţeleg că sunt delicioase chifteluţele tale?

— Se duc pe gât ca unse, zice ea, încercând să-şi dea seama a cui e vocea aceasta care îi sună atât de cunoscută. Şi cine vrea să ştie?

— Nu-mi vine să cred că nu ştii, când doar ieri am stat de vorbă.

Ieri? Ieri a fost duminică. Încearcă să-şi aducă aminte dacă ieri a vorbit cu cineva, dar nu. Nu-şi aduce aminte nimic.

— Ieri?

— Sam! Sunt Dan.

Scapă linguriţa, care din fericire nu face niciun zgomot, căci e făcută dintr-un cauciuc portocaliu cu turcoaz, iar George scânceşte nemulţumit, nerăbdător să mai primească o înghiţitură.

— Dan, ce mai faci?

Se gândeşte să-şi prefacă vocea să sune ca a iepuraşului din reclama la Caramac, dar e prea târziu. Acum ar suna prea aiurea şi înjură în gând că a prins-o pe picior greşit, că Dan a trebuit s-o asculte în timp ce era aşa *mămoasă* şi nu o sirenă sexy, voluptuoasă. Dar, la urma urmei, contează că a sunat-o. Dorinţele ei au devenit în sfârşit realitate şi el a sunat-o.

— Foarte bine. Am nimerit într-un moment nepotrivit?

De parcă Dan ar putea să nimerească vreodată într-un moment nepotrivit.

— Nu, deloc.

— Uite, sper să nu ţi se pară prea îndrăzneţ din partea mea, dar vinerea viitoare este ziua lui Jill şi m-am gândit să-i fac cadou o pictură sau un desen cu casa noastră, pentru că îi place atât de mult şi, fiindcă ştiu că tu eşti grafician, m-am gândit că poate cunoşti pe cineva care se pricepe să facă aşa ceva.

— Mă pricep eu.

Cuvintele îi zboară înainte să aibă timp să se gândească la ce spune.

— Serios? Se simte o uşurare şi o bucurie în glasul lui. Ştia ea! Ştia că nu era decât un pretext pentru a o revedea! Am vrut să te rog pe tine, dar eram sigur că o să mă refuzi. Vai, Sam. E fantastic. E cam din scurt totuşi, ziua ei e peste două săptămâni. Ai putea să termini până atunci?

— Nicio problemă. În ultima vreme n-am mm făcut altceva decât să am grijă de George.

— Ei, haide. Acum chiar că minţi. Atunci cum e cu chifteluţele alea delicioase pe care le-ai făcut? Probabil ţi-a luat ceva timp.

Ea râde.

— A, da. Uitasem de ele. Vezi cât de palpitantă e viaţa mea? Am grijă de copil şi gătesc.

— Jill doar se face că găteşte. Are patru reţete care-i ies la perfecţie şi cam atât. Nu pot spune decât că soţul tău e un bărbat într-adevăr norocos.

Sam nu-şi mai încape în piele de mândrie.

— Cu linguşeala ajungi departe.
— Chestia asta, râde el, n-ar trebui s-o spui unui bărbat ca mine.
Sam simte că se îmbujorează. Asta se cheamă flirt. E ceva ce n-a mai făcut de ani de zile. De mult timp, încă dinainte să apară Chris. Dar ce e mai important e că flirtează cu *Dan*! Sau, mai bine spus, Dan flirtează cu ea.
Ceea ce nu e deloc acelaşi lucru.
Încearcă să flirteze şi ea, să spună ceva la fel de inteligent sau de insinuant, dar îşi dă seama că nu-şi găseşte cuvintele. Totul se întâmplă mult mai repede decât se aşteptase şi, deşi e în culmea fericirii, se simte nepregătită şi schimbă vorba, încercând să aducă conversaţia pe un făgaş mai convenabil pentru ea.
— Deci, ce-ar trebui să fac cu casa? Ai nişte fotografii după care să mă orientez?
— Am câteva de la începutul anului. Ce zici dacă trec să ţi le aduc mai târziu? Eşti acasă?
O, Doamne! Trebuie să se spele pe cap. Să facă curat prin casă. Să cumpere ceva şi să-l plimbe puţin pe George.
— Sunt acasă toată după-amiaza. Treci puţin mai târziu.
— La 4 e bine? Aş putea veni să bem un ceai.
Sam nu poate să-şi şteargă surâsul de pe faţă.
— E foarte bine la 4. Dacă eşti sigur.
Nesiguranţa pluteşte în aer.
— Da, sunt sigur. Eu vin cu fotografiile, iar tu pregăteşti chifle prăjite cu unt.
— Oh, ha, ha. Ai noroc dacă primeşti câţiva biscuiţi pentru copii.
— Nicio problemă. Cam asta primesc şi acasă. Ne vedem mai târziu.
Şi-a închis.
La 13: 45 sună cineva la uşă. Drace! Ea e în baie, cu o mască pe faţă, cu părul dat cu balsam pentru vârfuri despicate, iar George doarme dus în camera lui. Iese din cadă, ia repede un prosop şi dă fuga jos, cu apa şiroind pe covoraş când deschide uşa.
În prag era Maeve cu Poppy.

— Ah, zâmbeşte Maeve stânjenită. E clar că nu-i cel mai potrivit moment pentru o vizită, nu?

În oricare alt moment Sam ar fi extrem de încântată, dar nu azi. Nu acum, când George s-ar putea trezi în orice clipă, iar ea profită de răstimpul ăsta ca să se pregătească.

Ştie că Dan glumea când a pomenit de chiflele preparate în casă, dar vrea să-i arate că e posibil să fii o femeie sexy, superbă, o mamă minunată şi o soţie desăvârşită în acelaşi timp. Are de gând să facă repede nişte brioşe cu banane, asta după ce face curăţenie lună prin casă.

— Vai de mine, se vaită Sam. Mi-ar plăcea tare mult să vă invit înăuntru, însă am o întâlnire în după-amiaza asta şi trebuie să mă pregătesc înainte să se trezească George. Dar voi sunteţi bine?

— Foarte bine, zâmbeşte Maeve. Poppy e o scumpă, iar eu mă plictisesc şi, pentru că tot eram prin zonă, m-am gândit să trec pe la tine. Dar nu-i nicio problemă. Rămâne pe altă dată.

Se întoarce să plece.

— Nu, stai aşa.

Sam îşi face un calcul rapid. Dacă Dan vine la patru, îi va da fotografiile imediat, apoi vor sta de vorbă, apoi... o, Doamne! Dacă se întâmplă ceva? Nu, se hotărăşte ea pe loc. Cel mult se vor săruta, dar chiar şi la gândul unui eventual sărut i se înmoaie picioarele. N-o să mă culc cu el, nu în casa asta şi nu încă, îşi spune ea hotărâtă. Doar un sărut. La 5 George trebuie să bea ceaiul, la 6, să facă baie, aşa că, indiferent ce se întâmplă, până atunci el o să plece, dar asta tot nu înseamnă că mai am timp de Maeve.

Dar oare ar trebui să mă văd cu Maeve? se gândeşte ea. Maeve nu ştie de legătura mea cu Julia, dar e aşa drăguţă! Ar putea deveni prietena mea cea mai bună! O, Doamne, ce să fac?

— Ce faci mâine-dimineaţă?

— Ca de obicei, spune Maeve. Mă plimb pe străzi şi acostez orice mămică drăguţă cu care m-aş putea împrieteni. De ce?

Sam râde.

— Treci mâine să bem o cafea. La 9: 30 e bine?

Maeve se strâmbă.

— îngeraşul meu doarme cam până la ora 10. Fir-ar să fie. E atât de enervant să-ţi faci programul în funcţie de orele de somn.

— Nu-i nimic. Ce zici de 10: 30?

— Perfect. Ne vedem atunci.

Pe la 15: 34 Sam e gata. Casa străluceşte de curăţenie, totul e lustruit perfect, iar pe masa de la bucătărie a aşezat un vas cu trandafiri.

Poartă nişte jeanşi noi şi un pulover lung, albastru, ca să-i acopere colăceii de grăsime de pe şolduri şi coapse, care au început în sfârşit să dispară, acum, că noua ei pasiune i-a redus pofta de mâncare la zero.

S-a machiat foarte uşor şi discret, vizibil doar dacă te uiţi de aproape.

O lumânare parfumată cu aromă de vanilie arde pe poliţa caloriferului din hol, în bucătărie miroase îmbietor a brioşe cu banane, iar masa din sufragerie a fost lustruită cu un spray de mobilă cu miros de lavandă.

Sam a folosit toate trucurile din dotare – a pus chiar şi beţişoare de scorţişoară în cuptor – pentru a-şi face casa primitoare, pentru a se reinventa în imaginea perfectă a vieţii de familie.

Dacă vreun agent imobiliar ar încerca să vândă casa în după-amiaza asta, ar primi probabil o ploaie de oferte.

Se leagănă uşor în balansoarul din camera lui George, privindu-l cum loveşte într-o jucărie muzicală, dar abia dacă sesizează vocea înregistrată, de obicei iritantă, cu accent nazal american: *Puppy. Kitten. Hello, Baby.*

La 15: 55 sună telefonul. E Dan.

— îmi pare tare rău, spune el, fără să pară foarte stânjenit, ci mai bine zis grăbit. A intervenit ceva şi am de rezolvat o problemă. O să fiu plecat toată ziua, aşa că ţi le las în cutia poştală în seara asta când mă întorc, e bine aşa?

— Desigur, spune ea senină, reuşind să-şi ascundă

dezamăgirea, dezolarea pe care o simte brusc. E foarte bine aşa. Nicio problemă.

Pune receptorul jos şi cu greu îşi stăpâneşti» lacrimile. E ridicol. Asta nu înseamnă că el n-o iubeşte, doar că n-a avut încotro. Mâine va suna. O să găsească el un alt pretext, fiindcă Sam îşi dă bine seama că nu e decât un pretext. Putea să nu vină deloc, meditează ea, înseninându-se puţin. Ar fi putut să trimită fotografiile prin poştă sau ar fi putut să treacă să le lase într-o seară când era şi Chris acasă. S-a autoinvitat la ceai ca să stea cu mine. A intervenit ceva ce nu suferă amânare, îşi spune ea, privind în gol spre George. Va mai găsi el un motiv.

Iar ea trebuie să găsească altceva la care să se gândească. El îi ocupă prea multe gânduri şi, chiar dacă asta o bucură de cele mai multe ori, i se pare în acelaşi timp obositor. Se hotărăşte ca în după-amiaza asta să ia o pauză, să nu se mai gândească la el.

O sună pe Maeve.

— Ce surpriză plăcută! Azi m-am plictisit îngrozitor.

Maeve împinge căruciorul în hol şi o ia pe Poppy în braţe, îndreptându-se apoi spre bucătărie cu acea siguranţă pe care o au proaspetele mămici în prezenţa altor mămici. Când se vizitează, se poartă ca la ele acasă, deschid uşile dulapurilor şi îşi iau singure baveţele, biberoane şi şerveţele pentru copii. Când sunt în casele altora adoptă o atitudine familiară care întotdeauna îi lasă pe soţi cu gura căscată în rarele ocazii când se întâmplă să fie şi ei de faţă.

— Ce *lipsă de politeţe*! şuşotesc nemulţumiţi bărbaţii când proaspetele mămici caută să-şi adune toată familia, inclusiv soţii, duminica la ceai. Şi-a băgat nasul în toate dulapurile noastre, *Îţi vine să erezii* Nu putea *să ceară voiel* N-a învăţat-o nimeni cum să se poarte?

Iar proaspetele mămici ridică din umeri, fiindcă ele înţeleg lucrurile într-un fel în care ştiu că n-o vor face niciodată soţii lor.

Aşadar, Maeve intră în bucătărie, urmată de Sam, exclamând încântată când vede un scaun pliant sprijinit

într-un colţ, unde o aşază pe Poppy prinzând-o bine în curele şi-i zdrăngăneşte o jucărie (stând pe podea, lângă scaun) ca s-o amuze şi s-o liniştească.

— Să-ţi aduc ceva? întreabă Sam punând ibricul pe foc. Poppy are nevoie de ceva? Am o grămadă de feluri de lapte praf. George era atât de alergic, că a trebuit să încerc toate produsele de pe piaţă, aşa că am orice doreşti.

Maeve ridică întrebătoare din sprânceană.

— Aptamil?

— Am.

— Lapte de soia?

— Am.

— A-ha. Dar... Nanny?

— Bineînţeles că am Nanny. Formula cu laptele de capră a fost singura pe care a tolerat-o micuţul meu alergic la lactoză.

Maeve se strâmbă.

— De unde ştii că e alergic la lactoză?

— La toate celelalte îi apărea o eczemă oribilă pe faţă.

— OK, zice ea ridicând din umeri.

— De ce?

— Nu înţeleg cum de nimeni din generaţia noastră nu făcea alergie la lactoză şi brusc unul din doi copii în ziua de azi nu o suportă sau e alergic sau mai ştiu eu ce.

Sam nu înţelege unde bate Maeve, care crede cu tărie că intoleranţa la lactoză e doar o aiureală a unor mame nevrozate.

— Probabil că acum folosesc mai mulţi aditivi, spune Sam. Dumnezeu ştie cât mi-aş dori să nu fie aşa, să-i pot da lui George formula obişnuită.

— La fel e şi cu alimentele alea organice, continuă Maeve, pornită de data asta. Noi nu aveam mâncare organică, nu? Şi ne-a dăunat cumva? Nici vorbă. Nu înţeleg ce rost are să cheltuieşti de trei ori mai mult pe mâncare organică.

— O, Doamne, oftează Sam. Ştii ce? Să fiu a naibii dacă nu-ţi dau dreptate, dar uite, şi deschide frigiderul făcându-i semn lui Maeve să arunce o privire. Lapte organic.

Brânză organică. Pâine organică. Legume organice. Nu e aiurea? Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar le cumpăr pentru că aşa face toată lumea.

— Scuze, scuze. Maeve simte că se înroşeşte de jenă. Habar n-avea că Sam era genul ăsta, Sam părea atât de… *normală.* Nu trebuia să spun nimic. Dacă nu-mi ţin gura…

— Ba trebuia să spui, fiindcă ai dreptate. Deci, ce vrei să bei?

Sam deschide uşa de la dulap şi se întoarce aşteptând un răspuns, dar nu primeşte niciunul.

Maeve stă în faţa frigiderului cu uşa larg deschisă, uitându-se cu o figură confuză şi puţin surprinsă.

— Sam, ştiu că s-ar putea să ţi se pară o întrebare tâmpită, dar de ce ţii şapte mii de tăviţe pentru cuburi de gheaţă îndesate în congelator?

Pe Sam o pufneşte râsul.

— Nu sunt pentru gheaţă. Am citit un articol genial în care zicea să congelezi mâncarea pregătită pentru copil în tăviţe pentru cuburi de gheaţă. E uimitor. De câte ori trebuie să gătesc, golesc doar două sau trei şi gata. E simplu.

— Dar, Sam, zice Maeve, încercând să-şi stăpânească un zâmbet, deşi nu prea reuşeşte, trebuie să le pui în pungi de plastic după ce îngheaţă, nu să le ţii în tăviţele pentru gheaţă.

— Nu mă omorî. Sam se uită îngrozită la teancurile de tăviţe cu mâncare pentru copil, îndesate atât de bine că n-a mai rămas un milimetru. Nimeni nu mi-a spus chestia asta.

— Vai, îmi pare rău, pufneşte Maeve. Râd pentru că şi eu aş fi făcut exact la fel, dar am văzut la cineva. Cred că ai dat o avere pe toate tăvile astea.

Sam zâmbeşte, dându-şi seama de prostia pe care a făcut-o.

— Nu chiar o avere, dar destul de mult. Vai, ce proastă sunt! Nu-mi vine să cred că nu mi-a trecut prin minte.

— Deci nu sunt singura căreia i s-a atrofiat creierul de când a născut?

— Bineînţeles că nu. Dar credeam că am ascuns lucrul ăsta destul de bine. Deci. De băut. Ce doreşti? Se întoarce spre dulap. De muşeţel? Măr? Măceşe? Mentă? Se uită la figura uluită a lui Maeve şi izbucneşte în râs. Glumeam, spune ea, uitând aproape de tot de Dan. Ceai sau cafea?

— Aş zice ceai, dar nu mă las pe mâna ta, şi-apoi mi-ar prinde bine nişte cofeină, aşa că mai bine fă-mi o cafea. Tare. Două linguriţe pline, cu lapte.

— Două linguriţe? Eşti sigură?

— Da. Recuperez ultimele luni când n-am avut voie să beau deloc. Deci... Maeve se uită prin bucătărie. E superbă, cum mă şi aşteptam, dar parcă ziceai că nu te-ajută nimeni.

— Păi nu.

— Cred că glumeşti. Mă ia deja ameţeala. Cum naiba reuşeşti de una singură să păstrezi atâta curăţenie? Nimeni nu e în stare. O priveşte pe Sam cu atenţie. Eşti cumva gospodina perfectă sau ceva de genul ăsta?

— Crede-mă, râde Sam, nici pe departe. Urma să mă întâlnesc... îşi dă seama că nu poate să spună adevărul, dar nici nu poate să mintă cu neruşinare, în orice caz nu o nouă prietenă. Un prieten de-al nostru m-a rugat discret să-i desenez casa pentru ziua de naştere a soţiei şi mi-a fost atât de ruşine că a mea arată ca după bombardament încât în după-amiaza asta am făcut curăţenie fulger. Dacă te face să te simţi mai bine, află că niciodată casa asta nu arată aşa.

— OK. Asta mă face să mă simt un pic mai bine. Deci te pricepi să desenezi?

— Am fost grafician.

— Şi acum?

— Acum sunt o mamă care trebuia să se întoarcă la serviciu după trei luni, dar de atâţia ani de zile eram atât de nemulţumită la firmă, încât n-am mai putut continua. Aşa că sunt o mamă cu normă întreagă care nu câştigă nimic, trebuie să-şi găsească o ocupaţie ca să nu înnebunească şi e nemulţumită că soţul ei nu aduce atâţia bani în casă pe cât şi-ar dori. Sunt o mamă care va trebui

să ia măsuri şi asta cât mai rapid.

— Cu tine nu trebuie s-o iau pe departe, râde Maeve. Dacă te consolează cu ceva, te înţeleg.

— Dar tu, tu te întorci la serviciu?

— Aşa ar trebui. Înainte s-o am pe Poppy mă gândeam că o să mă întorc, mi se părea că bat pasul pe loc dacă nu mă duc la serviciu, dar acum nu ştiu dac-aş putea s-o las. Termenul ăsta de trei luni se apropie şi nici nu-mi vine să cred că spun asta, dar adevărul e că mă simt împlinită ca mamă. Oftează. Am muncit ani de zile să-mi construiesc o carieră şi, chiar când am zis c-am reuşit, am rămas însărcinată. Am crezut că Poppy o să fie o chestie temporară, dar pur şi simplu nu-mi lipseşte deloc adrenalina de la serviciu şi chiar mă simt bine acasă, cu Poppy. Am lucrat în televiziune, adaugă Maeve după un moment de gândire.

— Ştiu. Privirile lor se întâlnesc şi Sam îşi dă seama că acum e momentul să spună adevărul. O, Doamne. Jură-mi că n-o să fugi dacă îţi spun cum am aflat.

— Jur pe ce-am mai sfânt că mi-ar lua cel puţin zece minute s-o iau la sănătoasa, ţinând cont că trebuie s-o îmbrac pe Poppy cu salopeta de iarnă, s-o aşez în cărucior şi să-i prind centura.

Glumeşte, dar e curioasă. De unde-ar putea Sam să ştie că a lucrat în televiziune?

Sam oftează. Îi place mult de Maeve. Se simte foarte bine când e cu ea. Ştie că ar putea să devină foarte bune prietene. Dar mai ştie că Maeve ar putea să i-o reteze scurt, chiar înainte să fi început ceva.

— îl ştii pe prietenul tău?

— Pe Mark? Da, foarte bine.

— O ştii pe fosta lui prietenă?

— Pe Julia? Da. Nu prea bine.

Vorbeşte din ce în ce mai rar pe măsură co începe să înţeleagă.

— Julia e, ăă. Cum să-ţi spun… Sam face un efort… cea mai bună prietenă a mea.

— Ah! Maeve se lasă pe speteaza scaunului. Asta

înseamnă că ai o problemă serioasă cu mine şi că mă urăşti de moarte şi de fapt m-ai invitat aici doar ca să-mi smulgi pe furiş un fir de păr ca să faci o păpuşă *voodoo* după ce plec?

Sam nu se poate abţine să nu râdă.

— M-am gândit că poate tu o să ai o problemă serioasă cu mine, spune ea. Pentru că eu încă mai vorbesc cu Julia. Mult. Doar că nu-mi plac lucrurile încurcate.

Maeve se gândeşte puţin, apoi zice:

— După câte am înţeles eu, Julia şi Mark au fost extrem de nefericiţi ani de zile şi amândoi şi-au închipuit că un copil le va salva relaţia.

Sam încuviinţează.

— Iar acum, de când stă la New York, Julia se distrează ca pe vremuri, iese în fiecare seară cu diverşi ţipi, frecventează baruri de noapte şi face din sex un mod de viaţă.

Sam clatină din cap.

— Şi, cu toate astea, probabil că i-a fost foarte greu când a aflat despre mine şi Mark. Şi Poppy – Sam e cât pe ce să dea din cap că ştie, dar se abţine, fiindcă nu doreşte să o trădeze pe Julia –, dar îmi închipui că acum nu prea îi mai pasă. Doar dacă nu cumva bat câmpii.

— Deloc. Aş zice că de fapt ai nimerit-o.

— Şi ai de gând s-o suni pe Julia să-i spui totul despre mine?

— A, nu. N-aveam de gând. Nu ştiu ce îi voi spune Juliei despre tine.

Maeve se apleacă şi pune mâna pe braţul lui Sam, iar vocea ei devine brusc de o sinceritate profundă.

— Ce-ar fi să nu ne mai întâlnim o vreme, să vedem cum evoluează lucrurile?

Sam zâmbeşte, cuprinsă de un val de uşurare.

— Dar asta nu e o relaţie, o previne ea.

— Categoric nu. Maeve zâmbeşte. Doar ne vedem din când în când. Nu trebuie să ştie nimeni. A, şi încă ceva. Fără MAP-uri.

— MAP-uri?

— Manifestări de afecţiune în public.

— S-a făcut, draga mea prietenă, spune Sam întinzând mâna şi strângând-o cu putere pe a lui Maeve, în timp ce-şi zâmbesc reciproc.

O oră mai târziu sunt tot la masa din bucătărie, când sună cineva la uşă. Sam sare în picioare, se duce să deschidă şi constată că în prag e Dan.

În timp ce lui Sam i se taie respiraţia, Dan afişează zâmbetul lui sexy, se scuză şi îi povesteşte că s-a dus să-i ia un interviu unei vedete americane de rock care are spectacol în oraş, dar acesta a avut un conflict cu un ziarist de la un tabloid, programat chiar înaintea lui, şi de aceea n-a mai vrut să dea niciun interviu.

— Şi pentru cine luai interviul?

Sam e aşa de impresionată că abia mai respiră.

— Pentru *Telegraph.* Tocmai am vorbit cu redactorul-şef. O să scriu în schimb despre toanele celebrităţilor. Ironic, evident.

— Evident.

— Când nu găseşte subiecte, un liber profesionist se distrează. Aşa că iată-mă.

— Se *distrează*? Sam nu se poate stăpâni şi, stând în pragul uşii, cu o mână în şold într-o poză sugestivă, cu o sprânceană ridicată, îşi aminteşte că Maeve e în bucătărie şi brusc ar vrea ca ea **să** plece, să fie în orice altă parte, dar nu acolo.

— Ce miroase aşa bine?

Dan nu prinde momeala, iar Sam e surprinsă, dezamăgită, dar apoi îşi aminteşte că nici ea nu intrase în jocul lui în discuţia pe care o avuseseră la telefon mai devreme şi ştie că acum i-o plăteşte.

Îl iartă.

— Brioşe cu banane. Zâmbeşte în timp ce se dă înapoi şi-l pofteşte înăuntru. Sunt cu o prietenă. Vino să ţi-o prezint.

Maeve îl măsoară cu atenţie pe Dan din cap până-n picioare. Cunoaşte genul ăsta de bărbaţi. S-a culcat cu astfel de bărbaţi de atâtea ori. E seducător şi periculos, iar

ea (spre uşurarea lui Sam) e rezervată când îi răspunde la salut şi tăcută în timp ce stă la masă şi o priveşte pe Sam cum se transformă în prezenţa acestui bărbat.

E un bărbat care se simte bine în pielea lui, reflectează ea, când el îşi întinde picioarele în faţă şi se lasă pe speteaza scaunului în timp ce Sam se agită pe lângă el. Poate chiar prea bine. Se aşteaptă ca toată lumea să-l iubească, iar Maeve nu s-a priceput niciodată să iubească astfel de bărbaţi. Să se culce cu ei, da. Să-i iubească, nu.

Însă el e, fără îndoială, periculos de atractiv.

Iar Sam, fără îndoială, i-a picat în plasă cu totul.

Nu-i de mirare că s-a omorât atât cu casa, că a copt brioşe cu banane.

Pentru Dan erau toate.

Dan termină de mâncat brioşa cu banane, o copleşeşte cu laude pe Sam care aproape că i se topeşte în braţe şi se întoarce spre Maeve să-i pună tot felul de întrebări şarmante şi dezarmante. O întreabă cine e, unde locuieşte, ce face, ce vârstă are Poppy, cum a născut.

În momentul ăsta Maeve, care şi aşa nu se simte deloc în largul ei în situaţia de faţă, observă că Sam e exasperată de atenţia pe care i-o acordă Dan. N-o să intru în jocul ăsta, se gândeşte ea, ridicându-se să plece.

Dă mâna cu Dan, zâmbind forţat, şi o îmbrăţişează pe Sam. Ştie că Sam e pe un teren nesigur cu tipul ăsta. Ştie că e orbită de şarmul lui, că nu-şi dă seama cât de periculos poate fi, că ar putea să rişte totul pentru o aventură cu acest bărbat.

Dar, mai mult decât atât, îşi dă seama că el nu simte acelaşi lucru pentru ea. Sam e îndrăgostită, dar el nu. Lui îi place să fie în centrul atenţiei, îi place s-o încurajeze pe Sam, dar pentru el nu e decât un joc şi tot ce-i poate oferi e doar o aventură trecătoare.

Oare Maeve o cunoaşte suficient de bine pe Sam ca să-i spună? Şi dacă da, ce Dumnezeu o să-i spună?

— Ştii de ce-mi aduce mie aminte?

Julia a mai auzit-o pe Sam vorbind aşa. Nu cu mulţi

ani în urmă, dar o cunoaşte pe Sam mai bine decât oricine şi îşi aminteşte că Sam a râvnit întotdeauna ce nu poate obţine. Julia a fost lângă ea când ultima ei mare iubire s-a dovedit a fi cea mai mare porcărie din viaţa ei.

— îmi aminteşte de povestea cu Paolo.

Paolo fusese instructorul de gimnastică al lui

Sam. Toate fetele din clasă erau leşinate după italianul de un metru optzeci, care era extrem de încântat de treaba asta, dar niciuna nu se îndrăgostise atât de tare ca ea.

Sam venea la fiecare oră, avea grijă să stea în faţă şi în curând a devenit clar favorita lui. Paolo le spunea celorlalte să se uite la Sam, o aproba clătinând din cap, îi făcea cu ochiul, îi zâmbea şi stătea cu ea de vorbă după ore.

Sam era o femeie obsedată. O femeie posedată.

Singurul avantaj, glumea ea mai târziu, a fost că în viaţa ei n-a fost atât de suplă ca atunci.

Îşi petrecea tot timpul la gimnastică. Curând avea să-i facă propuneri să iasă la o cafea, apoi să bea ceva după ore. Sam era surprinsă că Paolo accepta, dar Julia îi tot spunea să fie atentă, că el e un bărbat căruia îi plăcea să umble femeile după el, care o încuraja pe Sam să-i satisfacă orgoliul, dar de fapt nu-l interesa persoana ei.

Într-o seară a reuşit să-l seducă. Sexul a fost oribil. Nici măcar n-a fost interesant. Paolo s-a îmbrăcat şi a plecat imediat după aceea, iar ea a rămas întinsă în pat, uşurată că el nu mai era acolo, întrebându-se cum de lucrurile merseseră atât de prost.

Nu a înţeles imediat, dar cu timpul şi-a dat seama că Julia avusese dreptate. El era un tip care flirta tot timpul, un bărbat dependent de atenţia femeilor, care ar fi mers oricât de departe ca să se asigure că acele femei erau încă îndrăgostite de el, fără să ţină cont de sentimentele care puteau să apară pe parcurs.

N-a fost surprinsă să descopere mai târziu că el avea de mult timp o iubită şi doi copii.

E surprinsă însă să-i audă numele chiar acum când

vorbeşte la telefon cu Julia, când în sfârşit a decis să vorbească şi să-i povestească totul. Ştia că Julia nu va fi de acord, ştia că nu va înţelege, dar nu se aştepta la asta.

— Paolo? Nici nu se compară cu Paolo! Cum poţi să spui aşa ceva, când nici măcar nu l-ai cunoscut?

— Tocmai mi-ai spus că practic e însurat şi e fericit…

— N-am spus că e fericit, o întrerupe Sam furioasă.

— Nu, dar încă e împreună cu soţia lui şi pare că se înţelege bine cu ea – la urma urmei te-a rugat să faci un tablou pentru ziua ei de naştere, deci nu pare că sunt pe cale de a divorţa în viitorul apropiat.

— Ei, şi? Asta nu înseamnă că sunt fericiţi.

— Nu, dar sunt împreună. Oricum, el e însurat, fericit sau nefericit, şi totuşi îţi dă de înţeles că vrea să fie cu tine, flirtează cu tine în faţa nevesti-sii şi a soţului tău. Chiar îmi pare rău să spun asta, Sam, dar nu cred că un om de bun-simţ ar face aşa ceva.

Sam pufneşte, nevenindu-i să creadă.

— Un om de bun-simţ? Hai că eşti caraghioasă. Şi dacă am dreptate? Dacă ştie că s-a însurat cu cine nu trebuie, la fel ca mine, şi nu se poate abţine în prezenţa mea?

— Sam, spune Julia cu blândeţe, dacă ar fi fost aşa, dacă ar fi crezut că s-a căsătorit cu cine nu trebuie şi nu poate renunţa pentru că are un copil, tot nu ar face acele aluzii, nu te-ar încuraja aşa cum o face. Toată povestea asta îmi aduce aminte de Paolo. Îmi dă impresia că e un tip extrem de nesigur, care e căsătorit şi destul de fericit, dar care ori are tot felul de aventuri pentru că e dependent de sex şi încearcă să se justifice spunând că îşi iubeşte soţia şi copilul, iar aventurile îi satisfac o nevoie fizică, ori e un tip extrem de nesigur care n-o să-şi înşele niciodată nevasta, dar căruia îi place să ştie că ar putea s-o facă dacă ar vrea şi încurajează orice femeie care îi acordă cea mai mică atenţie. În orice caz, nu văd cum ar putea toată povestea asta să aibă un rezultat fericit. Dacă chiar vrei să afli ce cred eu, să ştii că mi se pare o altă pasiune gen Paolo, iar el n-are niciun alt gând decât să se lase adorat de tine.

— Ştiam eu că nu trebuia să-ţi fi spus, zice Sam pusă pe

harţă. Ştiam că n-o să înţelegi.

— îţi spun eu ce nu înţeleg, Sam. Nu înţeleg cum poţi să crezi despre Chris că nu e omul potrivit, când aţi fost împreună şase ani, iar el se poartă frumos cu tine şi tu îl iubeşti, deşi acum spui lucrurile astea. Singurul motiv pentru care te simţi atât de neîmplinită este, cred eu, că suferi de o depresie postnatală, te simţi groaznic şi cauţi ceva sau pe cineva pe care să dai vina, iar Chris este cel mai la îndemână, aşa că dai vina pe el.

Sam se gândeşte să închidă telefonul, să-l trântească furioasă, dar apoi se hotărăşte să-i spună şi ea Juliei vreo câteva şi încearcă să o întrerupă.

— N-am terminat, zice Julia. Dacă îl părăseşti acum pe Chris, o să regreţi toată viaţa. Credeam că vă înţelegeţi mai bine. Mi s-a părut că în ultimele săptămâni ţi-ai mai revenit, că ţi-ai mai recăpătat din energie şi am crezut că ieşi din chestia asta, dar acum îmi dau seama că totul nu e decât din cauza unui escroc. Sam, eşti măritată. Ai un copil. Când ai de gând să-ţi asumi responsabilitatea pentru viaţa ta?

Sam nici măcar nu aşteaptă să facă o pauză de efect. Trânteşte telefonul şi izbucneşte în lacrimi.

Cinci minute mai târziu sună Chris.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, suspină ea, neputând să-i spună adevărul. E din cauza hormonilor.

Chris n-o mai întreabă nimic, cunoaşte foarte bine izbucnirile astea lacrimogene din cauza *hormonilor.*

— Biata de tine. Să-ţi aduc ceva când vin acasă?

— Nu. O să mă simt mai bine.

— Uite, tocmai m-a sunat Jill să-mi spună că i-ar plăcea să ne întâlnim cu toţii şi m-am gândit că, dacă tot n-are cine să stea cu copilul, poate ar fi bine să-i invităm la noi la masă. Drept mulţumire că şi ei ne-au invitat la ceai. Ce părere ai?

— Da, zice Sam fără să stea pe gânduri. Bună idee! Vineri e ziua ei de naştere, deci ce-ai zice de duminica viitoare? Nimic special, spune ea plănuind deja un festin

ales cu care să-l impresioneze pe Dan. Doar o masă obişnuită.

— Minunat! O sun şi-i spun. Să ştii că mă bucur să aud că ţi-ai mai revenit. Sunt atât de fericit că vrei să ieşi, că am început să ne întâlnim şi noi cu alţi oameni.

— Numai cu Jill şi cu Dan.

— E un început. Şi sunt convins că Maeve asta îţi prieşte. Încep să-mi dau seama cât de greu trebuie să-ţi fi fost de când a plecat Julia. Ai devenit alt om de când ai cunoscut-o.

— Da? Râde în sinea ei de ironia situaţiei, fiindcă Dan e cel care a schimbat-o, dar ce bine că şi Maeve a intrat în viaţa ei cam în acelaşi timp.

— Da. De fapt, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să-i invităm şi pe Maeve cu Mark? Cred că Mark s-ar înţelege bine cu Jill şi cu Dan, dar, evident, eu n-o cunosc pe Maeve. Crezi c-ar merge? Sau, ezită el, ar fi prea neplăcut pentru tine să-i vezi pe Maeve şi Mark împreună?

— Cred că-i o idee strălucită! Maeve era aici alaltăieri când a trecut Dan şi mi s-a părut că se înţeleg.

Ştie că lucrurile nu stau chiar aşa şi că Maeve nu părea să-l agreeze chiar atât de mult pe Dan, dar cu siguranţă n-o să se observe când vor fi toţi şase împreună.

Poate că înainte de discuţia pe care a avut-o azi cu Julia la telefon, s-ar fi simţit aiurea să-i vadă pe Maeve şi Mark împreună, i s-ar fi părut că e o trădare faţă de Julia, dar nu acum.

Acum îşi ascunde supărarea făcând pe grozava şi decide că Maeve îi va lua locul Juliei în toate privinţele.

* * *

Ce bine că e duminică!

Luni, marţi şi miercuri dimineaţă a terminat tabloul cu casa lui Dan şi a lui Jill. Miercuri după-amiază s-a întâlnit cu Maeve la Clubul One O'Clock din parcul Heath, apoi au petrecut restul zilei acasă la Maeve, aşezate pe podea, în sufragerie, în timp ce Poppy stătea întinsă pe jos şi George mergea de-a buşilea.

Sam credea că se va simţi ciudat când va intra în

casa Juliei, ştiind că ea nu mai locuieşte acolo, dar, după primul şoc, şi-a dat seama că Maeve se simţea mult mai bine în acea casă decât se simţise Julia vreodată. Maeve umpluse fiecare cameră cu cărţi, tablouri şi flori, transformase o casă goală într-un adevărat cămin.

Casa prinsese viaţă de când se mutase Maeve aici şi, pentru prima dată, Sam a înţeles ce voia Julia să spună când zicea că nu s-a simţit niciodată bine acolo, că se simţea copleşită de imensitatea ei.

Casa era impunătoare, dar Maeve o făcuse intimă, o făcuse a ei.

Senzaţia aceea ciudată la care se aşteptase Sam a durat cam cinci minute. Cinci minute în care s-a plimbat prin încăperi, aducându-şi aminte de vremurile de odinioară, întrebându-se de ce i se părea că totul se petrecuse cu foarte mult timp în urmă.

Îi invitase la masă duminică seara, spusese că ştia că Maeve şi Dan nu se agreau, dar că Jill era minunată şi, oricum, i-ar plăcea ca Maeve să-i cunoască bine pe amândoi, era sigură că ea îşi va schimba părerea despre Dan.

În plus, voia ca Maeve să-l cunoască pe Chris. Atunci cu siguranţă Maeve va vedea de ce Sam era atât de convinsă că nu mai merge căsnicia lor. Iar dacă Maeve o să fie cea mai bună prietenă a ei, va trebui să o sprijine pe Sam fără reţinere când o să se-mpută treaba.

Maeve fusese încântată şi îi telefonase imediat lui Mark la birou. El a insistat să vorbească cu Sam, care aproape a început să plângă când i-a auzit vocea familiară şi caldă, a pus încet receptorul în furcă, simţindu-se iubită şi în siguranţă.

Jill sunase să întrebe dacă avea nevoie de ceva, dacă voia să facă budincă sau vreun apetitiv, apoi s-a oferit să facă o budincă din pâine cu unt, confirmând amuzată ceea ce spusese Dan: era singura budincă pe care ştia s-o facă, dar îi ieşea fantastic.

Pe moment, Sam s-a întristat după telefonul lui Jill. Dacă n-ar fi avut de gând să-i ia bărbatul, cu siguranţă s-ar

fi împrietenit cu ea. Sam se arată prietenoasă faţă de Jill, dar nu foarte mult. Cordială, dar nu exuberantă. Sam trebuie să păstreze o anumită distanţă, altfel ştie că nu va mai putea niciodată să fugă cu bărbatul ei.

Acum, în această seară, mai e un sfert de oră până când vor începe să sosească musafirii. Somonul e la marinat pe blatul din bucătărie, legumele sunt gata tăiate şi bucăţite, iar pâinea *ciabatta* cu măsline aşteaptă să fie încălzită la cuptor.

Chris aşază cu grijă sticlele de vin în frigider şi verifică stocul pentru cocteiluri. Apă tonică? Este. Sifon? Este. Suc de portocale? Este. Limonadă? Este. Abia aşteaptă, a şi uitat cât de mult îi plăcea să se întâlnească cu prietenii, cât de des o făceau înainte să se nască George.

Zâmbeşte admirativ când Sam intră în bucătărie. Arată surprinzător de bine: un top verde închis cu mărgeluţe îi ascunde şoldurile care nu mai sunt atât de pline şi fusta înclini, lungă până la pământ, foşneşte sexy în timp ce se mişcă.

— Arăţi minunat.

O sărută pe obraz şi se întoarce s-o îmbrăţişeze, dar ea zâmbeşte şi se îndepărtează, prefăcându-se că verifică marinata de somon. Nu şi-a cumpărat această ţinută pentru Chris, normal, dar cu toate astea e important că îi place şi lui; o face să se simtă şi mai sexy decât atunci când s-a uitat în oglindă să vadă cum arată în seara asta.

Sună cineva la uşă şi Chris iese să deschidă, urmat de Sam, cu inima bătând să-i spargă pieptul de nerăbdare, cu respiraţia deja precipitată de emoţie.

Jill face o grimasă şi începe să se scuze de îndată ce se deschide uşa.

— N-am ştiut ce să facem, spune ea ţinând în mână budinca de pâine cu unt şi arătând spre Lily care e somnoroasă, îmbrăcată în pijamale şi-l ţine pe tati de după gât, încercând să nu adoarmă. Nemernica aia de bonă a telefonat abia când ar fi trebuit să ajungă şi ne-a spus că o doare capul şi nu poate să vină. N-am ştiut ce să facem,

aşa că am venit şi cu pătuţul de voiaj. Va trebui s-o instalăm aici. Îmi pare atât de rău.

— Nu vă faceţi griji. Sam îi pofteşte înăuntru. N-o să-i fie greu când o să vă întoarceţi acasă?

— Probabil că da. Jill face o grimasă. Dar ce să facem? întotdeauna e un coşmar când îi dăm programul peste cap, dar să sperăm că va dormi în maşină până acasă, după aceea o s-o ducem direct în pat, la culcare. Îmi pare rău. Unde putem s-o instalăm?

Jill, Dan şi Sam urcă scările în vârful picioarelor, fără să facă zgomot, şi instalează pătuţul chiar la uşa camerei lui George.

— Nu vreau s-o pun în camera lui George, şopteşte Jill. Nu vreau să-l trezim, dar aici e bine şi e întuneric.

— Ce facem cu interfonul?

— Nicio problemă. Noi nu mai folosim. O auzim noi.

— Bine, dar hai să lăsăm întredeschisă uşa de la camera lui George, pentru orice eventualitate.

— Zău, nu e nevoie.

— O să fiu mai liniştită aşa.

Sam deschide încet uşa şi o lasă puţin crăpată.

Jill rămâne s-o instaleze pe Lily. Dan coboară în urma lui Sam pe scara întunecată şi-i pune mâna pe umăr chiar când erau pe la jumătatea treptelor. Se opresc amândoi, iar pe ea o cuprinde un val de ameţeală, fiindcă ştie că a sosit momentul. Momentul pe care îl aştepta. Răspunsul la visurile ei.

Se întoarce spre el ca într-un vis, totul petrecându-se cu încetinitorul. Dan se apropie încet de ea, iar ea rămâne nemişcată, cu ochii închişi, cu capul înclinat într-o parte. O sărută uşor pe colţul gurii. Cu capul tot înclinat, ea aşteaptă mai mult, dar deschide ochii când simte că umbra lui se îndepărtează.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc, şopteşte el. Pentru tablou. E superb.

— Oh, mulţumesc.

Vorbeşte în şoaptă, aşteptând mai mult, o continuare a acelui sărut.

— Nu, vorbesc serios. Eşti incredibil de talentată.

— Cu complimentele poţi ajunge departe, spune ea cu un surâs care îi joacă pe buze.

— Pun pariu că aşa le spui tuturor bărbaţilor, o tachinează el.

Şi iat-o. Iată invitaţia. Cea căreia nu-i mai poate rezista.

— Nu, şopteşte ea privindu-l adânc în ochi, doar ţie.

— S-a întâmplat ceva? şopteşte Jill pe un ton destul de vesel, coborând scările în spatele lor.

Sam e furioasă şi jenată deopotrivă. Dacă a auzit? Dacă i-a văzut? Nu. Imposibil. N-ar fi atât de veselă în faţa unui bărbat care o înşală.

— Nu, scumpo, spune Dan. Tocmai îi spuneam lui Sam că e incredibil de talentată.

Jill duce repede mâna la gură.

— Nu pot să cred că eu nu ţi-am spus nimic, Sam! îmi place foarte mult! Eşti incredibilă! E cel mai frumos cadou pe care l-am primit de ziua mea şi nu pot să cred că l-ai făcut chiar tu I îţi mulţumesc!

O îmbrăţişează pe Sam, care o bate uşor pe spate cu reţinere, aşteptând să termine.

— Vezi şi tu că a avut succes, spune Dan zâmbind, iar Sam îi zâmbeşte şi ea peste umărul lui Jill, moment în care sună cineva la uşă şi coboară cu toţii scările.

— Vai, ce bine îmi pare să te văd, îi spune Sam lui Mark şi îl bate uşor pe spate cu afecţiune. Mi-a fost dor de tine.

Mark ridică din umeri cu o sclipire în priviri.

— Ei? N-ai mai sunat… n-ai mai scris… ce puteam să cred?

— Mă simt vinovată, spune ea când îşi dă seama tresărind că Mark are dreptate.

— Nu e nevoie, o ceartă el cu blândeţe. Ştiu cum e când se încheie o relaţie. Ştiu că nu trebuie să iei partea cuiva, dar e greu să n-o faci. În plus, tu ai fost întotdeauna cea mai bună prietenă a Juliei. Trebuia să-i iei partea chiar dacă – o împinge în glumă cu umărul – eu eram cel cu care doreai să rămâi prietenă.

— Intră, spune ea, luându-l de braţ. Vino să-ţi fac cunoştinţă cu prietenii mei. Apoi îi urmează pe Maeve şi pe Chris în sufragerie.

La început doamnele domină conversaţia. Ghinionul cu bona lui Jill aduce în discuţie şi alte povestiri despre necazurile cu femeile care au grijă de copii, iar bărbaţii ascultă amuzaţi în timp ce ronţăie chipsuri Pringles şi alune şi îşi umplu paharele.

Apoi e rândul bărbaţilor, care se grupează şi discută de-ale lor, începând cu meciul zilei, trecând la neînţelegerile pe care le au cu nevestele lor obsedate de copii, dezvăluindu-şi treptat latura mai sensibilă în timp ce schimbă păreri şi se laudă cu bucuriile de care au parte ca taţi.

Maeve şi Jill se înţeleg imediat foarte bine. Sam se străduieşte să se relaxeze şi să li se alăture, dar, în timp ce discută cu ele, e conştientă de prezenţa lui Dan, care stă în faţa ei. Nu încearcă în mod conştient să-i surprindă privirea, ci se preface în continuare că se mai uită la Chris, dar privirea ei se mută după aceea la Dan, sperând să o surprindă pe a lui, să schimbe pe furiş un surâs.

Încă simte o căldură în colţul gurii, unde a sărutat-o el. Încearcă să-şi concentreze atenţia spre Jill şi Maeve, prefăcându-se că ascultă ce-au mai făcut la cursurile Gymboree[20], dar în acelaşi timp se gândeşte la sărutul lui, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă Jill nu i-ar fi întrerupt, întrebându-se cât de departe ar fi mers pe acele scări întunecoase unde era cât pe ce să fie surprinşi.

— Iubito? Ne aşezăm la masă?

Chris e înfloritor în rolul său de gazdă binevoitoare şi îi conduce pe toţi la masă, arătându-le musafirilor unde să stea fiecare.

Dacă Dan mă iubeşte, o să-mi zâmbească înainte să se aşeze.

— Mark, ce-ar fi să stai în stânga lui Jill, iar tu, Dan, aşază-te în dreapta lui Sam.

Dan se uită la Sam şi zâmbeşte.

---

20 Program de învăţare şi recreere destinat copiilor foarte mici.

Mulţumescu-ţi, Doamne. Promit că o să mă duc la biserică.

Seara e foarte reuşită. Maeve încă nu ştie ce să creadă despre Dan şi nu-i scapă faptul că Sam îl urmăreşte peste tot cu privirea, că atenţia ei e concentrată aproape numai asupra lui Dan.

La un moment dat, Maeve se face că scapă pe jos un şerveţel, convinsă fiind că îl va surprinde pe Dan punându-i mâna pe picioare lui Sam pe sub masă, dar, aruncând o privire rapidă într-acolo, îşi dă seama că se înşală.

E surprinsă. Cu atât mai mult acum, când l-a cunoscut pe Chris. Era atât de evident că Sam flirtează cu Dan şi că doreşte mai mult de-atât, încât Maeve crezuse că probabil e ceva în neregulă cu soţul ei. Desigur, ar fi trebuit să fie un tip arogant, antipatic, fără farmec.

Nu se aşteptase la Chris, nu se aşteptase ca el să fie întruchiparea bărbatului de treabă şi nu-i scapă faptul că el o priveşte întruna pe Sam, plin de dragoste, speranţă şi nedumerire.

Îşi dă seama clar că el încă îşi iubeşte soţia şi suferă pentru că ea nu-i dă atenţie, deşi nu s-a prins de pasiunea ei tot mai mare pentru Dan. Maeve testează apele, încearcă să afle ce ştie, dacă bănuieşte ceva. Aşteaptă până când Jill e absorbită în conversaţie cu Mark, iar Sam e pierdută în admiraţia pentru Dan, apoi se întoarce spre Chris.

— De cât timp îi cunoaşteţi pe Jill şi pe Dan?

— Pe Jill o ştiu de mult, de la serviciu. Dar am devenit prieteni de familie de puţin timp.

— Hmmmm. Jill e minunată.

— Nu-i aşa? Mă bucur că vă înţelegeţi.

— Dar Dan? Ce poţi să-mi spui despre el?

— E un tip de treabă, zice el, cu o expresie total inocentă. Amândoi sunt foarte de treabă.

Ea nu mai insistă.

— Cine doreşte budincă? Jill a făcut o budincă de pâine cu unt, spune Chris recunoscător când se termină somonul, iar conversaţia începe să lâncezească.

La masă se aud murmure de aprobare, iar Maeve strânge câteva farfurii şi o urmează pe Sam în bucătărie.

— Vă supăraţi dacă dăm o fugă până sus să vedem ce face Lily? întreabă Jill, vârând capul pe uşă.

— Nicio problemă!

Sam se forţează să zâmbească în timp ce Jill şi Dan dispar pe scări în sus.

Mark şi Chris adună ultimele farfurii şi le urmează pe fete în bucătărie.

— Mă bucur să te văd, amice, zice Chris, ţi-am simţit lipsa. Am un vin de Porto vechi pe care l-am oprit pentru situaţii speciale şi cred că în seara asta ar trebui să-l desfacem. E un Fonseca din 1987. Ce părere ai?

— Cred că într-adevăr ar trebui să-l desfacem, zice Mark. îl ţii în cramă, nu?

Râd amândoi de această glumă veche pe care obişnuiau să şi-o spună. Chris zicea mereu că subsolul său umed şi murdar care avea într-un colţ un raft Habitat vechi şi rahitic, unde ţinea sticlele de vin, e crama lui. Iar cramei profesioniste pe care o avea Mark şi care adăpostea sute de vinuri rare, de colecţie, îi ziceau amândoi raftul ăla nasol pentru vinuri.

— Vii şi tu?

Chris deschide uşa şi începe să coboare treptele.

— Vin imediat.

Mark duce farfuriile la chiuvetă şi se întinde să o sărute pe Maeve pe gât.

Sam îi vede şi zâmbeşte. Niciodată nu i-a văzut aşa pe Mark şi pe Julia. Niciodată n-a văzut astfel de gesturi de afecţiune între ei şi i se pare liniştitor şi încurajator să vadă că doi oameni pot fi atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi.

Aşa o să fie şi ea cu Dan. Asta îi rezervă viitorul.

— Eşti groaznic, se aude o voce slabă în bucătărie şi toţi trei tresar, apoi încep să râdă văzând interfonul pornit pe pervaz.

Sam se duce să-l închidă. În fond, nu e prea frumos să tragi cu urechea.

Până să ajungă la interfon, se aude din nou vocea lui Jill.

— Amărâta aia de Sam e leşinată după tine, iar tu o încurajezi, răutate ce eşti.

Toţi trei încremenesc stupefiaţi.

— Am văzut, se aude vocea lui Dan, cu un amestec de râs şi compasiune. Vaca aia amărâtă are orgasme multiple de câte ori se uită la mine.

— Oh, nu fi rău. Mi se pare chiar drăguţ.

— Numai pentru că arată cum arată. Dacă ar fi avut un metru şaptezeci şi ar fi arătat superb, nu ţi s-ar mai părea chiar atât de drăguţ.

Râd amândoi pe înfundate în timp ce lui Sam aproape că-i vine să vomite. Vrea să-l închidă, să pretindă că nu s-a întâmplat nimic, dar nu se poate urni.

— Aşa e. Dar fii bun. Şi n-o mai prosti. Ştiu că ăsta e jocul tău preferat, dar încep să mă calce pe nervi privirile alea de căţeluş.

— Ştiu, e cam patetic, nu-i aşa? Eşti geloasă, spune Dan pe un ton blând. Vino încoace.

Auzindu-i cum se sărută, Sam se smulge din inerţie şi închide interfonul, după care se întoarce şi vede expresia de uimire de pe chipurile lui Maeve şi Mark.

— Pe mine mă scuzaţi, şopteşte ea şi iese în fugă din bucătărie. Cred că-mi vine să vomit.

Singura salvare a fost că Chris nu a auzit.

Cel puţin aşa îşi zicea Sam.

Întruna.

Restul serii a fost, nici nu-i de mirare, aproape un dezastru. Jill şi Dan au coborât la parter, unde i-au găsit pe toţi, mai puţin pe Chris, palizi şi tremurând. Sam nici n-a putut să se uite la ei şi, pretinzând că are o migrenă, în câteva minute s-a retras în dormitor, unde a zăcut chircită în poziţia fătului, copleşită de atâta ruşine şi umilinţă încât nu mai era în stare să facă nimic altceva decât să geamă.

Jill şi-a dat seama imediat ce s-a întâmplat. Intrase în bucătărie să o întrebe pe Maeve dacă Sam se simte bine şi se uitase atentă la interfonul care era închis, pe pervazul

ferestrei. A pălit vizibil când s-a întors spre Maeve şi a întrebat-o cu glasul pierit:

— Interfonul...?

Ar fi vrut să spună mai mult, dar privirea oţelită a lui Maeve a redus-o la tăcere.

— Da, a zis Maeve, interfonul.

S-a uitat la ea cu dispreţ, iar Jill s-a întors fără să mai zică nimic şi i-a şoptit ceva lui Dan. Câteva minute mai târziu şi-au luat rămas-bun de la Maeve şi Mark, Ară să-i privească în ochi, au luat-o pe Lily, care era foarte obosită şi nemulţumită, şi au plecat.

Singurul care habar n-avea ce se întâmplase era Chris.

— Ce s-a întâmplat? a zis el după ce Jill şi Dan au plecat. Am greşit cu ceva? Sau tu, Mark? I-ai supărat? I-ai speriat?

Făcea haz, aşa cum obişnuia altă dată cu Mark, dar zâmbetul lui n-a reuşit să scoată nimic de la Mark, care a ridicat din umeri şi a clătinat din cap.

Mark şi Maeve au plecat la scurt timp după aceea.

Chris a făcut ordine fără să scoată o vorbă şi, când a terminat, a luat o ceaşcă de ceai şi trei pastile de Nurofen Plus pentru Sam. A aşteptat puţin la uşa dormitorului, ezitând să intre, ascultând-o cum geme, apoi a intrat încet şi s-a aşezat pe pat lângă ea.

— Cum te simţi? a zis el, mângâind-o pe spate. Ţi-e chiar atât de rău?

— E *groaznic,* a gemut ea.

Şi a izbucnit în lacrimi.

Chris o freca uşurel pe spate, mişcând mâna ritmic, în cercuri lente, până ce suspinele s-au transformat în sughiţuri. Ei îi era atât de ruşine că abia îndrăznea să se uite la el.

Cât despre Chris, el şi-a dat seama că se întâmplase ceva. O fi el mai nesimţitor, dar nu era prost. Indiferent ce credeau ceilalţi, el observase că Sam se lumina toată când Dan era prin preajmă şi îşi dădea seama că pe-ascuns ea nutrea e pasiune copilărească pentru el. Dar Chris credea în căsnicia lor, credea în Sam şi ştia că o să treacă.

Ştia şi că se întâmplase ceva. Ar fi putut ghici, dar nu voia să meargă mai departe, nu voia să se gândească la ce s-a putut întâmpla. Îi era de ajuns să vadă că seara aceea aproape sigur pusese capăt pasiunii ei. Că, indiferent ce-o fi fost, a trecut. Brusc şi definitiv.

S-a terminat.

Şi ăsta era singurul lucru care conta pentru Chris.

Sam nu doarme prea mult în noaptea asta. Spre deosebire de alte dăţi. În loc să viseze la Dan, ea îi aude vocea, cu tonul acela superior, iar şi iar şi iar. Încearcă să şi-l scoată din cap şi se străduieşte să se concentreze asupra altor lucruri, dar vocea lui îi revine mereu în minte.

Vaca *aia amărâtă are orgasme multiple de câte ori se uită la mine.*

Oh, Doamne. Oh, Doamne. Sam se face mică, fizic, pentru că se simte atât de umilită, atât de înşelată, atât de proastă că a putut să-şi imagineze altceva şi nu a văzut că Dan voia să o ducă de nas.

Şi, mai rău decât atât, el văzuse cum e ea în realitate. Ea crezuse că e sexy, voluptuoasă, superbă, iar el credea că e ridicolă.

Vaca aia amărâtă.

Văzuse persoana pe care ea se temuse că ceilalţi o vor vedea: nevasta grasă, suburbană. De râsul lumii. Ştia ce gândeşte el: ea era doar o glumă, un nimic, un obiect ridicol.

Patetică.

E cea mai urâtă seară din viaţa mea, se gândeşte Sam. Niciodată n-am să pot să mă împac cu chestia asta. Niciodată n-o să mai pot să dau ochii cu Maeve şi Mark. Niciodată n-am să trec peste asta.

La 4: 34 Chris începe să sforăie uşor. Sam se ridică în pat şi îl priveşte, îi priveşte trupul cum se mişcă uşor în timp ce sforăie, cum spatele lui se ridică şi coboară încet şi aşteaptă să simtă ura aceea.

Stătuse trează atâtea luni aşteptând ca el să înceapă să sforăie. Aşteptase ca el să-i justifice iritarea, furia. Întinsă în pat, îl tot boscorodea să tacă şi-l ura pentru că

nu era omul cu care trebuia să se fi măritat.

În noaptea asta aşteaptă ca toate aceste sentimente să se revolte în ea ca o fiere şi e uimită că nu simte nimic. E Chris, se gândeşte ea în timp ce lacrimile îi umplu ochii. Ăsta e spatele lui; spatele pe care îl ştiu atât de bine, că aş putea să găsesc fiecare aluniţă de pe el cu ochii închişi. Ăsta e părul lui, părul ăsta des şi creţ pe care l-aş recunoaşte dintr-o mare de oameni. Familiaritatea şi siguranţa pe care i le inspiră bărbatul acesta pe care ea îl cunoaşte aproape la fel de bine ca pe sine însăşi devin dintr-odată atât de copleşitoare încât simte că se sufocă de atâta emoţie.

Oh, Doamne, se gândeşte ea clătinând din cap cu uimire. Unde mi-a fost capul? Ce-am făcut?

— Chris? şopteşte ea întinzând mâna să-l atingă.

— Scuze, mormăie Chris întorcându-se pe partea lui, atât de obişnuit să fie înghiontit şi boscorodit dimineaţa devreme, încât acum o face în mod automat.

Sam zâmbeşte în timp ce lacrimile încep să i se rostogolească pe obraz şi se ghemuieşte în spatele lui, cu genunchii adunaţi pe după picioarele lui, înconjurându-l cu braţul peste piept.

— Mmm, murmură Chris, trezindu-se o clipă din somn.

— Te iubesc, şopteşte ea zâmbind în timp ce oroarea serii trecute începe să se risipească treptat.

Îl prinde mai strâns, ţinându-se de el, ştiind că el e sprijinul ei, că va avea întotdeauna grjjă de ea, că o va salva întotdeauna.

Soţul meu, se gândeşte ea îngropându-şi faţa în părul lui şi inspirând adânc, mulţumind cerului că el n-a auzit, că nu ştie nimic.

Tatăl copilului meu.

Omul pe care îl iubesc.

e e +

Maeve îşi face apariţia peste trei zile. A aşteptat cât a crezut de cuviinţă, dat fiind că Sam nu i-a răspuns la telefon, dar vrea neapărat să o vadă înainte de Crăciun.

— Am vrut să sun mai întâi, spune ea, deschizând

fermoarul de la salopeta de iarnă a lui Poppy, dar m-am gândit că o să găseşti tu vreo scuză ca să nu vin şi eram îngrijorată pentru că… mă rog… ştii tu. Cum ai…

Maeve pare încurcată, dar Sam râde ţinând uşa larg deschisă.

— Sunt bine, zice ea. O cafea?

Maeve o urmează în hol, îngrijorată că Sam se preface. Doar Maeve a fost acolo în seara aceea.

A auzit. Îşi închipuie ce umilită trebuie să se simtă Sam.

Sam e ocupată să prepare cafeaua în timp ce Maeve o mută pe Poppy în balansoar, o fixează cu centura de siguranţă şi o linişteşte, apoi se întoarce şi o priveşte pe Sam.

— Sam? Eşti bine? Sigur? Ştii, am auzit şi eu în seara aia. A fost groaznic şi eu aş fi terminată dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva, dar mie nu-mi pasă, să ştii, înţeleg, doar că-mi fac griji pentru tine.

Sam se aşază la masă cu două căni de cafea şi un zâmbet amar.

— Nici nu pot să mă gândesc, recunoaşte ea, pentru că de fiecare dată când mă gândesc, simt că mi se face rău.

— Trebuie să-ţi spun că tipul e un nenorocit. Să ştii că întotdeauna am fost de părerea asta. Atunci când ne-am întâlnit aici, mie mi s-a părut că e un porc şi se vedea că nu voia decât să te ducă de nas…

— Stop, face Sam ridicând mâna, fiindcă singurul lucru pe care nu suportă să-l mai audă este că Dan a dus-o de nas pe biata Sam.

— N-am vrut să spun asta, zice Maeve pe un ton serios. Am vrut să spun că era atras de tine.

— Ba nu era, oftează Sam întinzând mâna şi strângând-o pe Maeve de braţ. Ştiu că nu era, dar stai liniştită, nu trebuie să spui asta ca să mă faci să mă simt mai bine. Cred că cel mai rău lucru este că mă simt atât de prost. Am fost obsedată de el în ultimele săptămâni, gândindu-mă că m-am măritat cu cine nu trebuie şi că Dan m-ar face fericită, dar n-a fost decât o pasiune copilărească dusă

mult prea departe şi… Se uită la Maeve cu o privire stăruitoare. Şi sunt măritată, ce mama dracului. N-ar trebui să am astfel de pasiuni. Ce naiba înseamnă *chestia* asta?

— De unde naiba vrei să ştiu eu? zice Maeve ridicând din umeri şi râd amândouă.

— în noaptea aia m-am gândit ore întregi la chestia asta, zice Sam obosită. Şi ştii ce, când m-am măritat cu Chris, m-am gândit că n-o să mă uit niciodată la un alt bărbat. Şi n-am făcut-o. Timp de şase ani nu m-a interesat câtuşi de puţin. Dar cred că mă simţeam atât de grasă şi neatrăgătoare şi plictisitoare, iar pe Dan părea să-l intereseze persoana mea, iar faptul că cineva poate fi interesat de mine mi s-a urcat la cap şi am pierdut simţul realităţii.

— în plus, adaugă Maeve cu blândeţe, nu înseamnă că dacă eşti măritată sau, cum e în cazul meu, dacă ai un partener nu te mai uiţi în altă parte.

— Serios? Vrei să zici că şi tu te uiţi după alţii? Chiar dacă îl ai pe Mark?

— Nu tot timpul, dar am avut şi eu destule fantezii. G vorba de opţiune, nu-i aşa? Pun în balanţă ceea ce am şi ceea ce aş putea pierde. N-am crezut niciodată că voi alege să am un partener şi un copil în loc să fac sex nebun cu bărbaţi răi, dar acum, că-i am pe Mark şi pe Poppy, n-aş lăsa pe nimeni să pună în pericol ceea ce am.

Sam clatină din cap gânditoare.

— Ai dreptate. Eu mi-am dat seama abia în noaptea aia. A fost nevoie de Dan ca să apreciez ceea ce am. Câtă dreptate ai! Ar fi trebuit să o las ca pe o fantezie şi nu să încerc să o transform într-o realitate posibilă.

— N-aveai ce să faci. Te-a înşelat. Tu te simţeai ca un rahat, iar el pe asta s-a bazat.

— Nu-i aşa?

— Daaa. Nenorocitul.

Sam oftează.

— Am fost atât de proastă.

— Cum a rămas cu Chris? Poate că nu e momentul

potrivit s-o spun acum, dar cred că s-a comportat minunat.

— Este minunat, zâmbeşte Sam. Cred că uitasem cât de minunat e, până pe la ora patru şi jumătate luni dimineaţă. Oh, Doamne. Face o grimasă. Cred că Julia avea dreptate.

— în legătură cu ce?

— Spunea la un moment dat că s-ar putea să sufăr de depresie postnatală şi, deşi nu cred c-a fost chiar atât de rău, jur că în ultimele câteva luni parcă eram într-o ceaţă. Uram viaţa şi căsnicia pe care o aveam, îl uram pe Chris. Singurul pe care nu-l uram era George, el era singurul lucru bun şi perfect, însă eu eram convinsă că se terminase cu căsnicia mea, că totul ar fi bine dacă n-ar fi Chris.

— Şi-acum te-ai răzgândit?

— Parcă aş merge într-o cu totul altă direcţie. Umilinţa aceea imensă – se cutremură din nou când îşi aduce aminte – m-a făcut să pun la îndoială totul. Presupun că este exact cum ai spus tu, dar în cazul meu nu era vorba de a pune în balanţă ce puteam să pierd, ci de are analiza lucrurile şi de a înţelege ce recunoscătoare ar trebui să fiu.

— Ai reuşit să-ţi învingi ura aşa, peste noapte?

Lui Maeve nu prea îi vine să creadă, dar e şi curioasă în acelaşi timp. Sam pare să aibă o strălucire pe care Maeve n-a mai văzut-o până acum.

— Ştiu. Sună aiurea. Dar e ca şi când totul a dispărut. Toate acele resentimente. Furia faţă de Chris. Nu era vorba de Chris, era vorba de mine, şi nici măcar nu sunt foarte sigură că era vorba de mine. De fapt, cred că era probabil o chestie chimică. Şi poate că n-a dispărut cu totul, poate că e doar o amânare temporară, dar e atât de bine să simt că-l iubesc din nou pe Chris, să mă trezesc dimineaţa şi să mă simt fericită, optimistă.

— Nu mi-am dat seama, spune Maeve. Aş vrea să-mi fi spus.

— N-am spus nimănui. N-am ştiut. Dura de atâta timp încât mi se părea normal. Am uitat că viaţa poate fi altfel.

Maeve surâde.

— Deci, dacă ar fi să spunem adevărul, ar trebui să-i

mulţumeşti lui Dan că ţi-a salvat căsnicia şi te-a însănătoşit. Dacă aş fi în locul tău, i-aş trimite o felicitare. Ba mai bine flori, de ce nu?

— Du-te dracului! râde Sam.

— Du-te tu dracului! i-o întoarce Maeve, punând mâinile la urechile lui Poppy ca să n-audă. Şi te rog frumos să nu mai vorbeşti urât în faţa copiilor.

* * *

Chris şi-a recăpătat soţia şi viaţa de odinioară. Acum vine acasă şi o găseşte pe Sam zâmbitoare, pe acea Sam pe care a iubit-o întotdeauna. E grijulie, afectuoasă, luminoasă, iar el ştie că de data asta nu e aşa din cauza altcuiva din afara căsniciei lor.

Doar dacă nu o luăm în considerare pe Maeve. Maeve, cea care i-a luat locul Juliei în mai multe privinţe decât şi-ar imagina.

Sam era hotărâtă să nu-i telefoneze Juliei, era prea mândră, fusese prea convinsă că are dreptate. A trecut o săptămână. Apoi două. Apoi deodată s-au făcut două luni şi Sam era disperată. Îi era dor de ea. O avea pe Maeve, dar Julia ştia totul despre ea, Julia fusese alături de ea şi în trecut. Nu era acelaşi lucru. Încercase să-i telefoneze, ridicase receptorul şi începuse să formeze numărul de atâtea ori, dar mândria o oprise să meargă până la capăt, să se scuze.

Într-o seară stătea şi se uita la nişte fotografii cu ea şi Julia, fotografii vechi de ani de zile şi, înghiţindu-şi mândria, a ridicat receptorul şi a sunat.

— M-am purtat îngrozitor, a spus ea plină de remuşcări. Ai avut dreptate, m-am înşelat şi trebuie să mă ierţi, fiindcă mi-e dor de tine şi nu vreau să te pierd.

— Şi mie mi-e dor de tine, a zis Julia şi amândouă au zâmbit printre lacrimi. Oricum, a continuat Julia, ştiu ce căpoasă eşti, dar până la urmă îţi vii în fire.

Au vorbit mult timp. Sam i-a povestit despre Chris, cum a ieşit ea din întuneric la lumină, iar Julia n-a părut deloc surprinsă.

— Bine, bine, a mormăit Sam. Ştiu că ai avut dreptate şi

în privinţa asta, dar ajunge cât am vorbit despre mine, tu ce mai faci? Cum mai merge viaţa ta amoroasă, cea sălbatică şi rea?

— De fapt, a zis Julia cu sfială, nu e nici prea sălbatică şi nici prea rea.

Sam a amuţit.

— Nu cumva ai cunoscut pe cineva?

— Pe nimeni. E vorba de Jack. Suntem din nou împreună.

— Ah, a zis Sam cu indiferenţă. De data asta pentru cât timp?

— Nu, nu. De data asta e altceva. Ne vedem iar *în exclusivitate.*

— Oh, Doamne, te exprimi atât de americăneşte. Presupun că expresia îi aparţine.

— Fireşte, a râs Julia. Dar e… drăguţ.

— Dacă e drăguţ înseamnă că e bine.

— Da. În mod ciudat, a zis Julia visătoare.

— OK. Sam a respirat adânc. Fiindcă văd că te simţi atât de bine, vreau să-ţi mărturisesc ceva.

— Ce? a întrebat Julia nerăbdătoare.

— O cunoşti pe Maeve?

— Maeve, aia roşcată? Prietena lui Mark? Mama copilului lui Mark?

— Aha.

— Ce-i cu ea?

— M-am cam *împrietenit* cu ea.

— Şi?

— Şi mă simţeam cam prost din cauza asta. Am vrut să ştii şi tu.

— Oh, ce naiba! Credeam că vrei să-mi spui ceva de rău. De ce să te simţi prost din cauza asta? Am întâlnit-o o dată, cu mult timp în urmă, şi e minunată. Înţeleg foarte bine de ce vrei să fii prietenă cu ea.

Sam oftează uşurată.

— N-am vrut să te simţi trădată sau mai ştiu eu cum.

— Trădată? Dar cât de prietene sunteţi? Sper că nu a devenit cea mai bună prietenă a ta?

— Nu fi caraghioasă, spune Sam, gândindu-se că a spus destule pentru o singură zi. Ne vedem ocazional la o cafea, atâta tot.

— Ei, atunci e bine.

Nu e nevoie să-i spună Juliei tot adevărul. Nu e nevoie să-i spună Juliei că, de fapt, Maeve a devenit confidenta ei, sufletul ei pereche, sora ei. Că Maeve, fără ştirea ei, a ajutat-o pe Sam să iasă din butoiul cu melancolie.

Toţi patru – Maeve, Poppy, Sam şi George – au devenit de nedespărţit. Au luat cu asalt cluburile One O'Clock, cursurile Gymboree, locurile de joacă de la Tumble Ibts şi sălile de gimnastică pentru copii şi au început să cunoască şi alte femei ca ele.

De ziua lui Maeve, Sam i-a făcut pe furiş o fotografie lui Poppy, apoi i-a dat lui Maeve un desen delicat şi frumos cu fetiţa ei, încadrat minunat de o ramă simplă, din lemn, pe care Sam a pictat-o cu fluturaşi şi curcubeie.

Maeve a arătat-o tuturor, iar Sam a început să facă asta şi pentru alţii, la început din amuzament, să-şi ocupe timpul cât dormea George, dar Maeve a dojenit-o că nu e mai practică, a discutat cu ea şi a stabilit un preţ.

Cincizeci şi cinci de lire!

Sam a amuţit la auzul unui astfel de preţ. Nimeni n-ar da atâţia bani, zisese ea, dar se înşelase, iar comenzile erau tot mai multe şi mai urgente.

— Ţi-am spus eu că n-o să fie nevoie să te mai întorci la serviciu, zicea Maeve când Sam se plângea că s-a îngropat în atâtea tablouri cu bebeluşi.

Însă lui Sam îi plăcea, *plus* că mai câştiga şi bani, *plus* că putea să lucreze la masa din bucătărie în timp ce George se târa de-a buşilea la picioarele ei.

* * *

— La mulţi ani, iubito!

Chris o sărută pe Sam pe buze în uratele lui Maeve şi Mark.

— La mulţi ani! repetă şi aceştia, ciocnind paharele de şampanie şi întinzându-se peste masă să o sărute pe Sam

pe obraz.

S-au îmbrăcat elegant şi au ieşit în oraş. Aşa cum trebuie. Nu la pizzeriile din zonă, ci la Belvedere, în Holland Park. La un restaurant pentru ocazii speciale. Un restaurant în care să te simţi special.

Şi într-adevăr se simt special. Sam, în fusta ei din şifon până la genunchi şi o şemizetă, cu o pereche de cercei cu diamante – cadou de la Chris –, iar Maeve într-un costum strâmt, roz închis, cu părul ei roşu strâns la spate într-un coc impresionant.

Sam soarbe din şampanie şi zâmbeşte.

— 34 de ani. A mai trecut un an de la ultima mea aniversare. Mi se pare că au trecut zece.

— Nu mă mir. Uită-te ce s-a întâmplat în anul ăsta, zice Chris.

— Georgenius! exclamă Sam şi Chris în acelaşi timp, cu glasurile pline de dragoste şi afecţiune.

— E uimitor. Sam scutură din cap. Uimitor cum ţi se poate schimba viaţa într-un singur an.

— Gândeşte-te numai, zice Chris. Pe vremea asta, anul trecut, erai însărcinată în opt luni? Erai cât o balenuţă…

— Du-te naibii!

Ea îl loveşte, însă zâmbind, fiindcă a pierdut toată greutatea din timpul sarcinii şi, spre încântarea ei (dar nu şi a lui Chris), are sânii mai mici decât îi avea la început.

— Bine, bine. Cât un delfinaş?

— E mai bine aşa, surâde ea.

— Cât un delfinaş care dădea pe gât sirop Gaviscon de parcă ar fi fost şampanie…

— *Touché!*

Ridică paharul.

— … şi care habar n-avea dacă o să aibă băiat sau fată.

— Viaţa dinainte de George. Ea clatină din cap nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred că am avut o viaţă înainte de George. Ce an!

— Ştiu cum e, zâmbeşte Maeve în timp ce Mark o înconjoară cu braţul şi o sărută pe tâmplă. Viaţa înainte să ai copii. Un vis îndepărtat.

— Dar n-aş schimba-o pentru nimic. Nu mi-aş schimba viaţa pentru nimic în lume.

— Nici pe Chris? zice Mark zâmbind.

— Mai ales pe Chris. Ea surâde şi se întoarce să-i dea lui Chris un sărut apăsat pe buze, iar acesta zâmbeşte la rândul lui. Te iubesc, îi şopteşte ea la ureche înainte să se îndepărteze de el.

— Şi eu te iubesc, îi şopteşte el.

— Fir-ar să fie!

Sam se apleacă şi scormoneşte în geantă după telefonul mobil care sună, iar cei din jur se uită la ea dezaprobator. E nevoită să-l ţină deschis, vrea ea să explice, fiindcă are un copil acasă şi trebuie să poată fi contactată în caz de urgenţă, dar bineînţeles că nu poate să spună asta la tot restaurantul şi bineînţeles că nu găseşte mobilul.

— Rahat!

Întoarce geanta cu fundul în sus şi o goleşte pe podea, apoi se apleacă să ia telefonul mobil, deschizând repede clapeta înainte să vadă dacă e numărul de acasă.

— Alo?

Îşi ţine respiraţia o secundă, rugându-se să nu fie bona, să nu se fi întâmplat ceva rău.

— *Mulţi ani trăiască, mulţi ani trăiască, laaa muuulţi aaani!* îmi pare *rău* că nu te-am sunat mai devreme, zice Julia veselă. Am filmat toată dimineaţa. Ce mai faci? Te-am deranjat? Eşti în vreun restaurant superelegant, gata să fii linşată că ai mobilul deschis?

— Nu, se amuză Sam. Adică da. Cam aşa. Aşteaptă o clipă să ies afară.

Îşi împinge scaunul la loc sub masă şi se scuză faţă de ceilalţi ridicând din umeri, apoi iese repede afară.

E o seară frumoasă de primăvară. E abia aprilie, dar e cald, iar în parc au apărut lalelele şi narcisele – e aproape vară.

— îţi vine să crezi? râde Julia la telefon. Îţi vine să crezi câte s-au întâmplat de anul trecut?

— Ştiu. Chiar vorbeam despre asta.

— îmi pare rău că nu sunt acolo cu tine, însă *am* un cadou pe care am vrut să ţi-l trimit prin poştă săptămâna trecută, dar nu l-am trimis, o s-o fac în după-amiaza asta, dar mai e vorba şi de altceva, un alt fel de cadou. Mă rog, nu e tocmai un cadou, e ceva ce vreau să te întreb pe tine.

Deşi nu-i stă în fire, Julia pare emoţionată.

— Nu pot să-ţi promit că am să răspund da, dar poţi să mă întrebi orice vrei.

— OK. Julia inspiră adânc. Vrei să fii naşă?

— Ce?

— Vrei să fii naşă? repetă ea şi emoţia îi creşte în glas.

— Adică... mi cumva eşti... vrei să spui...?

Sam nu vrea să zică ce anume, fiindcă precis a înţeles greşit, cu siguranţă e imposibil.

— Aşa e! Sunt *însărcinată*! îţi vine să *erezii*

— Cu Jack?

— Cu Jack, fireşte!

— Dar cum?

— Habar n-am. Credeam că am vreo infecţie la stomac fiindcă vomitam întruna şi până la urmă m-am dus la un doctor şi, când mi-a spus că s-ar putea să fiu însărcinată, i-am zis că e absurd, ca să nu zic imposibil.

— Nu înţeleg.

— Nici eu nu înţeleg şi nici doctorul. Se pare totuşi că se întâmplă frecvent treaba asta. Stresul provocat de dorinţa de a rămâne însărcinată poate chiar să împiedice concepţia şi zice că sunt foarte multe femei ca mine care rămân însărcinate abia atunci când nu se mai gândesc.

— Şi în câte săptămâni eşti?

— Şase. Nu trebuie să spun nimănui până când fac douăsprezece săptămâni, dar dacă nu pot să-i spun celei mai bune prietene ale mele, atunci cui?

— Oh, Doamne! Sam începe să ţipe. E cel mai frumos cadou pe care l-am primit vreodată de ziua mea!

— Deci, vrei? râde Julia.

— Ce să vreau?

— Vrei să fii naşă?

— Fireşte că vreau să fiu naşă I strigă ea în timp ce-i

dau lacrimile. Voi fi cea mai bună naşă care a existat vreodată!

Oup/iins

Julia 9

Maeve 165

Sam 319

ÎN COLECŢIA „CHIC”. au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita raţiunii* Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada* Sophie Kinsella – *Poţi să ţii un secret?*

Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea* Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*

Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită* Plum Sykes – *Blonde de milioane* Allison Pearson – *Nu ştiu cum reuşeşte* Marian Keyes – *Vacanţa lui Rachel* Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones* Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi* Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături* Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă* Sophie Kinsella – *Supermenajera* Marian Keyes – *Pepenaşul* Plum Sykes – *Divorţul în înalta societate* Francesca Clementis – *Divorţul perfect* Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*

Holly Peterson – *Dădacul*

Lauren Henderson – *Mărgărită cu gheaţă*

Marisa Mackle – *Un tip la înălţime*

Oksana Robski – *Caşual*

Bridie Clark – *Pentru că-şi permite*

Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*

Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*

Marian Keyes – *Sushi pentru începători*

Emma McLaughlin, Nicola Kraus – *Jurnalul unei dădace*

Lauren Henderson – *Femeie. Albă. Moartă*

Marian Keyeb – *E cineva acolo?*

Lucy Cavendibh – *Femeia invizibilă*

Jane Moore – *Clubul soţiilor nr. 2* Sophie Kinsella – *La cumpărături cu bebe* Wendy Holden – *Nevestele din Bath* Lauren Henderson – *Prea multe blonde* Jane Green – *Jemima J.*

Catherine Alliott – *Trei într-un pat* Jane Green – *Eu şi soacră-mea* Wendy Holden – *Şcoală pentru soţi* Jane Green – *Babyville* în preg & fire:

Sophie Kinsella – *îţi aminteşti de mine f*

Jane Fallon – *Cum să scap de Matthew*

Beth Harbison – *Clubul dependentelor de pantofi*

www.polirom.ro

Redactor: Ioana Oprica
Coperta: Radu RSileanu
Tehnoredactor: Cornelia Păduraru

Bun de tipar: septembrie 2008. Apftrut: 2008 Editura Polirom, B-dul care] I nr. 4 – P.O. Box 268 700606, Iaşi, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11; (0232) 21.74.40 (difuzare); E-mail: officeopolirom.ro Bucureşti, B-dul I.C. Brfttianu nr. 6, el. 7, ap. 33.

O.P. 37 – P.O. Box 1 – 728, 030174 Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: office. bucureştiopolirom.ro

Tiparul executat le S.C. LUMINA TIPO s.r.l. str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti TelTFax: 211.32.60, 212.29.27, E-mail: of Reeol uminatipo.com

Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România Nr. R044RNCB5101000001710001 BCR UNIREA